

Бърнард Корнуел
Врагът на Бога

„Врагът на Бога“ е за Сюзан Уат, защото тази книга се появи благодарение на нея.

ЗАБЕЛЕЖКА

Липсват цели страници; маркирани са с „??“.
Бел.Mandor.

ПРЕДГОВОР

„Врагът на Бога“ е втората част на трилогията „Легенда за Артур“ и е непосредствено продължение на събитията, описани в „Кралят на зимата“. В първата част кралят на Думнония и Велик крал на Британия Утър умира и е наследен от своя невръстен и недъгъв внук Мордред. Незаконният син на Утър, Артур, е определен за един от покровителите на Мордред и след време става най-важният от тях. Артур е решен да остане верен на клетвата си пред Утър, с която той поема задължението да запази и предаде престола на Думнония на Мордред, когато внукът на Великия крал порасне.

Артур е решен също и да донесе мир на враждуващите британски кралства. Основният конфликт е между Думнония и Поуис. Но Артур приема предложението да се ожени за поуиската принцеса Сийнуин и тогава се появява надеждата, че войната може да бъде избегната. Ала вместо да се ожени за Сийнуин, Артур се влюбва в бедната принцеса Гуинивийър и избягва с нея. Нанесената на Сийнуин обида става причина за дългогодишна война, която завършва едва след като Артур разгромява поуисккия крал Горфидид в долината Лъг. След това поуиският трон минава в ръцете на Кунеглас, брат на Сийнуин, който подобно на Артур иска да има мир между британците, за да могат те да носачат своите копия срещу общия си враг – саксите.

„Кралят на зимата“, както и настоящата книга, се разказват от Дерфел – син на сакска робиня, който израства в дома на Мерлин и става един от воините на Артур. Артур изпраща Дерфел в Арморика (днешен Бретан), където той воюва срещу франкските нашественици в защита на обреченото британско кралство Беноик. Сред бегълците от Беноик, завърнали се в Британия, е Ланселот, кралят на Беноик. Артур иска да ожени Ланселот за Сийнуин и да му даде трона на Силурия. Но не Ланселот, а Дерфел е влюбен в Сийнуин.

Другата любов на Дерфел е Нимю, негова приятелка от детинство, станала помощничка и любовница на Мерлин. Мерлин е друид и водач на британците, които искат да върнат острова на старите му богове. С тази цел той търси Свещения съд, едно от тринадесетте съкровища на Британия. За Мерлин и за Нимю търсенето на тези съкровища е далеч по-важно от която и да било битка между кралствата или срещу нашествениците. Противници на Мерлин са британците християни. Един от техните

водачи е епископ Сенсъм, който загубва голяма част от своята власт, когато се противопоставя на Гуинивиър. Сега Сенсъм е в немилост и служи като абат в манастира на Свещеното бодливо дръвче в Инис Уидрин (Гластонбъри).

„Кралят на зимата“ завършва с победата на Артур в голямата битка, разразила се в долината Лъг. Тронът на Мордред е спасен, южните британски кралства се съюзяват, а Артур, макар и да не е крал, фактически е техен безспорен владетел.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

- Ейд – любовница на Ланселот
Аел – сакски вожд
Агрикола – Военачалник от Гуент, служи на крал Тюдрик
Айлийн – някога любовница на Артър, майка на неговите синове,
близнаците Амхар и Лохолт
Амхар – незаконен син на Артър и Айлийн
Артур – военачалник на Думнония и покровител на Мордред
Балин – един от воините на Артур
Бан – някога крал на Беноик (кралство в Бретан), баща на Ланселот
Бедуйн – епископ на Думнония и главен съветник
Борс – братовчед на Ланселот и негов най-добър боец
Брочваел – крал на Поуис от по-късни времена
Биртиг – престолонаследник, а след това и крал на Гуинед
Кадок – християнски епископ, известен светец, отшелник
Кадуолън – крал на Гуинед
Кадуи – размирен принц на Иска
Калин – най-добрият боец на Кърнау
Каван – заместник военачалник в отряда на Дерфел
Сей – приятел на Артур от детинство, сега един от неговите воини
Сийнуин – принцеса на Поуис, сестра на Кунеглас
Сердик – сакски крал
Кълхуч – братовчед на Артур, един от неговите воини
Кунеглас – крал на Поуис, син на Горфидид
Дерфел Кадарн – разказвачът, сакс по рождение, един от воините
на Артур, по-късно става монах
Даян – най-малката дъщеря на Дерфел
Динас – силурски друид, близък на Лавейн
Диурнач – ирландец, крал на Лейн, страна, наричана преди това Хен-
нис Уирън
Ийчърн – един от копиеносците на Дерфел
Илейн – майка на Ланселот, съпруга на покойния крал Бан
Емрис – епископ в Думнония, който ще заеме мястото на Бедуйн
Ърс – майката на Дерфел, наричана също Енна
Галахад – полубрат на Ланселот, принц на (изчезналото) кралство
Беноик

Горфидид – крал на Поуис, убит в долината Лъг, баща на Кунеглас и Сийнуин

Гуинивиър – съпруга на Артур

Гундлеус – някога крал на Силурия, убит след битката в долината Лъг

Гуенхувач – сестра на Гуинивиър, принцеса на (изчезналото) кралство Хенис Уирън

Гулидин – служител на Мерлин

Гуидър – син на Артур и Гуинивиър

Хелед – съпруга на Кунеглас, кралица на Поуис

Хигуид – слуга на Артур

Игрейн – кралица на Поуис след времето на Артур, омъжена за Брочваел

Иорует – друид в Поуис

Изолда – кралица на Кърнау, омъжена за Марк

Иса – един от копиеносците на Дерфел, по-късно негов заместник военачалник

Ланселот – крал на Беноик в изгнание

Ланвал – един от воините на Артър

Лавейн – силурски друид, близък на Динас

Лиодиган – крал на Хенис Уирън, прогонен от страната си, баща на Гуинивиър и на Гуенхувач

Лайгесак – предател, избягал от Думнония

Лохолт – извънбрачен син на Артър, близък на Амхар

Люнет – някога приятелка на Дерфел, сега компаньонка на Гуинивиър

Маелгуин – монах в Динюрак

Малейн – поуиски друид

Малла – сакска съпруга на Сеграмор

Марк – крал на Кърнау, баща на Тристан

Мелуас – крал на белгите в изгнание

Мерлин – главният друид в Думнония

Мюриг – престолонаследник на Гуент, по-късно крал

Мордред – крал на Думнония, син на Норуена

Морфанс – „Грозния“, един от воините на Артур

Моргана – по-голямата сестра на Артур, някога жрица на Мерлин

Моруена – най-голямата дъщеря на Дерфел

Набур – християнин, магистрат в Дурновария

Нимю – любовница на Мерлин, жрица

Врагът на Бога

Норуена – майка на Мордред, убита от Гундлеус

Енгас Мак Ейрем – ирландски крал на Демеция, страна, наричана някога Дифед

Передур – син на Ланселот и Ейд

Пирлиг – менестрел на Дерфел

Рала – слугиня на Мерлин, съпруга на Гулидин

Сеграмор – нумидийският командващ във войските на Артур, Лорд на Камъните

Сенсъм – епископ на Думнония, по-късно абат в Динюрак

Скарач – съпруга на Иса

Танабурс – силурски друид, убит от Дерфел след битката в долината Лъг

Тюдрик – крал на Гуент, баща на Мюриг, по-късно християнски отшелник

Тристан – престолонаследник на Кърнау, син на Марк

Тъдуол – послушник в Динюрак

Утър – починалият Велик крал на Британия, дядо на Мордред

ГЕОГРАФСКИ УКАЗАТЕЛ

Обозначените със звездичка имена са измислени

Абона – Ейвънмаут, Ейвън

Акве Сулис – Бат, Ейвън

Беноик – кралство в Бретан (Арморика), превзето от франките

Бодуан – Гарн Бодуан, Гуинед

Брослианд – единственото останало британско кралство в
Арморика

Буриум – Столнина на Тюдрик. Уск, Гуент

Каер Амбра[□] – Еймсбъри, Уилтшир

Каер Кадарн[□] – Саут Кадбъри, Съмърсет

Каер Гей[□] – столнина на Гуинед, Северен Уелс

Каер Сус – столнина на Поуис, Каерсус, Поуис

Калева – Силчестър, Хемпшир

Кориниум – Съренстър, Глостършир

Кум Исаф – Близо до Нютаун, Поуис

Динюрак[□] – Манастир в Поуис

Долфоруин – близо до Нютаун, Поуис

Дун Сейнач[□] – Хеърсфийлд Бийкън, близо до Глостър

Дунум – Ход Хил, Дорсет

Дурновария – Дорчестър, Дорсет

Ърмид'с Хол[□] – близо до Стрийт, Съмърсет

Глевум – Глостър

Халкум[□] – Салкомб, Девън

Иска Думнония – Ексетър, Девън

Иска Силурия – Каерлиън, Гуент

Линдинис – Илчестър, Съмърсет

Лоегир – тази част от Британия, която е окупирана от саксите. Име-
то буквално значи „загубените земи“. В съвременния уелски „Lloegr“
означава „Англия“

Лин Сериг Бач – Езерото на малките камъни, сега долината Еър-
фийлд, Енгълсий

Долината Лъг[□] – Мортимър'с крос, Херефорд и Уорстър

Магнис[□] – Кенчестър, Херефорд и Уорстър

Нидум – Нийт, Гламорган

Понтс – Стейнс, Съри

Рате^а – Лийстър

Камъните^а – Стоунхендж

Хълмът – Гластонбъри Тор, Съмърсет

Вента – Уинчестър, Хемпшир

Виндокладия – римска крепост близо до Уимборн Минстър, Дорсет

Енгълсий

Инис Мон – Енгълсий

Инис Трийбс^а – превзетата от франките столица на Беноик. Връх

Сен Мишел, Бретан

Инис Уит – остров Уаит

Инис Уидрин – Гластонбъри, Съмърсет

ЧАСТ ПЪРВА ТЪМНИЯТ ПЪТ

Днес си мисля за мъртвите.

Това е последният ден от старата година. Орловата папрат на хълма е станала кафява, листата на брястовете в края на долината окапаха, започна и зимното клане на нашия добитък.

Довечера завесата, която разделя мъртвите от живите ще затрепти, ще изтънее и накрая ще изчезне. Довечера е Самейн – мъртвите ще преминат моста на мечовете, но ние няма да ги видим. Те ще бъдат като сенки в тъмнината, шепот на вятър в безветрена нощ, но ще бъдат тук.

Епископ Сенсъм, светецът, който управлява нашата малка монашеска общност, се подиграва с тези вярвания. Според него мъртвите не са сенки и не могат да преминават през моста на мечовете, могат единствено да си лежат в студените гробове и да чакат последното завръщане на нашия Бог Иисус Христос. Ние, казва епископът, трябва да помним мъртвите и да се молим за техните безсмъртни души, но що се отнася до телата им – те просто са изчезнали. Разложили са се. Очите им са се стопили, оставяйки черни дупки в черепите, червеи са разяли техните вътрешности, а костите им са плесенявали. Светецът твърди, че мъртвите няма да безпокоят живите довечера, но дори и той ще остави един хляб край манастирското огнище. Ще се престори, че го е забравил случайно, но каквото и да разправа, хлябът ще си бъде там довечера, както и каната с вода, оставена до пепелта.

Аз ще оставя и още нещо. Чаша медовина и парче съомга. Това са малки дарове, но повече не мога да си позволя. Довечера ще ги оставя в сенките край огнището, след това ще се върна в своята монашеска килия и ще посрещна умрелите, дошли в тази студена обител, изправила се на голия хълм.

Ще назова мъртвите. Сийнуин, Гуинивиър, Нимю, Мерлин, Ланселот, Галахад, Даян, Сеграмор – списъкът може да изпълни два пергамента. Толкова много са мъртвите. Никой няма да чуе леките им стъпки, дори мишките, които живеят в сламения покрив на манастира. Но даже епископ Сенсъм знае, че котките ще извият гръб и ще засъскат, свряни в ъглите на кухнята, когато сенките, които не са сенки, дойдат при огнището, за да потърсят даровете, защото само тези дарове могат да възспрат мъртвите да не вършат пакости.

Така че днес аз си мисля за мъртвите.

Вече съм стар, може би толкова стар, колкото беше Мерлин, макар и ни най-малко толкова умен. Мисля, че епископ Сенсъм и аз сме единствените все още живи свидетели на онези велики дни, но само аз си спомням за тях с любов. Може да е жив и още някой. В Ирландия например, или в онези пусти земи на север от Лотиан, не знам. Но това, което знам, е, че ако има такива хора, и те като мен се страхуват от нахлуващата тъмнина, подобно на котките, ужасени от нощните сенки. Всичко, което обичахме, е разрушено, всичко, което съградихме е съборено и всичко, което посяхме, е пожънато от саксите. Ние британците сме се вкопчили в западните планински земи и си приказваме за отмъщение, но няма меч, дето би дръзнал да се бие с голямата тъмнина. Понякога, напоследък доста често, си мисля, че всичко, което искам, е да съм заедно с мъртвите. Епископ Сенсъм приветства това мое желание, но според него трябва да се стремя да отида в рая, отдясно на Бога, ала аз не мисля, че ще стигна до този рай. Грешил съм твърде много и затова се страхувам от ада, но все още се надявам, противно на повелите на християнската вяра, че вместо в ада ще отида в Отвъдния свят. Там под ябълковите дървета край четирите кули на Анун ме чака маса, отрупана с храна, а край нея са се наредили сенките на всичките ми стари приятели. Мерлин ще убеждава, ще напъства, ще мърмори и ще се надсмива. Галахад ще го прекъсва, а Кълхуч, отегчен от толкова приказки, ще отмъкне някое по-голямо парче говеждо и ще си мисли, че никой не го е забелязал. И Сийнуин ще бъде там, скъпата, сладка Сийнуин, носеща спокойствие след бурите, предизвикани от Нимю.

Но над мен все още тегне проклятието да съм жив. Аз живея, а моите приятели пируват. И докато съм жив ще пиша този разказ за Артур. Аз пиша по повеля на кралица Игрейн, младата съпруга на крал Брочваел от Поуис, който е покровител на нашия малък манастир. Игрейн искаше да знае всичко, което помня за Артур. Така започнах да записвам тези разкази, но епископ Сенсъм не би одобрил това начинание. Според него Артур е враг на Бога, дяволско изчадие. Затова пиша спомените си на моя роден сакски език, та да не може светецът да ги прочете. Игрейн и аз му казахме, че пиша евангелието на нашия Господ Иисус Христос на езика на нашите врагове и той може би ни повярва или пък просто изчаква удобен момент да докаже лъжата ни и да ме накаже.

Пиша всеки ден. Игрейн идва често в манастира да моли Бога да я дари с дете и след като свърши с молитвите си, взема изписаните пергаменти и ги дава на един чиновник на Брочваел да ги превежда на

британски. Мисля, че тогава тя променя историята така, че Артур да бъде какъвто тя го иска, а не какъвто беше в действителност. Но това може би няма да има значение. Аз съм като човек, захванал се да гради стена от кал и пръчки, за да спре прииждащо наводнение. Идва тъмни времена, когато няма да има кой да чете. Ще има само сакси.

Така аз пиша за мъртвите и в писане минава времето и се доближавам до мига, в който ще отида при тях; мига, в който брат Дерфел, скромен монах в Динюрак, отново ще бъде Лорд Дерфел Кадарн, Дерфел Могъщия, най-добрият боец на Думнония и любим приятел на Артур. Но сега съм просто един измръзвал стар монах, който драска своите спомени с единствената си ръка. Довечера е Самейн – Вечерта на мъртвите, а утре е нова година. Зимата идва. Опадалите листа са изтъкали грейнала премяна за живия плет, дроздове подскочат по стърнището, чайките напуснаха морето и отлетяха на изток, а бекасините се събират под блесналия кръг на луната. Игрейн ми казва, че това бил добър сезон за писане на стари работи и затова ми е донесла нов куп пергаменти, бутилка прясно забъркано мастило и връзка гъши пера. Разкажи ми за Артур, нарежда тя, за златния Артур, нашата последна и най-светла надежда, нашия крал, който никога не стана крал, Божия враг, страшилището за саксите. Разкажи ми за Артур.

Бойното поле след битка е нещо ужасно.

Бяхме победили, но в душите ни нямаше радост, само умора и облекчение. Треперехме край накладените огньовете и се опитвахме да не мислим за таласъмните и духовете, които се разхождаха в тъмното, там, където лежах мъртвите, пръснати из долината Лъг. Някои от нас спяха, но това бяха неспокойни сънища, защото кървавата битка раждаше кошмари. Беше още тъмно, когато се събудих, стреснат в съня си от спомена за копието едва не разпратило корема ми. Тогава Иса ме спаси, отбивайки острието с своя щит, но мен ме събуди ужасът от онова, което можеше да стане. Опитах се да заспя пак, но отново и отново виждах лъскавото копие да идва към мен, накрая, треперещ и изтощен, станах и се загърнах с наметалото си. Долината бе осветена от загасващите огньовете и в тъмнината между пламъците се носеха вълма от дим и речна мъгла. Нещо се движеше из облаците дим, но дали бяха призраци или живи хора, не можах да забера.

– Не можеш ли да спиш, Дерфел? – каза тихо някой, застанал на прага на римската сграда, където лежеше тялото на крал Горфидид.

Обърнах се и видях Артур, наблюдаваше ме.

– Не мога, господарю – признах си аз.

Той тръгна към мен, заобикаляйки спящите воини. Носеше едно от дългите бели наметала, които толкова харесваше, а в онази огненочервена нощ дрехата сякаш сияеше. По нея нямаше нито кал, нито кръв, осъзнах, че е била сгъната някъде далеч от битката, за да може Артур да облече нещо чисто след кървавото сражение. Друг едва ли би обърнал внимание на облеклото си, та дори и чисто гол да завърши битката, стига да е жив, но Артур държеше на дрехите си. Той беше гологлав – косата му все още сплескана там, където шлемът бе притиснал черепа.

– Никога не мога да спя добре след битка – сподели той, – най-малко една седмица. Едва тогава настъпва благословената нощ за отмора – усмихна се и добави – В дълг съм към теб.

– Не, господарю – казах аз, макар че в интерес на истината, той наистина беше в дълг към мен. Сеграмор и аз бяхме задържали долината Лъг през целия този дълъг ден, сражавайки се срещу огромни вражи пълчища, а Артур не беше успял да ни спаси. Накрая спасението дойде, а с него и победата, но в никоя друга битка (освен в последната, за която още не ми се говори) Артур не беше стигал толкова близо до разгрома.

– Най-малкото ще запомня този дълг – каза той топло, – дори ако ти го забравиш. Време е да те направя богат, Дерфел, теб и твоите хора – Артур се усмихна, хвана лакътя ми и ме поведе към едно голо парче земя, където нашите гласове нямаше да тревожат неспокойния сън на воините, налягали близо до димящите огньове. Земята беше влажна и дъждът беше образувал локви в дълбоките дупки, оставени от копитата на големите коне на Артур и неговите воини. Почудих се дали конете сънуват битки, след това се замислих дали мъртвите, пристигнали токущо в Отвъдния свят, все още трепват при спомена за удара с меч или за копието, изпратило душите им отвъд моста на мечовете.

– Гундлеус е мъртъв, предполагам? – прекъсна мислите ми Артур.

– Мъртъв е, господарю – потвърдих аз. Кралят на Силурия беше умрял по-рано същата вечер от ужасната бавна смърт, която Нимю измисли за своя враг, но оттогава не бях виждал Артур.

– Чух го да пищи – каза Артур.

– Сигурно цяла Британия го е чула да крещи – отговорих аз сухо. Нимю извади тъмната душа на краля късче по късче и през цялото време се наслаждаваше на своето отмъщение над човека, който я беше изнасилвил и отнел едното й око.

– Значи Силурия има нужда от крал – каза Артур и се загледа в черните сенки, които се носеха сред мъглата и дима. Подвижните

светлосенки на огнените отблясъци придаваха призрачен вид на гладко избърснатото лице на Артур. Той не беше красив мъж, но не беше и грозен. По-скоро имаше особено лице – издължено, скулесто и силно. В моменти на отмора то излъчваше състрадание, добронамереност и разсъдливост, но по време на разговор се оживяваше от ентузиазъм и усмивка. Тогава Артур беше още млад, едва на тридесет години и в късо подстриганата му коса нямаше нито един бял косъм.

– Ела – каза той и ме поведе надолу по долината.

– Нима искаш да се разхождаме сред мъртвите? – дръпнах се ужасен. Не ми се искаше да се отдалечаваме от закрилата, която внушаваше светлината на огньовете, преди зазоряване.

– Нали ние ги лишихме от живот, Дерфел, ти и аз – каза Артур, – значи те трябва да се страхуват от нас, не ние от тях, така ли е?

Артур никога не е бил суверен, за разлика от всички други. Ние търсехме благословии, кътахме скъпоценни амулети и непрекъснато се оглеждахме за знамения, които можеха да ни предупредят за надвиснала опасност. А Артур вървеше като слепец през този свят на духове.

– Ела – настоя той и отново докосна ръката ми.

Тръгнахме в тъмното. Не всички, които лежаха сред мъглата, бяха мъртви. Някои жално викаха за помощ, но Артур, който обикновено се проявяваше като най-добрия човек, остана глух за слабите им гласове. Той мислеше за Британия.

– Утре отивам на юг – каза той – да видя Тюдрик. (Кралят на Гуент, Тюдрик, беше наш съюзник, но беше отказал да изпрати своите войници в долината Лъг, убеден, че Артур ще загуби тази битка. Кралят сега ни беше длъжник, защото ние бяхме извели неговата война до победен край, но Артур не беше злопаметен.) – Ще помоля Тюдрик да изпрати хора на изток срещу саксите – продължи Артур, – но и аз ще изпратя воини начело със Сеграмор. С общи усилия ще успеят да задържат границите през зимата. Твоите хора – усмихна ми се той, – заслужават почивка.

Усмивката му обаче ми подсказа, че почивка всъщност няма да има.

– Моите хора ще направят всичко, което поискаш от тях – отвърнах аз. Вървах вдървено, втрещен в заобикалящите ни сенки, а с дясната ръка не спирах да правя знака против зло. Някои души, току що изтръгнати от своите тела, не могат да намерят входа за Отвъдния свят и блуждаят по земята, търсейки старите си тела и жадувайки отмъщение за онези, които са им отнели живота. В онази нощ много такива души

бродеха из долината Лъг и аз се страхувах от тях, но Артур, забравил за тази заплаха, се разхождаше безгрижно из полето, осеяно с мъртви, придръжайки с една ръка полите на наметалото си, за да ги предпази от мократа трева и гъстата кал.

– Искам твоите хора да идат в Силурия – каза той решително. – Енгас Мак Ейрем ще иска да я разграби, а ние трябва да го спрем.

Енгас беше ирландският крал на Демечия, изменил на своите съюзници по време на битката в долината Лъг. Заставайки на страната на Артур, Енгас му бе осигурил победата. Цената за тази помощ се измерваше с дял от заробените в Силурия и от богатството, което може да се ограби от кралството на убития Гундлеус.

– Енгас може да вземе сто роби – отсече Артур, – и една трета от хазната на Гундлеус. Той е приел това предложение, но ще се опита да ни измами.

– Ще се погрижа уговорката да бъде спазена, господарю.

– Не, не ти. Ще разрешиш ли на Галахад да води твоите хора?

Кимнах без да показвам изненадата си.

– А аз какво трябва да правя – попитах аз.

– Силурия е един проблем за разрешаване – продължи Артур, сякаш не бе чул въпроса ми. Спря и смръщи вежди при мисълта за кралството на Гундлеус. – Това кралство беше управлявано много лошо, Дерфел, много лошо. – Артур говореше с голямо отвръщение. За всички нас поквареното управление беше нещо естествено, като снега през зимата или цветята през пролетта, но Артур искрено се ужасяваше от него. Сега си спомняме Артур като могъщ военачалник, като блясък мъж в лъскава ризница, чиито меч написа легенди, но той би искал да го помним единствено като добър, честен и справедлив владетел. Мечът му даде власт, но той отстъпи тази власт на закона.

– Силурия не е значимо кралство – продължи той, – но то ще ни създава безкрайни тревоги, ако не го вкараме в правилния път – Размисляваше на глас, опитвайки се да предусети всяко препятствие, което би попречило неговата мечта за мирна и обединена Британия да се превърне в реалност. – Идеалното разрешение е Гуент и Поуис да си поделят Силурия.

– Ами защо не си я поделят тогава? – попитах аз.

– Защото съм обещал Силурия на Ланселот – каза той с тон, който не допускаше възражения. Нищо не казах, само докоснах дръжката на Хюелбейн, за да може желязото да защити душата ми от злините на тази нощ. Гледах на юг към боровата преграда с натрупаните там мъртви

тела. През целия онзи дълъг ден моите хора се бяха сражавали край повалените борове.

Толкова много смели мъже се биха, но Ланселот не беше между тях. Толкова сражения бях водил за Артур и от толкова години познавах Ланселот, а още не го бях виждал застанал в стената от щитове. Бях го виждал да преследва победени неприятели, бях го виждал и да води пленници, за да ги показва пред развълнуваната тълпа, но никога не го бях виждал в тежката, потна преса на две вкопчили се една в друга стени от щитове. Той беше крал на Беноик в изгнание, лишен от трона от франкските пълчища, тръгнаха като лавина от Галия и заличиха завинаги кралството на баща му. И въпреки продължителните отчаяни битки в защита на Беноик, аз поне никога не видях Ланселот да вдигне копие срещу франките. А надлъж и нашир из Британия менестрелите възпяват неговата смелост. Той беше Ланселот, крал без кралство, героят от сто-тици битки, мечът на бритите, красивият печален воин, примерът за смелост и самоотверженост и всичко това, доколкото знам от лични впечатления, бе образ, сътворен от песните, а не от меча на Ланселот. Аз бях негов враг, а той бе мой враг, но и двамата бяхме приятели на Артур и това приятелство поддържаше мъчително примирие помежду ни.

Артур знаеше за моето враждебно отношение към Ланселот. Той докосна лакътя ми и двамата тръгнахме на юг към купчината мъртви.

– Ланселот е приятел на Думнония – каза той твърдо, – затова, ако Ланселот управлява Силурия, тогава ние няма защо да се страхуваме от нея. А ако Ланселот се ожени за Сийнуин, тогава и Поуис ще го подкрепя.

Като чух това (а и сега като си го спомням) гняв забушува в кръвта ми, но не казах нито дума против плана на Артур. Какво можех да кажа? Аз бях син на сакска робиня, млад воин с отряд от свои хора, но без земя, а Сийнуин беше принцеса на Поуис. Наричаха я „серен“ – „звездата“, и тя блестеше в онази тъмна страна като слънчев лъч, докоснал калта. Някога тя беше сгодена за Артур, но той загуби ума си по Гуинивийър и това предизвика войната, завършила едва с тази кървава битка в долината Лъг. Сега, в името на мира, Сийнуин трябваше да се омъжи за Ланселот, моя враг, а аз – едно нищо и никакво, бях влюбен в нея. Пазех брошката, която тя ми подари преди толкова години, и носех нейния лик в мислите си. Дори бях дал клетва да я закрилям и тя не бе отхвърлила тази клетва с презрение. Това ме бе изпълнило с налудничавата надежда, че моята любов към нея не бе обречена, но тя си беше точно

такава. Сийнуин беше принцеса и тя трябваше да се омъжи за крал, а аз бях копиеносец, роб по рождение, и щях да се ожена за когото мога.

Затова аз не казах за любовта си към Сийнуин, а Артур, който чертаеше планове за Британия в онази нощ след своята победа, нищо не подозираше. И как би могъл? Ако бях признал пред него, че бях влюбен в Сийнуин, той би приел това като нечувана амбиция, все едно петелът от бунището да поиска орлица.

– Ти познаваш Сийнуин, нали? – попита ме Артур.

– Да, господарю.

– И тя те харесва – каза той полувъпросително.

– Смяя да мисля, че е така – отвърнах искрено аз и спомняйки си за бледата сребърна красота на Сийнуин, с ненавист си помислих, че това съкровище ще бъде поверено на красивия Ланселот. – Във всеки случай, харесва ме достатъчно – продължих аз, – за да ми каже, че не посреща идеята за този барк с голямо въодушевление.

– Нищо чудно – каза Артур. – Тя никога не е виждала Ланселот. Аз не очаквам от нея въодушевление, Дерфел, а само покорство.

Аз се поколебах. Преди битката, когато Тюдрик така отчаяно искаше да спре войната, заплашваща страната му с пълно разорение, бях изпратен при Горфидид с предложение за мир. Предложението не беше прието, но тогава говорих с Сийнуин и ѝ казах, че Артур се надява тя да се омъжи за Ланселот. Сийнуин не отхвърли идеята, но и не я прие с радост. Тогава, разбира се, никой не вярваше, че Артур ще успее да разгроми бащата на Сийнуин, но тя бе помислила върху тази възможност и ме беше помолила да поискам от нейно име покровителството на Артур ако той победи. Влюбен до забрава в нея, аз бях изтълкувал това като молба да не бъде омъжвана против волята си. И сега казах на Артур, че тя го моли за покровителство.

– Вече няколко пъти я сгодяват, господарю – добавих аз – и това често ѝ носи разочарования. Мисля, че този път тя иска да я оставят намира за известно време.

– Време! – изсмя се Артур. – Тя няма време, Дерфел. Наближава двайсетте! Не може да стои неомъжена като котка, която не може да хваща мишки. И за кой друг би могла да се омъжи? – Той направи няколко крачки и отново спря. – Тя има моето покровителство – каза той, – но какво по-добро покровителство би могла да иска от това да бъде омъжена за Ланселот и да стане кралица? А какво ще кажеш за теб? – внезапно попита той.

– За мен ли, господарю? – За момент помислих, че той ми предлага

аз да се ожена за Сийнуин и сърцето ми подскочи.

– Ти си почти на трийсет – каза той. – Време ти е да се ожениш. Ще се погрижим за това, когато се върнем в Думнония, но сега искам да отидеш в Поуис.

– Аз ли, господарю? В Поуис? – Току-що бяхме разгромили войската на Поуис и не можех да си представя, че някой в Поуис би приветствал появата на думнонски воин.

Артур сграбчи ръката ми.

– Най-важното нещо, Дерфел, през следващите няколко седмици е Кунеглас да бъде провъзгласен за крал на Поуис. Той мисли, че никой няма да се противопостави на правото му на престола, но аз трябва да съм сигурен в това. Искам един от моите хора да иде в Каер Сус като живо доказателство за приятелството ми с Кунеглас. Нищо повече. Просто искам всеки, който би се противопоставил на Кунеглас да знае, че ще трябва да се изправи не само срещу него, но и срещу мен. Ако ти си там като приятел на Кунеглас и всички видят това, моето отношение към поуисккия престолонаследник ще бъде напълно ясно.

– Защо не пратим тогава стотина души в Каер Сус? – попитах аз.

– Защото тогава ще изглежда, че ние налагаме Кунеглас на трона на Поуис. А аз не искам това. Кунеглас ми е нужен като приятел и не искам да се връща в Поуис като победен. Пък и – усмихна се Артур – ти струваш колкото сто мъже, Дерфел. Вчера го доказа.

Аз свъсих вежди, защото винаги се чувствах неудобно, когато ме превъзнасяха така. Но ако тази оценка означаваше, че точно аз съм човекът, който трябваше да отиде в Поуис, нямах нищо против нея, защото щеше да ми позволи отново да бъда близо до Сийнуин. Все още пазех скъпия спомен за нейното докосване, както и брошката ѝ, която винаги носех до гърдите си вече толкова години. Тя още не беше омъжена за Ланселот, казах си аз, а на мен малко ми трябваше, за да разпаля отново отчаяните си надежди.

– След като Кунеглас бъде провъзгласен за крал какво да правя – попитах аз.

– Ще ме изчакаш – каза Артур. – Ще дойда в Поуис веднага щом мога. След като сключим мира и сгодим Ланселот се връщаме вкъщи. А следващата година, приятелю, ще поведем войските на Британия срещу саксите. – Говореше за тази война с плам, което рядко му се случваше. Артур беше добър в сражение, дори изпитваше удоволствие от битките, заради необузданото вълнение, което те събуждаха в обикновено сдържаната му душа. Но никога не би предпочел войната, ако имаше

възможност проблемите да се решат с мир, защото изходът от битките никога не беше сигурен. Победите и пораженията бях твърде непредсказуеми, и Артур мразеше да поставя добрия ред, постигнат с внимателно обмислена дипломация, в зависимост от неясния изход от някоя битка. Но дипломацията никога не би могла да спре сакските нашественици, които бяха плъзнали на запад и искаха да превземат цяла Британия. Артур мечтеше за една добре уредена, законно управлявана, мирна Британия, а саксите не бяха част от тази мечта.

– През пролетта ли ще тръгнем срещу тях? – попитах го аз.

– Щом се покажат първите зелени листа.

– Значи мога преди това да те помоля за една услуга.

– Само кажи – каза той, доволен, че ще поискам нещо в замяна на помощта, която му оказах за извоюване на победата.

– Искам да тръгна с Мерлин, господарю – казах аз.

Той не отговори веднага. Само се втренчи във влажната земя в краката си, където лежеше захвърлен меч, сгънат почти одве. Някъде в тъмнината измъчен глас изстена, извика и замлъкна.

– Свещеният съд – каза най-накрая Артур с тежък глас.

– Да, господарю – отвърнах аз. По време на сражението в долината Лъг Мерлин дойде при нас и помоли и двете враждуващи страни да изоставят битката и да тръгнат с него да търсят Свещения съд на Клидно Ейдин. Свещеният съд беше най-голямото съкровище на Британия, магически дар от старите Богове, изчезнал преди векове. Мерлин беше посветил живота си на издирването на тези съкровища, от които най-високо ценеше Свещения съд. Той ни беше казал, че ако успее да открие Свещения съд, може да върне Британия на нейните истински Богове.

Артур поклати глава.

– Ти наистина ли мислиш, че Свещения съд на Клидно Ейдин е оцелял, скрит някъде, през всичките тези години? – попита ме той. – През всичките години на римско господство? Не, Дерфел, римляните са си го отнесли в Рим и са го стопили, за да го превърнат в игли, брошки или монети. Не съществува никакъв Свещен съд!

– Мерлин каза, че съществува, господарю – настоях аз.

– Мерлин е повярвал на приказките на разни стари баби – отвърна Артур гневно. – Знаеш ли колко мъже иска да вземе със себе си да търсят неговия Свещен съд?

– Не, господарю.

– Осемдесет. Така ми каза. Или сто. Или, най-добре, двеста! Даже не ми казва къде е тоя Свещен съд, просто иска да му дам една войска и

той да я поведе към някакво диво място. Може би към Ирландия или към Пустоша. Не! – Артур ритна прегънатия меч, после заби пръст в рамото ми. – Слушай, Дерфел, догодина ще имам нужда от цялата войска, която мога да свикам, от всяко копие. Ще трябва да свършим със саксите веднъж завинаги и аз не мога да си позволя да загубя осемдесет или сто човека заради някакъв казан, изчезнал преди близо петстотин години. След като разгромим саксите на Аел, можеш да вървиш да търсиш тази щуротия, ако трябва. Но ти казвам, че е напълно безмислено. Няма никакъв Свещен съд.

Той се обърна и тръгна назад към огньовете. Последвах го. Искаше ми се да поспоря с него, но знаех, че никога не бих могъл да го убедя, защото той наистина имаше нужда от всяко копие, ако искаше да разгроми саксите и сега нямаше да направи нищо, което би намалило неговите шансове за успех през пролетта. Той ми се усмихна, сякаш за да омекоти резкия отказ, с който бе посрещнал молбата ми.

– Ако Свещения съд наистина съществува – каза Артур, – може да остане скрит още някоя и друга година. Но дотогва, Дерфел, смятам да те направя богат. Ще те оженим по сметка – тупна ме той по гърба. – Още една кампания, скъпи ми Дерфел, една последна кървава война и след това ще настъпи мир. Истински мир. Тогава няма да имаме нужда от никакви казани. – Артур говореше въодушевено. В онази нощ, сред мъртвите, той наистина видя мирът да идва.

Вървахме към огньовете, запалени близо до римската сграда, където лежеше мъртвото тяло на Горфидид, бащата на Сийнуин. В онази нощ Артур беше щастлив, истински щастлив, защото виждаше как се сбъдва неговата мечта. И всичко изглеждаше толкова лесно. Щеше да има само още една война и после щеше да настъпи вечен мир. Артур беше Господарят на войната, най-великият воин на Британия, и въпреки това, в онази нощ след битката, сред пищящите души на мъртвците, обгърнати в дим, той искаше единствено да има мир. Наследникът на Горфидид, Кунеглас, споделяше неговата мечта. Кралят на Гуент Тюдрик беше наш съюзник, Ланселот щеше да получи Силурия и заедно с Артур начело на думнонската войска обединените крале на Британия щяха да разгрозят сакските нашественици. Мордред щеше да израстне под покровителството на Артур и щеше да наследи трона на Думнония, след което Артур щеше да се оттегли и да се радва на мира и на благополучието на Британия, постигнати благодарение на неговия меч.

Така виждаше Артур златното бъдеще.

Но той не беше предвидил намесата на Мерлин. Мерлин беше по-

стар, по-мъдър и по-хитър от Артур. Мерлин беше надушил Свещения съд. И щеше да го намери, а магическата сила на древния дар на Боговете щеше да обхване цяла Британия като отрова, плъзнала из тялото с кръвта.

Защото такъв беше Свещеният съд на Клидно Ейдин. И именно Свещеният съд разби мечтите на хората.

А Артур, при цялата си практичност, беше просто един мечтател.

В Каер Сус дърветата се прощаваха с лятото, обагрили короните си с първите жълти листа.

Пътувах на север заедно с Кунеглас и неговата победена войска и затова бях единствения думнонец, който присъстваше на погребението на крал Горфидид. Тялото му беше изгорено на хълма Долфоруин. Видях пламъците от погребалната клада как протягаха дългите си пипала към черната нощ, докато душата на Горфидид отлиташе към Отвъдния свят. Кладата беше заобиколена от два реда поуиски копиеносци. Те държаха пламнали факли и ги размахваха в такт с Погребалната песен на Бели Маур. Дълго пяха, а гласовете им ехтяха, отразени от далечните хълмове, сякаш пееше цял хор духове. Имаше толкова печал в Каер Сус. Толкова много жени в страната бяха станали вдовици, толкова много деца – сираци, а на сутринта, след като бяха изгорени останките на краля и над кладата все още се виеше дим, пристигна новината за падането на Рате и мъката стана още по-голяма. Рате беше голяма крепост на източната граница на Поуис, която Артур беше предал на саксите, за да си осигури мир с тях, докато воюва срещу Горфидид. В Поуис още никой не знаеше за това предателство и аз предпочетох да не им казвам.

Три дни не видях Сийнуин. Толкова траеше траурът за Горфидид. Нито една жена не дойде при погребалната клада. Вместо това жените в поуиския кралски двор се облякоха в черно и се затвориха в женските покои. Оттам не се чуваше никаква музика. Слугините носеха само вода за пиене, а единствената храна, която сервираха, беше сух хляб и рядка овесена каша. Навън воините на Поуис се събраха за провъзгласяването на новия крал и аз, следвайки заповедите на Артур, се опитах да разбера дали някой оспорва правото на Кунеглас върху престола, но принцът нямаше нито противници, нито съперници.

Когато трите траурни дни изтекоха, вратата на женските покои се отвори. Появи се една слугиня и пръсна седефче на прага и по стъпалата. Миг по-късно дим заизлиза на талази от вратата и ние разбрахме, че жените изгаряха бельото и завивките от брачното ложе на стария крал.

Пушек излизаше не само от вратата, но и от прозорците и едва когато той се разнесе, Хелед, сега кралица на Поуис, слезе по стъпалата да коленичи пред своя съпруг Кунеглас, кралят на Поуис. Тя беше облечена с бяла ленена рокля и когато Кунеглас ѝ помогна да се изправи, калта бе оставила грозни следи там, където Хелед беше коленичила. Кралят целуна своята съпруга и я поведе обратно към замъка. Загърнатият в черна пелерина главен друид на Поуис, Иорует, последва Кунеглас в женските покои. Отвън, край дървените стени на замъка, останаха облечените в желязо и кожа оцелели воители на Поуис. Стояха и чакаха.

Стояха така, докато един детски хор запя любовния дует на Гуидиън и Аранрод, Песента на Райънън, а след това и целия дълъг Марш на Гофанон към Каер Идиън. Едва когато тази песен свърши, Иорует, облечен сега с бяло наметало, излезе, хванал с ръка своя черен жезъл, увенчан с метличина, и обяви, че траурните дни най-сетне бяха изтекли. Воините нададоха радостни възгласи, разтуриха редиците си и тръгнаха да търсят своите жени. На сутринта Кунеглас трябваше да бъде провъзгласен за крал на хълма Долфоруин и ако някой искаше да се противопостави на неговото право да управлява Поуис, щеше да има тази възможност по време на церемонията. Аз пък щях да имам възможност да върна Сийнуин за първи път след битката.

На следващия ден, докато Иорует извършваше ритуалите по провъзгласяването, аз бях впил очи в Сийнуин. Тя стоеше и наблюдаваше брат си, а аз я гледах и се чудех как е възможно една жена да бъде толкова красива. Сега съм стар и може би старческата ми памет преувеличава красотата на Сийнуин, но не вярвам. Тя не случайно беше наричана „серен“ – звездата. Тя беше средна на ръст, но много слаба и това ѝ придаваше крехък вид. По-късно разбрах, че тази крехкост е измамна, защото Сийнуин, освен всичко друго, притежаваше желязна воля. И тя беше руса като мен, но нейната коса беше светлоруса и блестеше като слънце, а моята по-скоро имаше цвят на мръсна слама. Очите ѝ бяха сини, държеше се скромно, а лицето ѝ беше сладко като меда на дивите пчели. В онзи ден Сийнуин носеше синя ленена рокля, украсена по ръбовете със зимна хермелинова кожа – сребристобяла с черни петна. Тя беше облечена в същата рокля в деня, когато докосна ръката ми и прие моята клетва. Веднъж улови погледа ми и тъжно ми се усмихна. Тогава, кълна се, сърцето ми спря да бие.

Ритуалите по провъзгласяването на поуиския крал не бяха по-различни от нашите. Кунеглас обиколи тържествено каменния кръг на Долфоруин, получи символите на кралската власт, след което един воин го

обяви за крал и призова на двубой всеки, който би се осмелил да оспори властта на новия владетел. Предизвикателството му беше посрещнато с мълчание. Пепелището от голямата клада все още димеше отвъд кръга, напомняйки, че старият крал е мъртъв, но мълчанието около каменния кръг бе доказателство, че страната беше в ръцете на нов крал. След това бяха поднесени дарове на Кунеглас. Знаех, че Артур сам ще поднесе своя великолепен подарък, но той ми беше дал меча на Горфидид, намерен на бойното поле, и сега аз го върнах на сина на Горфидид в знак на това, че Думнония желае да бъде в мир с Поуис.

След тържествената церемония имаше угощение в самотната зала, издигната на върха Долфоруин. Беше един слаб пир, с повече медовина отколкото храна, но той щеше да даде възможност на Кунеглас да сподели с воините надеждите си за своето управление.

Най-напред той говори за войната, която беше току що завършила. Спомена имената на убитите в долината Лъг и увери своите хора, че тези воители не бяха загинали напразно.

– Те извоюваха мира между бритите – каза той. – Мирът между Поуис и Думнония. – Това твърдение предизвика някои недоволни възгласи сред войниците, но Кунеглас възстанови тишината с вдигната ръка. – Нашият враг – каза той и гласът му придоби изненадваща твърдост, – не е Думнония. Нашият враг са саксите! – Кунеглас замълча за миг и този път нямаше възгласи на несъгласие. Мъжете просто чакаха мълчаливо и наблюдаваха своя нов крал, който, в интерес на истината, не беше голям воин, но пък беше добър и честен човек. Тези качества сякаш бяха изписани на неговото кръгло открито лице, на което той напразно се беше опитал да придаде по-зрял вид, като си беше пуснал дълги мустаци, сплетени на плитки и висящи чак до гърдите му. Кунеглас може и да не беше голям воин, но пък беше достатъчно умен, за да знае, че трябва да предложи на своите воители възможности за участие в битки, защото един мъж можеше да спечели слава и богатство само с меч си. Той им обеща, че ще си отвоюват Рате от саксите, които ще бъдат наказани за ужасите, причинени на неговите обитатели. Лоегир, Изгубената земя, ще бъде поискана обратно от саксите и Поуис, някога най-могъщото британско кралство, отново ще се разпростре от планините до Германското море. Римските градове ще бъдат възстановени, стените им ще бъдат издигнати отново, ще бъдат поправени и пътищата. Ще има много обработваема земя, плячка и сакски роби за всеки поуиски воин. Мъжете приветстваха това обещание, защото Кунеглас предлагаше на своите разочаровани офицери наградите, които такива мъже винаги искаха от

своите крале. Но, продължи той след като вдигна ръка да спре одобрителните възгласи, Поуис няма да бъде единствената страна, която ще претендира за богатството на Лоегир.

– Сега ние ще вървим рамо до рамо с копиеносците на Гуент и на Думнония – предупреди той своите хора. – Те бяха врагове на моя баща, но са мои приятели. Затова лорд Дерфел е тук – усмихна ми се той. – И затова – продължи младият крал – при следващото пълнолуние моята скъпа сестра ще се сгоди за Ланселот. Тя ще стане кралица на Силурия и мъжете на тази страна също ще тръгнат с нас и с Артур и Тюдрик и заедно ще прогоним саксите. Заедно ще разгромим нашия истински враг. Ще разгромим саксите.

Този път кралят не вдигна ръка да спре шумните възгласи. Той беше спечелил мъжете на своя страна. Беше им предложил богатството и властта над старата Британия и сега те пляскаха с ръце и тропаха с крака, за да покажат своето одобрение. Кунеглас постоя прав още малко, после просто седна и ми се усмихна, сякаш знаеше, че Артур ще одобри онова, което току що бе казал.

Не останах на Долфоруин. Мъжете щяха да пият там цяла нощ. Аз се върнах в Каер Сус, следвайки волската кола, в която се возеха кралица Хелед, двете й лели и Сийнуин. Царствените дами искаха до залез слънце да бъдат в Каер Сус и аз тръгнах с тях, не защото се чувствах неприет сред воините на Кунеглас, а защото още не бях имал възможност да поговоря със Сийнуин. Затова като някой смахнат глупак се присъединих към малобройната охрана от копиеносци, които придружаваха волския впряг. В онзи ден се бях облякъл много грижливо, за да направя впечатление на Сийнуин. Бях почистил плетената си ризница, бях изчеткал калта от ботушите си и от наметалото и бях сплел дългата си руса коса на хлабава плитка, която висеше на гърба ми. Носех нейната брошка на гърдите си в знак на моята върност към нея.

Помислих, че Сийнуин няма да ми обърне никакво внимание, защото през целия дълъг път към Каер Сус тя си седя в колата без изобщо да ме погледне, но накрая когато след един завой крепостта се показа пред нас, принцесата слезе и застана край пътя да ме изчака. Охраната се отдръпна встрани, за да мога да вървя до Сийнуин. Тя се усмихна, когато позна брошката си, но нищо не каза за нея и подхвана друга тема.

– Чудехме се, лорд Дерфел, какво ви доведе тук.

– Артур искаше някой думнонец да присъства на провъзгласяването на вашия брат за крал, лейди – отговорих аз.

– Или може би Артур искаше да бъде сигурен, че той наистина ще

бъде провъзгласен? – попита тя.

– Това също – съгласих се аз.

Тя сви рамене.

– Тук няма друг, който би могъл да стане крал. Моят баща се беше погрижил затова. Имаше един офицер на име Валърин, който можеше да стане съперник на брат ми за трона, но чухме, че Валърин е загинал в битката.

– Да, лейди, така е – казах аз, но не добавих, че именно аз бях убил Валърин в двубой пред един от бродовете в долината Лъг. – Той беше смел мъж, както и вашият баща. Приемете моите съболезнования за неговата смърт.

Тя повървя мълчаливо до мен, тъй като Хелед, кралицата на Поуис, ни гледаше подозрително.

– Моят баща – каза след малко Сийнуин – беше много зъл човек. Но към мен винаги е бил добър – говореше тихо, но не заплака. Всички сълзи вече бяха изплакани. Сега нейният брат беше крал на Поуис и пред Сийнуин се очертаваше ново бъдеще. Тя повдигна полите си, за да не ги изцапа в калта, която трябваше да преминаем. Предишната нощ беше валяло, а облаците на запад обещаваха скоро отново да вали.

– Значи и Артур ще дойде тук? – попита тя.

– Може още утре, лейди.

– И ще доведе Ланселот? – попита тя.

– Така мисля.

Тя свъси вежди.

– Последния път когато ви видях, лорд Дерфел, шях да се омъжвам за Гундлеус. Сега пък за Ланселот. Крал след крал.

– Да, лейди – промълвих аз. Беше неуместен, дори глупав отговор, но бях в плен на невероятното нервно напрежение, което връзва езика на влюбения. Единственото нещо на света, което исках, беше да бъда със Сийнуин, а когато се озовах до нея, не можах да намеря думи, за да разкрия душата си.

– И аз трябва да стана кралица на Силурия – каза Сийнуин без каквото и да е въодушевление. Тя спря и махна назад към широката долина на Севърн. – Малко след Долфоруин има една малка скрита долина с къща и няколко ябълкови дървета край нея. Когато бях малка, често си мислех, че Отвѣдният свят вероятно изглежда точно като тази долина – малко, безопасно място, където бих могла да живея, да бъда щастлива и да имам деца – засмя се на себе си и отново тръгна. – Из цяла Британия момичетата мечтаят да се омъжат за Ланселот и да бъдат кралици в

някой дворец, а аз искам единствено онази малка долина с нейните ябълкови дръвчета.

– Лейди – отроних аз в плах опит да излея сърцето си, но тя сякаш прочете моите мисли и докосна ръката ми, за да замълча.

– Аз трябва да изпълня дълга си, лорд Дерфел – каза тя и с това ме предупреди да внимавам какво говоря.

– Имате моята клетва – изтърсих аз и това беше единственото любовно обяснение, на което бях способен в онзи момент.

– Знам – каза тя сериозно. – И сте мой приятел, нали?

Аз исках да бъда нещо повече от приятел за нея, но само кимнах с глава.

– Ваш приятел съм, лейди.

– Тогава ще ви кажа какво казах на брат ми. – Тя вдигна сините си очи към мен и ме погледна много сериозно. – Не знам дали искам да се омъжа за Ланселот, но обещах на Кунеглас да се запозная с него преди да реша. Трябва да постъпя така, но дали ще се ожена за него не знам – направи няколко крачки замислена сякаш се колебаеше дали да ми каже още нещо. Накрая реши да ми се довери. – След като се видяхме с вас за последен път, ходих при жрицата в Маесмуир. Тя ме заведе в пещерата на сънищата и ме приспа върху леглото от черепи. Исках да видя съдбата си, но не помня да съм сънувала нещо. Обаче когато се събудих, жрицата ми каза, че следващият мъж, решил да се ожени за мен, ще се ожени не за мен, а за някаква мъртва жена. Това говори ли ви нещо? – погледна ме тя.

– Нищо, лейди – казах аз и докоснах желязната дръжка на Хюелбейн. Мен ли ме предупреждаваше с този разказ Сийнуин? Ние никога не бяхме говорили за любов, но тя вероятно беше доловила моите желания.

– И аз нищо не разбирам – призна тя, – затова попитах Йорует какво означава предсказанието, той ми каза да престана да се тревожа. Според него жрицата говорела загадъчно, защото не била способна да говори смислено. А аз мисля, че предсказанието означава да не се омъжвам въобще, но не съм сигурна. Сигурна съм само в едно, лорд Дерфел. Аз няма да се омъжа лесно.

– Трябва да сте сигурна в още нещо, лейди – казах аз. – В моята клетва, на която още можете да разчитате.

– Знам това – каза тя и ми се усмихна. – Радвам се, че сте тук, лорд Дерфел.

След тези думи тя изтича напред и отново се покатери във волската

кола, оставяйки ме да разсъждавам над нейната загатка без да мога да намеря отговор, който би могъл да донесе покой за душа. ми

Артур пристигна в Каер Сус три дни по-късно. Беше придружен от двадесет конника и сто копиеносци. Той доведе менестрели и хористи. Доведо също Мерлин и Нимю и донесе дарове от златото, взето от мъртвите в долината Лъг. Освен това доведе Гуинивийър и Ланселот.

Изстенах, когато видях Гуинивийър. Ние бяхме победили, бяхме сключили мир, и въпреки това на мен ми се струваше, че е жестоко от страна на Артур да води в Каер Сус жената, заради която беше отхвърлил ръката на Сийнуин. Но Гуинивийър беше настояла да придружи съпруга си, така че пристигна в столицата на Поуис в каруца, теглена от волове, застлана с кожи и украсена с ленени драперии и зелени клончета – знака на мира. Във волската кола пътуваше и кралица Илейн, но вниманието привличаше не кралицата, а Гуинивийър. Тя стоеше права докато каруцата бавно минаваше през портите на Каер Сус и остана права докато воловете спряха пред вратата на големия замък на Кунеглас. Тя се завръщаше като победител там, където някога я бяха смятали за никому ненужна изгнаничка. Гуинивийър беше облечена със златиста ленена рокля, имаше златни украшения на врата и на ръцете си, червеният водопад на косите ѝ също беше обуздан с пръстен от злато. Тя беше бременна, но бременността ѝ не личеше под скъпата ѝ златиста рокля. Гуинивийър приличаше на Богиня.

Но ако Гуинивийър приличаше на Богиня, Ланселот приличаше на Бог. Мнозина си помислиха, че това е Артур, защото Ланселот изглеждаше величествен на белия си кон, покрит със светъл ленен плат, осеян със златни звезди. Ланселот беше облечен с бялата си емайлирана ризница, мечът му лежеше в бяла ножница, а на раменете му висеше бяла пелерина с червени кантове. Позлатените ръбове на шлема (увенчан сега с разперени лебедови крила, вместо с крилата на морски орел, които Ланселот носеше в Инис Трийбс) подчертаваха красивите черти на тъмното му лице. Хората ахнаха като го видяха, после зашепнаха, че това всъщност не е Артур, а крал Ланселот, трагичният герой от изгубеното кралство Беноик, човекът, който щеше да се ожени за тяхната принцеса Сийнуин. Изтръпнах, когато видях Ланселот, защото се страхувах, че неговото великопепие ще заслепи Сийнуин. Тълпата почти не забеляза Артур, който беше облечен с кожен елек и бяла пелерина и изглеждаше смутен от факта, че отново е в Каер Сус.

В онази нощ в Каер Сус имаше угощение. Съмнявам се, че Кунеглас се е зарадвал особено на Гуинивийър, но той беше търпелив и

разумен човек, който, за разлика от баща си, не се засягаше от всяка въображаема обида. Така че той се отнасяше към Гуинивиър като към кралица. Наливаше ѝ вино, подаваше ѝ храна и навеждаше глава към нея, за да разговарят. Артур седеше от другата страна на Гуинивиър и грееше от удоволствие. Той винаги изглеждаше щастлив, когато беше с Гуинивиър, и вероятно му доставяше огромно удоволствие да гледа как вежливо се отнасят с нея точно в тази зала, в която той за първи път я видя да стои сред по низшите по ранг.

Артур отделяше голямо внимание на Сийнуин. Всеки в залата знаеше как някога беше отхвърлил ръката ѝ и беше развалил годежа си с нея, за да се ожени за безпаричната Гуинивиър. Много мъже в Поуис се бяха заклели никога да не простят на Артур тази обида, но Сийнуин му прости и ясно показваше това на всички. Тя му се усмихваше, докосваше ръката му, навеждаше се към него, а по-късно, когато медовината бе стопила всички стари вражди, крал Кунеглас взе ръката на Артур и тази на сестра си и сложи и двете в своята – цялата зала посрещна с радостни възгласи този знак за мир. Една стара обида бе предадена на забравата.

Миг по-късно Артур направи друг символичен жест – той пое ръката на Сийнуин и я поведе към мястото, което бе оставено празно до Ланселот. Залата отново бе огласена с радостни възгласи. Наблюдавах с каменно изражение как Ланселот стана да посрещне Сийнуин, как седна след това и ѝ наля вино. Той свали една тежка златна гривна от ръката си и я поднесе на Сийнуин. Въпреки че в първия момент тя мълчаливо отказа щедрия дар, накрая все пак плъзна гривната на ръката си и златото заблестя на светлината на факлите. Воините, насядали на пода на залата, поискаха да видят бижутото и Сийнуин вдигна ръка да им покаже тежкото злато. Само аз не ръкоплясках и не тропях с крака. Седнах, разтърсван от оглушителния шум край мен. По сламения покрив биеше проливен дъжд. Той я заслепи, помислих си аз, той просто я заслепи. Звездата на Поуис падна в плен на тъмната и изискана красота на Ланселот.

Щях веднага да изляза и да отнеса своето нещастие навън под дъждовното нощно небе, но точно тогава Мерлин се разхождаше из залата. В началото на угощението той беше седнал на високата маса, после тръгна из залата сред воините. Спираше да послуша някой разговор или да прошепне нещо в нечие ухо, и пак тръгваше. Бялата му коса под тонзурата беше сресана назад и сплетена в дълга плитка, завързана с черна панделка. И брадата му беше сплетена и завързана по подобен начин. Лицето му, кафяво като римските кестени, които бяха такъв деликатес в

Думнония, беше издължено и дълбоко набраздено. По него личеше, че Мерлин в момента добре се забавлява. Реших, че е намислил някоя пакост и сведох глава да не би аз да стана обект на неговите опасни забавления. Обичах Мерлин като баща, но нямах настроение за повече гатанки и мистерии. Просто исках да избягам колкото се може по-далеч от Сийнуин и Ланселот.

Почаках, докато реших, че Мерлин е отишъл в другия край на зала и мога да си тръгна без той да ме забележи. Но точно в този момент чух неговия шепот в ухото си.

– От мен ли си криеше, Дерфел? – попита той и тежко запъшка, настанявайки се до мен на пода. Обичаше да се преструва на немощен старец и сега разигра една сцена, масажирайки коленете си и пъшкайки от въображаемите болки в ставите. След това взе рога с медовина от ръцете ми и го пресуши.

– Погледни девствената принцеса – каза той и размаха празния рог към Сийнуин, – тръгнала към своята зловеща съдба. Да видим сега. – Той почеса брадата си между плитките, докато мислеше над следващите си думи. – Половин месец до годежа, а? Седмица-две по-късно – сватба и след още няколко месеца ще дойде детето и ще я убие. Няма друг начин да излезе от този тесен ханш, просто трябва да разцепи майка си на две – Мерлин се изсмя. – Все едно котка да роди бик. Много гадно, Дерфел. – Той надникна в лицето ми, доволен от моето притеснение.

– Мислех, че си направил на Сийнуин магия за щастие – отвърнах му аз кисело.

– Направих – каза той невъзмутимо, – и какво от това? Жените обичат да имат бебета и ако щастieto на Сийнуин се състои в това да бъде съдрана на две кървави половини от нейното първородно дете, значи че моята магия е действала, нали? – усмихна ми се той.

– „Тя никога няма да заема високопоставено положение“ – казах аз, цитирайки предсказанието на Мерлин, което той беше измърморил точно в тази зала преди по-малко от месец, – „но и никога няма да изпадне в нищета, а ще бъде щастлива“.

– Каква удивителна памет имаш наистина за дребните неща! Овнешкото не е ли ужасно? Недопечено, разбираш. И дори не е горещо! Не мога да понасям студена храна – (Което обаче не му попречи да отмъкне едно парче от моята чиния.) – Мислиш ли, че да си кралица в Силурия е високопоставено положение?

– А не е ли? – попитах аз сърдито.

– О, Богове, не. Що за нелепа мисъл? Силурия е най-мизерното

място на земята, Дерфел. Там няма нищо друго освен грозни долини, каменисти брегове и противни хора. – Мерлин потръпна. – Те използват въглища вместо дърва и в резултат повечето силурци са черни като Сеграмор. Мисля, че изобщо не знаят да използват водата за миене. – Той измъкна парче месо измежду зъбите си и го хвърли на една от хрътките, които обикаляха около пируващите и търсеха храна. – Силурия скоро ще омръзне на Ланселот! Не мога да си представя, че изисканият Ланселот ще може дълго да търпи онези грозни, почернени с въглищен прах голи охльови. Така че ако Сийнуин оцелее след раждането, в което се съмнявам, бедната малка кралица ще бъде изоставена сама с куп въглища и ревящо бебе. Това ще бъде нейният край! – Той сякаш беше доволен от тази перспектива. – Забелязвал ли си някога, Дерфел, как срещаш някоя жена в дните на най-голямата ѝ красота, когато лицето ѝ може да те накара да свалиш всички звезди от небето, но година по-късно я намираш, воняща на мляко и на бебешки лайна и се чудиш как изобщо си могъл някога да си помислиш, че тя е красива. Бебетата наистина променят жените по този начин, затова, Дерфел, гледай я сега, защото тя никога вече няма да бъде толкова красива.

Тя беше прекрасна и още по-лошо – изглеждаше щастлива. Беше облечена в бяло тази вечер, а около врата ѝ висеше сребърна звезда, закачена на сребърна верижка. Златната ѝ коса беше завързана със сребърна нишка и на ушите ѝ висяха сребърни капчици. Онази нощ и Ланселот бе не по-малко красив. За него се говореше, че е най-хубавият мъж в цяла Британия. И той наистина беше най-хубавият, ако, разбира се, ти харесва неговото тъмно, слабо, издължено лице, което напомня на влечуго. Дрехата му беше черна на бели раета, на врата му висеше златна огърлица. Златна диадема придържаше неговата дълга черна коса, напомадена, та да прилепва плътно по черепа му, но върху гърба падаше свободно. Брадата му, подстригана така че да оформя остър ъгъл под брадичката, също беше напомадена.

– Тя ми каза – обърнах се аз към Мерлин и докато говорех си мислех, че разголям прекалено душата си пред този злобен старец, – че още не знае дали ще се омъжи за Ланселот.

– Ами така ще каже, разбира се – отвърна Мерлин безгрижно и вдигна пръст да повика робът, който носеше чиния със свинско към високата маса. Старецът загреба шепя ребра, изсипа ги в скута на мърлявата си бяла роба и лакомо засмука едно от тях. – Сийнуин – продължи той след като оглозга кокала – е една романтична глупачка. Някак си е успяла да убеди сама себе си, че може да се омъжи, за когото ѝ харесва,

макар че само Боговете могат да разберат защо момичетата изобщо мислят за това! Сега, разбира се – каза Мерлин през свинското, с което беше натъпкал устата си, – всичко се променя. Тя се запозна с Ланселот! И вече е хлътнала по него. Може дори да не изтрае до сватбата? Кой знае? Може още тази нощ да замъкне копелето в своята стая, за да се чифтосват до изнемога. Но май няма да стане така – каза той със съжаление и добави презрително – Много е свита. Вземи си едно ребро – предложи ми старецът. – А ти няма ли да се жениш?

– Аз не искам да се женя – отвърнах намусено. Само за Сийнуин, разбира се, но какви шансове имах пред Ланселот?

– Бракът няма нищо общо с желанията – каза Мерлин с ???

да търпи. Нямах особена причина да не харесвам Гуенхуивач, но и не можех да си представя да се ожена за такова невзрачно, безлико и нещастно същество.

– И защо не? – попита Мерлин с престорен гняв. – Това е изгодна партия, Дерфел. Кой си ти в края на краищата – син на сакска робиня и нищо повече. А Гуенхуивач е истинска принцеса. Няма пари, разбира се, и е по-грозна от триона на Лифан, но само си помисли колко благодарна ще ти бъде! Освен това, спомни си ханша на Гуенхуивач, Дерфел – каза Мерлин и ме погледна цинично. – Няма никаква опасност някое бебе да заседне там. Тя ще изплюва малките бесове като хлъзгави тиквени семки!

Чудех се дали всъщност Артур беше предложил този брак или той беше идея на Гуинивиър. По-вероятно беше второто. Наблюдавах я – цялата в златни украшения, седнала до Кунеглас с изписан триумф на лицето. Тя беше необикновено красива тогава. Винаги е била най-поразителната жена в Британия, но в онази дъждовна нощ в Каер Сус Гуинивиър сякаш грееше. Може би това се дължеше на бременността ѝ, но на мен ми се струва, че по-скоро беше плод на насладата, която Гуинивиър изпитваше от придобитото надмощие над тези хора, отнесли се с презрение към някогашната бедна изгнаничка. Сега благодарение на меча на Артур тя можеше да разполага със същите тези хора, така както нейният съпруг можеше да разполага с техните кралства. Знаех, че Гуинивиър е главният поддръжник на Ланселот в Думнония, че именно тя бе накарала Артур да обещае силурския трон на Ланселот и бе решила Сийнуин да се омъжи за Ланселот. Сега вече подозирах, че пак тя е замислила да ме накаже за моята враждебност към Ланселот като ме накара да се ожена за грозната ѝ сестра.

– Изглеждаш нещастен, Дерфел – подкачи ме Мерлин.

Аз обаче не се впуснах в излияние.

– А вие, господарю? – попитах го аз. – Щастлив ли сте?

– Какво те интересува? – попита той безгрижно.

– Аз ви обичам като баща, господарю – казах аз.

При тези думи той изрева подигравателно и се задави с парче месо. Но като се оправил, продължи да ми се присмива.

– Като баща! О, Дерфел, какъв размекнат лигльо си ти! Отгледах те единствено, защото мислех, че си протеже на Боговете и може би наистина си. Боговете понякога избират най-странните същества, за да ги дарят с любовта си. Та кажи сега, любящия „сине“, твоята синовна любов ще те накара ли да ми служиш?

– Как да ви служа, господарю? – попитах аз, макар че много добре знаех какво иска от мен. Той искаше копиеносци, които да тръгнат да търсят Свещения съд.

Той сниши гласа си и се наведе към мен, макар да се съмнявам, че някой можеше да чуе разговора ни в шумната зала, пълна с пияни мъже.

– Британия – каза Мерлин – страда от две болести. Но Артур и Кунеглас виждат само едната.

– Саксите.

Той кимна.

– Но Британия и без саксите ще боледува, Дерфел, защото ние рискуваме да изгубим Боговете. Християнството напредва по-бързо от саксите, а християните са по-голяма обίδα за нашите Богове от който и да било сакс. Не спрем ли християните, Боговете окончателно ще ни изоставят, а какво е Британия без своите Богове? Ако успеем да впрегнем боговете и да ги върнем обратно в Британия, тогава и сакси, и християни ще изчезнат яко дим. Ние не атакуваме болестта, която трябва, Дерфел.

Аз погледнах към Артур, който внимателно слушаше какво разправя Гуинивийър. Артур не беше безбожник, но и не беше фанатик, той не таеше в душата си омраза към хората, които вярваха в други Богове. Но би посрещнал с омраза, бях сигурен в това, думите на Мерлин за борба срещу християните.

– Няма ли кой да ви чуе, господарю? – попитах аз.

– Намират се – каза той неохотно. – Не са много. Артур обаче не е между тях. Според него аз съм един стар изкуфял глупак. А ти, Дерфел? Мислиш ли, че съм стар глупак?

– Не, господарю.

– А вярваш ли в магии, Дерфел?

– Да, господарю – казах аз. Бях виждал магии да действат, ала бях виждал и да не действат. Магията беше трудна работа, но аз вярвах в нея.

Мерлин се наведе още по-близо до мен.

– Тогава, Дерфел – прошепна той, – тази нощ ще идеш на връх Долфоруин и аз ще изпълня най-съкровено то ти желание.

Някой изсвири позната хармония на арфата – менестрелите щяха да започнат своите изпълнения. Гласовете на воините затихнаха, а студеният вятър вкара дъжда през отворената врата и разлюля малките пламчета на лоените свещи и на тръстиките светилници.

– Най-съкровено то ти желание – прошепна пак Мерлин, но когато се обърнах към него, вече беше изчезнал.

А на вън гръмотевици раздирха нощта. Боговете бяха напуснали Британия, а аз трябваше да отида на Долфоруин.

Напуснах угощението преди размяната на подаръците, преди менестрелите да запеят и преди пияните воини да слоят гласовете си в призрачните ритми на Песента на Нуифр. Чувах песента далеч зад себе си докато се спусках по речната долина, където вървахме със Сийнуин и тя ми разказваше за леглото от черепи и за странното безмислено предсказание на старата гадателка.

Бях с ризница, но не носех щит. Моят меч Хюелбейн висеше отсрани на хълбока ми. Бях покрил раменете си със зеленото наметало. Няма човек, който спокойно да върви през нощта, защото нощта принадлежи на талъсмите и на духовете, но аз бях повикан от Мерлин и следователно бях в безопасност.

Вървах леко, защото от укрепленията се спускаше широк път на изток към южния край на хълмовете, сред които се издигаше Долфоруин. Но разстоянието беше голямо – четири часа път в мократа тъмнина, пък си беше тъмно като в рог. Изглежда обаче Боговете искаха да пристигна навреме, защото нито се изгубих, нито срещнах някакви опасности по пътя.

Знаех, че Мерлин не може да е много далеч и въпреки че бях с два живота по-млад от него, не успях да го настигна. Не успях дори да чух стъпките му някъде пред мен. Чувах само заглъхващата песен, а после ромона на реката, затичала се надолу и тропота на дъждовните капки върху листата. Чух и писъка на див заек, хванат от белка, и любовния зов на самотен язовец. Минах през две схлупени селца. През ниските отвори на колибите се виждаха запалените огънове. Мъжки глас извика

срещу мен, но аз казах, че пътувам с мир и той усмири кучето си.

Стигнах до тясната пътека, която се извиваше по склона нагоре към Долфоруин и напуснах широкия път. Страхувах се, че в тъмното ще се изгубя между гъстите дъбови дървета, но дъждовните облаци изтъняха и пропуснаха бледа лунна светлина, която пробди тежките мокри листа и ми показа каменната пътека. Тук никой не живееше. На това място имаше само дъбове, камъни и тайнственост.

Пътеката ме изведе от гората и аз се озовах пред широкото открито пространство на върха, където се издигаше самотната зала за угощения. До нея стърчаха камъните, наредени в кръг, станали неми свидетели на провъзгласяването на Кунеглас за крал. Този връх беше най-свещеното място на Поуис, но през по-голямата част от годината, никой не идваше тук. Долфоруин оживяваше само по време на големи празници и важни церемонии. Сега бледата лунна светлина очертаваше контурите на тъмната зала, а върхът изглеждаше пуст.

Спрях до последния дъб. Над главата ми прелетя бяла сова, гласкайки топчестото си тяло с късите крила, които едва не докоснаха вълчата опашка на върха на шлема ми. Совата носеше някакво знамение, но аз не знаех добро или лошо и изведнъж бях обзет от страх. Бях дошъл до тук воден от любопитство, но сега усетих опасността. Мерлин не би изпълнил моето най-съкровено желание без да поиска нещо в замяна. Следователно бях дошъл тук, за да направя избор, а ми се струваше, че това щеше да бъде избор, какъвто не бих искал да правя. Всъщност така се изплаших, че направо се обърнах, за да потъна отново в тъмнината на дърветата. Но тогава затупка белегът на лявата ми ръка и ме спря.

Този белег ми е от Нимю и всеки път щом кръвта започнеше да пулсира там, разбирах, че в този момент съдбата ми не зависи от мен. Бях дал клетва на Нимю. Не можех да се върна обратно.

Дъждът беше спрял и облаци се разкъсаха. Студен вятър разклащаше върховете на дърветата, но дъжд нямаше. Все още беше тъмно. Сигурно скоро щеше да съмне, ала на изток хълмовете все още се скриеха в нощта. Единствената светлина идваше от студеното сияние на луната, което покриваше със сребърен блясък камъните на кралския кръг.

Вървах към каменния кръг, а сърцето ми биеше толкова силно, че едва чувах стъпките на тежките си ботуши. Все още никой не се появяваше и аз за момент се зачудих дали това не беше някакъв жест от страна на Мерлин, който не можех да разбера. Но точно тогава в центъра на каменния кръг, където беше най-големият кралски камък на Поуис, видях сияние, по-силно и от най-яркото отражение на лунната светлина,

падаща върху лъскавите мокри камъни.

Приближих се, сърцето ми лудо туптеше. Минах между високите камъни и видях, че лунната светлина се отразява от една чаша. Сребърна чаша. Малка сребърна чаша, която бе пълна с тъмна течност, уловила лунния блясък.

– Пий, Дерфел – чух шепот, – пий.

Вятърът шумеше в листата, но аз познах Нимю. Обърнах се да я видя, а до мен нямаше никой. Нов порив на вятъра повдигна наметалото ми и отвя слама от покрива на залата.

– Пий, Дерфел – каза гласът на Нимю отново, – пий.

Погледнах към небето и се помолих на Люло да ме пази. С лявата ръка, която вече болезнено пулсираше, стисках здраво дръжката на Хюелбейн. Знаех, че ако искам да съм в безопасност, трябва да се върна при топлото приятелство на Артур, но душата ми бе потънала в мъка и мисълта за ръката на Ланселот, обгърнала тънката снага на Сийнуин, ме накара да погледна надолу към чашата.

Вдигнах я, поколебах се, но я изпих.

Течността беше ужасно горчива. Отвратителният вкус пареше уста и гърлото ми, докато внимателно поставях чашата обратно върху кралския камък.

– Нимю? – викнах аз почти умолително, но само вятърът ми отвърна.

– Нимю! – призовах я отново, защото вече ми се виеше свят. Черносивите облаци кипяха, разбунени от вятъра, а луната изпращаше през тях сребърни остриета, които разсичаха реката в далечината и се разби- ваха в свистящата тъмнина на полудялата гора.

– Нимю! – викнах за последен път. Коленете ми омекнаха, а в главата ми се завъртяха ярки сънища. Свлякох се на колене до кралския камък, който изведнъж ми се стори колкото планина голям, и после паднах като труп напред, а ръката ми помете празната чаша и тя отлетя. Беше ми лошо, но не повръщах, а сънувах ужасни сънища, кошмарни призраци, които пищяха в главата ми. Плачех, потях се, а мускулите ми се свиваха и трепереха неудържимо.

После нечии ръце сграбчиха главата ми. Смъкнаха шлема и тогава усетих нечие чело да се притиска в моето. Беше едно студено бяло чело. Кошмарите изчезнаха, а на тяхно място се появи ново видение – дълго голо бяло тяло с тънки бедра и малки гърди.

– Сънувай, Дерфел – приласка ме Нимю, ръцете ѝ нежно ме галеха по косата. – Сънувай, моя любов, сънувай.

Плачех безпомощно. Аз – воинът, един от лордовете на Думнония, приятел на Артур, който ми дължеше толкова много след последната битка, че щеше да ми даде земя и богатства, за каквито не бях и мечтал – лежах и плачех като сираче. Моето най-съкровено желание беше Сийнуин, но Сийнуин бе заслепена от Ланселот и аз си мислех, че никога вече няма да мога да бъда щастлив.

– Сънувай, моя любов – монотонно напяваше Нимю и вероятно загърна и двама ни през глава с черно наметало, защото внезапно сивата нощ изчезна и аз бях обгърнат от една тиха тъмнина. Нимю продължаваше да ме прегръща, опряла лицето си до моето. Ние коленичихме и опряхме буза до буза, а аз отпуснах конвулсивно треперещите си безпомощни ръце върху студената кожа на голите ѝ бедра. Целият се тресях, тялото ми се наклони и притиснах с тежестта си нейните слаби рамене. Там, в прегръдките ѝ, сълзите спряха, конвулсиите отшумяха и аз отново намерих покой. Вече не ми беше лошо, краката не ме боляха и не треперех от студ. Стана ми дори толкова топло, че продължих да се потя. Не мърдах и не исках да мърдам, исках само да дойде сънят.

В началото сънят беше чудесен – сякаш ми бяха дали крилето на огромен орел и аз летях над някаква непозната страна. След това видях, че това беше една ужасна страна, разсечена от дълбоки бездни, с високи скалисти планини, по които се спускаха малки разпенени потоци и се вливаха в тъмни езера. Планините изглеждаха безкрайни, не се виждаше никакво убежище сред тях. Виех се над назъбените върхове на крилето на моя сън без да видя нито къщи, нито колиби, нито ниви, нито стада, нито ята, нито една жива душа. Видях само един вълк, който тичаше между скалите и костите на сърна, белеещи се в един гъсталак. Небето над мен беше сиво като острието на меч, отдолу планините тъмнееха като изсъхнала кръв, а въздухът под крилата ми беше студен като нож, забит в ребрата.

– Сънувай, моя любов – мърмореше Нимю и в съня си аз литнах на широките си криле над един път, който се виеше между хълмовете. Беше черен утъпкан път. Заобикаляше каменните отломъци пръснати из долините, понякога

???

вица, където имаше дървета и поля. Отвъд брега блещукаше синьо море, обгърнато с вълните си един остров, а на острова имаше езеро, огряно от внезапно появилото се слънце.

– Ето! – високо казах аз, защото разбрах, че островът беше моята цел, но точно когато ми се струваше, че съм получил нови сили, ще се

затичам да измина и последните мили от пътя и ще се гмурна в слънчевото море, пред мен изскочи страшен талъсъм. Беше целият черен, с черна ризница, от черната му уста течаха черни лиги, а ръката му, с черни извити нокти, стискаше меч с черно острие, два пъти по-дълго от Хюелбейн. Съществуващото изкрещя срещу мен.

Аз също изкрещях и тялото ми се вдърви в ръцете на Нимю. Тя обгърна раменете ми.

– Ти видя Тъмния път, Дерфел – прошепна тя, – видял си Тъмния път.

И тогава внезапно тя се отдели от мен, дръпна наметалото от гърба ми и ме остави да падна на мократа трева на Долфоруин. Студеният вятър се завъртя около мен.

Полежах така няколко дълги минути. Сънят си бе отишъл и аз се чудех какво е общото между Тъмния

???

й беше извадил другото, но той си беше платил за това хилядократно.

И двамата мълчаха и само ме наблюдаваха докато плюех последните кисели остатъци от повръщаното. Избърсах с ръкав устните си, тръснах глава и се опитах да стана. Все още бях слаб или ми се виеше свят, защото не успях да се изправя, останах опрян на лакти и колене край камъка. Леки спазми все още ме караха да потрепвам от време на време.

– Какво ме накарахте да изпия? – попитах аз, оставяйки сребърната чаша отново върху скалния отломък.

???

– Инис Мон, нали?

– Да – потвърди Мерлин. – Благословеният остров.

Преди да дойдат римляните и преди изобщо някой да е чувал за саксите, Британия била управлявана от Боговете, а Боговете говорели от Инис Мон. Но римляните разграбили острова, повалили дъбовете, изсекли свещените горички и избили пазителите на Инис Мон – древните друиди. Това станало през Черната година – повече от четиристотин години преди моя сън на Долфоруин – но Инис Мон все още беше свещено място за малцината друиди, които, подобно на

???

рлин взе друга кост – е Кунеглас, а за това – той взе още една кост и я постави така, че да образува триъгълник с другите две, – ще поговорим по-късно. Това – Мерлин постави четвърта кост върху единия от ъглите на триъгълника – е Тюдрик от Гуент, а това е съюзът на

Артур с Тюдрик, а това е неговият съюз с Кунеглас. – Така Мерлин пореди втори триъгълник върху първия и двата заедно образуваха неравна шестолъчна звезда. – Това е Елмет – продължи той, започвайки трети триъгълник, успореден на първия. – това е

???

тази трета кост беше бяла и чиста. Докоснаха я много нежно с пръст като внимавах да не наруша крехкото равновесие на ниската кула.

– А какво представлява третата кост? – попитах аз. Мерлин се усмихна.

– Третата кост, Дерфел, е бракът между Ланселот и Сийнуин. Взemi я.

Не помръднах. Ако вземех третата кост, щеше да се разпадне цялата крехка мрежа от съюзи – единствената надежда на Артур срещу саксите.

Мерлин се изсмя над моето нежелание да последвам съвета му. След това хвана третата кост, но не я издър

???

аправя? Бях влюбен. Взех тази изчистена кост и я пхнах в джоба си.

– Тя няма да ти помогне – присмя ми се Мерлин, – ако не я счупиш.

– Може и иначе да не ми помогне – казах аз и разбрах, че най-сетне мога да стоя прав.

– Ти си глупак, Дерфел – каза Мерлин. – Но ти си глупак, който много добре върти меча и затова ще ми потрѣбваш, ако трѣгнем по Тъмния път. – Друидът се изправи. – Сега ти сам трѣбва да избереш. Можеш да счупиш костта и Сийнуин ще дойде при теб, това ти го обещавам, но тогава ще трѣбва да трѣгнеш с нас за Свещения съд. Можеш обаче и да се ожениш за Гуенхуивач и да затриеш живота си в блъскане по саксонски щитове, докато християните заговорничат как да завземат Думнония. Оставям избора на теб, Дерфел. Сега затвори очи.

Затворих очи и покорно стоях така доста време, но накрая, след като не чувах други нареждания, отново отворих очи.

Върхът беше пуст. Не бях чул нищо, а Мерлин, Нимю, осемте кости и сребърната чаша бяха изчезнали. На изток вече се зазоряваше, птиците шумно подсвиркваха из гората, а в джоба ми имаше чиста бяла кост.

Спуснах се по склона на Долфоруин до пътя, който вървеше край реката, но в главата си виждах другия път, Тъмния път, който водеше към бърлогата на Диурнач. Беше ме страх.

* * *

Онази сутрин тръгнахме на лов за глигани. Щом излязохме от Каер Сус, Артур закрачи до мен.

– Снощи си тръгна много рано, Дерфел – поздрави ме той.

– Коремът ме заболя, господарю – отвърнах аз. Излъгах, защото в исках Артур да знае за срещата ми с Мерлин на връх Долфоруин – веднага щеше да заподзре, че не съм се отказал да участвам в търсенето на Свещения съд. Беше по-добре да премълча истината. – Стана ми зле.

Артур се засмя.

– Не мога да разбера защо наричаме тези работи угощения – каза той, – след като това са просто поводи за напиване.

Той спря да изчака Гуинивиър. Тя обичаше да ходи на лов. Беше обула ботуши и кожени панталони, които плътно прилягаха по дългите ѝ крака. Криеше бремеността си под кожен елек, а на раменете си бе сложила зелена пелерина. Гуинивиър водеше и две от любимите си хрътки и сега ми подаде каишките им, за да може Артур да я пренесе през брода край старата крепост. Ланселот предложи същия жест на Сийнуин и когато я обгърна с ръце, тя се засмя – очевидно това ѝ достави удоволствие. Звездата на Поуис също беше облечена с мъжки дрехи, но нейните не бяха така прилепнали и красиви като дрехите на Гуинивиър. Май беше взела от ловните костюми на брат си – крачолите и ръкавите и бяха възшироки и дълги. На фона на изтънчената елегантност на Гуинивиър Сийнуин изглеждаше като някой хлапак. Жените не носеха копия, но Борс, братовчед на Ланселот и негов най-добър боец, вървеше с копие повече – за Сийнуин, ако поиска да участва в лова. Артур беше настоял бременната Гуинивиър да не взима копие.

– Днес ще трябва да внимаваш – каза ѝ той, когато я пусна да стъпи на южния бряг на Севърн.

– Тревожиш се повече отколкото трябва – каза тя, пое каишките на хрътките от мен и прекара ръка през гъстите си червени коси. След това се обърна към Сийнуин – Щом забременееш и мъжете започват да мислят, че си от стъкло.

Гуинивиър се изравни с Ланселот, Сийнуин и Кунеглас и остави Артур да върви с мен към долината, която според ловците на Кунеглас бе пълна с дивеч. Бяхме може би петдесетина ловци, повечето воини, имаше и няколко жени. Зад нас вървяха двадесетина слуги. Един от тях наду рог – знак за ловците в другия край на долината, че вече е време да подгонят дивеча към реката. А ние хванахме здраво тежките си ловни

копия и се пръснахме в редица. Беше един от последните летни дни, а беше толкова студено, че виждахме дъха си. Но пък дъждовните облаци си бяха отишли и слънцето грееше над покритите с тънка утринна мъгла нивя. В този красив ден Артур беше в много добро настроение – наслаждаваше се на собствената си младост и предвкушаваше удоволствието от лова.

– Още един пир – каза ми той – и после ще можеш да си отидеш къщи да си починеш.

– Още един пир ли? – глупаво попитах аз – бях уморен и все още замаян от отварата, която Мерлин и Нимю ми дадоха на връх Долфоруин.

Артур ме тупна по рамото.

– Годежът на Ланселот, Дерфел. След това обратно в Думнония. И на работа!

Той изглеждаше доволен от тази перспектива и ентусиазирано започна да ми разправя плановете си за идващата зима. Искаше да възстанови четири разрушени римски моста, след това щеше да изпрати кралските зидари да довършат двореца в Линдинис. Линдинис беше римски град близо до столнината Каер Кадарн, където провъзгласявахме думнонските крале. Артур искаше да направи от Линдинис новата столица на Думнония.

– В Дурновария има прекалено много християни – обясни той, но верен на себе си, бързо добави, че лично няма нищо против християните.

– Само дето те имат нещо против теб – припомних му сухо аз.

– Някои имат – съгласи се той. Преди битката в долината Лъг, когато позициите на Артур в Думнония бяха значително отслабени, една група негови противници събра кураж открито да му се портивопостави, а начело на тази група стояха християни, и то християните, поели настойничеството над Мордред. Непосредствената причина за тяхната враждебност беше фактът, че Артур застави църквата да му даде на заем пари, необходими за организиране на кампанията, завършила в долината Лъг. Този заем подпали дълбока вражда. Църквата уж възхвалява бедността, а никога не можа да забрави онзи, който зае от църковните пари.

– Исах да поговоря с теб за Мордред – смени темата Артур и аз най-сетне разбрах защо така упорито търсеше компанията ми в тази красива утрин. – След десет години – продължи той – Мордред ще бъде достатъчно голям да поеме управлението. А те ще минат бързо, Дерфел,

десет години ще минат като миг. Трябва да ги използваме пълноценно, ако искаме да го възпитаем добре за това кратко време. Той трябва да се научи да чете и пише, да върти меч, трябва да го приучим и на отговорност.

Кимах в съгласие, макар и без всякакъв ентузиазъм. Без съмнение петгодишният Мордред щеше да научи всичко, което искаше Артур, но аз не разбирах какво общо имаше това с мен. Артур обаче знаеше.

– Искам ти да му станеш настойник – стъписа ме той.

– Аз! – възкликнах аз.

– Набур се грижи повече за собствената си кариера, отколкото за характера на Мордред – поясни Артур. Набур – християнският магистрат, назначен за настойник на невръстния крал, беше заговорничил най-активно срещу Артур (Набур и, разбира се, епископ Сенсъм). – Освен това Набур не е войник – продължи Артур. – Моля се Мордред да управлява в мир, Дерфел, но той трябва да усвои воинските умения като всички крале. А по-добър учител от теб не мога да намеря.

– Не, не искам – запротестирах аз. – Аз съм твърде млад!

Този довод само разсмя Артур.

– Младите трябва да бъдат възпитавани от млади, Дерфел – отсече той.

Прозвуча рог в далечината – дивечът бе подгонен от другия край на долината към нас. Ние, ловците, навлязохме между дърветата и запристъпвахме през сплетени трънаци и загнили дървета, отрупани с дървесни гъби. Напредвахме бавно, ослушвайки се за смразяващия шум, с който глиганът си пробива път през гъстълака.

– Междувпрочем – продължих аз – мястото ми е в твоята стена от щитове, а не в детската стая на Мордред.

– Ти пак ще бъдеш в моята стена от щитове, Дерфел. Да не мислиш, че ще те изпусна? – захили се Артур. – Виж, аз не искам да те вържа за Мордред, просто искам Мордред да живее в твоя дом. Искам да бъде възпитаван от честен човек.

Вдигнах рамене сякаш да прогоня с безразличието си този комплимент и виновенно се сетих за чистата бяла кост в джоба ми. Чудех се честно ли беше да използвам магия, за да променя решението на Сийнуин? Погледнах към нея, тя забеляза и свенливо ми се усмихна.

– Аз нямам дом – обърнах се отново към Артур.

– Но ще имаш и то скоро – увери ме той. След това вдигна ръка и аз замръзнах, заслушан в шумовете наоколо. Нещо тежко трополеше между дърветата. И двамата инстинктивно клекнахме и задържахме копията

си на няколко инча над земята. Но изплашеното животно бе един красив елен с хубави рога и ние си отдохнахме.

– Този ще го хванем утре може би – каза Артур, загледан в елена. – Пусни хрътките си да потичат малко! – викна той на Гуинивийър.

Тя се засмя и се спусна надолу по хълма към нас, а кучетата опъваха каишките в ръцете ѝ.

– С удоволствие – каза тя. Очите ѝ блестяха, страните ѝ се бяха зачервили от студа. – Тук ловът е по-приятен отколкото в Думнония.

– Но не и земята – обърна се Артур към мен. – Има едно имение на север от Дурновария, което по право принадлежи на Мордред и аз смятам да те направя негов държател. Ще ти дам и друга земя, твоя собствена, но можеш да си издигнеш дом в имението на Мордред и там да го отгледаш.

– Ти го знаеш това имение – намеси се Гуинивийър. – Намира се на север от земите на Гилад.

– Знам го – кимнах аз. Там имаше хубави обработваеми земи край реката и добри пасища по хълмовете. – Но не съм сигурен, че знам как се гледат деца – измърморих аз. Пред нас звучаха рогове, виеха хрътки. Далеч вдясно от нас се чува радостни викове – някой бе попаднал на глиган, но в нашата част от гората още не се беше появил нито един. Отлявата ни страна ромолеше поточе, а от дясно се издигаше обрасъл с дървета склон. Камъните и извитите корени на дърветата бяха покрити с дебел мъх.

– Ти няма да гледаш Мордред – успокои страховете ми Артур, – искам само той да бъде отгледан в твоя дом, с твоите слуги, с твоя морал и с твоята справедливост.

– И при твоята съпруга – добави Гуинивийър.

Шумът от счупено клонче ме накара да погледна нагоре към хълма. Там бяха Ланселот и братовчед му Борс, застанали пред Сийнуин. Копието на Ланселот беше боядисано с бяла боя. Той носеше високи кожени ботуши и наметало от мека кожа. Отново погледнах към Артур.

– Съпругата, господарю, е нещо ново за мен.

Артур ме стисна за лакътя, напълно забравил за глиганите.

– Имам намерение да те провъзглася за най-добрият боец на Думнония, Дерфел – каза той.

– Не съм дорасъл за тази чест – отвърнах аз предпазливо, – освен това ти си най-добрият боец на Мордред.

– Принц Артур – каза Гуинивийър, а тя обичаше да го титулува така, въпреки че той бе незаконно роден кралски син – вече оглавява

думнонския съвет. Така че ще трябва да отстъпи задачите на най-добрия боец на някой друг, освен ако не искате той да върши всичко в Думнония.

– Права сте, лейди – казах аз. Нямах нищо против тази чест, защото тя бе много висока, но си имаше своята цена. По време на битка щеше да ми се наложи да се бия с всеки друг най-добър боец на противниковата страна, стига той да поиска този двубой, но по време на мир най-добрият боец се радваше на богатство и положение, надхвърлящи богатството и положението на тогавашния ми ранг. Аз вече бях удостоен с титлата „лорд“, имах воители и правото да рисувам свой собствен знак върху щитовете на тези воители, но на такава чест се радвах още четиридесет други военачалници в Думнония. Ако станех най-добрият боец на краля щях да бъда най-изтъкнатия воин в кралството, макар че не можех да си представя как някой би могъл да претендира за това, докато Артур беше жив. Или пък докато Сеграмор беше жив.

– Сеграмор – казах аз внимателно – е по-добър воин от мен, лорд принц. (В присъствието на Гуинивийър трябваше от време на време да използвам тази титла, въпреки че самият Артур не обичаше да го наричат така.)

Артур махна с ръка.

– Ще направя Сеграмор лорд на Камъните, а той не иска нищо повече от това.

Като лорд на Камъните Сеграмор щеше да пази границата от саксите – бойно назначение, което със сигурност щеше да му хареса.

– Ти, Дерфел, ще бъдеш най-добрият боец – каза Артур, забил пръст в гърдите ми.

– И коя ще бъде съпругата на най-добрия боец? – попитах аз сухо.

– Сестра ми Гуенхувач – каза Гуинивийър без да откъсва поглед от мен.

Бях благодарен на Мерлин, че ме предупреди.

– Оказвате ми твърде голяма чест, лейди – любезно отвърнах аз.

Гуинивийър се усмихна доволна, възприемайки думите ми като съгласие.

– Мислил ли си някога, Дерфел, че ще се ожениш за принцеса?

– Не, лейди – казах аз. Гуенхувач, както и Гуинивийър, наистина беше принцеса, принцеса на Хенис Уирън, макар че Хенис Уирън вече не съществуваше. Това кралство с тъжна съдба сега се наричаше Лейн и се намираще под властта на тъмния ирландски нашественик крал Диурнач.

Гуинивиър дръпна каишките, за да усмири развълнуваните хрътки.

– Можете да се сгодите, когато се върнем в Думнония – каза тя. – Гуенхуивач вече даде съгласието си.

– Има една пречка, господарю – обърнах се аз към Артур.

Гуинивиър отново дръпна каишките, този път съвсем ненужно – ненавиждаше всяка форма на противопоставяне, затова сега си изкара яда на кучетата, вместо на мен. По онова време тя не ме мразеше, но и не ме харесваше особено. Гуинивиър знаеше за моите враждебни чувства към Ланселот и това без съмнение я настройваше против мен, но едва ли обръщаше внимание на тази вражда, защото виждаше в мен просто един от офицерите на своя съпруг и нищо повече – един висок, тъп, русоляв мъж, лишен от цивилизованите маниери и изисканост, които Гуинивиър толкова ценеше.

– Каква пречка? – запита тя със застрашителен тон.

– Лорд принц – казах аз, подчертавайки с това, че разговарям с Артур, а не с жена му, – дал съм клетва на една дама. – Говорех за клетвата, а мислех за костта в джоба ми. – Нямам никакви права над нея, нито мога да очаквам нещо от нея, но ако тя поиска да изпълня клетвата си, ще трябва да се подчиня.

– Коя е тази жена? – попита Гуинивиър.

– Не мога да кажа, лейди.

– Коя е? – настоя Гуинивиър.

– Няма нужда да казва – защити ме Артур и се усмихна. – Докога е в сила твоята клетва?

– Само още няколко дни, господарю – казах аз. Защото ако Сийнуин се сгодеше за Ланселот, щях да бъда освободен от дадената клетва.

– Добре – каза той весело и се усмихна на Гуинивиър, сякаш я приканваше да сподели неговата радост, но Гуинивиър остана намръщена. Не можеше да понесе Гуенхуивач, защото я намираще за досадна твар, лишена от всякаква грация. Затова отчаяно искаше да омъжи сестра си и да се отърве от нея.

– Ако всичко е наред – каза Артур – ще можеш да се ожениш в Глевум по същото време, когато Ланселот ще се ожени за Сийнуин.

– А може би искаш тези няколко дни – каза навъсено Гуинивиър, – за да измислиш правдоподобни причини да не се ожениш за сестра ми?

– Лейди – казах аз сериозно, – би било чест за мен да се ожена за Гуенхуивач.

Мисля, че това бе истина, защото Гуенхуивач без съмнение щеше да бъде почтена съпруга, но дали аз щях да бъда добър съпруг за нея бе

друг въпрос, защото единствената причина, поради която бих се омъжил за Гуенхуивач, щеше да бъде високият ранг и голямото богатство, което щеше да ми донесе нейната зестра. Но за повечето мъже точно това бе целта на брака. И ако не можех да имам Сийнуин, какво значение имаше за кого щях да се ожения? Мерлин винаги ни е предупреждавал да не смесваме любовта с брака и макар че съветът му беше циничен, в него имаше нещо вярно. Никой не очакваше от мен да обичам Гуенхуивач, трябваше само да се ожения за нея, а нейният ранг и зестрата ѝ бяха моята награда за това, че се бях сражавал през целия онзи дълъг и кървав ден в долината Лъг. Дори ако зад тези награди се криеше подигравателната усмивка на Гуинивийър, те пак си оставаха щедър дар.

– С радост ще се ожения за вашата сестра – уверих аз Гуинивийър, – стига господарката на моята клетва да не ме призове.

– Дано не те призове – каза Артур с усмивка. Но някой викна откъм хълма и той светкавично се извъртя.

Борс беше клекнал и стискаше копието си. Ланселот до него гледаше надолу към нас. Може би се тревожеше, че животното ще избяга в пролуката помежду ни. Артур нежно побутна Гуинивийър назад, след това ми направи знак да се изкача нагоре по хълма и да запълня пролуката.

– Две са! – викна Ланселот.

– Едното трябва да е женско – каза Артур, изтича няколко крачки нагоре по течението на потока и се покатери по възвишението. – Къде са? – попита той. Ланселот посочи с бялата дръжка на копието си, но аз все още не виждах нищо в хрусталака.

– Там! – каза Ланселот сприваво, сочейки с копието си към едни преплетени шипкови храсти.

Артур и аз се изкачихме още малко и едва тогава успяхме да видим глигана, скрил се в ниската растителност под дърветата. Беше голямо старо животно с жълти глиги, малки очички и дебели мускули под тъмната си кожа, нашарена с белези. Тези мускули можеха да го тласкат напред със светкавична скорост, а острите му като меч глиги – да разпорят всеки, изпречил се пред лудия му бяг. Всички бяхме виждали мъже да умират от такива рани. А глиганът става най-опасен, когато е приклящен заедно със свиня. Всички ловци се молеха глиган да ги напада, когато са на открито, така че да могат да използват скоростта на самото животно и собствената му тежест, за да забият копието си дълбоко в тялото му. Подобна среща изискваше здрави нерви и умение, но много повече смелост беше нужна, когато човекът сам нападеше глиган.

– Кой го видя първи? – попита Артур.

– Моят господар кралят – каза Борс, сочейки към Ланселот.

– Тогава той е ваш, кралю господарю – каза учтиво Артур, отстъпвайки на Ланселот честта да убие животното.

– Подарявам ви го, лорд Артур – отвърна Ланселот. Сийнуин стоеше зад него и хапеше устни с широко разтворени очи. Беше взела излишното копие от Борс, не защото се надяваше да го използва, а за да освободи ръцете на Борс, и сега нервно стискаше дългата дръжка.

– Пуснете хрътките срещу него! – намеси се Гуинивийър. Очите й блестяха, вълнението беше оживило цялото й лице. Мисля, че тя често скучаеше в големите дворци на Думнония, а ловът й доставяше емоциите и вълненията, за които мечтаеше.

– Ще загубиш и двете си кучета – предупреди я Артур. – Това прасе знае как да се бие.

Той тръгна внимателно напред, обмисляйки как да предизвика животното. След това направи рязко крачка напред и шумно удари храстите с копието, като че ли показваше на глигана откъде би могъл да напусне своето убежище. Животното изгрухтя, но не мръдна, дори когато острието на копието блесна само на няколко инча от зурлата му. Свинята стоеше зад глигана и ни наблюдаваше.

– Той и друг път е правил това – каза Артур весело.

– Нека аз да се заема с него, господарю – предложих аз внезапно разтревожен за безопасността на Артур.

– Мислиш, че съм забравил да ловувам, ли? – попита той с усмивка. Отново удари по храстите, но шипките продължаваха да стърчат пред него, а глиганът продължаваше да стои неподвижен.

– Бъди благословен от Боговете – пожела той на животното, след това изкрещя някакво предизвикателство и скочи в сплетените тръни. Приземи си встрани от пътеката, която бе очертал с ударите на копието си, и веднага силно замахна напред с оръжието, целейки се в лявата страна на глигана малко по-напред от раменете на животното.

Главата на глигана мръдна, съвсем леко, но движението беше достатъчно – едната от жълтите му глиги отклони острието, което направи кървава, но безобидна рана в крака му. В следващия миг животното предприе атака. Един добър глиган може за секунда да премине от пълна неподвижност в диво нападение, навел глава надолу с глиги готови да разпарят при движение нагоре. А този глиган беше опитен. По-малко от миг след като отклони копието, насочено срещу него, той се втурна в атака и Артур се оказа в трънливия капан на храсталака.

Аз извиках, за да привлека вниманието на животното и забих копието си в корема му. Артур вече лежеше по гръб и без оръжие, а глиганът беше върху него. Хрътките виеха, а Гуинивийър крещеше към нас да му помогнем. Копието ми беше влязло дълбоко в корема на тежкия звяр и кръвта му изплиска ръцете ми, когато повдигнах дръжката на оръжието си като лост, за да прекатурия глигана и да го махна от Артур. Съществуването тежеше повече от два пълни чувала с жито, а мускулите му бяха като железни въжета, които извиваха копието в ръцете ми. Стисках здраво и бутях, но тогава ме нападна свинята, блъсна се в краката ми и ме събори. Паднах и с тежестта на тялото си дръпнах дръжката на копието надолу, така че глиганът се оказа отново върху корема на Артур.

Артур беше успял някак си да хване и двете глиги и с цялата си сила сега се опитваше да отмести главата на глигана от гърдите си. Свинята изчезна надолу към потока.

– Убий го! – извика Артур, а в гласа му имаше смях. Беше на косъм от смъртта, но всичко това го забавляваше. – Убий го! – викна той пак. Глиганът буташе напред със задните си крака, лигите му течаха върху лицето на Артур, а кръвта му попиваше в дрехите на моя господар.

Бях паднал по гръб, цялото ми лице беше изподрано от тръни. Изправих се и посегнах към копието си, което все още стърчеше от корема на животното – мърдаше и се извиваше, следвайки неговите движения. Точно тогава дойде Борс и заби ножа си във врата на глигана, който видимо започна да губи огромната си сила. Артур успя да отмести голямата воняща и кървяща глава от гърдите си. Аз хванах копието си и заизвивах острието му, търсейки сърцето дълбоко в тялото, а Борс заби ножа още веднъж. Изведнъж глигана се изпика върху Артур, направи последен опит да забие глигите си в човека под него и след това се срути. Артур беше подгизнал от кръвта и урината на огромния звяр и почти целия бе скрит под туловището му.

Той внимателно пусна бивните и се затресе в безпомощен смях. Борс хвана единия бивник, аз – другия и с общи усилия успяхме да махнем трупа от Артур. Единият бивник се беше заплел в елека на Артур и като задърпахме животното, дрехата се скъса. Пуснахме глигана върху трънака и помогнахме на Артур да се изправи. И тримата стояхме и се хилехме, кални, изподрани, оцапани с кръв, покрити с листа и клонки.

– Ще ми стане синьо тук – каза Артур, потупвайки гърдите си. Той се обърна към Ланселот, който не беше мръднал и пръста си, за да ни помогне. След миг мълчание Артур наведе глава в учтив поклон.

– Направихте ми благороден подарък, кралю господарю – каза той,

– а аз си го взех по най-несръчния начин. – Артур изтри очи. – Но въпреки това вашият подарък ми достави голямо удоволствие. Ние всички ще го опитаме по време на угощението по случай годиша ви. – Артур погледна към Гуинивиър. Веднага забеляза, че беше преbledняла и почти трепереше и бързо отиде при нея. – Болна ли си?

– Не, не – каза тя, прегърна го и облегна глава на окървавените му гърди. Плачеше. За първи път я виждах да плаче.

Артур я потупа нежно по гърба.

– Нямаше нищо страшно, любов моя – каза той, – никаква опасност. Аз просто оплесках работата.

– Ранен ли си? – попита Гуинивиър като се отдръпна от него и изтри слъзите си.

– Само одраскан.

Лицето и ръцете му бяха целите изподрани от тръните, но иначе нищо му нямаше, ако не броим натъртването на гърдите, където глиганът го беше блъснал. Артур взе копие си и подсвирна.

– Не бях хвърлян така по гръб поне от десет години!

Крал Кунеглас дотича, разтревожен за своите гости, дойдоха и ловците да отнесат убития глиган. Вероятно всички бяха забелязали разликата между чистичките дрехи на Ланселот и нашето раздърпано окървавено облекло, но никой не каза нищо. Всички бяхме възбудени от лова, доволни, че бяхме оцелели и нетърпеливи да разкажем как Артур беше задържал огромния звяр за бивните и не му беше позволил да го разкъса. Историята бързо се разпространи и из цялата гора се чуваше смеха на ловците. Само Ланселот не се смееше.

– Сега трябва и на вас да намерим един глиган, кралю господарю – казах му аз. Стояхме няколко крачки встрани от развълнуваната тълпа, която се беше събрала да гледа как изкормваха животното, за да дадат червата му на хрътките на Гуинивиър.

Ланселот ме погледна изпод вежди. Мразеше ме точно толкова, колкото го мразех и аз, но сега ненадейно ми се усмихна.

– По-добре глиган, отколкото свиня, мисля аз.

– Свиня ли? – попитах аз, надушвайки обиди.

– Нали свинята те нападна тебе? – попита той и после отвори широко очи. – Ти да не си помисли, че намеквам за брака ти? Не може да си си помислил такова нещо! – каза той и ми се поклони подигравателно. – Трябва да ви поздравя, лорд Дерфел! Брак с Гуенхувач!

Подтиснах гнева си и се заставих да погледна в тясното му лице, с неговата тънка брадичка, тъмни очи и дългата напомадена коса, черна и

лъскава като гарваново крило.

– И аз трябва да ви поздравя, кралю господарю, за вашия годеж.

– За Серен – каза той, – звездата на Поуис. – Ланселот погледна към Сийнуин, която стоеше стиснала ръце пред лицето си, докато ловците измъкваха с ножовете си дългите извивки на свинските черва. Тя изглеждаше толкова млада със светлата си коса, дръпната назад и вързана на врата.

– Не е ли очарователна? – попита Ланселот и гласът му ми заприлича на котешко мъркане. – Толкова крехка. Никога не съм вярвал на приказките за нейната красота, защото кой би могъл да предполага, че сред кучките на Горфидид се крие такъв скъпоценен камък. Но тя наистина е красива, а аз имам голям късмет.

– Така е, кралю господарю.

Той се засмя и се отдалечи. Беше мъж на върха на славата си, крал дошъл да вземе своята съпруга, но и мой враг. А аз държех неговата кост в моя джоб. Докоснах реброто – дали не се бе счупило по време на борбата с глигана. Беше невредимо, стоеше си скрито и чакаше.

Каван, моят заместник-командир, дойде в Каер Сус вечерта преди годежа на Сийнуин – върна се от Силурия с четиридесет души от моите копиеносци. Галахад преценил, че ще може да изпълни задачата си в Силурия с останалите двадесет. Поданиците на Гундлеус изглежда бяха приели загубата на войната, вестта за смъртта на техния крал също не беше предизвикала размирици. Условията на победителите били посрещнати с безропотно покорство. Каван ми каза, че Енгас от Демечия, ирландският крал, който бе донесъл победата на Артур в долината Лъг, взел договорената част от робите и богатството, откраднал още толкова и си тръгнал. Силурците очевидно били доволни от факта, че славният Ланселот ще бъде техен крал.

– Мисля, че те с радост ще посрещнат това копеле в страната си – каза ми Каван, след като ме откри в залата за угощение на Кунеглас, където си бях проснал одеялото и се хранех. Каван се почеса по брадата. – Жалка страна е тая Силурия.

– Но ражда добри воители – казах аз.

– Не бих се учудил, ако се биат добре, за да се измъкнат от вкъщи – подсмъркна Каван. – Какво беше това дете си заби ноктите в лицето ти, господарю?

– Тръни ме изподраха. Бях на лов за глигани.

– Рекох да не си се оженил, докато не бях над теб – каза той, – а

това да е сватбеният ѝ дар.

– Наистина ще се женя – казах аз. Вече бяхме излезли от залата и примигвахме на ярката слънчева светлина, обляла Каер Сус. Разказах на Каван за предложението на Артур да ме направи най-добрия боец на Мордред и свой собствен зет. Тези новини зарадваха Каван, защото означаваша богатство, а той беше изгнаник от Ирландия, опитал да забогатее с копието и мечта си в служба на Утър, но така и не успял поради любовта си към хазарта. Каван беше два пъти по-възрастен от мен, нисък и набит мъж с широки рамене и посивяла брада, а ръцете му бяха отрупани с воински пръстени, изковани от оръжията на победени противници. Той прояви такт по отношение на булката (още повече че именно тя щеше да ми донесе златото).

– Не е красавица като сестра си – каза Каван.

– Така е – съгласих се аз.

– Абе право да си кажа – заряза той всякаква тактичност, – грозна е като цял чувал с жаби.

– Но не е надута – казах аз.

– А от тия стават най-добрите съпруги, господарю – заяви уверено Каван, макар че никога не се беше женил, но и никога не беше оставал сам. – Нали ще ни донесе богатство – каза той щастливо, защото, разбира се, точно затова щях да се ожена за нещастната Гуенхуивач. Здравият ми разум отказваше да повярва в магическата сила на свинското ребро в джоба ми, а бях длъжен да възнаградя хората си за тяхната вярност – през последната година не бяха видели много награди. Напротив, бяха изгубили почти цялото си имущество при падането на Инис Трийбс, а после воюваха срещу войската на Горфидид в долината Лъг. Сега бяха уморени и обеднели, а заслужаваха големи възнаграждения.

Поздравих своите четиридесет човека, които чакаха да ги настаня някъде. Зарадвах се като видях и Исса сред тях, защото той беше моят най-добър копиеносец – млад селянин с огромна сила и неугасващ оптимизъм, който пазеше дясната ми страна по време на битка. Прегърнах го, а после със съжаление им признах, че нямам подаръци за тях.

– Но скоро ще имам – добавих аз. После погледнах към двадесетината момичета, които моите войници изглежда бяха омаяли в Силурия. – Е, виждам, че повечето от вас вече са намерили някакво възнаграждение за себе си.

Те се засмяха. Момичето на Исса беше красиво тъмнокосо дете на около четиринадесет. Той ми я представи.

– Скарач, господарю – каза гордо.

– Ирландка ли си? – попитах аз. Тя кимна.

– Бях робиня на Ледуис, господарю.

Скарач говореше езика на Ирландия. Той прилича на нашия, но и се различава, и подобно на името ѝ, разкриваше нейния произход. Предположих, че е била заловена от войниците на Гундлеус при някое от неговите нападения в земите на Енгас, краля на Демечия. Повечето ирландски роби идваха от тези селища, появили се по западното крайбрежие на Британия. Мисля обаче, че нито един от ирландските роби в британските кралства не е бил заловен в Лейн. Само някой глупак би се осмелил да навлезе непоканен в земите на Диурнач.

– Ледуис! – спомних си аз. – Как е тя?

Ледуис беше тъмнокосата любовница на Гундлеус, за която тайно се беше оженил, макар че беше готов да отрече този брак, когато Горфидид му предложи ръката на Сийнуин.

– Мъртва е, господарю – каза Скарач щастливо. – Ние я убихме в кухнята. И аз плюх върху корема ѝ.

– Тя е добро момиче – побърза да каже Исса.

– Очевидно – съгласих се аз, – грижи се за нея.

Последното момиче на Исса го беше изоставило заради един от онези християнски мисионери, които бродят по пътищата на Думнония, но на мен ми се струваше, че страшната Скарач няма да се окаже толкова глупава.

В онзи следобед, моите хора взеха варовик от складовете на Кунеглас и изрисуваха нов знак върху своите щитове. Честта да имам свой собствен знак ми беше предоставена от Артур преди битката в долината Лъг, но тогава няхаме време да рисуваме нов знак и се бихме както и преди със символа на Артур върху щитовете си. Сега трябваше да заличим мечката на Артур. Моите хора очакваха да избира вълчата муцуна за свой знак – щеше да отива на вълчите опашки, които бяхме започнали да носим върху шлемовете си в горите на Беноик. Аз обаче настоях всеки да нарисува на щита си петолъчна звезда.

– Звезда! – изръмжа Каван разочарован. Той искаше нещо зловещо с извити нокти, с клон и зъби. Но аз си държах на звездата.

– Серен – казах аз, – защото ние сме звездите в стената от щитове.

Това обяснение им хареса и никой не съзря безнадеждната романтичност, продиктувала моя избор. Най-напред намазахме с черен катран кръглите щитове, направени от върбово дърво и покрити с кожа. След това нарисувахме белите звезди, като следвахме правата линия с помощта на ножниците си. Когато варта изсъхна, покрихме звездите с лак

от борова смола и яйчен белтък, който щеше да пази боята от дъжда през следщите няколко месеца.

– Необичайно е – призна Каван, докато ние се възхищавахме на свършената работа.

– Чудесно е – поправих го аз. Вечерта докато се хранех с другите воини, седнали в кръг на пода, Исса стоеше зад мен и държеше щита ми. Лакът още не беше изсъхнал, но от това звездата още по-ярко блестеше. Прислужваше ми Скарач. Менюто беше бедно – само ечемичена каша, но кухните на Каер Сус не можеха да ни предложат нещо по-добро, защото там кипяха приготвянията за следващата нощ, когато щеше да бъде големият пир. Всъщност цялата столица беше заета с тези приготвяния. Залата беше украсена с клони от тъмночервен бук, подът беше пометен и застлан с нови рогозки, а чухме, че в женските покои се шият приказни рокли с чудни бродерии. В Каер Сус имаше най-малко четиристотин воини. Повечето от тях живееха в набързо направени колиби отвън, на полето пред укрепленията, а жените, децата и кучетата, дошли с тях, се бяха натъкнали вътре в укрепеното пространство. Половината мъже принадлежах на Кунеглас, другата половина бяха думнонци, но независимо от наскоро завършилата война, нямаше размирици. Войниците запазиха спокойствие дори когато всички разбраха, че саксите на Аел бяха превзели Рате поради предателството на Артур. Кунеглас вероятно подозираше, че Артур бе купил мира с Аел с нещо подобно и прие клетвеното обещание на Артур воините на Думнония да отмъстят за загиналите в превзетата поуиска крепост.

Не бях виждал нито Мерлин, нито Нимю след онази нощ на връх Долфоруин. Мерлин беше напуснал Каер Сус, но чух, че Нимю беше все още в крепостта и се беше скрила в женските покои, където според слуховете прекарвала по-голямата част от времето си в компанията на принцеса Сийнуин. Това ми се струваше малко вероятно, защото Нимю и Сийнуин бяха толкова различни. Нимю беше няколко години по-голяма от Сийнуин, беше тъмна и напрегната, вечно на ръба между гнева и лудостта, а Сийнуин беше руса и нежна и, както каза Мерлин, толкова скромна. Не можех да си представя двете да намерят общ език, затова приех, че слуховете са неверни и че Нимю е тръгнала с Мерлин. А Мерлин според мен беше отишъл да търси воини, съгласни да го последват в ужасната страна на Диурнач, за да търсят Свещения съд.

Самият аз щях ли да тръгна с него? Сутринта преди годежа на Сийнуин отидох сред големите дъбови дървета, които заобикаляха широката долина на Каер Сус. Търсех едно специално място. Кунеглас ми беше

казал къде да го намеря. Исса, верният Исса, дойде с мен, но нямаше никаква представа за причината, поради която двамата бродехме из тъмната гора.

Тази земя в сърцето на Поуис бе останала почти недокосната от римляните. Бяха строили крепости, като Каер Сус, и бяха оставили няколко пътища в речните долини, но нямаше големи вили и градове като римските сгради в Думнония, които придаваха на нашето кралство блясък на загинала цивилизация. Тук, в земите на Кунеглас, нямаше и много християни. В Поуис култът към старите Богове се беше запазил и нямаше онази злост, която тровеше отношенията между християни и езичници в кралството на Мордред. В Думнония двете групи си съперничеха за кралското благоволение и за правото да издигат свои храмове на свещени места. В Поуис нито една друидска горичка не беше унищожена заради римски олтари, нито една християнска църква не бе издигната до свещен друидски кладенец. Римляните бяха съборили някои светилища, но много други бяха оцелели. Ние с Исса бяхме тръгнали точно към едно от тези древни свещени места.

Беше друидско светилище – дъбова горичка, оградена отвсякъде с гъста растителност. Листата бяха пожълтели и скоро листопадът щеше да покрие ниската каменна стена, издигната във формата на полукръг в центъра на дъбовата горичка. В стената бяха направени две ниши и в тях се хилеха два човешки черепа. Някога в Думнония е имало много такива места и много други били издигнати след като римляните си тръгнали. Но християните често ходят и чупят черепите, събарят сухозиданите стени и режат дъбовете. Но това светилище в Поуис, скрито в гъстите гори, вероятно бе на хиляда години. Малки парчета вълна бяха втъкнати между камъните – всяко от тях свързано с молитвата на някой вряващ, посетил светилището.

Сред дъбовете цареше тишина; пълна тишина. Заставах в центъра на полукръга и откачих тежкия колан на Хюелбейн.

Оставих сабята на плоския камък, бележец центъра на светилището и извадих от джоба си бялата кост, която ми даваше власт над брака на Ланселот. Сложих и нея до меча. Най-накрая оставих на камъка и златната брошка, която Сийнуин ми подари преди години. След това легнах на земята. Заспах с надеждата, че ще сънувам и сънят ще ми каже какво да правя. Но нямаше никакъв сън. Може би преди да заспя трябваше да поднеса в жертва някоя птица или друго животно та да предразположа някой Бог да ме дари с отговора, който толкова исках да знам, но отговор не получих. Само тишина. Бях оставил своя меч и

силата на костта в ръцете на Боговете, бях ги поверил на Бел и на Мануидан, на Таранис и на Люло, но те не обърнаха внимание на моите дарове. Само вятърът повяваше високо в короните на дърветата, катеричка дращеше по клоните, а някъде внезапно забарабани кълвач.

Събудих се, но продължих да лежа без да мърдам. Нищо не бях сънувал, но знаех какво искам. Исках да взема костта и да я строша на две дори това да ме обричаше на мрачно пътешествие в кралството на Диурнач. Но исках и мечтаната от Артур Британия да запази своята цялост, да има мир и справедливост. Исках и моите хора да имат злато, и земя, и роби и ранг. Исках да прогоня саксите от Лоегир. Исках да чуя писъци от разбита вража стена от щитове и звука на бойните рогове, възвестяващи победата, докато ние преследваме разбития противник, за да го унищожим. Исках да тръгна на поход с моя звезден щит към равнинните земи на изток, където от петдесет години нямаше нито един свободен брит. Исках и Сийнуин.

Изправих се и седнах. Исса бе дошъл да седне близо до мен. Може би се чудеше защо се бях вторачил така в тази кост, но нищо не ме попита.

Мислех за малката костена кула на Мерлин, която представяше мечтата на Артур и се чудех дали тази мечта наистина щеше да бъде недостижима, ако Ланселот не се ожени за Сийнуин. Този брак едва ли беше най-важното звено от веригата, която обвързваше британските кралства в съюз – просто беше удобно да се даде някакъв трон на Ланселот и да се обвърже Поуис с интересите на Силурия. Дори бракът да не бъде сключен, войските на Думнония, Гуент, Поуис и Елмет пак ще тръгнат заедно срещу саксите. Всичко това ми беше ясно и всичко беше вярно, и въпреки това не можех да се отърва от чувството, че костта може по някакъв начин да провали мечтата на Артур. Счупех ли я, трябваше да тръгна с Мерлин, а неговата цел щеше да породи вражда в Думнония – вражда между християните и старите езичници, които толкова мразеха новопоявилата се религия.

– Гуинивиър – чух аз собствения си глас.

– Какво, господарю? – попита Исса объркан.

Завъртях глава – казаното просто не бе предназначено за неговите уши. Съвсем неволно бях произнесъл името на Гуинивиър, само защото внезапно бях разбрал, че ако счупя костта, това не само щеше да насърчи Мерлин в борбата му срещу християнския Бог, но щеше също да превърне Гуинивиър в мой враг. Затворих очи. Можеше ли съпругата на моя господар да ми бъде враг? Ами ако тя наистина стане мой враг?

Артур пак щеше да ме обича и аз него, а моите копия и звездни щитове струваха повече от цялата слава на Ланселот.

Станах, прибрах си брошката, костта и меча. Измъкнах една зелена нишка от вълненото си наметало и я напяхах между камъните.

– Ти май не беше в Каер Сус, когато Артур разтури годежа си със Сийнуин? – попитах аз Исса.

– Не, господарю. Но съм чувал за това.

– Беше по време на годежното угощение – казах аз. – Довечера ще ходим на такова угощение. Артур седеше на високата маса и Сийнуин беше до него. Тогава той видя Гуинивиър в дъното на залата. Тя беше загърната с раздърпана пелерина и държеше хрътките си на каишки. Артур я видя и всичко се промени. Единствено Боговете знаят колко мъже загинаха само защото той видя нейната червенокоса глава. – Плъзнах поглед по ниската каменна стена и забелязах изоставено гнездо в един от обраслите с мъх черепи. – Според Мерлин Боговете обичат хаоса – казах аз.

– Мерлин обича хаоса – засмя се Исса без да съзнава колко беше прав.

– Да – съгласих се аз, – Мерлин обича хаоса, но повечето от нас се страхуват от хаоса и затова се опитваме да създадем ред. – Помислих си за внимателно подредената костена кула. – Но когато има ред, ние нямаме нужда от Богове. Когато съществува ред и дисциплина, всичко върви според очакванията. Ако всичко ти е ясно – продължих да разсъждавам аз, – тогава няма нужда от магии. Човек призовава Боговете само когато е несигурен и изплашен, а Боговете обичат да ги викаме. Това ги кара да се чувстват силни, ето затова на тях им харесва, когато ние живеем в хаос – Спомнях си уроците на Мерлин от годините на моето детство, прекарани на Хълма. – Сега можем да избираме – казах на Исса. – Да живеем в подредената Британия на Артур, или да последваме Мерлин в търсене на хаоса.

– Аз ще последвам теб, господарю, каквото и да решиш – каза Исса. Едва ли беше разбрал какво му говорех, но нямаше нищо портив, дори беше доволен, че може да остави избора в мои ръце.

– Де да знаех какво да реша – казах аз. Колко лесно би било, ако Боговете започнат да се разхождат из Британия както преди. Щяхме да можем да ги виждаме, да ги чуваме и да разговаряме с тях. А сега бяхме като хора, които с вързани очи се опитват да намерят игла в купа сено. Закачих отново меча на кръста си, после пуснах костта обратно в джоба. – Искам да съобщиш нещо на останалите, Исса. Не на Каван, защото с

него ще говоря лично, но на другите кажи, че ако тази нощ се случи нещо странно, каквото и да е то, да се смятат свободни от клетвата си към мен.

Исса смръщи вежди.

– Ще ни освободиш от клетвата? – попита той, после енергично заклати глава – Не и мен, господарю.

Накарах го да замълчи и продължих:

– Кажи им още, че ако наистина се случи нещо странно (може и нищо да не се случи), и вие решите да останете верни на клетвата си към мен, това ще означава, че трябва да воювате срещу Диурнач.

– Диурнач! – стресна се Исса, веднага плю и направи знака срещу злото с дясната си ръка.

– Предай им това Исса.

– Е, какво толкова може да се случи довечера? – попита той настойчиво.

– Може и нищо да не се случи – казах аз, – съвсем нищо.

Боговете не ми бяха дали никакъв знак и аз все още не знаех какво ще предпочета. Реда или хаоса. Или нито едното, нито другото, защото костта можеше и да е просто едно огризано ребро без никаква магическа сила и счупено щеше да служи единствено като доказателство и символ на безнадеждната ми любов към Сийнуин. Но имаше само един начин да разбера истината за тази кост – като я счупя. Ако посмея.

На пиришеството по случай годежа на Сийнуин.

От всички угощения, на които присъствах в онова късно лято, годежното пиришество на Ланселот и Сийнуин беше най-разточително. Изглежда дори Боговете бяха благосклонни към него – луната светеше пълна и ясна, а това беше чудесно предзнаменование за един годеж. Луната изгря скоро след като слънцето залезе. Сребърният й диск засия над хълмовете. Пред вид на огромния брой хора, които щяха да присъстват на угощението, Кунеглас реши, тържеството да се проведе в Каер Сус.

Гостите бяха много повече отколкото можеше да побере залата на Кунеглас, затова вътре бяха допуснати само най-привилегированите. Другите останаха извън дебелиите дървени стени на кралския замък и благодариха на Боговете, че им бяха изпратили ясна нощ. Земята още беше мокра от дъждовете, валяли през седмицата, но имаше достатъчно суха слама, така че хората си постлаха и седнаха на сухо. Слугите привързаха катранени факли към забучени в земята колове и щом луната

изгръ ги запалиха. Целият кралски комплекс бе ярко осветен от подкачащите им пламъци. Сватбата трябваше да се направи през деня, за да може Богът на светлината, Гуидиън, и Богът на слънцето, Беленос, да изпратят своята благословия на младоженците, но годежът бе предоставен на благословията на луната. От време на време от факлите падаха горящи ивици и подпалваха сухата слама, избухваше смях, пищаха деца, лаеха кучета, наставаше суматоха, но хората винаги успяваха да загасят огъня.

В залата на Кунеглас имаше повече от сто човека. Огромното помещение се осветяваше от фитили, натопени във восък и лоени тръстикови свещи. На едно място имаше по няколко такива светилника. Те хвърляха странни сенки по гредите на високия сламен покрив, от които висяха венци от букови клончета и бодлива зеленика. Единствената маса в залата бе поставена върху подиум, ограден с щитове. На пода пред всеки щит имаше светилник, за да се вижда ясно знакът, нарисуван върху кожата. В центъра беше щита на Кунеглас, кралят на Поуис. Неговият символ беше орел с разперени криле. До орела на Кунеглас от едната страна беше черната мечка на Артур, а от другата – червеният дракон на Думнония. До мечката висеше знакът на Гуинивиър – елен с полумесец над рогата, а до дракона, стоеше щита на Ланселот с морския орел стиснал риба в извитите си нокти. В залата нямаше представител на Гуент, но Артур бе настоял черният бик на Тюдрик да бъде окачен до червения кон на Елмет и лисичата муцуна на Силурия. Събраните така кралски знаци символизираха големия съюз на британските владетели; стената от щитове, която ще изтласка саксите в морето.

Иорует, главният друид на Поуис, наблюдаваше умиращото слънце. Когато реши, че и последния слънчев лъч е потънал в далечното Ирландско море, даде знак. Едва тогава почетните гости заеха местата си на високата маса. Останалите бяхме вече насядали на пода и мъжете викаха за още от прочутата силна поуиска медовина, която беше направена специално за тази гощавка. Почетните гости бяха посрещнати с радостни възгласи и ръкопляскане.

Първа излезе кралица Илейн. Майката на Ланселот беше облечена в синьо със златна огърлица на врата. Къдриците на посивялата ѝ коса бяха вързани със златна верижка. След нея Кунеглас и кралица Хелед бяха посрещнати с шумни приветствия. Кръглото лице на краля сияеше от удоволствие. Той беше вързал малки бели панделчици на дългите си мустаци. Артур влезе облечен в черно, а Гуинивиър, качила се след него на подиума, беше великолепна в бледожълтата си рокля. Дрехата беше

скроена и същата толкова умело, че скъпият ленен плат, боядисан с помощта на сажди и пчелен восък, стоеше прилепнал по стройното тяло на принцесата. Бременността почти не ѝ личеше и мъжете в залата зашумяха, възхитени от красотата на тази жена. Към роклята на Гуинивър бяха пришити малки златни пластинки и докато бавно следваше Артур към центъра на подиума, тялото ѝ сякаш излъчваше светлина. Тя се усмихна на похотливите желания, които беше предизвикала и знаеше, че ще предизвика, защото тази вечер беше решила да затъмни Сийнуин в каквото и вид да се появи поуиската принцеса. Златна диадема придържаше непокорната червена коса на Гуинивър. А на кръста ѝ блестеше колан от златна верига. В чест на Ланселот бе украсила врата си със златна брошка, изобразяваща морски орел. Гуинивър целуна кралица Илейн по двете бузи, Кунеглас целуна по едната, кимна с глава на кралица Хелед и седна от дясната страна на Кунеглас. Артур зае празния стол до Хелед.

Оставаха още две места, но преди някой да ги заеме, поуиският крал се изправи и удари по масата с юмрук. Настъпи тишина и Кунеглас мълчаливо посочи към скъпоценностите, наредени в края на подиума.

Това бяха подаръците, които Ланселот беше донесъл за Сийнуин. Тяхното великолепие предизвика бурни одобрителни възгласи в залата. (Ние всички вече бяхме разгледали подаръците, а аз бях слушал навъсен как хората превъзнасят щедростта на краля на Беноик). Имаше златни огърлици, сребърни огърлици, огърлици направени от смес от сребро и злато. Огърлиците бяха толкова много, че направо служеха за основа, върху която бяха натрупани по-големите подаръци. Имаше римски огледала с дръжки, шишета от римско стъкло и купища римски накити. Имаше герданчета, брошки, кани, игли и катарамии. Имаше бляскав метал, емайл, корали и скъпоценни камъни. Със сигурност Ланселот бе измъкнал всичко това от Инис Трийбс, когато вместо да вдигне меч срещу връхлиташите франки, позорно бе избягал с първия кораб, за да се спаси от клането.

Аплодисментите, предизвикани при вида на подаръците, още не бяха заглъхнали, когато се появи Ланселот. Подобно на Артур и той беше облечен в черно, но неговите черни дрехи бяха украсени с ивици скъп златист плат. Черната му коса беше намазана с балсам и вчесана назад така че да прилепва плътно по тесния му череп. По пръстите на дясната му ръка блестеше злато, а лявата ръка бе натежала от воински пръстени (с яд си помислих, че едва ли са направени от оръжия на победени в битка неприятели). На врата си Ланселот носеше масивна златна

огърлица, украсена с бляскави камъни, а на гърдите си в чест на Сийнуин бе закачил орел с разперени криле – знакът на поуиския кралски дом. Ланселот нямаше оръжия (на никого не бе разрешено да носи оръжие в залата на краля), но си беше запасал украсения с емайл колан за меч, подарък от Артур. Кралят на Беноик прие приветствията с вдигната ръка, целуна майка си по бузата, целуна ръка на Гуинивийър, поклони се на Хелед и седна.

Остана един празен стол. Някои засвири на арфа, но в залата всички бърбореха и тъжната мелодия едва се чуваше. Започна да мирише на печено месо, но младите робини, които ни прислужваха, все още разнасяха само кани с медовина. Иорует се засуети из залата, разбутвайки мъжете, седнали на пода, за да направи коридор. Когато проходът бе готов, друидът се поклони на краля и вдигна жезъла си, за да въдвори тишина.

Тогава тълпата отвън радостно завика.

Почетните гости бяха влезли в залата от задния вход и се бяха появили на подиума направо от тъмнината на нощта, но Сийнуин щеше да влезе през парадната врата и за да стигне дотам трябваше да мине през насъбралите се отвън гости. Сега хората навън ръкопляскаха и поздравяваха Сийнуин, докато си пробиваше път към женските покои. Вътре в кралската зала мълчахме в очакване на принцесата. Дори арфистката вдигна пръсти от струните и впери поглед във вратата.

Първо влезе едно дете. Беше малко момиче, облечено в бяла права рокля. Вървеше заднишком по коридора, който Иорует беше направил, за да може Сийнуин да мине. Детето разпръскваше сухи венчелистчета от пролетни цветя по новите розозки. Всички мълчаха. Всички до един гледаха към вратата, само аз наблюдавах подиума. Ланселот седеше полуусмихнат. Кунеглас триеше сълзите си – беше толкова щастлив. Артур, миротворецът, сияеше. Само Гуинивийър не се усмихваше, а гледаше победоносно. Някога тя беше презирана в този кралски дом, сега се разпореждаше със съдбата на поуиската принцеса.

Докато гледах Гуинивийър мушнах дясната си ръка в джоба и извадих костта. Усетих гладкия ѝ допир върху дланта си. Исса, застанал зад мен с моя щит, вероятно се питаше какво общо има този кокал с празничната нощ, окъпана в лунна светлина, златни отблясъци и огнени пламъци.

Погледнах към голямата врата точно когато се появи Сийнуин. Миг преди да гръмнат радостните възгласи всички в залата застинаха удивени. Цялото злато на Британия, и всички кралиците от нейното минало, не можеха да засенчат Сийнуин тази нощ. Дори нямаше нужда да

поглеждам към Гуинивиър, за да се убедя, че тя бе загубила победоносния блясък в очите.

Това беше четвъртият годеж на Сийнуин. Веднъж бе влязла в тази зала като годеница на Артур, но той бе нарушил клетвата си, омагьосан от любовта на Гуинивиър. След това Сийнуин бе сгодена за принц от далечния Регед, той пък умрял от някаква треска преди двамата да успеят да се оженят. Третият път Звездата на Поуис беше дала годежния оглавник на Гундлеус от Силурия, ала той умря в жестоките ръце на Нимю. Сега Сийнуин отново носеше годежен оглавник. Ланселот ѝ беше подарил цяло златно съкровище, но обичаят повеляваше тя да му подари един обикновен волски ярем в знак, че от този ден нататък принцесата щеше да се подчинява на неговата власт.

Щом Сийнуин влезе, Ланселот се изправи, а лицето му засия от радост. И нищо чудно – красотата ѝ бе ослепителна. На предишните си годежи, както приляга на принцеса, Сийнуин се беше появявала със скъпоценни камъни и сребро, злато и труфила, но тази нощ беше облякла семпла бяла рокля със светлосин колан. В косата ѝ нямаше сребърни украшения, нито на врата ѝ златни огърлици, само едно нежно синьо венче от последните летни теменужки придържаше светлорусите ѝ коси. Сийнуин не беше сложила обувки и стъпваше боса по сухите цветчета. Нищо във вида ѝ не показваше, че е богата принцеса. Тя влезе облечена просто, като селско момиче, и стана свидетел на собствения си триумф. Нищо чудно, че мъжете ахнаха като я видяха, и нищо чудно, че нададоха гръмогласни викове, докато тя бавно и свенливо крачеше между тях. Кунеглас плачеше от щастие, Артур ръкопляскаше, Ланселот приглади мазната си коса, а майка му сияеше доволна. За момент лицето на Гуинивиър бе неразгадаемо, но след това тя се усмихна – очите ѝ отново грееха с победоносен пламък. Вярно, че красотата на Сийнуин я беше засенчила, но тази нощ все още беше нощта на Гуинивиър, защото нейната някогашна съперница щеше да се сгоди за мъжа, който Гуинивиър ѝ беше избрала и щеше да последва съдбата, която Гуинивиър ѝ беше отредила.

Видях този триумф, изписан на лицето на Гуинивиър и може би нейното злорадо задоволство ме накара да взема решение. Или може би моята омраза към Ланселот, или любовта ми към Сийнуин, или може би Мерлин беше прав и Боговете наистина обичат хаоса, не знам, но във внезапен изблик на гняв сграбчих костта с двете си ръце. Не помислих какво ще последва от магията на Мерлин, не помислих за неговата омраза към християните, нито за това, че всички щяхме да поемем риска

да загинем в търсене на Свещения съд в кралството на Диурнач. Не помислих за грижливо обмисления ред на Артур. Знаех само, че Сийнуин щеше да бъде дадена на човек, когото мразех. Всички, които преди това седяхме на пода в залата, сега стояхме прави, затова виждах Сийнуин през главите на воините пред мен. Беше стигнала до голямата дъбова колона в центъра на високата зала, заобиколена и обсадена от мъжете, които ревяха неистово и пронизително свиреха с уста. Само аз стоях и мълчах. Гледах към Сийнуин и докато я гледах, поставих палците си в центъра на костта и стиснах двата ѝ края в натежалите си юмруци. „Сега, Мерлин – помислих си аз, – сега, стари разбойнико! Да видим какво може твоята магия.“

Натиснах и счупих костта. Пукотът се изгуби в шумните възгласи на присъстващите в залата.

Мушнах двете парчета отново в джоба. Кълна се, че сърцето ми едва биеше докато гледах принцесата на Поуис.

Изведнъж тя спря. Спря точно до колоната, украсена с клончета от зеленика.

От момента в който бе влязла в залата, Сийнуин не беше свалила очи от Ланселот и все още го гледаше усмихната, но сега спря и нейната внезапна неподвижност предизвика объркване – всички в залата мълкнаха. Детето, което разпръскваше цветчетата се намръщи и се огледа за напътствия. Сийнуин не мърдаше.

Артур все още се усмихваше, вероятно помисли, че нервите ѝ не са издържали на вълнението и окуражително ѝ махна с ръка. Оглавникът в ръцете ѝ трепереше. Арфистката изсвири някаква хармония с несигурни пръсти, после отпусна ръце и остави нотите да потънат в тишината. Тогава видях една фигура с черно наметало, която се появи от тълпата зад голямата дъбова колона.

Беше Нимю. Златното ѝ око отразяваше пламъците на свещите в залата.

Сийнуин погледна от Ланселот към Нимю и тогава, много бавно, протегна ръка. Нимю пое протегнатата ръка и се вгледа в очите на принцесата. След миг Сийнуин едва забележимо кимна. Изведнъж залата зашумя – всеки говореше, питаше, предполагаше, защото Сийнуин се обърна с гръб към подиума и следвайки Нимю навлезе между воините.

Разговорите замлъкнаха, защото никой не можеше да разбере какво става. Ланселот, все още беше прав край високата маса, можеше само да гледа и да чака. Артур стоеше с отворена уста, а Кунеглас се беше поизправил от стола си, вперил невярващ поглед в сестра си. А тя вървеше

след Нимю, пред която тълпата се отдръпваше, ужасена от свирепото ѝ, осакатено лице. Гуинивиър сякаш бе готова да убие някого.

Нимю улови погледа ми и се усмихна. Сърцето ми лудо заби. Тогава Сийнуин ме погледна с усмивка и аз забравих Нимю. Виждах само Сийнуин, сладката Сийнуин, която носеше волския оглавник през тълпа от мъже към мен. Воините отстъпиха встрани. Сийнуин със сълзи на очи застана пред мен, а аз стоях като статуя – не можех нито да мръдна, нито да проговоря. Тя нищо не каза, просто ми подаде оглавника. Всички около нас зашумяха изумени, но аз не им обърнах внимание. Паднах на колене и поех оглавника, след това сграбчих ръцете на Сийнуин и ги притиснах към лицето си, което бе мокро от щастливи сълзи.

Около нас се чуваха недоволни гневни гласове, но Исса застана пред мен с вдигнат щит. Никой не носеше оръжия, но Исса държеше щита с петолъчната звезда сякаш бе готов с един удар да събори с него всеки, който би се противопоставил на моето щастие. От другата страна Нимю съскаше проклетия, призовавайки всеки, който би се осмелил да оспори избора на принцесата.

Сийнуин коленичи и лицето ѝ се изравни с моето.

– Вие дадохте клетва, лорд Дерфел – пошепна тя – да ме закриляте.

– Така е, лейди.

– Освобождавам ви от тази клетва, ако желаете.

– Никога няма да пожелая това – обещах ѝ аз.

Тя се отдръпна леко от мен.

– Аз никога няма да се омъжа, Дерфел – предупреди ме нежно тя без да сваля очи от мен. – Ще ти дам всичко, но не брак.

– Значи ще ми дадете всичко, което някога съм искал, лейди – казах аз. От щастие в гърлото ми бе заседнала буца и по лицето ми се стичаха сълзи. Усмихнах се и ѝ върнах оглавника.

– Ваш е – казах аз. Моят жест я накара да се усмихне. Пусна оглавника на пода и нежно ме целуна по бузата.

– Мисля – прошепна Сийнуин в ухото ми, – че това угощение ще мине по-добре без нас.

И двамата се изправихме и хванати за ръка, без да обръщаме внимание на въпросите, протестите и дори на няколкото поздравления, излязохме навън в огряната от луната нощ. Зад нас оставихме объркване и гняв, а пред нас стоеше тълпа учудени хора, през която вървахме един до друг.

– Къщата под Долфоруин – каза Сийнуин – ни очаква.

– Къщата с ябълковите дървета ли? – попитах аз, защото помнех

нейния разказ, за малката къща, за която си беше мечтала като дете.

– Точно така – отговори Сийнуин. Вече се бяхме измъкнали от тълпата и вървахме към осветената с факли порта на Каер Сус. Исса беше взел нашите мечове и копия и сега ме настигна и тръгна до мен, а Нимю вървеше от другата страна на Сийнуин. След нас бързаха три от слугините на Сийнуин и двадесетина от моите хора.

– Сигурна ли си в това, което правиш? – попитах аз, сякаш Сийнуин можеше по някакъв начин да върне времето назад и отново да понесе оглавника към Ланселот.

– Никога не съм била по-сигурна – каза тя спокойно и ме погледна развеселена. – Ти да не би да си се съмнявал в мен, Дерфел?

– Съмнявах се във себе си – отговорих аз.

Тя стисна ръката ми.

– Аз не съм ничия жена, принадлежа единствено на себе си – каза тя и се засмя доволна, пусна ръката ми и се затича през тревата. Хукнах след нея, а зад нас, от вратата на изумената зала, Артур ни викаше да се върнем.

Но ние продължихме да тичаме. Към хаоса.

* * *

На следващия ден взех един остър нож и изгладих нащърбените краища на двете парчета от реброто. След това много внимателно издълбах две ниши в дървената дръжка на Хюелбейн. Исса отиде до Каер Сус и донесе малко лепило, което нагряхме над огъня и след като се уверихме, че двете костени парчета прилягат пълтно в издълбаните прозеци, намазахме нишите с лепило и поставихме парчетата в дръжката на меча. Изчистихме излишното лепило и пристегнахме вградените кости с превръзка от сухожилия.

– Изглежда като слонова кост – каза Исса с възхищение, когато свършихме.

– Парчета от свинска кост – казах аз презрително, макар че те наистина изглеждаха като слонова кост и придаваха на Хюелбейн вид на скъпа вещ. Мечът носеше името на своя първи собственик Хюел – управителят в замъка на Мерлин, който ме научи да си служа с оръжията.

– Свински, ама имат магическа сила, нали? – попита ме Исса.

– Мерлин им я даде – отвърнах аз без повече обяснения.

По обяд при мен дойде Каван. Той коленичи на тревата и наведе глава. Дума не каза, но и нямаше нужда, тъй като знаех защо беше дошъл.

– Свободен си да си вървиш, Каван. Освобождавам те от клетвата към мен.

Той ме погледна, но това бе толкова тежко събитие за него, че отново не намери сили да продума. Затова му се усмигнах.

– Вече не си млад, Каван и заслужаваш господар, който ще може да ти предложи злато и удобства, а не Тъмния път и несигурни начинания.

– Решил съм, господарю – възвърна гласа си той, – да умра в Ирландия.

– За да бъдеш с твоя народ, ли?

– Да, господарю. Но не мога да се върна там бедняк. Имам нужда от злато.

– Тогава изгори дъската си за игра – посъветвах го аз.

Той се усмигна на сила, след това целуна дръжката на Хюелбейн.

– Обидих ли те, господарю? – промълви той виновно.

– Не – уверих го аз. – И ако някога имаш нужда от мен, само кажи.

Той се изправи и ме прегърна. Щеше да се върне на служба при Артур и да вземе със себе си половината от моите хора, защото само двадесет оставаха с мен. Останалите се страхуваха от Диурнач или пък искаха бързо да забогатеят – не можех да ги виня за това. Бяха спечелили почит, воински пръстени и вълчи опашки, докато служеха при мен, но златото бе малко. Разреших им да запазят вълчите опашки по шлемовете си, защото ги бяха извоювали в страшната война с франките в защита на Беноик, но ги накарах да заличат звездите от щитовете.

Звездите бяха само за двадесетимата, които оставаха с мен, а те бяха най-младите, най-силните и най-смелите сред моите копиеносци. И трябваше да бъдат такива, защото със счупавнето на костта аз ги бях обречъл на война с Диурнач.

Не знае кога Мерлин ще ни повика и затова чаках в малката къща, в която Сийнуин ни доведе в онази лунна нощ. Къщата се намираше на североизток от Долфоруин в малка долина, толкова дълбока, че потокът тънеше в сянка чак докато слънцето преполовеше пътя си по утринното небе. Стръмните склонове на долината бяха обрасли с дъбове, но около къщата имаше малки поляни, където растяха двадесетина ябълкови дървета. Къщата си нямаше име, а и долината наричаха просто Кум Исаф, т.е. Долната долина. Но това беше нашият дом.

Моите хора си направиха колиби сред дърветата на южния склон. Не знаех как ще изхранвам двадесет мъже с техните семейства, защото малкото стопанство в Кум Исаф би могло и то с големи усилия да

изхрани само една полска мишка, какво остава за един отряд воини. Но Сийнуин имаше злато, а и, както ме увери, нейният брат нямаше да ни остави да умрем от глад. Стопанството бе принадлежало на баща ѝ, едно от хилядите имения, поддържали хазната на Горфидид. Последният държател на Кум Исаф умрял преди битката в долината Лъг и все още не беше избран нов. Самата къща беше повече от скромна – един каменен правоъгълник с дебел покрив от ръжена слама и папрат в окаяно състояние. Вътре имаше три стаи. Централната беше предназначена за животните в стопанството. Ние я почистихме и я превърнахме в дневна. Другите две стаи бяха спални – едната за Сийнуин, другата за мен.

– Обещах на Мерлин – обясни тя първата нощ наличието на две спални помещения.

Полазиха ме тръпки.

– Какво му обеща? – попитах аз.

Не виждах лицето ѝ, защото в тази дълбока долина лунната светлина не можеше да проникне, но усетих смутения трепет на пръстите ѝ в моята ръка.

– Обещах му – промълви тя – да запазя девствеността си докато бъде открит Свещеният съд.

Едва тогава разбрах колко хитро бе постъпил Мерлин. Хитро и жестоко. Той имаше нужда от воин, който да го защитава докато пътува из Лейн, имаше нужда и от девица, която да намери Свещения съд. Беше накарал и двамата да играем по свирката му.

– Не! – извиках аз. – Ти не можеш да дойдеш в Лейн!

– Само девица може да намери Свещения съд – изсъска Нимю в тъмното. – Нима ще ни накараш да вземем някое дете, Дерфел?

– Сийнуин не може да отиде в Лейн – настоях аз.

– Тихо – усмири ме Сийнуин. – Аз обещах. Дадох клетва.

– Знаеш ли какво е Лейн? – попитах я аз. – Знаеш ли какво прави Диурнач?

– Знам, че това пътуване е цената, която трябва да платя, за да бъда тук с теб. Вече обещах на Мерлин – повтори тя. – Дадох клетва.

Затова спях сам онази нощ, но на сутринта след оскъдната закуска, която си разделихме с нашите копиеносци и слуги, и преди да вградя костените парчета в дръжката на Хюелбейн, двамата със Сийнуин се разходихме край потока, който течеше в малката долина. Тя изслуша всички разгорещени доводи, с които я убеждавах да не тръгва по Тъмния път. И накрая ги помете до един, заявявайки, че ако Мерлин е с нас никой не би могъл да ни навреди.

– Диурнач би могъл – казах аз мрачно.

– А ти ще отидеш с Мерлин, нали?

– Да.

– Тогава не искам от мен да остана тук. Аз ще бъда с теб и ти ще бъдеш с мен.

След това не пожела да чуе нито дума повече за Тъмния път. Сийнуин не беше ничия жена. И вече бе взела своето решение.

После говорихме, разбира се, затова, което се беше случило през последните няколко дни. Бяхме влюбени, така както Артур се беше влюбил в Гуинивийър, не можехме да се наслушаме на мислите и разказите на другия. Показах ѝ свинската кост и тя се разсмя, когато ѝ разказах как съм чакал до последния момент преди да я счупя.

– Наистина не знаех дали ще се осмеля да обърна гръб на Ланселот – призна Сийнуин. – Не знаех за костта, разбира се. Мисля, че Гуинивийър ме накара да се реша.

– Гуинивийър ли? – попитах аз изненадан.

– Не можах да понеса злорадото ѝ задоволство. Ужасно ли звучи? Почувствах се така сякаш бях нейно коте и тя си играе с мен. Не можах да го понеса.

Сийнуин повървя малко мълчаливо. От дърветата падаха листа, макар че короните им все още бяха зелени. Когато вървах онази сутрин към първата си среща със зората в Кум Исаф, забелязах една лястовица да излита изпод сламения покрив. Птичката не се върна и аз предположих, че друга няма да видим до пролетта. Сийнуин вървеше боса край потока, хванала ме за ръка.

– Мислих и за това предсказание от леглото с черепите – продължи тя. – Според мен то означава, че не трябва да се омъжвам. Сгодявана съм три пъти, Дерфел, три пъти! И трите пъти загубвах годеника си. И това ако не е послание от Боговете, какво е?

– Говориш като Нимю – казах аз. Тя се засмя.

– Тя ми харесва.

– Не можех да си представя, че вие двете бихте могли да се сприятелите. – признах ѝ аз.

– И защо не? Харесвам нейната воинственост. Животът принадлежи на тези, които вземат, не на тези които се подчиняват. А аз през целия си живот, Дерфел, съм правила това, което са ми казвали другите. Винаги съм била прекалено послушна. Винаги съм била послушното малко момиче на татко. Беше лесно, разбира се, защото баща ми ме обичаше, а той обичаше толкова малко хора. Получавах всичко, каквото

искаш, но в замяна от мен се очакваше единствено да бъде хубава и покорна. И аз бях много покорна.

– И много хубава.

Тя ме мушна с лакът в ребрата укорително. Ято стърчиопашки излетя от мъглата, която се стелеше над потока пред нас.

– Винаги съм била покорна – Сийнуин поклати глава със съжаление. – Знаех, че ще трябва да се омъжа за когото ми кажат и това не ме безпокоеше, защото така правят всички кралски дъщери. Помня колко бях щастлива, когато за първи път видях Артур. Мислех, че щастливият ми живот ще продължи вечно. Щяха да ме дадат на такъв добър човек, но той изведнъж изчезна.

– Тогава ти дори не ме забеляза – казах аз. Бях най-младият копие-носец в охраната на Артур, когато той дойде в Каер Сус за годежа си със Сийнуин. Точно тогава тя ми беше дала малката брошка, която още пазя. Сийнуин подари на всеки от охраната на Артур по нещо, но така и не разбра какъв огън беше запалила в душата ми в онзи ден.

– Сигурна съм, че съм те забелязала. Как бих могла да не забележа такава голяма, непохватна русолява грамада?

Тя се разсмя. Помогнах ѝ да се качи на един паднал дъб. Носеше същата ленена рокля, с която беше облечена предишната нощ, но сега светлите поли на дрехата бяха изцапани с кал.

– След това ме сгодиха за Каелгин от Регед – продължи да разказва тя – и аз вече не бях толкова сигурна в своя късмет. Той беше едно начумерено животно, но беше обещал да прати сто войника на баща ми и да даде брачен дар в злато. Затова убедих себе си, че пак ще бъда щастлива дори и ако трябва да живея в Регед, но тогава Каелгин умря от треска. После се появи Гундлеус. – Сийнуин се намръщи при този спомен. – Съзнавах, че съм просто пионка в политическата игра. Баща ми ме обичаше, но той щеше да ме остави да отида дори при Гундлеус, ако това можеше да му осигури подкрепления във войната срещу Артур. Именно тогава за първи път разбрах, че никога няма да съм щастлива, ако самата аз не направя живота си щастлив. И точно тогава ти и Галахад ни дойдохте на гости. Помниш ли?

– Помня – казах аз. Бях придружил Галахад, дошъл в Поуис с предложение за мир. Горфидид не прие предложението и за да ни обиди ни остави да вечеряме в женските покои. Там на светлината на свещи слушахме арфа, а аз говорих със Сийнуин и се заклех да я закрилям.

– И се интересуваше дали съм щастлива – усмихна се тя.

– Бях влюбен в теб – признах си аз. – Бях като куче, което вие към

някоя звезда.

Тя се засмя

– И тогава се появи Ланселот. Славният Ланселот. Красивият Ланселот. Трябваше да бъде най-щастливата жена в цяла Британия, така казваха всички. Но знаеш ли какво усещах аз? Че щях да бъда просто поредното притежание на Ланселот, а той изглежда бе имал много други преди това. Още не знаех какво трябваше да направя. Тогава дойде Мерлин и поговори с мен. След това си отиде, но остави Нимю и тя много ми говори, но аз вече знаех, че не искам да принадлежа на никой мъж. Цял живот съм принадлежала на някой мъж. Затова Нимю и аз се заклехме на Дон. Аз се заклех, че ако Богинята ми даде сила да постигна своята собствена свобода, никога няма да се омъжа. Ще те обичам – обеща ми тя, – но няма да бъда притежание на никой мъж.

„Може би“ – помислих си аз. Само дето и тя като мен беше пионка в играта на Мерлин. Той бе порботил добре над нея, той и Нимю. Но на Сийнуин не казах нищо за това. Не ми се говореше и за Тъмния път.

– Да, но сега Гуинивийър стана твой враг – предупредих я аз.

– Така е – съгласи се тя. – Само че тя винаги е била мой враг. От момента, в който реши да ми отнеме Артур. Тогава бях още дете и не знаех как да се боря срещу нея. Снощи ѝ го върнах, но вече ще стоя далеч от нея. – Сийнуин се усмихна. – А ти трябваше да се ожениш за Гуенхуивач?

– Да – признах аз.

– Горката Гуенхуивач. Винаги беше добра с мен, докато живеяха тук. Спомням си как бягаше, когато сестра ѝ влизаше в стаята. Беше като някоя голяма пухкава мишка, а сестра ѝ беше котката.

Следобяд в малката долина дойде Артур. Лепилото, с което бях закрепил костените парчета към дръжката на Хюелбейн, още не беше изсъхнало, когато неговите воители изпълниха южния склон на Кум Исаф. Копиеносците не ни заплашваха. Просто се бяха отклонили от дългия си път към домовете си в красивата Думнония. Ланселот го нямаше, не се виждаше и Гуинивийър. Артур идваше към къщата сам. Не носеше нито меч, нито щит.

Посрещнахме го на вратата. Той се поклонил на Сийнуин и ѝ се усмихна.

– Скъпа, лейди – поздрави я той непринудено.

– Сърдит ли сте ми, лорд? – неспокойно попита тя. Артур свъси вежди.

– Жена ми си мисли, че съм, но греша. Как мога да ви се сърдя?

Вие просто направихте това, което направих някога и аз. Но поне имахте благоразумието да го сторите преди да се обвържете с клетва към Ланселот. – Артур отново ѝ се усмихна. – Може би ме поставихте в неудобно положение, но аз си го заслужавах. Може ли да повървя с Дерфел?

Тръгнахме по същата пътечка, по която бяхме вървели сутринта със Сийнуин. Когато се скрихме от погледите на думнонските копиеносци, Артур сложи ръка на раменете ми.

– Bravo, Дерфел – каза тихо той.

– Съжалявам, ако съм те обидил, господарю.

– Не бъди глупав. Ти постъпи точно както и аз преди време и даже ти завиждам, защото любовта, докато е нова, те дарява с най-сладките си плодове. Постъпката ти просто малко променя нещата, това е. Създава, както казах, известни неудобства.

– Няма да бъда най-добрият боец на Мордред – казах аз.

– Няма. Все някой ще бъде. Ако зависеше от мен, приятелю, щях и двама ви да взема вкъщи, да те направя най-добрия боец и да ти дам всичко, което ти дължа. Но не винаги става това, което искаме.

– Искаш да кажеш – казах аз без заобикалки, – че принцеса Гуинивър няма да ми прости.

– Точно така – каза Артур мрачно. – Нито пък Ланселот – въздъхна той. – Какво да правя с Ланселот?

– Ожени го за Гуенхувач – казах аз – и ги закопай и двамата в Силурия.

Той се засмя.

– Де да можех. Аз ще го изпратя в Силурия, но дали Силурия ще може да го задържи. Неговите амбиции са много по-големи от това нищожно кралство, Дерфел. Преди се надявах, че Сийнуин, семейството, ще го задържат там, но сега? – Той сви рамене. – Щеше да е по-добре, ако бях дал Силурия на теб. – Артур свали ръка от раменете ми и застана пред мен. – Аз не те освобождавам от твоите клетви, лорд Дерфел Кадарн – каза той официално, – ти все още ми служиш и когато те повикам, трябва да се отзовеш.

– Да, господарю.

– А това ще стане през пролетта – каза той. – Обещал съм на саксите три месеца мир и ще спазя обещанието си. А когато трите месеца изтекат, ще бъде зима и няма да можем да воюваме. Но през пролетта тръгваме на поход и аз те искам, теб и твоите хора, в моята стена от щитове.

– Ще бъдем там, господарю – обещах аз.

Той вдигна ръце, отпусна ги на раменете ми и ме погледна в очите.

– Дал ли си клетва и на Мерлин? – попита ме той.

– Да, господарю – признах аз.

– Значи ще ходиш да търсиш някакъв Свещен съд, дето не съществува.

– Ще ходя да търся Свещения съд, да.

Артур затвори очи.

– Такава глупост! – Той свали ръцете си и отново отвори очи. – Аз вярвам в Боговете, Дерфел, но дали Боговете вярват в Британия? Това не е старата Британия – каза той разпалено. – Може би някога ние сме били еднокръвен народ, но сега? Римляните доведоха хора от всички краища на света! Сармати, либийци, гали, нумидийци, гърци! Тяхната кръв се смеси с нашата, а в тази смес тече и римска кръв, сега навлиза и сакска. Ние сме такива, каквито сме, Дерфел, а не каквито сме били някога. Вече имаме сто Богове, не само нашите стари Богове и не можем да върнем годините назад, нито с помощта на Свещения съд, нито с което и да е от Съкровищата на Британия.

– Мерлин не мисли така.

– И ще ме кара да воювам с християните, само за да могат неговите Богове да господстват? Не, няма да направя това, Дерфел – каза Артур гневно. – Ти можеш да идеш да търсиш твоя въображаем Свещен съд, но аз няма да играя по свирката на Мерлин и няма да преследвам християни.

– Мерлин ще остави съдбата на християните в ръцете на Боговете – опитах се да защитя стария друид.

– А какво сме ние, ако не оръдия в ръцете на Боговете? – попита Артур. – Но аз няма да воювам срещу други брители, само защото те почитат различен Бог. Нито пък ти, Дерфел, поне докато служиш на мен.

– Да, господарю.

Той въздъхна.

– Как мразя тези религиозни вражди! Според Гуинивиър аз съм сляп за Боговете и сам съм си виновен за това. – Артур се усмихна. – Щом си дал клетва на Мерлин, Дерфел, трябва да отидеш с него. Къде ще те води той?

– Към Инис Мон, господарю.

Той отвори широко очи и потръпна.

– Ще ходиш в Лейн? – попита той невярващо. – Никои не се връща жив от Лейн.

– Аз ще се върна – казах аз наперено.

– Гледай да се върнеш, Дерфел, гледай да се върнеш – гласът му звучеше мрачно. – Имам нужда от твоята помощ, за да разгромя саксите. А след това, вероятно ще можеш да се върнеш в Думнония. Гуинивияр не е злопамятна жена.

Не бях убеден в това, но нищо не казах.

– Значи напролет ще те повикам – продължи Артур. – И се моли да оцелееш в Лейн – той ме хвана под ръка и ме поведе към къщата. – А ако някой те пита, Дерфел, дошъл съм и гневно съм ти се скарал. Проклел съм те, даже съм те ударил.

Аз се засмях.

– Прощавам ти удара, господарю.

– Смятай се за порицан – каза той. – Смятай се и за втория най-щастлив мъж в Британия.

За най-щастливият в целия свят, помислих си аз, защото имах това, което душата ми най-силно желаше.

Или по-скоро щях да го имам, ако Боговете ни опазят, след като Мерлин постигне своето.

Стоях и гледах как копиеносците си тръгват. Знамето на Артур скоро се скри между дърветата. Той ми махна с ръка, скочи на гърба на коня си и изчезна.

А ние останахме сами.

Не можах да видя завръщането на Артур в Думнония. А много ми се искаше, защото той се връщаше като герой в една страна, която бе загубила вяра в него и бе заговорничила срещу него в желанието си да постави други, далеч по-неспособни същества, на негово място.

В онази есен храната не достигаше, защото внезапно избухналата война беше изчерпила новата реколта, но глад нямаше. Освен това хората на Артур събираха данъците честно. Това като че ли не е особено важно, но беше нещо ново за последните няколко години и предизвика вълнения из страната. В Думнония само богатите плащаха данъци за кралската хазна. Някои плащаха в злато, но повечето се издължаваха в зърно, кожа, лен, сол, вълна, сушена риба. А всички тези продукти господарите изискваха от държателите на своите земи. През последните години богатите взимаха много от бедните, а даваха малко на краля. Така че Артур изпрати копиеносци да разпитат бедните какво са плащали на господарите си, за да определи размера на данъците, които самият той щеше да събере от богатите. А когато попълни кралската хазна, Артур

даде една трета от събраното на църкви и магистрати, за да се грижат за прехраната на хората през зимата. Това единствено действие показа на Думнония, че страната е в ръцете на нова власт. И въпреки че богатите недоволстваха, никой от тях не посмя да издигне стена от щитове срещу Артур. Той беше господарят на войната в кралството на Мордред, победителят от долината Лъг, убиецът на крале и онези, които му се противопоставяха, сега се страхуваха от него.

Мордред беше оставен на грижите на Кълхуч, братовчед на Артур. Кълхуч беше суров и честен воин и едва ли се интересуваше от съдбата на едно малко и непослушно дете. Кълхуч беше твърде зает да потушава бунта на Кадуи в Иска, далеч в западните краища на Думнония. Чух, че със своите копиеносци прекосил големите мочурища и тръгнал на юг през дивите земи по крайбрежието. Опустошил земите на Кадуи и приковал разбунтувалия се принц в старата римска крепост Иска. Стените били порутени от времето и ветераните от долината Лъг помели бунтовниците от укрепленията и ги подгонили из улиците. Принц Кадуи бил заловен в едно старо римско светилище и там обезглавен. Артур заповядал части от тялото му да бъдат изложени в градовете на Думнония, а главата му с известните на всички сини татуировки по бузите да бъде изпратена на крал Марк от Кърнау, който беше подстрекател на бунта. В отговор крал Марк изпратил калаени слитъци, каца пушена риба, три лъскави коруби от костенурки, каквито морето изхвърляше по бреговете на неговата дива страна, както и едно писмо, в което невинно заявявал, че няма нищо общо с бунта на Кадуи.

След като превзел Иска, Кълхуч намерил там важни писма, които изпратил на Артур. Писмата били писани преди войната, завършила с битката в долината Лъг, от името на християнската партия в Думнония и разкривали изцяло плановете на християните-заговорници да прогонят Артур от Думнония. Християните мразеха Артур още от времето, когато той отмени разпореждането на Утър, освободило църквата от данъци и контрибуции. Те вярваха, че техният Бог води Артур към пълен разгром, противопоставяйки го на Горфидид. И тази вяра им беше дала смелост да изложат писмено своите мисли и сега писмата бяха в ръцете на Артур.

Писмата разкриваха една общност от християни, които искат смъртта на Артур, но едновременно с това се страхуват от воините-езичници на Горфидид. За да спасят себе си и богатствата си, те са готови да пожертват Мордред и подтикват Кадуи да нападне Дурновария, докато Артур е далеч, да убие Мордред и тогава да предаде кралството

на Горфидид. Християните обещаваха на Кадуи своята помощ и изразяваха надеждата, че копиеносците на Кадуи ще ги защитят, когато Думнония мине в ръцете на крал Горфидид.

Християните трябваше да бъдат наказани за своето предателство. Мелуас, зависимият от Думнония крал на белгите, застанал на страната на християните, противници на Артур, беше изпратен да властва над земите на Кадуи. Това не беше награда, защото Мелуас трябваше да се раздели със своя народ и да живее сред чужди хора, но в новите земи Артур можеше да го държи под око. Набур, магистратът християнин, назначен за първи настойник на Мордред, използвал своя пост, за да създаде партия враждебна на Артур, беше прикован на кръст в дурноварския амфитеатър, защото като автор на писмата бе кроил планове за убийството на Мордред. Днес, разбира се, го наричат светец и мъченик, но аз помня Набур единствено като мазен корумпиран лъжец. Двама свещеници, един друг магистрат и двама земевладелци също бяха осъдени на смърт. Последният заговорник беше епископ Сенсъм, но той беше проявил достатъчно разум и не беше подписвал уличаващите писма. Неговата хитрост както и странното му приятелство с осакатената сестра на Артур, езичницата Моргана, му спасиха живота. Той даде клетва за вечна вяност на Артур, сложи ръка на едно разпятие и се закле, че никога не е заговорничил срещу живота на краля и така остана пазител на светилището в Манастира на Свещеното Бодливо дръвче в Инис Уидрин. Имам чувството, че Сенсъм дори да бъде окован целия в желязо и в гърлото му да бъде опрян меч, пак ще си измъкне невредим.

Неговата приятелка-езичница, Моргана беше най-доверената жрица на Мерлин, докато по-младата Нимю не зае мястото ѝ, но Мерлин и Нимю бяха далече и Моргана беше станала фактическия управител на земите на Мерлин в Авалон. Моргана, със златната маска върху обгореното ѝ лице и с черната роба, покриваща изкривеното ѝ от пламъците тяло, бе поела в свои ръце цялата власт на Мерлин. Именно тя довърши възстановяването на замъка на Мерлин и организира събирането на данъците в северните краища на кралството. Моргана се превърна в един от най-доверените съветници на Артур. А след като епископ Бедуйн умря от треска същата онази есен, Артур дори предложи, против повелята на обичаите, Моргана да бъде назначена за пълноправен член на Думнонския съвет. В Британия никога не е имало нито една жена в кралски съвет и Моргана можеше да стане първата, ако Гуинивийър не ѝ беше попречила. Гуинивийър не би оставила никоя друга жена да стане член на съвета, ако самата тя не можеше да бъде там. Пък и Гуинивийър

мразеше всичко грозно, а Боговете са свидетели, че горката Моргана беше невероятно грозна дори когато беше със златната маска на лицето си. Така че старата жрица си остана в Инис Уидрин, докато Гуинивиър надзираше строежа на новия дворец в Линдинис.

Беше един прекрасен дворец. Старата римска вила, която Гундлеус беше изгорил, бе възстановена и разширена. Двете нови крила бяха изградени като затворени галерии. Всяко крило ограждаше голямо открито пространство, където по мраморни канали течеше бистра вода. Линдинис, който се намирал близо до кралския хълм Каер Кадарн, щеше да бъде новата столица на Думнония, макар че Гуинивиър се погрижи Мордред, с неговия извит ляв крак, да не живее в града. В Линдинис допускаха само красиви хора. В пространството, оградено от сводестите арки на двете галерии Гуинивиър бе струпала статуи, докарани от вилите и светилищата из цяла Думнония. В Линдинис нямаше християнски храм, но затова пък Гуинивиър направи голяма тъмна зала, която щеше да бъде светилище на Изида, Богиня почитана от жените. Освен това принцесата осигури разточителен брой стаи за Ланселот, където той можеше да отсяда при посещенията си в Думнония. В тези стаи живееше Илейн, майката на Ланселот. Някога тя беше придала неповторимо изящество на Инис Трийбс, а сега помагаше на Гуинивиър да направи от Линдинис истински храм на красотата.

Знаех, че Артур рядко се отбива в Линдинис. Беше твърде зает с подготовката за голямата война срещу саксите. Най-напред трябваше да се възстановят древните наземни укрепления в южната част на Думнония. Дори стените на Каер Кадарн, който беше толкова далеч от границите на кралството, били потегнати, дървените платформи под бойниците – заменени с нови. Но най-много усилия погълнаха строителните работи в Каер Амбра. Тази крепост беше само на половин час път на изток от Камъните и щеше да бъде новата база на Артур срещу саксите. Около нея имаше някакво укрепление, направено в стари времена, но древните насипи не бяха достатъчно високи и стръмни, а трябваше да се издигнат също нови палисади и бойни платформи на върха, затова цялата есен и зимата там работиха роби. Допълнително бяха укрепени и други такива съоръжения на юг от Каер Амбра, за да пазят Думнония от южните сакси начело със Сердик, който със сигурност щеше да ни нападне, щом Артур тръгнеше на север срещу Аел. Мисля, че от времето на римляните в Британия не е била обръщана толкова много земя и не са били разсичани толкова много стволоче, а честно събираните от Артур данъци не можах да покрият и половината от положения труд. Затова

той събра допълнително пари, взети в заем от богатите християнски църкви в южна Британия, които бяха подкрепили заговора на Набур и епископ Сенсъм срещу Артур. Този заем впоследствие беше върнат и благодарение на това християните успяха да се спасят от мечовете на сакските езичници. Но християните никога не простиха на Артур, заедно посягаше на богатствата им, нито пък забелязаха, че той поиска същия заем и от малкото езически светилища, които все още притежаваха някакво богатство.

Не всички християни бяха врагове на Артур. Поне една трета от неговите копиеносци бяха християни, а те бяха му бяха толкова предани, колкото и езичниците. Много други християни одобряваха неговото управление, но повечето от водачите им оставяха алчността да определя тяхната вярност и затова бяха противници на Артур. Те вярваха, че един ден техният Бог ще се върне на тази земя и ще тръгне сред нас като смъртен, но този ден нямало да настъпи докато всички езичници не приемат Неговата вяра. Проповедниците знаеха, че Артур е езичник и съскаха проклетия срещу него, но той не обръщаше внимание на думите им, зает с безспирното строителство, което кипеше в южна Британия. Един ден обикаляше със Сеграмор границата с Аел, друг ден се биеше с някой отряд на Сердик, проникнал дълбоко на юг, следвайки речните долини. А после пришпорваше коня си на север през цяла Думнония и Гуент, та чак до Иса, за да спори с местни офицери за броя на копиеносците, които трябваше да бъдат събрани в западен Гуент или в източна Силурия. Благодарение на победата в долината Лъг Артур вече не беше само водещата политическа фигура в Думнония и покровител на Мордред. Той беше господарят на войната в Британия, безспорният водач на всички британски войски, и нито един крал не смееше да отхвърля неговите искания, всъщност в онези дни никой и не искаше това.

Аз обаче не станах свидетел на всички тези събития, защото живеех със Сийнуин в Кум Исаф и защото бях влюбен.

И чаках Мерлин.

Мерлин и Нимю дойдоха в Кум Исаф само няколко дни преди зимното слънцестоене. Тъмни облаци се трупаха над голите върхове на дъбовете и макар да беше вече следобед утринният скреж все още покриваше земята. Потокът се беше загърнал с изкърпена ледена премяна, под която водата едва се процеждаше, падналите листа бяха покрити с леден лак, а земята беше твърда като камък. В централната стая гореше огън, така че въщи беше топло, макар и доста задимено – пушекът се

стелеше под гредите на тавана и твърде бавно намираше пътя към малкия отвор в края на покрива. Дим се извиваше и над колибите, които моите копиеносци бяха направили из долината. Жилищата бяха ниски, изградени с камък и земя и покрити с греди и орлова папрат. Зад нашата къща направихме обор и там вечер затваряхме един бик, две крави, три свине, глиган, десетина овце и двадесетина пилета, за да не ги отмъкнат вълците. В гората имаше много вълци, всяка вечер чувахме техния вой, а нощем понякога идваха да дращят по стената на обора. Овцете започваха да бляят жалостиво, кокошките изпадаха в паника и тогава Исса или някой друг от часовите, извикваше и запращаше горяща главня към края на гората и вълците се разпръсваха. Веднъж, рано сутринта, отидох за вода на потока и видях един голям стар вълк. Беше дошъл да пие вода и когато излязох от храстите, той вдигна сивата си муцуна, вперил поглед в мен, изчака да го поздравя и едва тогава тихо се отдалечи. Реших, че това беше добро знамение, а в онези дни, в които чакахме Мерлин, непрекъснато гледахме за знамения и ги брояхме.

Ходехме и на лов за вълци. Кунеглас ни даде три двойки дългокоместни ловджийски хрътки. Тези кучета бяха по-големи и по-рунтави от известните поуиски хрътки, каквито гледаше Гуинивийър в Думнония. Ловът поддържаше формата на моите копиеносци, даже Сийнуин обичаше тези дълги студени дни горе в планината. Тя носеше кожени панталони, високи ботуши и кожен елек, а на кръста ѝ висеше дълъг ловджийски нож. Сплиташе русата си коса на топка отзад на главата си, след това се катереше по скалите, спускаше се надолу по сухи дерета, прекачваше се през повалени дървета, следвайки двете си кучета, които я дърпаха напред, вързани с каишки от конски косъм. Най-простият начин за лов на вълци е с лък и стрели, но тъй като малцина от нас можеха умело да си служат с това оръжие, използвахме кучета, бойни копия и ножове и до идването на Мерлин вече бяхме натрупали един куп вълчи кожи на съхранение в складовете на Кунеглас. Кралят ни беше поканил да се върнем отново в Каер Сус, но ние със Сийнуин бяхме щастливи в Кум Исаф (поне колкото ни позволяваха мислите за изпитанието, отредено ни от Мерлин), затова си останахме в нашата малка долина и брояхме дните до появата на стария друид.

Наистина бяхме щастливи в Кум Исаф. Сийнуин изпитваше странно удоволствие да върши всички ония неща, които дотогава слугите бяха правили вместо нея, но така и не можа да се научи да убива пилета и винаги ме размиваше, когато се залавяше да готви кокошка. Нямахме защо тя да убива животното, тъй като всеки от слугите можеше да

свърши това, а и моите копиеносци винаги бяха готови да направят всичко за Сийнуин, но тя настояваше да участва в домакинската работа и се справяше добре като изключим клането на кокошки, патици и гъски. Единственият начин, който можеше да прилага в тези случаи, и който беше измислила сама, беше да постави горкото пернато на земята, да стъпи с малкия си крак върху врата му и със здраво стиснати очи бързо и решително да дръпне главата.

Много по-добре се справяше с хурката. Всяка жена в Британия, с изключение на най-богатите, вечно държеше хурка и вретено, защото преденето на вълна беше една безкрайна работа. Струва ми се, че жените ще спрат да я вършат, едва когато слънцето направи своя последен кръг около земята, защото докато изпредат едната вълна, вече се е натрупала друга и те пълнят престилките си, носят вълната до потока, перат я, разчепкват я и пак се залавят за вретеното. Предат докато вървят, предат докато говорят, предат винаги, когато ръцете им не са заети с нещо друго. Монотонна, безмислена работа, но се иска умение. В началото Сийнуин не правеше нишка, а само някави нещастни вълнени дрипи, после стана по-сръчна, но никога не успя да настигне бързината на жените, заловили се с тази работа още щом пораснали достатъчно, за да могат да държат хурка. Сийнуин сядаше вечер и докато ми разказваше как беше минал денят ѝ, държеше хурката с лявата ръка, а с дясната въртеше тежкото вретено. То висеше от хурката на тънка нишка, която ставае все по-дълга. Щом вретеното стигаше до пода, тя намотаваше нишката около него, поставяше костена катарамка, за да закрепни нишката към върха на вретеното и отново започваше да преде. Вълнената прежда, която Сийнуин изпреде тази зима, беше с неравна нишка – ту много дебела, ту много тънка, но аз преданно носих една от ризите, изплетена от тази прежда, докато се разпадна.

Кунеглас ни посещаваше често, но неговата съпруга Хелед нито веднъж не дойде. Кралица Хелед беше истински роб на обществените условности и беше искрено потресена от постъпката на Сийнуин.

– Тя мисли, че Сийнуин позори семейството – каза ни Кунеглас весело. Той стана един от най-добрите ми приятели, другите бяха Артур и Галахад. Мисля, че Кунеглас се чувстваше самотен в Каер Сус, защото като изключим Йорует и някой от по-младите друиди, кралят беше заобиколен от мъже, с които можеше да разговаря само за лов и война. Аз замених братята, които Кунеглас беше загубил. Неговият по-голям брат, който трябваше да стане крал, беше умрял след падане от кон, следващият син на Горфидид беше починал от треска, а най-младият беше

убит в сражение със саксите. И Кунеглас като мен не искаше Сийнуин да тръгва по Тъмния път, но според него само смъртта можела да я спре.

– Всички смятат, че тя е сладка и добра – каза ми той, – но тя има желязна воля. Много е упорита.

– Но не може да убива пилета.

– Не мога да си представя, че избощо е опитвала! – засмя се Кунеглас. – Тя е щастлива, Дерфел, и аз ти благодаря за това.

Живеехме щастливо. От всичките ни щастливи дни тези бяха едни от най-щастливите, но над нас винаги тегнеше съзнанието, че Мерлин все някога ще дойде и ще поиска от нас да изпълним клетвите си.

И той дойде. Беше един мразовит следобед. Бях навън и цепех дърва с една сакска бойна брадва, а вътре Сийнуин се опитваше да сложи край на някаква кавга между нейните слугини и свирепата Скарач. Точно тогава прозвуча рог от другата страна на долината. Моите копиеносци възвестяваха, че някакъв странник приближава към Кум Исаф. Едва що бях оставил брадвата, когато видях високата фигура на Мерлин да крачи между дърветата. И Нимю беше с него. След годежната нощ на Ланселот тя беше останала с нас цяла седмица. Но една нощ тихо се беше измъкнала без дума да каже. Сега се връщаше. Беше облечена в черно, а Мерлин – с дългата си бяла роба.

Сийнуин излезе от къщата. Лицето ѝ беше оцапано със сажди, а ръцете ѝ – с кръв от заека, който се опитваше да нареже.

– Мислех, че ще доведе боен отряд – каза тя, вперила поглед в Мерлин. Така ни беше казала Нимю преди да тръгне – че Мерлин събира войска, която ще го пази по Тъмния път.

– Може би ги е оставил при реката? – предположих аз.

Тя махна косата, паднала върху лицето ѝ, добавяйки към саждите по него и кърваво петно.

– Не ти ли е студено? – попита ме тя, защото докато цепех дървата се бях съблякъл гол до кръста.

– Още не – отвърнах аз, но си навлякох една вълнена риза, докато Мерлин прекрочваше потока с дългите си крака. Моите копиеносци наизлязоха от колибите се и тръгнаха след него, за да чуят новините. Но когато той се приведе пред ниската ни врата и влезе в къщата, те останаха отвън.

Изобщо не ни поздрави, просто мина покрай нас. Нимю го последва и докато и ние със Сийнуин влезем, те вече се бяха настанили край огъня. Мерлин протегна тънките си ръце над пламъците и дълбоко въздъхна. Продължаваше да мълчи, а ние не питахме, защото нямахме

желание да чуем новините, които носеше. И аз като него седнах край огъня, а Сийнуин сложи недонарязания заек в една купа и избърса ръцете си от кръвта. Тя махна на Скарач и на слугините да излязат и седна до мен.

Мерлин трепереше, след това се поотпусна. Беше седнал върху краката си и се беше привел напред със затворени очи. Дълго стоя така. Кафявото му лице беше прорязано от дълбоки бръчки, а брадата му беше съвсем побеляла. Като всички друиди и той бръснеше предната част на темето си, но сега тази тонзура беше покрита с набола бяла коса, което говореше, че Мерлин бе пътувал дълго, без бръснач и бронзово огледало. В този момент изглеждаше много стар, пък и както беше седнал край огъня сякаш бе съвсем грохнал. Нимю седеше срещу него и също мълчеше. По едно време стана, за да откачи Хюелбейн, закачен на пирони, забити в главната покривна греда. Тя се усмихна, когато позна двете парчета от счупената кост, вградени в дръжката. Извади меча от ножницата и постави острието в най-димящите пламъци на огъня. Когато стоманата се покри със сажди, внимателно надраска със сламка някакъв надпис върху саждите. Буквите не бяха като тези, с които пиша сега и които използваме и ние, и саксите, а някакви стари магически знаци – прави черти, пресечени с резки, каквито използват само друидите и магьосниците. Нимю облегна ножницата на стената, а меча закачи обратно на пироните, без да обясни какво беше написала. Мерлин не й обръщаше внимание.

Внезапно той отвори очи и привидната слабост изчезна, заменена от ужасна свирепост.

– Проклинам съществата от Силурия – каза той бавно. Щракна с пръсти към огъня и сред дървата изсъска светъл пламък. – Дано мана поразит житата им – изръмжа Мерлин, – добитъкът им да е ялов, децата им сакати, мечовете им тъпи, а враговете да ги побеждават.

За Мерлин това беше едно доста леко проклетие, но в гласа му се усещаше невероятна злоба.

– На Гуент – продължи той – изпращам чума по добитъка, слана през лятото и изсъхнали празни утроби. – Той плю в огъня. – В Елмет ще има езера от сълзи, болести ще пълнят гробовете, а в къщите ще господстват плъховете – завърши той и отново се изплю. – Ти колко мъже ще поведеш, Дерфел?

– Всички, които имам, господарю – поколебах се преди да призная колко малко всъщност бяха, но накрая му казах – Двадесет счита.

– А твоите хора, които са с Галахад? – стрелна ме той с поглед

изпод рошавите си бели вежди. – Те колко са?

– Нищо не знам за тях, господарю.

Той се озъби.

– Те са дворцова охрана на Ланселот. Той настоява за това. Превърнал е брат си в пазач. – (Галахад беше полубрат на Ланселот, но беше съвсем различен от него.) – Добре, че не се омъжи за Ланселот, лейди – обърна се Мерлин към Сийнуин.

Тя се усмихна към мен.

– И аз така мисля, лорд.

– Силурия го отегчава, и аз го разбирам, но той ще търси удобствата в Думнония и ще се превърне в змия за Артур – Мерлин се усмихна. – Ти, милейди, щеше да бъдеш просто играчка в ръцете му.

– Предпочитам да си остана тук – каза Сийнуин, махвайки с ръка към грубите каменни стени и опушените греди под покрива.

– Той обаче ще се опита да ти отмъсти за обидата – предупреди я Мерлин. – Гордостта му хвърчи по-високо и от орела на Люло, лейди, а и Гуинивийър изпраща проклетия срещу теб. Тя уби едно куче в храма на Изида, метна кожата му върху една саката кучка, която нарече с твоето име.

Сийнуин пребледня, направи знака срещу злото и плю в огъня. Мерлин сви рамене.

– Аз отблъснах това проклетие, лейди – каза той, след това протегна дългите си ръце и изви глава назад, така че плитките му почти докоснаха розовките на пода зад него. – Изида е чужда богиня – каза той – и в тази земя силата ѝ е слаба – Мерлин се изправи напред и разтърка очи с дългите си ръце. – Дойдох с празни ръце – призна той мрачно. – Никой не пожела да тръгне с мен. Всички казаха, че копията им са наточени, за да разпарят сакси. Не им предложих нито злато, нито сребро, предложих им да себият от името на Боговете, а те ми отвърнаха, че ще се молят за мен. После и жените им започнаха да им приказват за децата, къщата, добитъка, земята и те се измъкнаха. Осемдесет човека. Това е всичко, което исках. Диурнач може да изправи срещу нас двеста или малко повече, но осемдесет копия щяха да бъдат достатъчно. А аз не можах да намеря дори осем. Защото сега господарите им са дали клетва на Артур и казват, че Свещеният съд може да почака докато си върнем Лоегир. Воините искат земята на саксите и златото на саксите, а аз им предложих само кръвопролитие и студ по Тъмния път.

Настъпи мълчание. Едно дебело дърво се срути в огъня и пръсна съзвездие от искри към почернелия покрив.

– Нито един човек ли не предложи копието си? – попитах аз, поразен от новината.

– Имаше няколко желаещи – каза Мерлин презрително, – но на никой от тях не можех да се доверя. Никой от тях не беше достоен за Свещения съд – Той замълча, отново изглеждаше уморен. – Боря се срещу жаждата за сакско злато и срещу Моргана. Тя е против мен.

– Моргана! – не можах да скрия удивлението си. Моргана, по-голямата сестра на Артур, някога беше най-близкият другар на Мерлин докато Нимю не зае нейното място. И въпреки че Моргана мразеше Нимю, аз не вярвах, че тази омраза ще се прехвърли и върху Мерлин.

– Моргана – потвърди той. – Тя разпространява из Британия, че Боговете били против моето начинание и аз ще бъда убит, а моята смърт щяла да повлече всички, които са с мен. Тя сънувала тази история, а народът вярва на нейните сънища. Разправяла, че съм стар, слаб и оглупял.

– Тя казва – обади се тихо Нимю, – че ще те убие жена, а не Диурнач.

Мерлин сви рамене.

– Моргана играе някаква своя игра, която аз още не мога да проумея – той бръкна в джоба на дългата си роба и извади от там шепа изсушени вързани на възли треви. На мен всички стебла ми изглеждаха еднакви, но Мерлин порови в тях, избра едно и го повдигна към Сийнуин.

– Освобождавам ви от вашата клетва, лейди.

Сийнуин погледна към мен, после отново към вързаната тревичка.

– А вие ще поемете ли по Тъмния път, лорд? – попита тя Мерлин.

– Да.

– Но как ще намерите Свещения съд без мен?

Той вдигна рамене.

– Как ще го намерите с нея? – попитах аз, защото все още не разбирах, защо Свещеният съд трябва да бъде намерен от девица, или пък защо тази девица непременно трябва да е Сийнуин.

Мерлин отново вдигна рамене.

– Свещеният съд винаги е бил пазен от девица. Една девойка и сега го пази, ако сънищата ми са верни, а неговото скривалище може да открие само друга девица. Ти ще видиш това място на сън – обърна се той към Сийнуин, – ако дойдеш.

– Ще дойда, лорд – каза Сийнуин, – както ви обещах.

Мерлин пхна вързаната на възел тревичка обратно в джоба и разтри лицето си с ръце. – Тръгваме след два дни – съобщи той. – Трябва да

изпечете хляб, да опаковате сушено месо и риба, да наострите оръжията си и да не забравите да вземете кожи срещу студа. – Той погледна към Нимю. – Ще спим в Каер Сус. Ела.

– Можете да останете тук – поканих ги аз.

– Трябва да говоря с Йорует – Мерлин се изправи, главата му почти докосваше подпорните греди. – Освобождавам и двама ви от вашите клетви – каза той съвсем официално, – но въпреки това се моля да дойдете. Знайте, обаче, че ще бъде по-тежко, отколкото си мислите, по-тежко, отколкото сте го виждали и в най-лошите си сънища, защото аз съм заложил живота си ако не намеря Свещения съд. – Той погледна надолу към нас, лицето му беше невероятно тъжно. – В деня, в който стъпим на Тъмния път – каза той, – аз ще започна да умирам, защото така съм се заклел. Не съм сигурен, че тази клетва ще ми донесе успех, и ако начинанието ни се провали, аз ще умра а вие ще останете в Лейн сами.

– Нимю ще бъде с нас – каза Сийнуин.

– И това е всичко, на което може да разчитате – погледна я мрачно Мерлин, приведе се и излезе. Нимю го последва.

Ние седяхме и мълчахме. Сложих още едно дърво в огъня. То беше зелено. Всичките ни дърва бяха прясно нарязани, затова и пушеха толкова много. Гледах как димът се стъстява и се стеле към гредите на покрива, после взех ръката на Сийнуин.

– Искаш ли да умреш в Лейн? – попитах аз с укор.

– Не, но искам да видя Свещения съд.

Не откъсвах очи от огъня.

– Той ще го напълни с кръв – казах аз тихо. Сийнуин погали ръката ми.

– Когато бях дете – усмихна се тя – обичах да слушам всички приказки за старата Британия, за времената, когато Боговете са живеели между нас и всеки е бил щастлив. Тогава не е имало глад, нито болести, само ние и Боговете, и мир. Искам Британия да бъде пак такава, Дерфел.

– Артур казва, че това никога не може да се върне. Ние сме това, което сме, а не това което някога сме били.

– А ти на кого вярваш? – попита тя. – На Артур или на Мерлин?

Замислих се и дълго мълчах.

– На Мерлин – реших накрая аз, може би защото исках да вярвам в неговата Британия, където всичките ни беди щяха да изчезнат като с магическа пръчка. Харесвах и мечтата на Артур за Британия, но тя можеше да се осъществи само с война и тежка работа, освен това почиваше на вярата, че хората ще се държат добре, ако с тях се отнасят добре.

Мечтата на Мерлин искаше по-малко и обещаваше повече.

– Разтревожи ли те предсказанието на Моргана? – сети се изведнъж Сийнуин. Аз поклатих глава.

– Тя има способности, но не като неговите. Не и като способности-те на Нимю.

И Нимю, и Мерлин бяха изстрадали Грите болки на Мъдростта, а Моргана беше преживяла само болката на тялото, но никога не бе изпитала болката на ума и на гордостта. Ала в съня на Моргана имаше нещо логично, защото Мерлин в известен смисъл се противопоставяше на Боговете. Той искаше да укроти техните капризи и в замяна да им даде една цяла страна, която да ги почита. Но защо ще искат Боговете някой да ги укротява? Може би те бяха избрали по-малката сила на Моргана, за да я използват като инструмент срещу намесата на Мерлин? Иначе как можеше да се обясни враждебното отношение на Моргана към Мерлин. Или може би, Моргана, подобно на Артур, смяташе, че начинанието на Мерлин е безсмислено, някакво безнадеждно търсене на онази Британия, изчезнала с идването на римските легиони. За Артур имаше само една цел, която трябваше да се постигне с война и това беше прогонването на сакските крале от Британия. Следователно той би подкрепил приказките на сестра си, ако това можеше да му помогне да не допусне британски воители да загинат срещу боядисаните с кръв щитове на Диурнач. Така че вероятно Артур използваше сестра си, за да внуши на думноните да не затриват живота си в Лейн. Но това не се отнасяше до моя живот и до живота на моите хора и на скъпата ми Сийнуин. Ние бяхме дали клетва на Мерлин.

Но Мерлин ни беше освободил от тази клетва, така че аз още веднъж се опитах да убедя Сийнуин да остане в Поуис. Казах ѝ как Артур не вярва, че Свещеният съд още съществува, как вероятно е бил откраднат от римляните, които са го отнесли в онази огромна съкровищница Рим, претопили са го и са го превърнали в гребени, закопчалки, монети или брошки. Казах и всичко това, а когато свърших, тя се усмихна и отново ме попита на кого всъщност вярвам – на Мерлин или на Артур.

– На Мерлин – повторих аз.

– И аз – каза Сийнуин. – Затова идвам и аз.

Изпекдохме хляб, приготвихме храна за изпът и наострихме оръжията си. А на следващата нощ, нощта преди Мерлин да ни поведе към Лейн, заваля първият сняг.

Кунеглас ни даде две понита, които натоварихме с храна и кожи.

След това нарахимхе звездните си щитове и поехме по северния път. Йорует ни благослови, а копиеносците на Кунеглас тръгнаха с нас. Но когато преминахме заледената пустош на тресавището Ду, което се намираше отвъд хълмовете северно от Каер Сус, хората на Кунеглас ни оставиха и ние продължихме сами. Бях обещал на поуйския крал, че ще защитавам живота на сестра му до смърт, но когато той ме прегърна за довиждане, прошепна в ухото ми: „Убий я, Дерфел. По-добре я убий, отколкото да я оставиш в ръцете на Диурнач.“

В очите му имаше сълзи, които отново ме разколебаха.

– Ако ти ѝ заповядаш да не тръгва, кралю господарю, тя може и да се подчини.

– Няма да се подчини – поклати глава той. – Но сега тя е по-щастлива от всякога. Пък и Йорует ми каза, че ще се върнете. Върви, приятелю.

Кунеглас ни беше дал като прощален дар чанта със златни кюлчета, която ние привързахме към едно от понитата.

Снежният път ни водеше на север навътре в Гуинед. За първи път идвах в това кралство, което ми се стори твърде неприветливо. Римляните бяха идвали тук, но само за да вадят от земята олово и злато. Бяха оставили малко следи от присъствието си и не бяха разпростряли своя закон над тези земи. Хората тук живееха в ниски тъмни колиби, скупчени зад концентрични каменни стени, по които бяха наредени черепи на вълци и мечки, за да плашат духовете. На всеки хълм имаше струпана грамада от камъни на върха, а на всеки няколко мили виждахме край пътя кол, забит в земята, с увиснал върху него човешки скелет, покрит с дрипи. Рядко се срещаха дървета, потоците бяха замръзнали и понякога проходите бяха затрупани със сняг. Нощем се подслонявахме в схлупените къщи и плащяхме за това с парченца от златните кюлчета на Кунеглас.

Бяхме облечени целите в кожи. И Сийнуин, и аз, и моите хора, всички се бяхме загърнали с вълчи и еленови кожи, пълни с въшки. Само Мерлин носеше дрехи от кожа на голяма черна мечка. Нимю беше с палто от сиви видрови кожи, много по-тънки от нашите, и въпреки това сякаш не чувстваше студа, за разлика от нас. Само Нимю не носеше оръжия. Мерлин беше със своя жезъл – страшно оръжие в битка, а моите хора имаха копия и мечове и даже Сийнуин носеше едно леко копие, а на кръста ѝ висеше нейният дълъг ловджийски нож, скрит в кания. Тя не носеше златни украшения и по нищо не личеше високият ѝ ранг така, че хората, които ни подслоняваха, виждайки русата ѝ коса, решаваха, че

и тя като Нимю е една от хранениците на Мерлин. А те обичаха Мерлин – всички го познаваха и идваха при него със своите болни деца, за да ги докосне с ръка.

Вървахме шест дни докато стигнахме Каер Гей, където кралят на Гуинед, Кадуолън, прекарваше зимата. Самият каер беше крепост, издигната на върха на хълм, но под крепостта, от едната страна на хълма, се спускаше дълбока долина, чиито стръмни склонове бяха обрасли с високи дървета. В тази долина имаше дървена палисада, която обграждаше зала за угощения, направена от дървени трупи; няколко складови помещения и двадесетина заспали колиби, призрачно бели от засипалия ги сняг и с ледени висулки по стрехите. Кадуолън се оказа един навъсен стар човек, а залата му беше три пъти по-малка от тази на Кунеглас, така че само леглата на неговите воители заемаха цялото пространство. Макар и с мърморене хората се посвиха, за да ни направят място, като отстъпиха и един от ъглите за Сийнуин и Нимю. Вечерта Кадуолън направи угощение в наша чест – бедна работа – само солено овче месо и варени моркови, но това имаше в неговите складове. Той наистина щедро предложи да облекчи грижите ни като вземе Сийнуин за своя осма жена, а когато тя отказа Кадуолън не изглеждаше нито обиден, нито разочарован. Неговите седем съпруги бяха тъмни и сърдити жени, които живееха заедно в една кръгла колиба, непрекъснато се караха и всяка викаше по децата на другите.

Каер Гей беше окаяно място, независимо че бе кралска резиденция. Беше ми трудно да повярвам, че бащата на Кадуолън, Кунед, е бил Велик крал преди Утър от Думнония. Онези славни дни обаче бяха отминали и сега кралството бе западнало. Трудно ми беше да повярвам също, че Артур бе отраснал именно тук, отвъд високите върхове, покрити с бял сняг и лед. Отидох да видя мястото, където се беше подслонила майка му след като Утър я беше отстранил от двореца. И намерих там една кирпичена къща, голяма почти колкото нашия дом в Кум Исаф. Край нея растяха високи смърчове, чиито клони се бяха превили от тежкия сняг. Къщата беше обърната на север към Тъмния път. Сега там живееха трима копиеносци със своите семейства и с добитъка си. Майката на Артур била полусестра на крал Кадуолън, а той следователно беше вуйчо на Артур, но тъй като Артур беше роден незаконно, това роднинство едва ли щеше да му осигури сериозна подкрепа от страна на Гуинед срещу саксите през пролетта. Кадуолън беше изпратил войници да се бият срещу Артур в долината Лъг, но това е било продиктувано поскоро от желанието му да запази приятелските си отношения с Поуис,

отколкото от омраза към Думнония. Повечето време войската на Кадуолън пазеше границата на кралството с Лейн.

Кралят повика престолонаследника Биртиг на угощението, за да ни разкаже за Лейн. Биртиг беше нисък набит мъж с белег, който прорязваше лицето от лявото слепоочие през счупения му нос и се скриваше в гъстата брада. Принцът имаше само три зъба и беше по-добре човек да не го гледа как дъвче месо. С пръстите и с единствения си преден зъб дълго разнищваше всяко парче месо, после преглъщаше раздробената храна с медовина. От тази трудоемка работа четинестата му черна брада цялата се изплескваше с мазнина и полусудъвкани парчета месо. Мрачният Кадуолън предложи на Сийнуин да се омъжи за Биртиг. Тя внимателно му отказа и той отново не изглеждаше засегнат от това.

Принцът фъфлеше ужасно заради липсващите зъби, но все пак успяхме да разберем, че Диурнач живее в западната част на полуостров Лейн в крепостта Бодуан. Крал Диурнач беше един от ирландските господари отвъд морето, но неговата войска, за разлика от армията на Енгас от Демечия, не бе съставена от войници, принадлежащи към едно единствено ирландско племе. В нея влизаха бегълци от всички племена.

– В Лейн приемат всеки, прекосил морето и колкото по-свиреп е беглецът, толкова по-добре – каза ни Биртиг. – Благодарение на него ирландците се освобождават от своите престъпници, а те стават все повече и повече напоследък.

– Християните – накратко обясни Кадуолън и се изплю.

– Нима Лейн е християнска страна? – попитах аз изненадан.

– Не – озъби ми се Кадуолън, като че ли бях длъжен да знам това. – Но Ирландия се кланя на християнския Бог. Кланят му се в свещените горички. Така че хората, които не могат да понасят този Бог, бягат в Лейн – той измъкна парченце кост от устата си и го заразглежда мрачно. – Скоро ще трябва да се бием с тях.

– Войската на Диурнач нараства ли? – попита Мерлин.

– Така разправят, макар че до нас достигат малко сведения – отвърна Кадуолън. Топлината от огъня в залата бе постопила снега на покрива. Тежката маса шумно се свлече по наклонената стряха и се стовари на земята.

– Диурнач – обясни Биртиг – иска единствено да бъде оставен на мира. Ако ние не го безпокоим, той не ни тормози, само от време на време, когато воините му идват за роби. Но в северните части на кралството почти не са останали хора, пък и отредите на Диурнач не навлизат много навътре, така че набезите им не са толкова страшни. Обаче ако

войската му стане по-голяма отколкото реколтата в Лейн може да изхрани, тогава ще трябва да търси нови земи.

– Инис Мон е известен с плодородната си земя – припомни Мерлин. Инис Мон е островът, който се намира близо до северния бряг на Лейн.

– Да, може да изхрани хиляда души – съгласи се Кадуолън, – но ако има кой да оре и да жъне, а там няма никой. Всички брители, които имаха мозък в главата си, напуснаха Лейн още преди години, а тия които останаха, живеят във вечен страх. И вие щяхте да умирате от страх, ако Диурнач идва при вас да търси каквото иска.

– А то какво е? – попита аз.

Кадуолън ме погледна, замълча и сви рамене.

– Роби – каза той.

– Каквито вие му давате всяка година, така ли? – попита Мерлин.

– Това е ниска цена за мира – отхвърли Кадуолън неизреченото обвинение.

– Колко? – попита Мерлин.

– Четиридесет души на година – призна накрая Кадуолън. – Предимно сирачета, а понякога и затворници. Но той предпочита момичета – добави кралят и погледна мрачно към Сийнуин. – Много обича момичета.

– Това може да се каже за много мъже, кралю господарю – каза Сийнуин сухо.

– При Диурнач е различно – предупреди я Кадуолън. – Неговите магьосници са му казали, че когато човек, воюва с щит, покрит с кожа на девствено момиче, е непобедим. – Кралят сви рамене. – Не знам дали е вярно, не съм пробвал.

– И затова вие му прашате деца? – каза Сийнуин възмутено.

– Познавате ли друг вид девици? – кисело отвърна Кадуолън.

– Според нас той е докоснат от Боговете – каза Биртиг, сякаш това обясняваше апетита на Диурнач към девствени робини, – защото май е луд. Едното му око е червено. – Биртиг замълча, за да престърже едно посивяло парче овнешко с предния си зъб. – Той покрива щитовете си с кожа – продължи принцът, след като разръфа месото, – после ги боядисва с кръв и затова неговите хора се наричат „Кървавите щитове“. – (Кадуолън направи знака против злото.) – А някои казват, че той ядял месото на девствените момичета – продължи Биртиг, – но това не знаем. Кой знае какво правят лудите?

– Лудите са закриляни от Боговете – изръмжа Кадуолън. Той

очевидно изпитваше ужас от своя северен съсед и нищо чудно, помислих си аз.

– Само някои луди – каза Мерлин, – не всички.

– Диурнач обаче е – предупреди го Кадуолън. – Той прави каквото си поиска, на когото си поиска, както си поиска и през това време Боговете го закрилят.

Отново направих знака против злото и внезапно ми се прииска да съм си в далечна Думнония, където има съдилища, дворци и дълги римски пътища.

– С двеста копия – каза Мерлин – вие можете да прогоните Диурнач от Лейн и да го натикате в морето.

– Веднъж опитахме – каза Кадуолън, – и за една седмица петдесет души от нашите умряха от разстройство, други петдесет трепереха в собствените си изпражнения, а край нас непрекъснато се въртяха в кръг виещите воители на Диурнач и нощем ни засипваха с дългите си копия. Когато стигнахме до Бодуан, видяхме една голяма стена. По нея бяха закачени умиращи същества, които кървяха, пищяха и се извиваха, увиснали на куките си. Никой от моите хора не пожела да се катери по тази стена на ужаса. Нито пък аз – призна си той. – Дори и да бях посмял, после какво? Той щеше да избяга на Инис Мон, а на мен щяха да ми трябват дни и седмици докато намеря кораби, за да го последвам. Само че аз нямам нито време, нито достатъчно копиеносци, нито достатъчно злато, та да мога да натикам Диурнач в морето, затова му давам деца. По-евтино е. – Кадуолън викна на един роб да му донесе още медовина, после погледна мрачно към Сийнуин. – Дай му я – обърна се той към Мерлин – и той може да ти даде Свещения съд.

– Нищо няма да му дам за Свещения съд – озъби се Мерлин. – Впрочем той дори не знае, че Свещеният съд съществува.

– Вече знае – намеси се Биртиг. – Цяла Британия знае за какво си тръгнал на север. А нима мислиш, че ония магьосници не искат да намерят Свещения съд?

Мерлин се усмихна.

– Дай ми твоите копиеносци, кралю господарю, и ние ще вземем и Свещения съд, и Лейн.

Кадуолън се изсмя на това предложение.

– Диурнач може да научи всеки да бъде добър съсед, Мерлин. Аз ще ти позволя да минеш през страната ми, защото се страхувам от твоите проклетия, но с теб няма да тръгне нито един от моите хора, а когато твоите кости бъдат заровени в пясъците на Лейн, аз ще кажа на

Диурнач, че си минал през земята ми без мое разрешение.

– Ще му кажеш ли по кой път ще минем? – попита Мерлин, защото имаше два възможни пътя. Единият обикаляше по крайбрежието – това беше пътят, който обикновено се използваше през зимата, а другият беше Тъмният път, за който повечето хора смятаха, че е непроходим през зимата. Мерлин се надяваше, че като минем по Тъмния път ще можем да изненадаме Диурнач и ще успеем да си тръгнем от Инис Мон едва ли не преди да е усетил, че сме дошли.

Кадуолън се усмихна за първи път тази вечер.

– Той вече знае – каза кралят, после погледна към Сийнуин, най-светлото лице в задименото тъмно помещение. – И без съмнение вече с нетърпение ви очаква.

Наистина ли Диурнач знаеше, че ние имаме намерение да минем по Тъмния път? Или Кадуолън само предполагаше? Плюх за всеки случай, за да предпазя всички ни от злото. Скоро щеше да настъпи зимното слънцестоене – дългата нощ в годината, когато животът лудо се завърта, надеждата едва мъждука, а демоните властват във въздуха и точно тогава ние щяхме вървим по Тъмния път.

Кадуолън ни мислеше за глупаци; Диурнач ни чакаше, а ние се увихме в дебелиите кожи и заспахме.

На следващата сутрин слънцето изгря, превръщайки околните върхове в ослепителни бели остриета, причиняващи болка в очите. Небето беше почти ясно. Духаше силен вятър, който вдигаше сняг от земята, превръщайки го в облаци от блещукащ сребърен прах. Ние натоварихме понитата, приехме овчата кожа, с която мрачният Кадуолън ни дари на прощаване и тръгнахме. Тъмният път започваше малко по на север от Каер Гей. Край този път нямаше селища, нямаше стопанства, нямаше кой да ти предложи подслон, нямаше нищо друго освен един неравен каменист път през дивата планинска верига, която пазеше кралството на Кадуолън от Кървавите щитове на Диурнач. Два кола бележеха началото на пътя и двата бяха увенчани с човешки черепи, покрити с парцали, от които висяха и подрънкваха ледени висулки. Скелетите бяха обърнати на север към Диурнач – два талисмана, които трябваше да спрат злия крал да не прекосява планината. Видях как Мерлин докосна железния амулет на врата си, когато минавахме между двата черепа, и с ужас си спомних неговото обещание да започне да умира в момента, в който стъпи на Тъмния път. Щом ботушите ни заскърцаха по девствения сняг, покрил пътя, разбрах, че тази смъртна клетва е започнала да действа.

Наблюдавах Мерлин, но не забелязах никакви признаци на умора, въпреки че целия ден, обвити в облака на собствения с дъх, вървахме с мъка по хлъзгавите снежни склонове. През нощта спяхме в една изоставена овчарска колиба, чиито сламен покрив за наш късмет все още се крепеше върху старите греди. Събрахме от изгнилата слама, виснала от покрива, и запалихме огън, който едва мъждукаше в снежната тъмнина.

На следващата сутрин едва бяхме изминали четвърт миля, когато над нас и зад нас прозвучаха рогове. Ние спряхме, обърнахме се и засенчихме очите си с ръце, за да видим хълма, по който се бяхме смъкнали предишната вечер. На билото стояха петнадесетина мъже, всички с щитове, мечове и копия. Щом видяха, че са привлекли вниманието ни, те се спуснаха стремглаво, хлъзгайки се по опасния заснежен склон. Придвижването им вдигна големи снежни облаци, които вятърът понесе на запад.

Моите хора без да чакат заповеди се подредиха, свалиха щитовете си от раменете и насочиха копията си напред, изграждайки стена от щитове напреко на пътя. Бях направил Исса заместник-командир на мястото на Каван и сега той изръмжа на войниците да се държат здраво, но едва бе изрекъл това, когато разпознах странния знак, изрисуван на един от приближаващите се щитове. Беше кръст, а аз познавах само един човек, който използваше този християнски символ за своя щит. Галахад.

– Приятели! – викнах аз на Исса и хукнах. Вече ясно виждах приближаващите мъже – всички бяха от моите хора, останали в Силурия, принудени да служат като дворцова охрана на Ланселот. На щитовете им все още стоеше мечката на Артур, но начело беше кръстът на Галахад. Той махаше с ръка и крещеше, аз също, така че успяхме да се чуем едва, когато се прегърнахме.

– Лорд принц – поздравих го аз и пак го прегърнах, защото той беше най-добрият от всичките приятели, които съм имал на този свят.

Имаше руса коса, а лицето му беше толкова широко и силно, колкото тясно и хитро бе лицето на неговия полубрат Ланселот. И той като Артур внушаваше доверие от пръв поглед, и ако всички християни бяха като Галахад мисля, че сякаш да взема кръста още тогава.

– Цяла нощ спяхме на открито там отвъд билото – махна той назад по пътя – и почти замръзнахме, а вие сигурно сте почивали ей там? – попита Галахад и посочи към тънката струя дим, която все още се носеше над нашия огън.

– На сухо и на топло – казах аз. След като новодошлите се

поздравиха със своите стари другари, аз ги представих един по един на Сийнуин. Всеки от тях падна на колене пред нея и се закле да ѝ бъде верен. Те всички бяха чули как Сийнуин беше избягала от своя годеж, за да бъде с мен и вече я обичаха заради тази постъпка, затова сега всеки протегна голото острие на меча си, за да го докосне тя с царствената си ръка.

– А другите къде са? – попитах аз Галахад.

– Отидоха при Артур – смръщи се той. – За съжаление нито един от християните не дойде. С изключение на мен.

– Мислиш ли, че всичко това си струва заради един езически Свещен съд? – попитах аз като посочих към пътя пред нас.

– В края на този път е Диурнач, приятелю – каза Галахад, – а доколкото разбрах, този крал е едно голямо зло, също като дявола и всичките му изчадия. Задача на всеки християнин е да се бори със злото и затова ето ме тук.

Той поздрави Мерлин и Нимю, след това прегърна Сийнуин, защото двамата бяха равни по ранг.

– Вие сте жена с късмет – чух го да ѝ шепне. Тя се усмихна и го целуна по бузата.

– Още повече сега, когато и вие дойдохте, лорд принц.

– Така е, няма съмнение – каза Галахад, след това отстъпи назад, погледна към мен, после пак към Сийнуин. – Цяла Британия говори за вас двамата.

– Защото в Британия е пълно с мързеливи клокари – озъби се Мерлин свадливо – а нас път ни чака, ако, разбира се, вие двамата сте свършили с клоките.

Лицето на Мерлин беше изпито, а самият той беше много спривав. Отдадох го на възрастта му, на тежкия път и на студеното време и се опитах да не мисля за неговата смъртна клетва.

Преминаването на планината ни отне още два дни. Тъмният път не беше дълъг, но беше много труден – изкачваше се стръмно нагоре или се спускаше в дълбоки клисури, където и най-малкият звук ехтеше, отразен от заледените склонове. Намерихме едно изоставено селище, където прекарахме втората нощ. Къщите бяха кръгли, градени от камък, а около тях имаше стена, висока колкото човешки ръст. Оставихме трима войници край стената да наблюдават проблясващите под лунната светлина хълмове. Нямахме с какво да запалим огън, затова седнахме близо един до друг. Пяхме и разказвахме стари истории, за да не мислим за Кървавите щитове. Галахад ни съобщи последните новини от Силурия.

Брат му не пожелал да живее в старата столица на Гундлеус, Нидо, защото била много далече от Думнония и защото в нея нямало никакви удобства, а само една рушаша се римска казарма. Затова Ланселот преместил управлението на Силурия в Иска, голямата римска крепост, която се намира непосредствено отвъд река Уск, почти на границата на Силурия, на един хвърлей от Гуент. Това беше най-близката до Думнония силурска крепост.

– Той обича мозаечни подове и мраморни стени – каза Галахад – и е доволен, защото в Иска има достатъчно мозайки и мрамор. Освен това събира около себе си де що има друиди из Силурия.

– В Силурия няма никакви друиди – изръмжа Мерлин. – Свестни, имам пред вид.

– Е, тогава той събира всички, които се наричат друиди – каза Галахад търпеливо. – Има си двама, които особено цени и им плаща, за да правят магии.

– Срещу мен ли? – попитах аз и стиснах дръжката на Хюелбейн.

– И срещу теб – каза Галахад, погледна към Сийнуин и се прекръсти. – След време ще му мине – добави той, за да ни ободри.

– Ще му мине като умре – обади се Мерлин, – пък даже и тогава може да не му мине и сигурно ще отнесе злобата си през моста от мечове. – Мерлин потрепери, не защото се страхуваше от враждебността на Ланселот, а защото му беше студено. – И кои са тия така наречени друиди, които той цени толкова много?

– Внуците на Танабурс – каза Галахад. Усетих една ледена ръка да протяга пръсти към сърцето ми. Аз бях убил Танабурс и въпреки че имах право да отнема душата му, знаех, че само един смел глупак може да убие друид – смъртното проклетие на Танабурс все още тегнеше над мен.

На следващия ден вървахме бавно заради Мерлин. Той твърдеше, че е добре и че няма нужда от помощ, но твърде често залиташе, лицето му изглеждаше прежълтjало и измършавяло, а дишането му беше хрипливо и накъсано. Като тръгнахме сутринта се надявахме, че до вечерта ще минем и последния проход, но в края на късия ден едва бяхме започнали да се изкачваме към прохода. През целия следобед се катерихме, следвайки извивките на Тъмния път. Всъщност това нещо изобщо не може да се нарече „път“, защото беше просто една ужасна камениста пътека, която по няколко пъти пресичаше някакъв замръзнал поток с хиляди малки заледени водопади. Понитата непрекъснато се подхлъзваха и понякога изобщо отказваха да вървят, ние като че ли повече време

отделяхме, за да ги подкрепяме, отколкото, за да ги водим. И все пак когато нощта скри и последната студена светлина на запад, ние стигнахме до прохода и той изглеждаше точно така, както го бях виждал в трескавия си сън на връх Долфоруин. Беше точно толкова мрачен и точно толкова студен, само дето го нямаше черният тальсъм. Тъмният път се спускаше стръмно към тясната крайбрежна равнина на Лейн и тръгваше на север по брега.

А Инис Мон беше отвъд този бряг.

Дотогава не бях виждал благословения остров. През целия си живот бях слушал за него, знаех за силата му и съжелявах за разрушенията, предизвикани от римляните през Черната година, но никога не бях виждал Инис Мон със собствените си очи, само в съня на Долфоруин. Сега в зимния сумрак гледката нямаше нищо общо с красотата, която бях виждал в съня си. Островът не беше огрян от слънцето, а беше потънал в черната сянка на огромен облак и изглеждаше тъмен и заплашителен, а мрачният блясък на черните езера, които се виждаха между ниските хълмове, му придаваха още по-страшен вид. По острова почти нямаше сняг, но скалистите му брегове бяха побелели от вълните на сивото невзрачно море. Паднах на колене, когато видях острова, както и всички други с изключение на Галахад, но дори и той се отпусна на едно коляно в знак на уважение. Като християнин той понякога мечтаеше да отиде в Рим или дори до далечния Йерусалим, ако това място изобщо съществува. Инис Мон беше нашият Рим и нашият Йерусалим и в този момент ние виждахме свещената му земя.

Но едновременно с това ни бяхме и в Лейн. Бяхме преминали неозначената граница и малкото селища в крайбрежната равнина под нас бяха във владенията на Диурнач. Полята бяха покрити с тънък сняг, над колибите се виеше дим, но не се виждаше жив човек и ние всички се чудехме как ще стигнем от сушата до острова.

– При провлака има лодкари – каза Мерлин, прочел нашите мисли. Единствено той беше ходил на Инис Мон, но много отдавна, години преди да е знаел за съществуването на Свещения съд. Беше ходил, когато тези земи още принадлежали на Лиодеган, бащата на Гуинивиър, преди да дойдат корабите на Диурнач от Ирландия и воините му да прогонят Лиодеган и неговите осиротели дъщери от тяхното кралство.

– Утре сутрин – каза Мерлин – ще отидем до брега и ще платим на нашите лодкари. Докато Диурнач разбере, че сме стигнали до земите му, ние вече ще сме си тръгнали.

– Той ще ни последва на Инис Мон – рече Галахад нервно.

– А ние вече ще сме си тръгнали и от там – успокой го Мерлин и кихна. Изглеждаше ужасно настинал. Носът му течеше, беше блед и от време на време неконтролируемо трепереше, но измъкна някакви прашни билки от малка кожена торбичка, глътна ги с шепа стопен сняг и заяви, че вече е добре.

На следващата сутрин изглеждаше много по-зле. Бяхме прекарвали нощта между скалите без да посмеем да запалим огън, въпреки че Нимю направи магия да останем незабелязани, като използва череп от пор, който намерихме някъде из планината. Нашите часовои цяла нощ наблюдаваха крайбрежната равнина, където се виждаше мъждукащата светлина на три огъня – единствените признаци на живот. Ние останалите се бяхме свили един до друг край скалите, треперехме и проклинахме студа и се чудехме дали някога ще свърши тази нощ. Утрото най-после дойде, но бе толкова сиво и мрачно, че далечният остров изглеждаше още по-заплашителен. Поне магията на Нимю изглежда действаше, защото никой не пазеше края на Тъмния път.

Мерлин вече се тресеше целия и беше твърде слаб, за да върви. Затова четирима от хората ми го понесоха в носилка, направена от наметала и копия и ние всички тръгнахме надолу по хлъзгавия склон. Тук пътят беше пропаднал и коловозите му, здраво замръзнали, извиваха между дебели дъбове, крехки бодливи зеленики и занемарени нивя. Мерлин пъшкаше и трепереше, а Исса се чудеше дали да не се върнем.

– Ако прекосим отново планината – каза Нимю, – това със сигурност ще го убие. Продължаваме.

Стигнахме до едно разклонение и там за първи път видяхме знак, оставен от Диурнач. Беше един скелет, овъзрян с въже от конски косъм и закачен на кол така че сухите му кости да подрънкват, разлюлявани от студения западен вятър. Три врани бяха заковани на пръчка, оставена под човешките кости и Нимю помириса втвърдените им крила, за да разбере каква магия е била направена с тяхната смърт.

– Пикай! Пикай! – успя да каже Мерлин от носилката. – Бързо, момиче! Пикай! – Той се закашля ужасно, после обърна глава, за да изпълне хрчката в канавката. – Няма да умра – каза си той. – Аз няма да умра! – После отново се отпусна в носилката, докато Нимю клечеше край кола. – Диурнач знае, че сме тук – предупреди ме Мерлин.

– А той тук ли е? – попитах аз и клекнах до стареца.

– Някой е тук. Внимавай, Дерфел. – Той затвори очи и въздъхна. – Толкова съм стар – промълви Мерлин, – толкова ужасно стар. А тук шества злото, навсякъде около нас – поклати глава. – Занеси ме до

острова, само това, само стигни до острова. Свещеният съд ще оправи всичко.

Нимю свърши, после изчака да види накъде ще литне парата от урината ѝ. Вятърът я отвя към дясното разклонение и това знамение определи накъде да тръгнем. Преди да потеглим, Нимю отиде при едно от понитата и извади една кожена торба, в която имаше елфови стрелички и орлови камъни. Даде от тях на всеки копиеносец.

– За защита – както обясни, слагайки един змийски камък и в носилката на Мерлин. – Напред – заповяда ни тя.

Вървахме цяла сутрин, но крачката не ни спореше, защото трябваше да носим Мерлин. Не видяхме жива душа и това вся ужас в сърцата на хората ми – сякаш бяхме дошли в страната на мъртвите. Имаше самодивско дърво и бодлива зеленика в горичката, имаше дроздове и червеношийки, но нямаше крави, нямаше овце, нямаше и хора. Наистина видяхме едно селище, над което се извиваха струйки дим, но то беше далече и не забелязахме никой зад каменните стени.

Въпреки всичко в тази мъртва страна имаше хора. Разбрахме това, когато спряхме да починем в една малка долина с поточе. Водата в поточето едва се процеждаше, притисната от леда, сковал бреговете, които се виеха между ниски черни дъбове. Ние бяхме седнали под дърветата, простряли над нас клончета, застинали в прегръдката на снежнобяла скреж. Гуилим, един от копиеносците, които охраняваха тила ни, ме повика.

Отидох с него до края на дъбовата горичка и видях, че на по-ниския склон на планината бе запален огън. Пламъците не се виждаха, само гъст сив дим, който се кълбеше над дърветата преди да го поеме западния вятър. Гуилим посочи пушека с копието си и плюе против злото.

Дойде и Галахад и застана до мен.

– Това сигнал ли е? – попита той.

– Вероятно.

– Значи знаят, че сме тук, а? – прекръсти се Галахад.

– Знаят – чухме гласа на Нимю. Тя носеше тежкия черен жезъл на Мерлин. Имах чувството, че в тази студена мъртва страна само в Нимю бе останала жизнена сила и плам. Мерлин беше зле, ние бяхме обладани от страх, а пламъкът в душата на Нимю ставаше все по-силен и по-силен, колкото по-навътре влизахме в черното кралство на Диурнач. Тя се доближаваше до Свещения съд и това сякаш възпламеняваше кръвта ѝ.

– Те ни наблюдават – каза тя.

– Можеш ли да ни скриеш? – попитах аз, искаше ми се отново да ни

направи заклинание. Но тя поклати глава.

– Ние сме на тяхна земя, Дерфел, и техните Богове тук са в силата си. – Галахад отново се прекръсти и Нимю го погледна презрително. – Твоят прикован Бог не може да победи Кром Дубх – каза тя.

– Той тук ли е? – попитах аз боязливо.

– Или той, или някой като него – отвърна тя. Кром Дубх беше Черният Бог – сакал и ужасно зъл Бог, който пращаше на хората черни кошмари. Говореше се, че другите Богове избягвали Кром Дубх, което означаваше, че ние не можехме да разчитаме на тяхната помощ.

– Значи сме обречени – унило каза Гуилим.

– Глупак! – изсъска Нимю. – Обречени сме само ако не успеем да намерим Свещения съд. А ако не успеем, цяла Британия е обречена. Цяла сутрин ли смяташ да гледаш този пушек? – обърна се тя към мен.

Тръгнахме отново. Мерлин вече не можеше да говори и зъбите му тракаха, макар че върху него имаше цяла камара кожи.

– Той умира – каза ми спокойно Нимю.

– Тогава трябва да намерим подслон и да запалим огън.

– За да ни е топло докато ни избиват копиеносците на Диурнач ли? – презрително ме погледна тя. – Той умира, Дерфел, защото е близо до своята мечта и защото е сключил сделка с Боговете.

– Заложил е живота си срещу Свещения съд? – запита Сийнуин, която вървеше от другата ми страна.

– Не съвсем – отвърна Нимю. – Но докато вие двамата подреждахте малката си къщичка – тези думи прозвучаха саркастично, – ние ходихме до Кадаир Идрис. Направихме там жертвоприношение, старото жертвоприношение, и Мерлин обеща да даде живота си, не за Свещения съд, а за неговото търсене. Ако намерим Свещения съд, той ще живее, но ако не успеем, Мерлин ще умре и сянката на жертвата ще има право над душата му до края на всички времена.

Аз знаех какво беше старото жертвоприношение, макар че не бях чувал някой да го е правил по наше време.

– Кой беше жертвата? – попитах аз.

– Не го познаваш. Никой от нас не го познава. Просто човек. Но неговата сянка е тук, наблюдава ни и иска да се провалим. Исква живота на Мерлин.

– Ами ако все пак Мерлин умре? – попитах аз.

– Няма да умре, глупак такъв! Ако, разбира се, намерим Свещения съд.

– Ако аз го намеря – каза Сийнуин нервно.

– Ще го намериш – увери я Нимю.

– Как?

– Ще ти се яви сън – каза Нимю – и сънят ти ще ни отведе до Свещения съд.

Когато стигнахме до пролива, който разделяше брега от острова, аз изведнъж разбрах, че Диурнач също искаше ние да намерим Свещения съд. Сигналният огън показваше, че неговите хора ни наблюдават, но нито веднъж не се бяха показали, нито се опитаха да ни спрат, а това означаваше, че Диурнач знаеше за какво сме дошли и искаше да го намерим, за да може той да го вземе. Иначе не би ни оставил толкова лесно да стигнем до Инис Мон.

Проливът не беше широк, но сивата вода се въртеше, вълните се разбиваха на пяна, която морето всмукваше с десетки жадни уста. В тези теснини течението беше толкова силно, че завихряше водата в мрачни водовъртежи или я разбиваше в скритите под повърхността скали, край които вълните побеляваха. Но морето не беше толкова страшно, колкото отвъдният бряг, който изглеждаше така пуст, тъмен и мрачен, сякаш с нетърпение чакаше да погълне нашите души. Потръпнах, когато видях далечните склонове, покрити с трева и без да искам си помислих за онзи далечен Черен ден, в който римляните са стояли на същия този скалист бряг, а отсрещният бряг е бил пълен с друиди, изпращащи своите страшни проклетия срещу чуждите войници. Проклетията обаче не помогнали, римляните прекосили пролива и Инис Мон загинал. Сега ние стоим на това място и се канехме да направим последен отчаян опит да върнем годините назад и да заличим цели столетия от скръб и трудности, за да върнем благословената Британия от преди идването на римляните. Това щеше да бъде онази Британия, за която мечтаеше Мерлин – Британия на старите Богове, Британия без сакси, Британия пълна със злато, зали за угощения и чудеса.

Тръгнахме на изток към най-тясната част на пролива и там зад една остра скала, край развалините на някаква крепост, намерихме две лодки, изтеглени на каменистия бряг на малко заливче. Край лодките стояха десетина мъже, сякаш нас чакаха.

– Това лодкарите ли са? – попита ме Сийнуин.

– Лодкарите на Диурнач – казах аз и докоснах дръжката на Хюелбейн. – Те просто искат да стигнем до острова – Кралят правеше всичко възможно, за да ни улесни и това ме плашеше.

Лодкарите обаче изобщо не се изплашиха от нас. Бяха ниски, набити и груби същества. По брадите и по дебелиите им вълнени дрехи се

бяха полепили рибешки люспи. Други оръжия освен рибарски ножове и копия няхаха. Галахад ги попита дали бяха виждали наоколо копиеносците на Диурнач, но те просто свиха рамене сякаш не разбират езика му. Нимю им заговори на своя роден ирландски и те доста вежливо й отговориха. Не бяха виждали Кървави щитове, поне така твърдяха. После казаха, че за да преминем пролива ще трябва да изчакаме да се вдигне приливът, защото изглежда само тогава морето беше безопасно.

В една от лодките направихме легло за Мерлин, след това Исса и аз се изкачихме на стените на изоставената крепост, за да огледаме сушата зад нас. От долината с ниските извити дъбове се издигаха нови кълба дим към небето, но друго нищо не се беше променило. Вражи войници не се виждаха. Но бяха там. Нямахме нужда да виждаме кървавите им щитове, за да знаем, че са някъде наблизо. Исса докосна острието на своето копие.

– Струва ми се, господарю – каза той, – че е добре да умреш на Инис Мон.

Аз се усмихнах.

– Би било по-добре да живееш там, Исса.

– Да, но ако умрем на благословения остров душите ни със сигурност ще намерят пътя към Отвѣдния свят, нали? – попита настойчиво той.

– Със сигурност – обещах му аз. – И ние двамата с теб заедно ще преминем по моста от мечове. „А Сийнуин – зарекох се аз в себе си, – ще бъде само на крачка – две пред нас, защото аз ще я убия със собствените си ръце, та да не попадне в хората на Диурнач.“

Извадих Хюелбейн, дългото му острие все още беше изцапано със саждите, върху които Нимю написа своето заклинание, и поднесох върха му към лицето на Исса.

– Закълни се пред мен – заповядах му аз. Той падна на едно коляно.

– Кажу ми за какво, господарю.

– Ако аз умра преди Сийнуин, Исса, ти трябва да я убиеш с един удар на меча преди хората на Диурнач да са я хванали.

Той целуна върха на меча.

– Заклевам се, господарю.

Когато приливът се вдигна, водовъртежите изчезнаха, морето се успокои, но вятърът продължаваше да гони вълните, а те вече докосваха двете лодки, издърпани на брега. Качихме конете си в лодките, а след това и ние захме местата си. Лодките бяха дълги и тесни и щом се настанихме сред лепкавите рибарски мрежи лодкарите безмълвно ни

показаха, че трябва да изгребваме водата, която се процеждаше между намазаните със смола дъски. Свалихме шлемовете си и с тяхна помощ се захем да връщаме студената морска вода там, където ѝ беше мястото. А когато лодкарите пригответа дългите си гребла, аз се помолих на Бога на морето, Манауидан, да ни пази. Мерлин се тресеше. Лицето му беше по-бяло от всякога, но и с някакъв отвратителен жълт отенък, при това изцапано от пяната, която се беше появила в ъглите на устните му. Той беше в несвяст и мърмореше неразбираеми неща.

Лодкарите пееха странна монотонна песен, докато гребяха, но щом стигнаха средата на пролива замълчаха и по един човек от всяка лодка махна с ръка към сушата.

Ние се обърнахме. От начало виждах само тъмната ивица на брега, която се открояваше на фона на снежнобелите върхове и черните склонове на планините. После обаче видях нещо раздърпано и черно да се движи точно зад пясъчния бряг. Беше знаме или по-точно някакви окъсани ивици, завързани за прът, но миг след това се появи един ред войници. Те ни се смееха. Студеният вятър носеше смеха им и ние ясно го чувахме въпреки шума на морето. Всички бяха възседнали рунтави ниски коне и бяха облечени като че ли в скъсани ивици от някакъв парцалив черен плат, който плющеше на вятъра. Те носеха щитове и от онези ужасно дълги копия, които ирландците толкова обичаха. Не ме уплашиха нито щитовете, нито копията им, но в парцаливите им фигури и дългите им коси имаше нещо диво, което накара сърцето ми да истине. Или може би просто стана по-студено, тъй като западният вятър започна да засипва сивото море с мокър лепкав сняг.

Нашите лодки стигнаха до Инис Мон под погледите на Парцаливите тъмни конници. Лодкарите ни помогнаха да свалим Мерлин и конете на брега и подкараха лодките обратно.

– Не трябва ли да задържим лодките тук? – попита ме Галахад.

– Как? – Наистина нямаше как. Не можехме да разделим хората – едни да пазят лодките, а другите да тръгнат със Сийнуин и Нимю.

– И сега как ще си тръгнем от острова? – попита Галахад.

– Със Свещения съд – отсякох аз, възприел увереността на Нимю – всичко е възможно.

Друг отговор няхах, а и не смеех да му кажа истината. А истината беше, че се чувствах обречен. Чувствах се така, като че ли проклятията на древните друиди сега смразяваха нашите души.

Тръгнахме на север от брега. Чайки пицяха и кръжеха над нас, докато се катерехме по скалите, които ни изведоха пред едно мрачно

мочурище с показали се тук-там камъни. В старите времена, преди римляните да дойдат и да разрушат Инис Мон, имало много свещени дъбове, сред които били извършвани най-великите мистерии на Британия. Новините за тези ритуали определяли сезоните в Британия, Ирландия и дори в Галия, защото тук Боговете слизали на земята, тук те се свързвали с хората, а Боговете тогава били в най-голямата си сила, след това дошли римляните със своите къси мечове и разединили Британия. Свещената земята на Инис Мон обаче ни създаваше затруднения, защото само след час ходене се натъкнахме на огромно блато, което сякаш ни препречи пътя към вътрешността на острова. Ние се пръснахме по края на блатото, за да търсим пътека, но не намерихме. И тъй като започна да се здрачава започнахме да мушкаме с копията в калата, за да открием някой твърд проход през трънливите туфи трева и опасните мочурища, които можеха да ни погълнат. Краката ни се намокриха в ледено студената калНа всичкото отгоре завая и суграшицата проникна през кожата, с които се бяхме увили. Единият от конете заседна, а другият толкова се изплаши, че стана неуправляем, затова ние разтоварихме и двете животни, разпределихме товара им помежду си и ги изоставихме.

Продължихме да напредваме с мъка, почивайки понякога върху кръглите си щитове – те бяха като плитките лодки, които издържаха тежестта на телата ни, докато накрая, неизбежно, противната вода се процеждаше над ръбовете на щита и ни караше отново да станем. Суграшицата завая още по-силно, носена от вятъра, който също се усили, приведе тревата над тресавището и проникна в костите ни. Мерлин крещеше някакви странни думи и мятеше глава насам натам, някои от моите хора загубиха силите си, сковани от студа или от злото на неznайните Богове, които сега управляваха тази земя.

Нимю първа премина през тресавището. Тя подскачаше от туфа на туфа, показвайки ни пътя и накрая стъпи на твърда земя и няколко пъти подскочи, за да ни покаже, че спасителният бряг беше близо. След това за няколко секунди тя замръзна неподвижна, после насочи жезъла на Мерлин назад по пътя, който току що бяхме изминали.

Обърнахме се и видяхме, че тъмните конници бяха с нас, този път обаче бяха повече – от другия край на тресавището ни наблюдаваше цяла орда раздърпани Кървави щитове. Над тях се издигаха три парцаливи знамена и с едно от тях конниците иронично ни поздравиха преди да обърнат конете си на изток.

– Изобщо не трябваше да те вода тук – казах аз на Сийнуин.

– Не ме доведе ти, Дерфел – поправи ме тя. – Аз дойдох по

собствено желание – После докосна лицето ми и добави – Така и ще си тръгнем, любов моя.

Отгатакъ голямото тресавище имаше други мочурища, между тях се виждаха малки поляни и голи камъни. Имахме нужда от подслон за през нощта и спряхме в едно селце – осем каменни къщи, обградени от стена, висока колкото нашите копия. Мястото беше изоставено, макар че очевидно тук бяха живели хора – колибите бяха пометени, а пепелта в огнището още беше топла. Смъкнахме торфа от покрива на една от колибите и нарязвахме покривните греди, за да накладем огън за Мерлин, който трепереше и бълнуваше. Поставихме стражи, след това свалихме мокрите кожи от себе си и се опитахме да изсушим подгизналите си бошуши и мокрите си крачоли.

След това се качих на стената и използвайки последната светлина, която се процеждаше през сивото небе, огледах всичко наоколо, но не забелязах нищо.

Четирима от нас стояха на пост през първата половина на ноща, след това Галахад и още трима заеха местата им и будоваха в дъждовния мрак. Чувахме единствено вятъра и пукането на клоните в огнището. Нищо не чухме и нищо не видяхме, но на сутринта върху стената, ограждаща селото, стоеше прясно отрязана овча глава и от нея течеше кръв.

Нимю гневно блъсна овчата глава и изкрещя срещу небето. Взе шепка сив прах и я пръсна върху прясната кръв, после почука по стената с жезъла на Мерлин и ни каза, че злото е унищожено. Ние й повярвахме, защото ни се искаше да й вярваме, така както искахме да вярваме, че Мерлин не умираше. Но той без смъртно блед, дишаше едва-едва, без да издава нито звук. Опитахме се да го нахраним с последния останал ни хляб, но той непохватно изплю трохите от устата си.

– Трябва да намерим Свещения съд днес – каза спокойно Нимю, – преди Мерлин да умре.

Ние събрахме багажа си, метнахме щитовете си на гърба, взехме копията и тръгнахме след Нимю на север.

Тя ни водеше. Мерлин й беше казал всичко, което знаеше за свещения остров. Следвайки неговите указания, ние цялата сутрин вървахме на север. Кървавите щитове се появиха скоро след като напуснахме своето убежище и колкото повече доближавахме до нашата цел, толкова по-смели ставахме и почти непрекъснато виждахме по двадесетина от тях, а понякога и по три пъти повече. Те оформиха широк кръг около нас, но гледаха да стоят извън обсега на нашите копия. На зороряване

суграшицата спря, но остана студеният вятър, който превиваше тревата в мочурищата и развяваше черните дрипи на тъмните конници.

В ранния следобед стигнахме до едно място, което Нимю нарече Лин Сериг Бач. Името означаваше „езеро на малките камъни“ и там наистина имаше някакво тъмно плитко езеро, заобиколено с тресавища. Нимю ни каза, че тук старите брители са извършвали своите най-свещени церемонии и че оттук ще започнем нашето търсене. Но мястото ни изглеждаше твърде мрачно, за да крие най-голямото Съкровище на Британия. На запад се виждаше морето и още един остров, на юг и на север имаше само ниви и скали, а на изток – един съвсем малък хълм, увенчан със сиви скали на върха, подобни на камъните, покрай които бяхме минали сутринта. Мерлин лежеше неподвижно сякаш бе мъртъв. Трябваше да коленича край него и да се наведе над лицето му, за да чуя едва доловимото му дишане. Поставих ръка на челото му. Студено. Целунах го по бузата.

– Живей, господарю – прошепнах му аз, – живей.

Нимю заповяда на един от моите хора да забие копието си в земята. И той послушно натисна с всичка сила, за да вкара върха в твърдата почва. Нимю взе шест наметала, закачи ги върху копието и застъпи краищата им с камъни, така че направи от тях нещо като палатка. Тъмните конници направиха кръг около нас, но останаха достатъчно далеч, за да не се месят в работата ни, нито пък ние в тяхната.

Нимю бръкна под дрехата си от видрова кожа и извади сребърната чаша, от която бях пил на Долфоруин, и една малка глинена бутилка, запушена с восък. Тя се наведе, за да влезе в палатката и махна на Сийнуин да я последва.

Чаках и гледах как вятърът гони черни вълнички по езерото. Изведнъж Сийнуин изпищя. После пак и в писъкът ѝ имаше такъв ужас. Спуснах се към палатката, но Исса ми препречи пътя с копието си. Погледнах Галахад, а той само сви рамене.

– Щом стигнахме дотук, трябва да видим и края – думите му звучаха разумно, въпреки че като християнин едва ли вярваше във всичко това.

Сийнуин пак изкрещя и този път нейният вик се сля с тежкото пшкане на Мерлин. Коленичих до стареца и погалих челото му, опитвайки се да не мисля за ужасите, които Сийнуин сънуваше в тъмната палатка.

– Господарю? – повика ме Исса. Беше се загледал на юг – нова група ездачи се присъединяваше към обръча на Кървавите щитове. Повечето яздеха дребни коне, но сред новодошлите се открояваше един ездач,

възседнал голям черен кон. Това изглежда беше Диурнач. Зад него се вееше щандарта му – два черепа и няколко черни ленти, виснали от напречник, закован на върха на дълъг прът. Кралят се бе загърнал с черно наметало, черният му кон бе покрит с черен чул, а в ръката на ездача имаше огромно черно копие. Той го издигна, насочил върха му към небето, и бавно подкара коня си към нас. Приблужи сам и на петдесет крачки от нас смъкна кръглия щит от рамото си и го обърна, за да покаже, че идва с мир.

Тръгнах насреща му. Зад мен Сийнуин изстена, скрита в палатката, около която моите хора образуваха защитен кръг.

Кралят носеше черна кожена ризница под наметалото, но шлем нямаше. Щитът му сякаш бе покрит с ръжда и аз предположих, че този вид се дължи на напуканите пластове изсъхнала кръв, а коженото покритие сигурно беше от тялото на някое пленено момиче. Той закачи мрачния си щит до дългата черна ножница на своя меч, спря коня и опря в земята дръжката на голямото си копие.

– Аз съм Диурнач – заяви той.

– Аз съм Дерфел, кралю господарю – наведох глава аз.

– Добре дошъл в Инис Мон, лорд Дерфел Кадарн – усмихна се кралят. Очевидно искаше да ме изненада със своята осведоменост, но аз много повече се удивих от факта, че този човек изглеждаше добре. Представях си го като някакъв талъсъм с извит нос, кошмарно създание, но Диурнач – мъж на средна възраст, имаше високо чело, широка уста и ниско подстригана черна брада, която подчертаваше силната му челюст. Изобщо нямаше вид на луд, но наистина едното му око беше червено и това бе достатъчно, за да му придаде свиреп вид. Кралят облегна копие то на хълбука на коня и извади овесена питка от една торбичка.

– Изглеждаш гладен, лорд Дерфел.

– Така е през зимата, кралю господарю.

– Но само заради това не би отказал, разбира се, да приемеш дар от мен – Диурнач разчупи питката на две и ми хвърли едната половина. – Яж.

Хванах парчето и се поколебах.

– Заклел съм се да не ям, кралю господарю, докато не постигна целта си.

– А заради целта си – кимна той иронично. После бавно погълна своята част от овесената питка. – Не беше отровна, лорд Дерфел.

– Защо смятате, че съм имал такива съмнения, кралю господарю?

– Защото аз съм Диурнач, който убива враговете си по

всевъзможни начини – поясни той и отново се усмихна. – Разкажи ми за твоята цел, лорд Дерфел.

– Дошъл съм да се моля, кралю господарю.

– Аха! – кимна той сякаш едва сега прозрял очевидното. – Вие в Думнония винаги ли хвърляте толкова сили, когато се молите?

– Трябваше да стигнем до тази свещена земя, кралю господарю.

– Да, но тази земя освен, че е свята, е и моя, лорд Дерфел – заяви Диурнач, – а аз смятам, че чужденците трябва да поискат разрешение от мен преди да покрият с фъшкиите си полята и да опикаят стените на селищата.

– Ако сме ви обидили, кралю господарю – сведох аз очи, – тогава молим за извинение.

– За извинения е твърде късно – каза меко той. – Вече си тук, лорд Дерфел, и аз усещам вонята на твоите фъшкии. Много е късно. Така че какво да ви правя сега? – гласът му беше тих, почти нежен, сякаш човекът, който говореше, беше съгласен да изслуша всяко разумно предложение. – А? Какво да ви правя? – повтори той, но аз мълчах. Тъмните му ездачи не мърдаха, небето бе натежало от оловни облаци, Сийнуин вече само стенеше. Кралят повдигна щита си, не за да ни спласи, а защото му беше натежал, увиснал неудобно от едната му страна. Тогава с ужас видях, че от долния край на щита висеше човешка ръка. Вятърът поклащаше пълничките ѝ пръсти. Диурнач забеляза ужасения ми поглед и се усмихна.

– Беше моя племенница – поясни той. После погледът му се закова зад мен и бавна усмивка отново изгръ на лицето му. – Лисицата се измъква от бърлогата си, лорд Дерфел.

Обърнах се и видях Сийнуин да излиза от палатката. Свалила вълчите кожи от гърба си, тя беше облечена само с бялата рокля, която носеше на годежа – полите ѝ все още бяха изцапани с калта, полепнала по време на бягството ни от Каер Сус. Сийнуин беше боса, косата ѝ – разпусната, струваше ми се, че е изпаднала в транс.

– Принцеса Сийнуин, ако не греша – подсмяхна се Диурнач.

– Не грешите, кралю господарю.

– И още девствена както чувам? – попита той. Нищо не отговорих. Диурнач се наведе да погали нежно ушите на коня си. – Много по-учтиво щеше да бъде, ако беше дошла да ме поздрави, след като веднъж е прекрачила границите на моето кралство, не мислиш ли?

– И тя трябваше да каже своите молитви, кралю господарю.

– Тогава да се надяваме, че са били чути – засмя се той. – Дай ми я,

лорд Дерфел, иначе ще умреш от най-бавната смърт. Имам хора дето могат да ти свалят кожата инч по инч докато те превърнат в кървяща сурова маса, която все още ще може да стои на краката си. И дори да върви! – Диурнач потупа коня си по врата (и ръкавиците му бяха черни) и отново ми се усмихна. – Карал съм мъже да се давят със собствените си изпражнения, лорд Дерфел, затрупвал съм ги с камъни, изгарял съм ги, погребвал съм ги живи, карал съм ги да спят със змии, давил съм ги, морил съм ги от глад и дори съм ги плашил до смърт. Има толкова интересни начини, но ако ми дадеш Сийнуин, лорд Дерфел, обещавам ти смърт по-бърза и от падаща звезда.

Сийнуин бе тръгнала на запад и моите хора грабнаха носилката с Мерлин, пелерините, оръжията и вързопите и тръгнаха след нея. Вдигнах очи към Диурнач.

– Един ден, кралю господарю, ще сложа главата ти в яма и ще я покрия с робски фъшкии – обещах аз и последвах хората си. Той се засмя.

– Кръв, лорд Дерфел! – викна след мен. – Кръв! С това се хранят Боговете, а от твоята кръв ще стане чудесно питие! Ще накарам жена ти да пие от нея в моето легло! – Той срита коня си и се върна при своите.

– Седемдесет и четирима са – съобщи Галахад, щом го настигнах. – Седемдесет и четири мъже и копия. А ние имаме тридесет и шест копия, един умираш и две жени.

– Няма да ни нападнат сега – уверих го аз. – Ще изчакат докато открием Свещения съд.

В тънката си рокля и без ботуши Сийнуин трябваше вече да е замръзнала, а тя се потеше като в горещ летен ден докато влачеше крака през тревата. Беше й трудно да стои, а какво остава да ходи. Мускулите й трепереха точно като моите, след като бях изпил течността от сребърната чаша на връх Долфоруин. Но Нимю вървеше до нея, подкрепяше я и й говореше и в същото време някак странно я дърпаше и я отклоняваше от посоката, която Сийнуин искаше да следва. Тъмните конници на Диурнач язدهа с нас – един подвижен обръч от Кървави щитове и нашата малка група беше в центъра.

Макар да бе замаяна, Сийнуин вече почти тичаше. Все още изглеждаше в несвяст, говореше нещо неразбрано. Погледът ѝ беше празен. Нимю постоянно я дърпаше на една страна, карайки я да следва някаква козя пътека, която завиваше на север зад хълмчето, увенчано с корона от сиви камъни. И колкото повече приближавахме до тези високи, покрити с лишеи, скали, толкова по-силна ставаше съпротивата на Сийнуин

и Нимю трябваше да използва цялата сила, която ѝ беше останала, за да я задържи на пътеката. Предната част от обръча на тъмните ездачи вече беше отминала стръмния хълм, така че и ние, и възвишението се намирахме в центъра на вражия кръг. Сийнуин стенеше и протестираше, накрая започна да удря Нимю през ръцете, но не можа да се освободи. Нимю продължи да я мъкне напред. А хората на Диурнач ни следваха неотклонно.

Там където пътеката минаваше най-близо до стръмните скали на върха, Нимю най-сетне пусна Сийнуин и остро изкрещя:

– Към скалите! Всички! Към скалите! Тичайте!

И ние хукнахме. Едва тогава прозрях замисъла на Нимю. Диурнач нямаше да посмее да ни пипне преди да разбере къде отиваме и ако беше видял, че Сийнуин се насочва към скалистия хълм, веднага щеше да изпрати десетина копиеносци да охраняват възвишението, а после щеше да прати останалите свои хора да ни заловят. Но сега, благодарение на далновидната ни жрица, ние можехме да се защитаваме, скрити зад огромните скални отломъци, които (в случай че Сийнуин се окажеше права) бяха пазили Свещения съд на Клидно Ейдин повече от четири столетия и половина.

– Тичайте! – изкрещя Нимю, а наоколо отвсякъде се чуваше плющенето на камшиците, които гонеха дребните коне към нас – обръчът на черните ездачи се стесняваше с главоломна бързина.

– Тичайте! – отново прозвуча пронизителният глас на Нимю. Бях хванал носилката на Мерлин и помагах на хората си да я носят напред. Сийнуин вече се катереше нагоре по скалите. Галахад крещеше на воините да си намерят удобни места сред камъните, откъдето ще могат да използват копията си срещу нападателите. Исса тичаше плътно до мен, готов да наниже на копието си всеки враг, който се приближи до нас. Гуилим и още трима измъкнаха носилката от ръцете ни и отнесоха Мерлин в подножието на скалите точно, когато първите Кървави щитове ни достигнаха. Бяха двама и крещяха някакви предизвикателства към нас, докато ритяха конете си да вървят по-бързо нагоре по хълма. Отбих с щита си дългото копие на първия ездач и замахнах със собственото си копие. Стоманеното му острие издрънча в черепа на дребния кон. Животното изцвили и се строполи. Исса заби своето копие в корема на ездача му. Вторият конник вече беше в обсега ми и аз отново замахнах. Но той отби копието ми и ме отмина. Аз обаче успях да хвана няколко от раздърпаните му черни ленти. Дръпнах ги и го смъкнах от коня. Падайки, той се опита да ме удари. Стъпих с ботуша си върху гърлото му,

вдигнах копието и го забих дълбоко в сърцето му. Под парцаливата туника имаше кожен нагръдник, но острието проби и двете – черната му брада за миг се покри с кървава пяна.

– Назад! – викна ни Галахад. Ние с Исса хвърлихме щитовете и копията си на хората, които вече бяха в безопасност на скалистия връх. Бързо се закатерихме и ние по високите камъни. Черно копие издрънча в скалата под мен, тогава една силна ръка се протегна, сграбчи ме за китката и ме измъкна нагоре. Преди това и Мерлин беше изтеглен така и най-безцеремонно пуснат в педината на върха, оградена отвсякъде с огромни скални отломъци. В центъра на педината имаше дълбока дупка с каменисто дъно. Сийнуин се беше завряла там и с настървение ровеше в чакъла. Беше повърнала, но изобщо не забелязваше и продължаваше да рие с ръце дребните камъни, покрити с повръщано.

Хълмът беше идеален за защита. Враговете ни трябваше да се катерят с ръце и крака по скалите, а ние, прикрити зад отломъците, ограждащи върха, можехме да се справяме с тях още щом се появят. Малцина се опитаха да стигнат до нас и завършиха с писъци, когато нашите остриета се врязаха в лицата им. Посипаха ни с копия, но ние се прикрихме с щитовете си и оръжията само изтракаха над главите ни. Изпратих шестима от хората си долу в педината да пазят с щитовете си Мерлин, Нимю и Сийнуин, а останалите копиеносци трябваше да защитават подстъпите към педината. Изоставили дребните си коне, Кървавите щитове още веднъж се опитаха да шурмуват скалите и за кратко бяхме съсредоточили всичките си сили срещу тях. В тази схватка копие рани един от моите хора в ръката, но иначе не дадохме жертви, а нашите противници трябваше да отнесат в подножието на хълма четирима мъртви и шест ранени.

– Сложихме край на мита за защитната сила на щитовете, покрити с кожа от девица – казах аз на моите хора.

Чакахме нова атака, но напразно. Вместо това Диурнач подкара коня си сам нагоре по склона.

– Лорд Дерфел? – викна той със своя измамно приятен глас. А когато надникнах измежду скалите, видях и ведрата му усмивка. – Увеличавам цената – уведоми ме кралят. – Сега за да се радваш на бърза смърт, ще трябва да ми дадеш и принцеса Сийнуин и Свещения съд. За Свещения съд дойдохте тук, нали?

– Това е Свещения съд на цяла Британия, кралю господарю.

– Аха! И ти мислиш, че аз съм недостоеен да го пазя, а? – Диурнач тъжно поклати глава. – Ти наистина обиждаш хората много лесно.

Какво щеше да направиш? Да заровиш главата ми в яма и да я видиш зарита с робски фъшкии. Какво ниско въображение имаш. Боя се, че и моето понякога стига до крайности, дори за моите разбирания – замълча и погледна към небето, сякаш за да прецени колко оставаше до края на деня. – Нямам излишни воители, лорд Дерфел, и нямам намерение да губя повече копиеносци като ги пращам срещу теб. Но рано или късно вие ще трябва да напуснете тези скали и аз ще ви чакам, а докато ви чакам, ще развихря въображението си. Предай моите поздравии на принцеса Сийнуин и й кажи, че с нетърпение мечтая за по-блиско запознанство с нея – той вдигна копието в подигравателен поздрав, обърна коня и се върна при тъмните ездачи, които вече плътно ограждаха хълма.

Спуснах се на дъното на падината и видях, че дори ако намерехме нещо тук, щеше да е твърде късно за Мерлин – смъртта бе ясно изписана на лицето му. Челюстта му висеше, погледът му беше празен като пространството между световите. Зъбите му изтракаха веднъж колкото да разбере, че старецът бе още жив, но животът му се крепеше на тънка нишка и тя изгъняваше все повече и повече. Нимю беше взела ножа на Сийнуин и дращеше и ровеше сред дребните камъни, изпълващи дупката в падината, а Сийнуин, напълно изтощена, се бе отпуснала край скалата, трепереше и не сваляше очи от Нимю. Трансът вече бе отминал. Помогнах й да изчисти ръцете си, намерих нейните вълчи кожи и я загърнах.

Тя нахлузи ръкавиците си.

– Сънувах – прошепна тя – и в съня си видях края.

– Нашият край ли? – попитах разтревожен. Тя поклати глава.

– Краят на Инис Мон. Множество войници в римски униформи, с нагръдници и бронзови шлемове. Мечовете и дори ръцете им – целите в кръв, а те убиват ли убиват. Минаха през горите, в дълги редици, вървят и убиват. Вдигат ръце и сечат и всички жени и деца бягат, само че няма къде да избягат, войниците ги застигат и посичат. Малки дечица, Дерфел.

– А друидите?

– Всички бяха убити. Оцеляха само трима и те донесоха Свещения съд тук. Бяха направили яма, още преди римляните да преминат провлака, зариха го и отгоре засипаха с камъни от езерото, трябваше да изглежда като естествена скалиста падина, в която не може нищо да се зарови. Като свършиха с това, друидите тръгнаха, пейки, към горите да умрат.

Нимю изсъска тревожно. Обърнах се и видях, че беше разкрила

малък скелет. Тя затършува из кожената си дреха, измъкна една кожена торба и извади оттам две сухи растения. Листата им бяха остри и малки, по стъблото имаше и бледи златисти цветчета. Това беше бърдун, който се използваше за омилостивяване на мъртви души.

– Това е детето, което друидите погребяха – обясни Сийнуин. – То беше дъщеря на единия от тримата друиди. Имаше къса коса и гривна от лисича кожа на ръката си. Заровиха я жива, за да пази Свещения съд, докато го намерим ние.

След като спечели благоразположението на мъртвото девойче, Нимю махна костите и продължи да дълбае с ножа надолу като ми изсъска да ѝ се притека на помощ.

– Дълбай с меча си, Дерфел! – заповяда ми тя и аз послушно забих върха на Хюелбейн в дупката.

И намерих Свещения съд.

Най-напред видяхме проблясването на потъмняло злато. После Нимю изчисти с ръка пръстта и камъните и се очерта масивен златен ръб. Свещения съд беше много по-голям от дупката, която бяхме изкопали, така че наредих на Исса и на още един от хората ми да ни помогнат да разширим изкопа. Загребвахме камъните с шлемовете си. Работехме с трескава бързина, защото душата на Мерлин вече се сбогуваше с тялото, което бе обитавала толкова дълго. Нимю дишаше тежко и плачеше, задърпала здраво заклещените камъни, донесени до този връх от свещено-то езеро Лин Сериг Бач.

– Мъртъв е! – изплака Сийнуин. Беше коленичила до Мерлин.

– Не е мъртъв! – изсъска Нимю през стиснати зъби, стисна златния ръб с две ръце и задърпа Свещения съд с всичка сила. Задърпах и аз, но ми се виждаше невъзможно дори да помръднем този огромен съд с всички камъни, които все още запълваха част от вътрешността му. Въпреки това, с помощта на Боговете, успяхме някак си да измъкнем това голямо нещо, направено от злато и сребро, извън тъмната яма.

Така извадихме отново на бял свят загубения Свещен съд на Клид-но Ейдин.

Съдът приличаше на огромна купа, широка колкото две опънати встрани човешки ръце, а на дълбочина колкото острието на ловджийски нож. Дебелите му неравни стени бяха от сребро, украсени богато със златни плетеници. Отдолу имаше три къси златни крачета, а отгоре, на ръба – три златни дръжки, за да може да се закрепя над огнище. Това беше най-голямото Съкровище на Британия и ние го изкъртихме от вековния му гроб. Забелязах, че златните плетеници всъщност

представяха воини, Богове и една сърна. Но тогава няхахме време да се възхищаваме на Свещения съд, защото Нимю трескаво изхвърли и последните камъни от дъното му и го върна обратно в дупката. Разкъса черните кожи, с които беше увито тялото на Мерлин.

– Помогнете ми, де! – изкрещя тя. С общи усилия изтърколихме стареца в ямата и го прехвърлихме през ръба на огромната сребърна купа. Нимю натъпка краката му вътре и го покри с едно наметало. Едва тогава се облегна на скалите да поеме дъх. Всичко наоколо бе замръзнало, но нейното лице лъщеше от пот.

– Мъртъв е – промълви Сийнуин уплашено.

– Не – упорстваше Нимю уморена, – не е.

– Но той беше истинал – опита се да я вразуми Сийнуин. – Беше студен и не дишаше – вкопчи се в мен и тихо зариди. – Мъртъв е.

– Жив е – настоя Нимю с дрезгав глас.

Заваля отново. Подгонен от вятъра, ситният дъжд шибаше камъните и размиваше кръвта по върховете на копията ни. Мерлин лежеше неподвижно в Свещения съд. Моите хора наблюдаваха врага над върховете на скалните отломъци. Черните конници ни бяха заобиколили отвсякъде и аз се чудех що за лудост ни беше докарала тук в това нещастно място, в тъмния и студен край на Британия.

– И какво ще правим сега? – попита Галахад.

– Ще чакаме – озъби се Нимю. – Просто ще чакаме.

Никога няма да забравя какъв студ беше онази нощ. Камъните се покриха със скреж, а пипнеш ли острие на копие, ръката ти залепва за замръзналата стомана. Такъв ужасен студ беше. На смрачаване дъждът премина в сняг, после спря и тогава вятърът утихна, облаците отплуваха на изток и над морето изгря огромна кръгла луна. Луна пълна със знамения – голяма издута сребърна топка, замъглена от отблясъка на далечен облак, а по океана под нея лазеха сребристочерни вълни. А звездите! Никога не бяха виждал по-ярки звезди. Над нас пламтеше каляската на Бел, вечно преследваща съзвездието, което наричахме „Пъстърва“. Боговете живеят сред звездите и затова изпратих през мразовития въздух към небето молитва, надявайки се, че ще стигне до тези далечни светли огньове.

Някои от нас дремеха, но това бе неспокойния сън на изморени, премръзнали и изплашени хора. Враговете ни бяха наклали огньове в подножието на хълма. Бяха докарали дърва с конете си и сега пламъците протягаха езици в нощта, пръскайки искри към ясното небе.

В ямата, където лежеше тялото на Мерлин, покрито с наметало, нищо не помръдваше. Свещеният съд бе потънал в пълен мрак, защото на пътя на лунната светлина се беше изпречила една висока скала, на която нашите часовои се редуваха и наблюдаваха движението на враговете край огньовете. От време на време отдолу изпращаха към нас по някое дълго копие, острието му блясваше, отразило луната, и изтракваше в камъните под нас.

– И какво ще правиш сега със Свещения съд – попитах Нимю.

– Нищо, до Самейн – отвърна тя мрачно. Лежеше изтощена до върховете, които бяхме нахвърляли в педината, отпуснала крака върху изкопаните от ямата камъни. – Всичко трябва да е точно, Дерфел. Луната трябва да е пълна, времето да е точно каквото трябва и трябва да са събрани на едно място всички Тринадесет съкровища.

– Разкажи ми за Съкровищата – обади се Галахад от другия край на дупката.

– За да можеш да ни се подиграваш ли, християнино? – озъби се Нимю. Галахад се усмихна.

– Хиляди хора ви се присмиват, Нимю. Твърдят, че Боговете са мъртви, така че хората трябва да вярват на хора. А за нас казват, че щяме да направим по-добре, ако бяхме последвали Артур. Тези хора са убедени, че вашето търсене на казани, ножове и рога е пълна глупост, умряла заедно с Инис Мон. Колко британски крале изпратиха воители да ви помагат? – Той се размърда в опит да се намести някак върху студените скали. – Нито един, Нимю, нито един. Кралете се подиграват с теб и Мерлин. Било твърде късно според тях. Римляните променили всичко и разумните хора са убедени, че вашият Свещен съд е една мъртва вещ, мъртъв като Инис Трийбс. Според християните вашата работа е дело на дявола, но този християнин, скъпа Нимю, който е пред теб, дойде тук със своя меч и затова, скъпа лейди, ми дължите поне малко учтивост.

Нимю не беше свикнала да слуша упреци, освен може би от Мерлин, и настръхна, въпреки че Галахад я смъмри съвсем нежно. После обаче размисли, придърпа мечата кожа върху раменете, попривдигна се и седна на краката си.

– Съкровищата са ни оставени от Боговете. Много отдавна, когато Британия била съвсем сама на света. Нямамо други земи – само Британия наред необятното море, покрито с гъста мъгла. Тогава в Британия имало дванадесет племена, дванадесет крале, дванадесет зали за угощения и само дванадесет Богове. Тези Богове се разхождали по земята, точно като нас, а един от тях дори се оженил за простосмъртна жена.

Тази жена родила първия поуиски крал и нашата принцеса – Нимю мръдна брадичка към Сийнуин, която слушаше жадно, както и всички копиеносци около нас – произхожда от този род.

Откъм запалените огънове проехтя вик и Нимю замълча, но тъй като викът не носеше никаква заплаха и в нощта отново се възцари тишина, Нимю продължи своя разказ.

– Другите Богове завиждали на дванадесетте, които управлявали Британия, затова се спуснали от звездите и се опитали да отнемат Британия от дванадесетте Бога. Дванадесетте племена страдали тежко от битките на Боговете. Едно божие копие можело да убие сто човека, нямало надежден земен щит срещу удара на Божи меч. Затова дванадесетте Бога, които много обичали Британия, дали на дванадесетте племена дванадесет Съкровища. Всяко племе трябвало да пази своето Съкровище в кралския замък, защото този дар щял да предпазва замъка и народа от копията на Боговете. Съкровищата не били обемисти. Ако дванадесетте Бога ни бяха дали някакви великолепни предмети, другите Богове щяха да ги забележат, да се досетят за тяхното предназначение и да ги откраднат, за да могат сами да ги използват за своя защита. Затова дванадесетте подаръка представлявали най-обикновени неща – меч, кошница, рог, колесница, оглавник, нож, точило, палто, наметало, чиния, табла за игра, и воински пръстен. Дванадесет обикновени неща. И всичко, което Боговете искали от нас в замяна, било да пазим Съкровищата грижливо и да ги почитаме. С тези дарове хората не само били в безопасност, но можели да ги използват и за да призовават своите Богове. На всяко племе било разрешено да вика своя Бог веднъж в годината, само веднъж, но това давало на британците известна сила в ужасната война между Боговете.

Нимю замълча и придърпа кожата още по-плътено около слабиците си рамене.

– Така всяко племе пазело своето Съкровище – продължи тя, – но Бел обичал толкова много своето момиче, че създал за нея тринадесето Съкровище. Подарил й Свещения съд и й казал, че щом започне да остарява, трябва просто да напълни Свещения съд с вода, да се потопи в него и отново ще се подмлади. Така щяла да живее с Бел вечномлада и красива. А Свещения съд, както видяхте, е великолепен – злато и сребро, изваяни така, както никоя човешка ръка не би могла. Другите племена завидели на своите братя за този красив дар и тогава започнали войните в Британия. Боговете воювали във въздуха, а дванадесетте племена воювали на земята. Едно по едно Съкровищата били пленявани или

разменяни за копиеносци. Това така рагневило Боговете, че те оттеглили своето покровителство над бритите. Свещения съд бил откраднат, любимата на Бел остаряла и умряла и тогава Бел ни проклед. Неговото проклятие създадо нови земи и други народи. Бел обаче ни обеща, че ако успеем някога на Самейн да съберем дванадесетте Съкровища, да извършим правилно ритуалите и да напълним тринадесетото Съкровище с вода, която хората не пият, но без която не могат да живеят, тогава дванадесетте Бога щели отново да ни се притекат на помощ – Нимю сви рамене и погледна към Галахад. – Ето, християнино, затова си дошъл тук със своя меч.

Дълго мълчахме. Лунната светлина се плъзгаше по скалите и бавно приближаваше към ямата, където Мерлин лежеше, покрит с тънко наметало.

– А вие събрали ли сте всичките дванадесет Съкровища? – попита Сийнуин.

– Повечето – уклончиво смънка Нимю. – Но и без тях разполагаме с невероятна сила. Свещения съд притежава огромна мощ. Много по-голяма от силата на всички други Съкровища взети заедно – Тя погледна войнствено към Галахад. – Чудя се какво ще правиш, християнино, когато видиш тази сила.

Галахад се усмихна.

– Ще ти припомня, че аз и моят меч помогнахме в търсенето му.

– Всички помогнахме – намеси се тихо Исса. – Ние сме воините на Свещения съд – добави той, разкривайки поетични наклонности, каквито не бях забелязал дотогава. Другите воини се усмихнаха. Бял скреж покриваше брадите им. Бяха омотали ръцете си с парцали и кожи. Очите им бяха хлътнали, но те бяха намерили Свещения съд и този подвиг ги беше изпълнил с гордост, макар да съзнаваха своята обреченост, защото призори трябваше да се изправят пред Кървавите щитове.

Сийнуин се облегна до мен и се сви под моето наметало от вълча кожа. Когато Нимю заспа, тя мушна лице в моето.

– Мерлин е мъртъв, Дерфел – промълви тъжно.

– Знам – кимнах аз, защото от дъното на ямата не се чуваше нищо.

– Пипнах лицето и ръцете му – прошепна Сийнуин – бяха лед студени. Поставих острието на ножа пред устата му и то не се изпоти от дъха му. Мъртъв е.

Нищо не казах аз. Обичах Мерлин, защото беше като баща за мен. Не можех до повярвам, че беше умрял в този победен час, но нямах и капка надежда, че е жив.

– Ще го погребем тук – отрони Сийнуин, – в Свещения съд.

Пак не продумах. Тя хвана ръката ми.

– Какво ще правим?

Ще умрем, помислих си аз, но продължих да мълча.

– Няма да им позволиш да ме пленят, нали? – прошепна Сийнуин.

– Никога.

– Денят, в който те срещнах, лорд Дерфел Кадарн, бе най-щастливият ден в живота ми.

Тези думи ме разплакаха, само дето не знам дали това бяха сълзи на радост или на мъка за всичко, което щях да изгубя щом настъпи студения утرو.

Задряхах и сънувах, че съм нагазил в блато, заобиколен от тъмни ездачи, а те като по чудо вървяха по подгизналата земя и приближаваха към мен. Тогава разбрах, че не мога да вдигна щита си и видях как към дясното ми рамо се спуска меч. Събудих се ужасен, протягайки ръка към копието. А то Гуилим случайно ме бе докоснал по рамото, катерейки се към скалата, където трябваше да дежури.

– Извинявай, господарю – прошепна той.

Сийнуин спеше сгушена в ръката ми, а от другата ми страна се бе облегла Нимю. Галахад тихо похъркваше в заскрежената си руса брада, а останалите копиеносци или дремеха или лежаха вперили празен поглед в студеното небе. Луната вече беше почти над главата ми и осветяваше белите звезди по щитовете на моите хора и каменната страна на ямата, която бяхме издълбали в падината. Мъглата, която трептеше върху луната, докато тя висеше над морето, се беше разпръснала и сега лунният диск се открояваше ясен, чист и студен като току-що отсечена монета. Мярна ми се името на лунния човек, за който майка ми беше говорила, но не успях да го уловя. Моята майка беше от сакски произход и когато съм бил в корема ѝ, била пленена при едно думнонско нападение. Чух, че още била жива, някъде в Силурия, но не я бях виждал от деня, когато друидът Танабурс ме изтръгна от ръцете ѝ и се опита да ме убие в ямата на смъртта. След това Мерлин ме беше отгледал и аз бях станал брит, приятел на Артур и мъжът, взел звездата на Поуис от замъка на нейния брат. Каква странна нишка следва моят живот, помислих си аз, и колко е тъжно, че тази нишка ще бъде прекъсната без време тук на свещения остров на Британия.

– Не вярвам да ви се намира малко сирене – каза Мерлин.

Вторачих се в него. Реших, че още сънувам.

– От онова светлото, Дерфел – поясни той нетърпеливо, – дето се

троши. Не от твърдата тъмножълта гадост. Не мога да понасям твърдото тъмножълто сирене.

Беше се изправил долу в дупката, увил наметалото като шал около врата и раменете си. Стоеше и ме гледаше сериозен.

– Господарю? – трепна невярващо гласът ми.

– Сирене, Дерфел. Не ме ли чуваш? Яде ми се сирене. Нали имахме малко. Беше увито в парче плат. И къде ми е жезълът? Човек дремне за малко и веднага някой му свива жезъла. Нима не е останала поне малко честност? Какъв ужасен свят. Няма сирене, няма честност и жезълът ми го няма.

– Господарю!

– Стига си викал, Дерфел. Не съм глух, а гладен.

– О, господарю!

– Сега пък се разрева! Мразя сълзливи истории. Аз искам парче сирене, а ти започваш да плачеш като дете. А, ето ми жезъла. Хубаво – и Мерлин го измъкна изпод рамото на Нимю. Подпря се на него и се измъкна от дупката. Другите копиеносци вече се бяха събудили и гледаха зяпнали в Мерлин. После Нимю се размърда, а Сийнуин нервно преглътна. – Предполагам, Дерфел – промърмори Мерлин и затършува из вързопите за сирене, – забъркал си ни в страхотна каша? Обсадени сме, нали?

– Да, господарю.

– И те са повече от нас, нали?

– Да, господарю.

– Браво, Дерфел, браво. И това ми било господар на бойци! Сирене! Ето го! Знаех си, че имаме. Чудесно.

Вдигнах треперещ пръст към дупката.

– Свещения съд, господарю – заекнах. Исках да разбера дали Свещения съд бе направил чудо, но бях толкова изненадан и толкова щастлив, че не можех да свържа две думи на кръст.

– А, много е хубав, Дерфел. Обемист, дълбок, има си всичко, което трябва за един добър съд – Отхапа от сиренето и измуча – Ох, умирам от глад! – Още една хапка и едва тогава се облегна на скалите. Загледа ни, грейнал в усмивка. – Обсадени и враговете са повече от нас! Така, така. И после какво? – Мерлин натъпка останалото сирене в устата си и изтупа ръцете си от трохите. Дари Сийнуин със специална усмивка и протегна дългата си ръка към Нимю. – Всичко наред ли е? – попита я той.

– Всичко е наред – отговори тя спокойно и се отпусна в

прегръдките му. Само тя не изглеждаше изненадана от появата му, нито от доброто му здраве.

– Значи сме обсадени от по-многочислен враг – каза той подигравателно. – И какво ще правим сега? Обикновено най-доброто нещо в случай на опасност е жертвоприношението. Кого ще пожертваме? – заглежда в очакване вкаменените мъже около себе си. Лицето му бе възстановило цвета си и цялата му предишна немирна енергия се беше възвърнала. – Може би Дерфел?

– Лорд! – подскочи Сийнуин.

– Не, лейди, не теб! Не, не, не, не, не. ти направи достатъчно.

– Никакви жертвоприношения, лорд – помоли се Сийнуин.

Мерлин се усмихна. Нимю сякаш бе заспала, сгушена в него, но ние не можехме и да мислим вече за сън. Копие изтрака някъде в скалите по-надолу и този звук накара Мерлин да насочи жезъла си към мен. – Качи се на върха, Дерфел и насочи жезъла ми на запад. На запад, запомни, не на изток. Опитай да направиш нещо веднъж както трябва, просто за разнообразие, а? Разбира се, ако искам работата да бъде свършена както трябва, най-добре да я свърша сам, но не ми се ще да събуждам Нимю. Върви.

Взех жезъла, изкатерих се по скалите до най-високата точка и го насочих, както ми беше казал Мерлин, към далечното море.

– Не ръчкай с него! – викна към мен друидът. – Само го насочи! Почувствай силата му! Това не е остен, момче, а друидски жезъл!

Направих каквото ми каза. Тъмните ездачи на Диурнач вероятно надушиха магията, защото техните магьосници изведнъж завиха, а група копиеносци затичаха по склона нагоре и хвърлиха копия по мен.

– Сега – викна Мерлин, щом оръжията паднаха някъде под мен, – дай ми сила, Дерфел, дай ми сила!

Съсредоточих се върху жезъла, но, честно казано, нищо не почувствах. Въпреки това Мерлин изглеждаше доволен от усилията ми.

– Хайде, върни ми го вече и си почини, че утре ни чака дълга разходка. Имали още сирене? Мога да изям цял чувал!

Легнахме, а студът проникваше в костите ни. Мерлин не отвори дума нито за Свещения съд, нито за своята болест, но усещах как се промени настроението на всички ни. Изведнъж надеждата изпълни сърцата ни. Щяхме да живеем и Сийнуин първа видя пътя към нашето спасение. Смушка ме и посочи към луната – чистите и ясни очертания бяха замъглени сега от трепкащ ореол. Мъглата изглеждаше твърда и блестяща, обгърнала сребристия лунен диск като пръстен от натрошени на прах

скъпоценни камъни.

Мерлин не се интересуваше от луната, още си говореше за сирене.

– Едно време имаше една жена в Дун Сейло. Правеше най-чудесно-то меко сирене – сподели той с нас. – Увиваше го в листа от коприва, доколкото си спомням, после го държеше шест месеца в дървена купа, кисната в урина от пръч. Урина от пръч! Някои хора наистина робуват на невероятни суеверия, но сиренето ѝ беше много добро. Тя караше – тук Мерлин се изкикоти – нещастният си съпруг да събира урината. Как ли го правеше? Така и не попитах. Хваща го за рогата и го гъделичка, може би? Или пък ѝ е давала своята собствена урина и си е траел. Аз така щях да направя. Май студът понамаля, не мислите ли?

Бляскавите ледени кристалчета около луната бяха изчезнали, но сребристите ѝ очертания сега бяха размазани от нежна мъглица, носена от лек западен ветрец, който наистина изглеждаше по-топъл. И звездите вече не блестяха така ярко, скрежът по камъните започна да се топи, а ние престанахме да треперим. Отново можехме да пипаме остриетата на своите копия. Падаше мъгла.

– Думнонците, разбира се, твърдят, че правят най-доброто сирене в цяла Британия – продължаваше Мерлин най-сериозно, сякаш лекцията му за сиренето беше най-важното нещо в момента, – и трябва да признаем, че то наистина може да бъде добро, но често е прекалено твърдо. Помня веднъж Угър счупи зъб с парче сирене, изпратено от едно стопанство близо до Линдинис. Половината зъб се отчупи. Горкият човек се държеше за бузата седмици наред след това. Той не понасяше да му вадят зъби. Искаше да направя някаква магия, та да му мине, но колкото и да е странно, магиите никога не действат на зъбите. На очите, да, на червата – винаги, понякога въздействат дори на мозъка, макар че в Британия в днешно време малцина са хората с такова нещо в главите. Но на зъби? Никога. Ще трябва да поработя над този проблем, когато намеря малко време. Все пак не трябва да забравяте, че ваденето на зъби ми доставя удоволствие – захили се той, разкривайки своите собствени съвършено здрави зъби. Артур се радваше на същата благословия, но почето от нас бяха обречени да страдат от зъбобол.

Вдигнах очи и видях, че най-високите скали се бяха скрили в мъглата, която все повече се съгъстяваше. Това беше друидска мъгла – бяла и непрогледна, тя се трупаше под луната и загръщаше целия Инис Мон със своето ефирно влажно наметало.

– В Силурия – не спираше да бърби Мерлин – ти предлагат една светла помя, която наричат сирене. Толкова е отблъскваща, че и

мишките не искат да я ядат, но какво можеш да очакваш от Силурия? Искаш да ми кажеш ли нещо, Дерфел? Изглеждаш развълнуван.

– Мъгла, господарю – казах аз.

– Колко си наблюдателен – възкликна той възхитен. – Тогава може би ще измъкнеш Свещения съд от ямата? Време е да тръгваме, Дерфел, време е да тръгваме.

Така и направихме.

ЧАСТ ВТОРА ВОЙНАТА

– Не! – възропта Игрейн, хвърляйки бърз поглед на последния пергаментов лист от купа, който ѝ бях връчил.

– Какво не? – попитах аз учтиво.

– Не може да завършваш така разказа! Какво стана после?

– Измъкнахме се, разбира се.

– О, Дерфел! – хвърли тя пергаментата. – Един слуга от кухнята би написал по-добре историята от теб. Кажй точно какво се случи, настоявам!

Е, казах ѝ.

Беше призори и мъглата приличаше на бяло руно. Толкова гъста, че когато се смъкнахме от скалите, сред които намерихме Свещения съд и се събрахме на тревата в началото на стръмния склон към подножието, не смеехме да направим и крачка от страх да не се изгубим. Мерлин ни накара да направим верига – всеки хвана наметалото на човека пред себе си и така запълзахме надолу. Аз носех Свещения съд, завързан на гърба ми. Мерлин ни водеше, протегнал напред своя жезъл. Така минахме през обръча на Кървавите щитове без никой да ни забележи. Чувах как Диурнач крещи на хората си да се разпръснат, ала те знаеха, че това е друидска мъгла и предпочетоха да останат близо до своите огньовете. Въпреки това онези първи стъпки бяха най-опасните от цялото ни пътуване.

– Да, но в приказките се казва – упорстваше моята кралица, – че всички сте изчезнали. Според хората на Диурнач вие просто сте полетяли. Това е известна история. Майка ми ми я разправяше. Не можеш да кажеш, че просто сте се измъкнали!

– Ами то си беше точно така.

– Дерфел – погледна ме тя с укор.

– Нито изчезнахме – търпеливо обясних аз, – нито полетяхме, каквото и да е разказвала майка ви.

– Е, как се измъкнахте? – попита Игрейн все още разочарована от прозаичната версия на историята, която ѝ предлагах.

Часове наред вървахме след Нимю, която имаше невероятната способност да вижда пътя си в непрогледен мрак и в мъгла. В нощта преди битката в долината Лъг именно Нимю преведе моя боен отряд. В

гъстата зимна мъгла на Инис Мон отново с помощта на Нимю се добрахме до една огромна, покрита с трева могила, направена от Древните хора. Мерлин познаваше това място. Твърдеше, че преди години бил спал тук. Заповяда на трима от хората ми да издърпат камъните, препречили входа, скрит между два успоредни наземни вала, които стърчаха като рога от основата на възвишението. После лазейки на колене един след друг стигнаме до черния център на могилата.

Всъщност това беше един огромен гроб. Строителите бяха струпали големи скални блокове, за да направят централния коридор, от който имаше разклонения за шест по-малки помещения. След като всичко това било оформено, Древните хора покрили скалните блокове с каменни плочи и натрупали земя отгоре. Те не изгаряли своите мъртви като нас, нито пък ги оставяли в студената земя като християните, а ги полагали в каменни помещения. В тази могила мъртвите все още лежаха така, както ги бяха оставили – всеки със своите скъпоценности – рогови чаши, еленови рога, каменни върхове на копия, каменни ножове, бронзови съдове и огърлица от скъпи нефритови камъчета, нанизани на вече изгнила нишка от сухожилие. Мерлин държеше да не безпокоим мъртвите, тъй като бяхме техни гости, затова не влязохме в помещенията с костите, а се скупчихме в централния проход. Пяхме песни и си разказвахме стари легенди. Мерлин ни разправи как преди да дойдат британите, Британия била пазена от Древните хора. Според него в някои места все още живееха техни потомци. Той беше ходил в онези далечни дълбоки долини сред пустеещи земи и бе научил някои от магиите на Древните хора. Разправяше, че те взимали първото родено през новата година агне, връзвали го в една раkitена кошница и го заравяли в някое пасище, та следващите агнета да се раждат здрави и силни.

– И ние правим така – каза Исса.

– Защото твоите предци са го научили от Древните хора – обясни Мерлин.

– В Беноик – обади се Галахад – взимахме кожата на първото агне и я заковавахме за някое дърво.

– И това върши работа – гласът на Мерлин се заблъска в стените на каменния коридор.

– Горките агнета – промълви Сийнуин и всички се засмяха.

Мъглата се вдигна, но в недрата на могилата не знаехме ден ли е, нощ ли е. Разбирахме само, когато някой избутваше камъните от входа, за да излезе навън. Трябваше да излизаме от време на време, ако не искахме да седим в собствените си нечистотии. Ако се случеше през деня,

клячахме скрити между издадените напред земни рога на могилата и наблюдавахме тъмните конници, които претърсваха пещери, мочурища, нивя, скали, колиби и малките горички от изкривени дървета. Търсиха цели пет дни. През това време издохме последните остатъци от храната, а жаждата ни задоволяваше водата, която се процеждаше през могилата и капеше от каменните плочи над главите ни. Накрая Диурнач реши, че нашата магия е по-висша от неговата и се отказа от търсенето. Изчакахме още два дни, за да сме сигурни, че оттеглянето на тъмните ездачи не беше капан. Едва тогава излязохме от скривалището си. Увеличихме съкровищата на мъртвите, оставяйки злато, за да им се отплатим за гостоприемството. Залостихме отново камъните във входа и тръгнахме на изток в слънчевия зимен ден. Стигнахме до брега на свещения остров и с мечовете си заставихме две рибарски лодки да ни откарат на изток. Никога не ще забравя как слънчевите лъчи играеха по златните орнаменти, вградени в дебелите сребърни стени на Свещения съд, докато дрипавите платна на рибарите ни отнасяха към нашето спасение. Докато се носехме по вълните съчинихме песен – Песента за Свещения съд и макар че в сравнение с песните на менестрелите, нашата бе доста нескопосана, понякога се пее дори днес. Пристанахме в Корновия и тръгнахме на юг през Елмет към Поуис.

– Ето затова, милейди – заключих аз, – хората разправят, че Мерлин е изчезнал.

Игрейн се намръщи.

– Тъмните ездачи не претърсиха ли могилата?

– Идваха два пъти, но или не знаеха, че камъните, препречили входа, могат да се местят, или се страхуваха от духовете на мъртвите. Пък и Мерлин ни беше направил заклинание да не могат да ни открият.

– Жалко, че не сте полетяли. Щеше да стане много по-хубав разказ – промърмори Игрейн и изпрати с въздишка своята неосъществена мечта. – Но историята за Свещения съд не свършва дотук, нали?

– Уви, не.

– Значи...

– Значи – прекъснах я аз, – ще чуете края, когато го напиша.

Кралицата се нацупи. Днес тя носи сивата си вълнена пелерина, украсена по краищата с видрова кожа. Тази дреха много ѝ отива. Игрейн още не е бременна, което ме кара да си мисля, че или Бог ѝ е отредил да няма деца, или съпругът ѝ крал Брочваел прекарва прекалено дълго време с любовницата си Нуил. Днес е студено. Вятърът блъска в прозореца и дърпа нещастните пламъчета в моята камина, в която може да гори

десет пъти по-голям огън, но за да видя такъв огън епископ Сенсъм трябваше да бъде десет пъти по-щедър на дърва. Чувам как светецът се кара на брат Арън – нашият готвач в манастира. Овесената каша била прекалено гореща тази сутрин и изпарила езика на свети Тъдуол. Тъдуол е дете, дойде като послушник в нашата обител, но стана близък другар на епископа в молитвите му към Иисус Христос и миналата година Сенсъм го обяви за светец. Дяволът поставя много капани по пътя към истинската вяра.

– Значи ти си бил тоя – погледна ме Игрейн с укор.

– Кой? – изненадах се аз.

– Любимият на Сийнуин.

– Да, за цял живот, лейди – признах аз.

– И никога не се оженихте?

– Никога. Тя даде клетва, нали си спомняте.

– Но първородното й дете не я разкъса на две, нали?

– Третото дете едва не я уби – свъсих вежди аз, – но с другите беше много по-лесно.

Игрейн клекна до огъня и протегна бледите си ръце над оскъдните пламъци.

– Ти си щастлив, Дерфел.

– Така ли?

– Изживял си такава любов – въздъхна кралицата. Беше млада, (може би колкото Сийнуин, когато я видях за първи път) беше красива и заслужаваше любов, достойна за песента на някой менестрел.

– Да, бях щастлив – признах аз. На двора брат Маелгуин довършваше купа манастирски дърва, които трябваше да се насекат. Цепеше ги с клин и чук и пееше. Песента възпяваше любовта между Ридерч и Мораг, а това означаваше, че Маелгуин ще бъде порицан, веднага щом свети Сенсъм спре да унижава Арън. Ние сме братя в Христа, повтаря светецът, обединени от любовта.

– Кунеглас не се ли ядоса, че Сийнуин избяга с теб? – попита ме Игрейн. – Поне малко?

– Ни най-малко. Дори ни предложи да се върнем в Каер Сус, но на нас ни харесваше в Кум Исаф. А и Сийнуин всъщност никога не бе харесвала своята снаха. Хелед вечно мърмореше, нали разбираш, освен това имаше две лели, които бяха много досадни. И трите бяха възмутени от постъпката на Сийнуин и именно от тях тръгнаха всички скандални истории. Но истината е, че ние никога не сме се срамували от живота си. Всъщност повечето хора бяха много мили – продължих аз. – В

Поуис все още таяха мъка в сърцата си от поражението в долината Лъг. Твърде много хора загубиха там бащи, братя и съпрузи. Затова отказът на Сийнуин да се сгоди за мъж, наложен от победителите, бе известна компенсация за понесените загуби. Поуисците бяха много доволни, че Артур и Ланселот се оказаха в небрано лозе. Така че освен Хелед и нейните ужасни лели, никой друг не се отнасяше зле с нас.

– А Ланселот не те ли извика на двубой заради Сийнуин? – попита Игрейн изумена.

– Де да беше – отвърнах аз сухо. – С удоволствие щях да приема поканата му.

– А Сийнуин просто реши и дойде при теб, така ли? – зададе нов въпрос Игрейн, отново с широко отворени очи, удивена този път от самата мисъл, че някоя жена би посмяла да направи такова нещо. Тя се изправи, отиде до прозореца и се заслуша за миг в песента на Маелгуин.

– Клетата Гуенхуивач – внезапно рече тя. – Така както си я описал, изглежда доста простовата, пълна и глупава.

– Беше точно такава, за съжаление.

– Е, не всеки може да бъде красив – каза тя, уверена, че това не се отнася за нея.

– Вярно – съгласих се аз, – но вие не искате да пиша истории за обикновените хора. Вие искате Артуровата Британия да бъде пълна със страсти, аз обаче не можех да изпитвам никаква страст към Гуенхуивач. Човек не може да командва любовта, лейди, само красотата и похотта. Искате ли светът да бъде честен? Тогава просто си представете свят без крале и кралици, без страст и без магии. Бихте ли искали да живеете в такъв скучен свят?

– Това няма нищо общо с красотата – възнегодува Игрейн.

– Напротив. На какво се дължи вашият ранг – на чистата случайност, че сте се родили принцеса. А вашата красота – тя също е една чиста случайност. Ако Боговете – замълчах и се поправих, – ако Бог искаше да сме равни, щеше да ни направи равни, а ако всички бяхме едни и същи, къде щяхте да търсите своята голяма любов?

Игрейн реши, че е по-добре да зададе нов въпрос.

– Вярваш ли в магии, брат Дерфел?

Помислих малко.

– Да – отвърнах. – Дори като християни можем да вярваме в магии. Какво са чудесата, ако не магии?

– А Мерлин наистина ли можеше да прави мъгла?

Свъсих вежди.

– Всичко, което правеше Мерлин, милейди, си имаше и друго обяснение. В морето често се появяват мъгли – всеки ден се намират загубени неща.

– И мъртвите възкръсват?

– Лазар е възкръснал, нали, а също и нашият Спасител – прекръстих се аз.

Игрейн послушно направи кръстния знак.

– А Мерлин възкръсна ли? – не мирясва Игрейн.

– Аз не мога да твърдя, че беше мъртъв – казах предпазливо.

– Но Сийнуин беше сигурна, нали?

– До края на живота си, лейди.

Игрейн замота в пръстите си плетения колан на роклята си.

– Но нали магическата сила на Свещения съд е да възстановява живота?

– Така ни казаха.

– Обаче Сийнуин е открила Свещения съд по вълшебен начин – каза Игрейн.

– Може би – съгласих се аз, – но мястото можеше да се открие и само като поразмислиш повече. Месеци наред Мерлин се бе ровил в спомените за Инис Мон. Той знаеше къде е било свещеното средище на друидите – до Лин Сериг Бач, и Сийнуин просто ни заведе до най-близкото място, където би могъл да бъде скрит Свещения съд. Но е факт, че тя сънува онзи сън.

– Ти също сънува на Долфоруин – каза Игрейн. – Какво ти даде Мерлин да пиеш?

– Каквото Нимю даде на Сийнуин при Лин Сериг Бач – вероятно запарка от червена мухоморка.

– Червена мухоморка! – ужаси се Игрейн. Кимнах.

– Затова така треперех и не можех да стана

– Можеше да умреш! – възмути се тя. Поклатих глава.

– Малцина умират от червена мухоморка, а и Нимю е много опитна в тези работи.

По-добре е да не казвам на Игрейн, че ако магьосникът иска да не умори човека, на когото дава настойката, най-сигурният начин е сам да изяде гъбата, а да даде за пиене собствената си урина.

– А може да е използвала и маносана ръж, но мисля, все пак, че беше червена мухоморка.

Игрейн се намръщи, когато свети Сенсъм заповяда на брат Маелгуин да спре да пее езическата си песен. Тези дни светецът е по-

раздразнителен от обикновено. Боли го като плакае, сигурно има камък. Молим се за него.

– И какво стана после? – върна се Игрейн към нашия разговор.

– Отдохме си у дома. В Пуоис.

– А при Артур? – попита тя настойчиво.

– И при Артур – казах аз, защото това е неговата история – разказ за нашия скъп военачалник, нашия законодател, нашия Артур.

Тази пролет в Кум Исаф беше великолепа. А може би когато си влюбен всичко ти изглежда по-красиво и по-ярко. Във всеки случай на мен ми се струваше, че никога не е имало толкова много иглики и зюмбюл, синчец и теменужки, лилии и минзухари. Сини пеперуди летяха над поляната, обрасла с пирей, който се опитвахме да изскубем поне край ябълковите дървета, потънали в розов цвят. Сред клоните им пееше въртошийка, край поточето прелитаха бекаси, а под сламения покрив на Кум Исаф бе свила гнездо една стърчиопашка. Имахме пет телета, всичките здрави и лакуми, и Сийнуин беше бременна.

Когато се върнахме от Инис Мон направих и за двама ни любовни пръстени. От вътрешната им страна гравирах кръст, но това не беше християнският кръст. Момичетата често носят пръстени с такива кръстове – знак, че вече не са девойки, а жени. Повечето момичета взимаха стиска слама от своя любим и я закачаха на гърдите си, а жените на копиеносците обикновено носеха воински пръстени с надраскан отвътре кръст. Жените с по-висок ранг рядко си слагаха пръстени, защото ги смятаха за просташки символ. Някои мъже също имаха такива пръстени – Валърин, пуоиският старейшина, например, носеше точно такъв любовен пръстен, когато умря в долината Лъг. Валърин беше сгоден за Гуинивиър преди тя да срещне Артур.

Нашите халки бяха от воински пръстени, направени от острието на сакска брадва, но преди да напусна Мерлин, който продължи своето пътешествие на юг към Инис Уидрин, тайно отчупих парченце от украсата на Свещения съд – беше едно миниатюрно златно копие, което лесно се отдели от стената на съда. Сложих го в една торбичка. Щом се прибрахме в Кум Исаф, занесох парченцето злато и двата воински пръстена на един майстор. Наблюдавах го докато стопи благородния метал и оформи от него два кръста, които вгради в железните халки. Стоях там, защото исках да бъда сигурен, че майсторът няма да смени златото. След това занесох едната халка на Сийнуин, а другата беше за мен.

– Стиска слама щеше да свърши същата работа, Дерфел – каза тя.

– Злато от Свещения съд със сигурност ще свърши по-добра работа – отвърнах аз. Ние винаги носехме тези пръстени, въпреки отвращението на кралица Хелед.

В онази красива пролет Артур дойде при нас. Завари ме в градината, съблечен гол до кръста, да скубя пирея – работа, която никога не свършва, също като преденето на вълна. Той ме поздрави още от потока, после закрачи нагоре по склона. Носеше сива ленена риза и тъмни панталони, нямаше меч.

– Обичам, когато мъжете работят – подразни ме той.

– Да плевеш пирей е по-тежко, отколкото да се сражаваш – изпъшках аз и се хванах за кръста. – Да не си дошъл да ми помогнеш?

– Дойдох да видя Кунеглас – отвърна той и седна на някакъв камък до едно от ябълковите дървета.

– Война ли? – питах сякаш Артур можеше да има някаква друга работа в Поуис. Той кимна.

– Време е да събирам копиеносците, Дерфел. Особено Воините на Свещения съд – усмихна се моят господар. После настоя да чуе цялата история, макар че вероятно я беше слушал вече десетина пъти. След като свърших, благородно се извини за дето се бе съмнявал в съществуването на Свещения съд. Сигурен съм, че Артур все още смяташе всичко това за пълна глупост, при това опасна, защото нашият успех бе разгневил християните в Думнония, които вярваха, както каза Галахад, че ние вършим дяволска работа. Мерлин беше отнесъл скъпоценния Свещен съд в Инис Уидрин, в кулата на своя замък. Според Мерлин Свещеният съд след време щеше да събере цялата си огромна мощ, но дори и в тези първи дни след пренасянето му в Думнония, независимо от враждебното отношение на християните, Съкровището бе донесло на страната нова самоувереност и спокойствие.

– Трябва да призная обаче – сподели Артур, – че на мен по-голяма увереност ми носят копиеносците като ги гледам как се събират. Кунеглас казва, че ще тръгне със своята войска следващата седмица. Силурците на Ланселот се събират при Иска, а хората на Тюдрик са готови за поход. Годината ще бъде суха, Дерфел, чудесно време за война.

Съгласих се. Ясеновите дървета се бяха разлистили преди дъбовете. Това бе знак, че лятото ще бъде сухо, а когато няма дъждове земята е твърда и стената от щитове стъпва на здрава основа.

– А моите хора къде трябва да се явят?

– При мен, разбира се – отвърна Артур. Замълча, после се усмихна срамежливо – Мислех, че ще ме поздравиш, Дерфел.

– Теб ли, господарю – запитях аз, сякаш не знаех. Исках да му дам възможност сам да ми каже новината.

Той се усмихна още по-широко.

– Гуинивийър роди преди месец. Момче, чудесно момче!

– Господарю! – възкликнах аз, уж изненадан от новината, макар че тя бе дошла при нас преди седмица.

– Той е здрав и гладен! Добро знамение.

Личеше, че е щастлив. Артур си беше такъв – обикновените неща в живота му доставяха удоволствие. Мечтаеше за здраво семейство в добре построена къща с добре гледано стопанство.

– Нарекохме го Гуидър – каза той и нежно повтори – Гуидър.

– Хубаво име, господарю – отбелязах учтиво и след това му казах, че и Сийнуин очаква дете. Артур веднага реши, че то ще бъде момиче и разбира се, ще се ожени за неговия Гуидър, когато му дойде времето. Той сложи ръка на рамото ми и ме поведе към къщата, където заварихме Сийнуин да обира каймака на млякото. Артур я прегърна сърдечно и я помоли да остави грижата за сметаната на слугите и да излезе с нас на слънце, за да поговорим.

Седнахме на пейката, която Исса направи под ябълковото дърво, засадено до вратата на къщата. Сийнуин го попита за Гуинивийър.

– Лесно ли беше раждането? – поинтересува се тя.

– Да – отвърна той и докосна железния амулет на врата си. – Наистина беше лесно и тя е добре! Само дето се тревожи, че след раждането ще изглежда по-стара, но това са глупости. Майка ми никога не е изглеждала стара. А детето ще се отрази добре на Гуинивийър – усмихна се като си представи как Гуинивийър ще обича своето момче колкото го обичаше самият той. Гуидър, разбира се, не беше първото му дете. Ирландската му любовница, Айлийн, го беше дарила с двама близнаци, Амхар и Лохолт, които вече бяха достатъчно големи, за да заемат местата си в неговата стена от щитове, но Артур не гореше от желание да бъде с тях.

– Те не ме обичат – призна той, когато го попитах за близнаците, – но пък харесват нашия стар приятел Ланселот – Артур ни погледна и двамата с тъжна молба за извинение за дето споменава това име, после добави – и ще се сражават сред неговите хора.

– Ще се сражават? – тревожно вдигна глава Сийнуин. Артур нежно ѝ се усмихна.

– Дошъл съм да ви отнема Дерфел, милейди.

– Но трябва да ми го върнете, лорд.

– С богатства достатъчни да купите цяло кралство – обеща Артур, но после се обърна и погледна ниските стени на Кум Исаф, дебелия сламен покрив, който ни пазеше от студа и димящото торище до къщата. Имението ни беше по-малко от владенията на повечето господари в Думнония, на пък беше от тези земеделски имоти, които бяха характерни за благоденстващите свободни земеделци в Поуис и ние бяхме привързани към него. Очаквах Артур да направи някакво сравнение между сегашното ми скромно положение и бъдещите ми богатства, но вместо това той сякаш се натъжи.

– Завиждам ти за това, Дерфел.

– Вземи го ако искаш, господарю – предложих без да мисля, трогнат от копнежа в неговия глас.

– Обречен съм да живея сред мраморни колони и високи фронтони – засмя се той и прогони тъгата. – Аз заминавам утре. Кунеглас ще тръгне след десет дни. Ти ще можеш ли да дойдеш заедно с него? Или дори по-рано, ако успееш? И вземи храна колкото можеш да носиш.

– Къде се събираме?

– В Кориниум – каза той, стана и се загледа към долината, после отново се обърна към мен. – Още една дума може ли? – помоли с усмивка.

– Отивам да видя докъде е стигнала Скарач със сметаната – надигна се Сийнуин, доловила учтивия му намек. – Пожелавам ви победа, лорд – приближи се до него и го прегърна за довиждане.

Двамата с Артур тръгнахме нагоре по долината. Той се възхищаваше на наскоро оформения жив плет, на грижливо подкастрените дървета и на малкия вир, който бяхме направили в потока, за да ловим риба.

– Не пускай прекалено дълбоки корени в тази земя, Дерфел – предупреди ме Артур. – Искам някой ден да се върнеш в Думнония.

– Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие, господарю – уверих го. Знаех, че Артур не беше виновен за моето изгнаничество – жена му и нейният съюзник Ланселот ме държаха далеч от родината.

Артур се усмихна, но смени темата.

– Сийнуин изглежда много щастлива.

– Наистина е щастлива. И двамата сме щастливи.

Той се поколеба за миг, после с авторитета на новоизлюпен баща реши да ме предупреди.

– Трябва да знаеш, че бременността понякога изнервя жените.

– Засега не съм забелязал такова нещо, но това са все пак първите седмици.

– Голям късмет имаш с нея – каза той тихо и сега като се връщам

назад си мисля, че тогава за първи път усетих в думите му някаква критичност по отношение на Гуинивийър. – Раждането на дете е свързано с много тревоги и нерви – добави бързо, търсейки обяснение, – а покрай подготовката за война не мога с нищо да помогна. Бих искал да се задържам повече у дома, но уви.

Спря край един стар дъб, разцепен на две от паднала светкавица, която беше обгорила дебелия ствол, но дървото все още се бореше със смъртта, защото бе изкарало нови филизи.

– Трябва да те помоля за една услуга – тихо каза Артур.

– Каквото кажеш, господарю.

– Не бързай толкова, Дерфел, още не си чул за какво става дума – той замълча. Разбрах, че наистина щеше да ми бъде трудно да изпълня молбата му, щом толкова се притесняваше да ми я каже. Продължаваше да мълчи и да зяпа из гората по южния склон на долината, мърморейки нещо за елени и синчец.

– Синчец ли? – не повярвах аз на ушите си.

– Просто се чудех, защо елените не ядат синчец – поясни той. – Всичко друго ядат, а синчец не.

– Не знам, господарю.

Той се поколеба още миг, накрая ме погледна в очите.

– Помолих за среща на служителите на Митра в Кориниум – призна Артур.

Разбрах какво щеше да последва и гневът запълзя по вените ми. Получавал съм много награди за бойните се успехи, но нито една не ценях по-високо от принадлежността си към братството на митраистите. Митра е римският Бог на войната, който беше останал в Британия след като римляните си отишли. До мистериите на този Бог се допускат само мъжете, одобрени от посветените в култа. Сред посветените имаше воители от всички кралства – те се сражават един срещу друг или пък един до друг, но когато се срещнат в залата на Митра между тях настъпва мир и те избират за последователи на Митра само най-смелите сред смелите. Щом някой е посветен в култа на Митра, това означава, че най-добрите воители на Британия са го признали за един от тях. Беше чест каквато не бих дал с лека на ръка на който и да е. Разбира се, жени не се допускат до тайнствата на Митра. Даже ако някоя жена случайно станеше свидетел на мистериите, трябваше да бъде убита.

– Свиках братството – каза Артур, – защото искам да приемем Ланселот сред нас.

Знаех си, че е за това. Преди година Гуинивийър беше поискала

същото от мен. Надявах се, че бе забравила своята нелепа идеята през изминалите месеци, но ето че в навечерието на войната, тя отново се бе заела с нея. Реших да отговоря дипломатично.

– Няма ли да е по-добре, господарю, ако крал Ланселот изчака докато разгромим саксите? Тогава със сигурност ще сме разбрали що за воин е.

Досега никой от нас не беше виждал Ланселот да се сражава в стена от щитове, а честно казано щях да се изненадам, ако го видех да се сражава през идващото лято, но се надявах, че моето предложение поне ще отложи с няколко месеца ужасния момент, в който трябваше да приема или да отхвърля молбата на Артур. Той обаче махна неопределено с ръка, сякаш идеята ми беше неуместна.

– Някои обстоятелства ме заставят да го изберем сега – каза той без да ме погледне.

– Какви обстоятелства?

– Майка му не е добре.

Направо ме разсмя.

– Това не може да бъде причина да посветим един мъж в тайнствата на Митра, господарю.

Артур се намръщи – знаеше, че аргументите му бяха неубедителни.

– Той е крал, Дерфел, и стои начело на кралска армия, която ще участва в нашата война. Не харесва Силурия и аз не мога да го виня за това. Мечтае за поетите, арфистките и залите на Инис Трийбс, но неговото кралство вече не съществува, защото аз не можах да изпълня клетвата си и не помогнах на баща му. Ние сме му длъжници, Дерфел.

– Не и аз, господарю.

– Длъжници сме му – настоя Артур.

– Все пак ще трябва да почака, ако иска да бъде посветен в тайнствата на Митра – казах аз твърдо. – Ако предложите името му сега, господарю, смея да твърдя, че то ще бъде отхвърлено.

Притесняваше се от такъв отговор още преди да бе отворил дума за Ланселот, но все още не се беше отказал от надеждата да ме убеди.

– Ти си ми приятел, Дерфел – започна той, аз магнах с ръка, защото говорехме за нещо съвсем различно, – и бих искал моят приятел да бъде почитан не само в Поуис, но и в Думнония – тук Артур откъсна поглед от обгорелия дъбов ствол и вдигна очи към мен. – Искам да бъдем заедно в Линдинис, приятелю. Ако ти подкрепиш името на Ланселот в зала-та на Митра, той със сигурност ще бъде избран.

В думите на Артур имаше много повече от онова, което беше казал.

Той ми даваше да разбере, че именно Гуинивиър настояваше за кандидатурата на Ланселот и че моите прегрешения по отношение на Гуинивиър ще бъдат простени, ако изпълнех това единствено нейно желание. Дай гласа си за Ланселот, казваше ми той, и ще можеш да вземеш Сийнуин, да се върнеш в Думнония и да приемеш честта да станеш най-добрия боец на Мордред, с цялото богатство, земята и ранга, които придружават това високо положение.

По северния склон слизаха неколцина от моите копиеносци. Един от тях носеше агне в ръце и аз предположих, че майка му бе умряла и те го носеха на Сийнуин да го храни с мляко. Беше трудна работа да отгледаш агне сукалче, защото те могат само да сучат, така че Сийнуин им слагаше в устата парче плат, напоено с мляко. Малките сиротинки често умираха, но Сийнуин винаги се опитваше да ги спаси. Тя категорично беше забранила първородните за годината агнета да бъдат заравяни с ракитени кошници или пък да закачат кожата им по дърветата и стадото се разрастваше, въпреки пренебрегването на древните предпазни магии.

– Значи – въздъхнах аз – все пак ще предложиш Ланселот?

– Не аз. Борс ще го предложи. Борс го е виждал в сражение.

– Тогава да се надяваме, че Борс има златен език.

Артур се усмихна.

– Няма ли да отговориш сега на молбата ми?

– Сега отговорът ми едва ли ще ти хареса, господарю.

Той сви рамене, хвана ме за лакътя и ме поведе към вкъщи.

– Наистина ги мразя тия тайни общества – каза тихо и аз му повярвах, защото дотогава нито веднъж не го бях виждал на събранията в чест на Митра, макар да знаех, че е бил посветен преди много години. – Култове като този на Митра са създадени за да свързват мъжете, а те служат само за да ги разединяват. Пораждат завист. Но понякога, Дерфел, човек трябва да използва едно зло, за да се пребори с друго и аз съм намислил да създам ново общество от воини. Към него ще принадлежат всички мъже, които ще се сражават срещу саксите. Ще направя така, че това да бъде най-почитаната общност в цяла Британия.

– И най-голямата, надявам се – вмъкнах аз.

– Но без опълчението – поясни той, ограничавайки по този начин обсега на своята почетна общност в кръга на мъжете, които носеха копие, защото бяха дали клетва на своя господар, а не защото притежаваха някакъв къс земя. – Мъжете ще предпочитат да принадлежат към моето братство, вместо да бъдат посвещавани в някакви тайни мистерии.

– Как ще го наречеш?

– Не знам. Воини на Британия? Другарите? Копията на Кадарн? – изреждаше ги като на шега, но аз усещах, че говори сериозно.

– И мислиш, че ако Ланселот е един от тези Воини на Британия – казах аз, споменавайки първото от всички изредени имена, – няма да държи толкова на посвещението си в мистериите на Митра?

– Надявам се – призна той, – но не съм замислил всичко това заради Ланселот. Всеки от тези воини ще трябва да положи кървава клетва никога да не се сражава с друг воин от братството – Той бързо се усмихна. – Ако кралете на Британия се счепкат, аз ще съм ги надхитрил, защото воините им няма да се бият помежду си.

– Едва ли – отсякох аз кисело. – Клетвата към краля е по-висша от всички други, дори от твоята кръвна клетва.

– Добре тогава просто ще ги затрудня – заупорства той, – защото ще наложа мира, Дерфел, ще го наложа, а ти, приятелю, ще споделиш плодовете на този мир с мен в Думнония.

– Надявам се, господарю.

Артур ме прегърна.

– Ще се видим в Кориниум – каза той. Вдигна ръка за поздрав към моите копиеносци и отново погледна към мен. – Помисли си пак за Ланселот, Дерфел. И поразсъждавай над истината, че понякога трябва да пожертваме малко от гордостта си в името на по-голям мир.

След тези думи махна с ръка и си тръгна, а аз отидох да предупредя своите хора, че времето за стопанисване в Кум Исаф свърши. Трябваше да наточим копията, да изчукаме остриетата на мечовете и да освежим боята по щитовете, отново да ги лакираме и да подменим ремъците им. Щяхме пак да воюваме.

Тръгнахме два дни преди Кунеглас, който чакаше старейшините от западните планински краища на Поуис с техните воини, загърнати в груби рошави кожи. Кралят ме помоли да предам на Артур, че поуиската войска ще пристигне в Кориниум до една седмица, след това ме прегърна и се закле да бди над живота на Сийнуин. Тя щеше да се премести отново в Каер Сус, където малък боен отряд щеше да охранява семейството на Кунеглас, докато той беше на война. Сийнуин с нежелание напусна Кум Исаф – никак не ѝ се нравеше перспективата да живее с Хелед и нейните две лели, но аз си спомних разказа на Мерлин за убитото куче в храма на Изиди и за кожата му, наметната върху саката кучка и настоях Сийнуин да се премести заради мен, за мое спокойствие, в двореца на брат си. Накрая тя отстъпи.

Добавих шестима от моите хора към дворцовата охрана на Кунеглас и с останалите копиеносци, всички Воини на Свещения съд, тръгнахме на юг. На щитовете ни блестеше петолъчната звезда на Сийнуин; всеки от нас носеше по две копия, меч и огромен вързоп с двойно препечен хляб, осолено месо, твърдо сирене и сушена риба. Хубаво беше да тръгнем отново на поход, макар пътят ни да минаваше през долината Лъг, където се белееха на дълж и на шир костите на мъртвите, изровени от дивите прасета. Не исках, когато след няколко дни оттук минат хората на Кунеглас, тези кости да възкресят спомена за тежкото поражение. Затова изгубих половин ден в долината, но заровихме отново мъртвите, а те всичките бяха с по един отрязан крак. Когато нямаме възможност да изгаряме мъртвите, ние ги заравяме, но преди това им отрязваме крака, за да не може душата да броди. Затова сега погребвахме скелети с отсечен крак. И цял ден да бяхме работили едва ли щяхме да заличим следите от невероятната касапница. Оставих за малко работата и отидох до римското светилище, където моят меч бе отнел живота на друида Танабурс и където Нимю бе затрила душата на Гундлеус. Там на пода, на който все още личеше кръвта им, легнах сред покритите с паяжини черепи и се помолих да се върна здрав и читав при Сийнуин.

Следващата нощ прекарахме в Магнис. Цял свят разделяше този град от потъналите в друидска мъгла казани и разказваните нощем приказки за Съкровищата на Британия. Това беше Гуент, християнска територия, и тук всичко беше мрачно. Ковачите правеха върхове на копия, кожарите шавеха кожи, за да покриват с тях щитовете, да правят ножници, колани и ботуши, а жените печеха твърдите тънки самуни хляб, които можеха да издържат по цели седмици. Хората на крал Тюдрик носеха своите римски униформи с бронзови нагръдници, кожени полички и дълги наметала. Сто от тях вече бяха потеглили към Кориниум, още двеста щяха да ги последват, макар и не под командването на своя крал, защото Тюдрик беше болен. Официално неговият син, престолонаследникът Мюриг, щеше да ги оглавява, но всъщност начело на войската щеше да бъде Агрикола. Той беше стар вече, но ходеше изправен, а белаяната му ръка все още можеше да върти меч. За него разправяха, че бил повече римлянин от самите римляни, а аз винаги малко се боях от свирепото му смръщено лице, но в онази пролетна утрин пред стените на Магнис той ме посрещна като равен. Късо остриганата му посивяла глава надникна от палатката, после той целият се показа в своята римска униформа и за мое учудване ме поздрави с прегръдка.

Агрикола огледа моите четиридесет копиеносци. Те изглеждаха

раздърпани и развлечени в сравнение с неговите гладко обръснати войници, но той забеляза изрядно поддържаното им оръжие, а още по-добро впечатление му направиха големите ни вързопи, пълни с храна.

– От години проповядвам – изръмжа Агрикола, – че е безмислено да се изпращат копиеносци на война без вързоп пълен с храна, а какво прави Ланселот от Силурия? Изпраща ми сто души и нито един от тях не носи хляб – вече бяхме влезли в палатката му и той ми поднесе чаша кисело бяло вино. – Дължа ти извинение, лорд Дерфел.

– Съмнявам се, лорд – казах аз донякъде смутен от това признание, защото срещу мен седеше славен воин, при това достатъчно възрастен да ми бъде баща. Той обаче махна с ръка в отговор на моята скромност.

– Ние трябваше да бъдем в долината Лъг.

– Битката изглеждаше безнадеждна, лорд – казах аз, – ние бяхме отчаяни, а вие не.

– Но победихте, нали? – изръмжа той. И се обърна, защото внезапно нахлулият вятър се опита да размести двадесетината дървени цепленки, върху които имаше списъци на мъже и порции. Агрикола затисна дървото с рог, пълен с мастило и отново погледна към мен. – Разбрах, че ще трябва да се срещнем с бика.

– В Кориниум – потвърдих аз. За разлика от своя господар Тюдрик, Агрикола беше езичник, но нямаше време за британските Богове, само за Митра.

– За да избираме Ланселот – навъсено добави Агрикола. Заслуша се в заповедите, които някой крещеше в неговия лагер, не чу нищо, което да го изстреля от палатката, затова отново погледна към мен. – Какво знаеш за Ланселот?

– Знам достатъчно, за да говоря срещу него.

– Но така ще засегнеш Артур? – в гласа му имаше изненада.

– Или него, или Митра – направих аз знака против злото. – А Митра е Бог.

– Артур говори с мен на връщане от Поуис – каза Агрикола – и ми обясни, че изборът на Ланселот щял да заздрави единството на Британия – той замълча навъсен. – Намекна ми, че му дължа тази услуга, защото не се бихме в долината Лъг.

Изглежда Артур осигуряваше гласовете един по един по всички възможни начини.

– Ами тогава дайте своя глас за Ланселот, лорд – казах аз, – един глас против е достатъчен, за да му попречи да стане един от нас, така че моят глас ще свърши работа.

– Не мога да лъжа пред Митра – твърдо заяви Агрикола, – пък и не харесвам Ланселот. Той беше тук преди два месеца, купуваше огледала.

– Огледала ли? – изсмях се аз. Ланселот имаше страст към огледалата и в красивия дворец на баща си, кацнал над морето в Инис Трийбс, той бе покрил стените на цяла стая с римски огледала. Сигурно всичките се бяха стопили в огъня, лумнал след превземането на двореца от франките и сега Ланселот изглежда възстановяваше своята колекция.

– Тюдрик му продаде едно огледало, направено от сплав от сребро и злато – каза ми Агрикола. – Голямо колкото щит и доста необичайно. Отразеният образ е толкова ясен, сякаш се оглеждаш в черен вир посред бял ден. И той плати добре за него.

А как иначе, помислих си аз, огледалата от такава сплав са голяма рядкост.

– Огледала – презрително изръмжа Агрикола. – Би трябвало да изпълнява задълженията си в Силурия, а не да купува огледала.

Откъм града на два пъти прозвуча рог и Агрикола грабна меча и шлема си, познал уговорения сигнал.

– Престолонаследникът – обясни ми той. Излязохме навън и наистина видяхме Мюриг да язди към нас. – Изнесох лагера си тук – сподели старият воин, докато гледаше как почетната гвардия се подрежда в две редици, – за да съм по-далеч от техните свещеници.

Принц Мюриг пристигна придружен от четирима християнски свещеници, които тичаха край коня му. Принцът бе млад човек, но когато го видях за първи път беше още дете. Впрочем това не беше много отдавна, но той криеше младостта си зад избухливия си нрав. Беше нисък, блед и слаб с рядка кафява брада. Известен със своята дребнава педантичност, той изпитваше невероятно удоволствие да се заяжда за подробности в съда и да слуша разправиите за щяло и за нещяло между служителите на църквата. Славеше се и със своята ученост – разправяха, че бил неборим в доводите си срещу пелагийската ерес, която толкова безпокоеше християнската църква в Британия. Освен това знаел наизуст всичките осемнадесет глави на Британското племенно право и родословието на десет британски кралски рода до двадесето коляно заедно с имената на подвластните им кланове и племена. При това почитателите на Мюриг твърдяха, че неговата жажда за знания била неутолима и не се задоволявал с наученото. За тях той изглежда беше самото възплъщение на учеността и най-добрият оратор в Британия. Според мен обаче принцът беше наследил цялата интелигентност на баща си, но нито капка от неговата мъдрост. Не някой друг, а Мюриг навремето убеди

Гуент да изостави Артур преди битката в долината Лъг. Това бе достатъчна причина да не го обичам, но въпреки това покорно се отпуснах на коляно, когато принцът слезе от коня си.

– Дерфел – каза той с невероятно пискливия си глас, – помня те – и без да ми кажа да стана мина покрай мен и влезе в палатката. Агрикола ми махна с ръка да ги последвам и аз, и така ме отърва от компанията на четиримата запъхтяни свещеници, които нямаха никаква работа в лагера освен да стоят до полите на своя принц. Мюриг беше облечен с тога. На врата му висеше тежък дървен кръст, закачен на сребърна верига. Моето присъствие изглежда не му се понрави, ако съдя по навъсения поглед, който ми отправи. После се обърна към Агрикола и с кисел тон занарежда нещо, но разговорът се водеше на латински, така че нямах представа за какво ставаше въпрос. Мюриг подкрепяше доводите си, размахвайки някакъв пергамент пред носа на стария воин, който търпеливо понасяше многословната му тирада.

Накрая Мюриг свърши, нави пергаментата, пъкна го в гънките на тогата и се обърна към мен.

– Надяваме се не очакваш от нас да храним твоите хора, нали? – запита той, минал отново на британски език.

– Ние си носим храна, лорд принц – успокоих го аз, после се поинтересувах за здравето на баща му.

– Кралят има киста в корема – обясни Мюриг с неприятния си фалцет. – Налагаме го с лапи, лекарите редовно му пускат кръв, но уви, няма подобрение, явно такава е Божията воля.

– Повикайте Мерлин, лорд принц – предложих аз.

Мюриг примигна срещу мен. Беше късоглед и в усилията си да вижда по-ясно се вторачваше и присвиваше очи – може би затова винаги изглеждаше в лошо настроение. Изсмя се подигравателно на предложението ми.

– Ти, разбира се, си, моля да ми простиш тази забележка, известен като един от глупците, рискували живота си в кралството на Диурнач, за да върнат някаква купа в Думнония. Дълбока купа за разбъркване, ако не се лъжа?

– По-скоро казан, лорд принц.

Тънките устни на Мюриг трепнаха в бърза усмивка.

– Не ви ли дойде на ум, лорд Дерфел, че за времето на вашия поход, гуентските ковачи можеха да ви направят цяла дузина казани?

– Следващия път ще знам къде да си поръчам кухненските посуди, лорд принц – отвърнах аз. Мюриг се вкамени, поразен от иронията и

нахалството на моя отговор, а Агрикола се усмихна.

– Разбра ли нещо от нашия разговор? – попита старият воин, когато Мюриг си тръгна.

– Не владее латински, лорд.

– Недоволстваше задето един от старейшините не си е платил данъците. Горкият човек ни дължи тридесет пушени съомги и двадесет каруци нарязани дърва, а е докарал само пет каруци с дърва и нито една риба. Мюриг не ще да разбере, че племето на Силиг прекара тежка епидемия миналата зима, някои изловил незаконно всичката риба в река Уи и въпреки всичко Силиг ми е довел двеста копиеносци – Агрикола плю с отвращение. – По десет пъти на ден! По десет пъти на ден принцът идва тук с някакъв проблем, дето всеки полуинтелигентен чиновник от хазната би решил за нула време. Просто ми се иска баща му да си стегне превръзката на корема и да се върне на трона.

– Сериозно болен ли е Тюдрик?

Агрикола сви рамене.

– По-скоро е уморен, а не болен. Исква да се откаже от трона. Разправя, че ще се подстриже и ще стане свещеник – Агрикола се изплю на пода. – Но аз ще се оправя с нашия престолонаследник. Ще гледам неговите дами да тръгнат с нас на война.

– Неговите дами ли? – попитах аз, заинтригуван от ироничния тон, с който бе изречена тази дума.

– Може да е съляп като червей, лорд Дерфел, но момичетата ги забелязва веднага, като сокол полска мишка. Пада си той по жените, и колкото повече толкова по-добре. И защо не? Нали е принц? – Агрикола свали колана с меч и го закачи на пирон забит в един от подпорните колове на палатката. – Утре ли потегляте?

– Да, лорд.

– Ела да вечеряме заедно довечера – покани ме той и ме побутна към изхода. Навън присви очи към небето. – Лятото ще бъде сухо, лорд Дерфел. Чудесно лято за избиване на сакси.

– И за велики нови песни – добавих аз възторжено.

– Често си мисля, че бедата на нас, британите, е, че отделяме прекалено много време за песни и недостатъчно за избиване на сакси.

– Тази година няма да е така – уверих го аз, – не и тази година.

Това бе годината на Артур, годината за клане на сакси. Годината, в която се молих за пълна победа.

Щом излязохме от Магнис тръгнахме по правите римски пътища,

които свързваха централните райони на Британия. Вървахме с добра крачка и стигнахме в Кориниум само за два дни. Отново бяхме у дома, в Думнония и това изпълваше сърцата ни с радост. Петолъчните звезди на щитовете ни трябва да са изглеждали странни в очите на местните жители, но щом чуеха името ми всички коленичиха за благословия, защото аз бях Дерфел Кадарн, военачалникът задържал врага в долината Лъг и Воин на Свещения съд – хората в моята родина явно високо ме ценяха. Поне езичниците. В градовете и в по-големите села, където християните бяха по-многобройни, ни посрещаха по-скоро с проповеди. Поучаваха ни, че сме тръгнали да се бием със саксите по Божията воля, но въпреки това умрем ли в битка душите ни щели отидат в ада, ако още не сме се отрекли от по-старите Богове.

Повече се страхувах от саксите отколкото от ада на християните. Саксите бяха ужасен враг – бедни, очаяни и многобройни. В Кориниум се носеха злокобни приказки за нови кораби, приставаци почти ежедневно по източните брегове на Британия и всеки от тях бил пълен с железни воители и с техните гладни семейства. Нашествениците искаха земята ни и можеха да съберат стотици копия, мечове и двуостри брадви, за да ги пратят срещу нас. Но ние бяхме толкова уверени в себе си. Втурнахме се в тази война почти слепешката. Сигурно след ужасите в долината Лъг бяхме започнали да вярваме, че никой не може да ни победи. Бяхме млади и силни, Боговете ни обичаха и освен това имахме Артур.

В Кориниум срещнах Галахад. След раздялата ни в Поуис той бе помогнал на Мерлин да занесе Свещения съд в Инис Уидрин и бе прекарал пролетта във възстановената крепост Каер Амбра, откъдето заедно с воините на Сеграмор бе участвал в редица набези дълбоко в Лоегир. Саксите са се подготвили за нашето пристигане, каза той. На всеки хълм имаше пост и сигнален огън, който щеше да лумне щом ни забележеха, за да не можем да ги изненадаме. Галахад бе дошъл в Кориниум за големия Военен съвет, свикан от Артур. Беше довел със себе си Каван и другите воители от моя отряд, които бяха отказали да тръгнат с нас на север в земите на Диурнач. Каван падна на коляно и ме помоли да му разреша, на него и на останалите, да подновят клетвата си към мен.

– Не сме полагали клетва пред никой друг – увери ме той, – само пред Артур, а според него трябва да се върнем при теб, ако ти ни приемеш.

– Мислех, че вече си забогатял и си се върнал в Ирландия, Каван. Той се усмихна.

– Още не съм изхвърлил дъската за игра, господарю.

Приех го, разбира се, отново на служба при мен. Той целуна острието на Хюелбейн и поиска разрешение да изрисува на щита си бяла звезда.

– Може да нарисуваш бяла звезда – казах аз, – но само с четири лъча.

– С четири ли, господарю – Каван погледна към моя щит. – Но твоят е с петолъчна звезда.

– Петият лъч е за Воините на Свещения съд – заявих аз. Това натъжи Каван, но трябваше да се съгласи с мен. Артур не би одобрил решението ми, защото с право щеше да забележи, че петият лъч става отличителен белег, който внушава, че някои от моите хора превъзхождат другите. Но воините обичат тези отличия, а мъжете, осмелили се да тръгнат по Тъмния път, го заслужаваха.

Отидох да поздравя хората, дошли с Каван. Бяха се разположили на лагер край река Чърн на изток от Кориниум. Край бреговете на малката река лагеруваха поне сто човека. Зад стените на града нямаше място за всички копиеносци, свикани от Артур. Войската всъщност трябваше да се събере при Каер Амбра, но всеки военачалник, дошъл в Кориниум за Военния съвет, бе довел своя свита. Тези мъже бяха достатъчни, за да придадат на бреговете на Чърн вид на военен лагер. Струпаните на пирамиди щитове от пръв поглед доказваха успеха на Артуровата стратегия – виждаше се черният бик на Гуент, червеният дракон на Думнония, лисицата на Силурия, мечката на Артур и щитовете на мъже като мен, удостоени с честта да имат свой собствен знак: звезди, соколи, орли, глигани, ужасният череп на Сеграмор и самотният християнски кръст на Галахад.

Кълхуч, братовчедът на Артур, бе вдигнал свой лагер с хората си, но побърза да дойде при нас, за да ме поздрави. Беше ми приятно отново да го видя. Бяхме се сражавали рамо до рамо в Беноик и аз го обичах като брат. Той беше циничен, смешен, весел, закачлив, невеж и груб, и воин, какъвто всеки мечтае да има до себе си в битка.

– Чувам, че си пъкнал самуна в пещта на принцесата – каза той след като се прегърнахме. – Щастлив пес си ти. Да не би да си накарал Мерлин да ти извърти някоя магия?

– Не една, а хиляда.

Той се засмя.

– И аз не мога да се оплача. Сега имам три жени, които си вадят очите непрекъснато и трите са бременни – захили се и се почеса по

корема. – Аман от тия въшки. Човек не може да се отърве от тях. Остава ми утешението, че здравата нахапаха онова малко копеле Мордред.

– Нашият господар краля – подразних го аз.

– Малкото копеле – повтори той. – Казвам ти, Дерфел, бил съм го до кръв и пак неще да учи. Гадна крастава жаба – изплю се Кълхуч. – Значи утре ще говориш срещу Ланселот, а?

– Ти пък откъде знаеш? – Не бях споделил с никого решението си по този въпрос освен с Агрикола, а новината бе стигнала дори преди мен в Кориниум. Или може би хората познаваха твърде добре моята неприязън към краля на Силурия и просто смятаха, че не бих могъл да постъпя по друг начин.

– Всеки го знае – отвърна Кълхуч – и всички те подкрепят.

Той плъзна поглед край мен и плюю.

– Гарвани.

Обърнах се и видях на другия бряг на Чърн процесия от християнски свещеници. Бяха десетина души – всички с черни роби, всичките с бради и всичките напяваха една от своите мрачни религиозни песни. Двасетина копиеносци вървяха след свещениците и аз с изненада забелязах, че щитовете на някои от тях бяха с лисицата на Силурия, а на други с морския орел на Ланселот.

– Ритуалите не бяха ли обявени за след два дни? – попитах аз Галахад, който стоеше до мен.

– И ще бъдат след два дни – рече той. (Преди война винаги се изпълняват ритуали, за да се измоли благословията на Боговете – и на езическите божества, и на християнския Бог.) – Това прилича повече на покръстване – добави Галахад.

– Какво, в името на Бел, означава „покръстване“? – попита Кълхуч. Галахад въздъхна.

– Покръстването, скъпи ми Кълхуч, нагледно показва как Бог в своята милост измива човешките грехове, когато повярваш в него.

Това обяснение накара Кълхуч да избухне в смях. Един от свещениците, който затыкваше полите на расото си в колана, погледна сърдито към нас, после нагази в плитката вода край брега и с един прът заопипва дъното на плитката река да открие някое по-дълбоко място, подходящо за ритуала на покръстването. Непохватните му движения привлякоха тъпла отегчени копиеносци, които се струпаха на отсания бряг точно срещу християните.

За известно време нищо съществено не се случи. Силурските копиеносци някак смутени охраняваха свещениците, докато ония с

остриганите си темета виеха нещо като песен. Свещеникът във водата продължаваше да ръчка в реката с дългия кол, увенчан със сребърен кръст.

– Никога няма да успееш да хванеш пъстърва с това – провикна се Кълхуч, – защо не опиташ с рибарско копие?

Копиеносците на нашия бряг се засмяха, а свещениците ни погледнаха навъсено без да спират отегчителната песен. Някакви жени от града дойдоха и запяха с тях.

– Женска религия – плю Кълхуч.

– Това е моята религия, скъпи Кълхуч – измърмори Галахад. Той и Кълхуч спориха така през цялото време, докато воювахме в Беноик, но този спор бе вечен, както впрочем и тяхното приятелство.

Свещеникът откри достатъчно дълбоко място, където водата му стигаше до кръста и се опита да забие там прътта. Течението обаче проваляше опитите му и всеки път, когато водата събаряше кръста, копиеносците свиркаха и дюдюкаха. Сред зрителите имаше и християни, но те не се опитаха да спрат подигравките.

Накрая свещеникът успя да забие кръста, макар и не много здраво, и излезе от реката. Копиеносците отново засвиркаха и задюдюкаха при вида на кльощавите му бели крака и той припряно пусна мокрите поли на дрехата си да ги скрие.

Тогава се появи втора процесия. На нашия бряг се възцари пълна тишина. Копиеносците замълчаха почтително, тъй като идващите десетина воители придружаваха волска кола, покрита с бяло ленено платно. В нея седяха две жени – Гуинивийр и кралица Илейн, майката на Ланселот, и един свещеник. Най-странното беше, че този свещеник бе не някой друг, а епископ Сенсъм. Беше облечен с всички салтанати на епископското облекло – един куп пищни филони (дълго наметало, носено при специални случаи от църковните служители, б. пр.) и бродирани шалове, а на врата му висеше тежък кръст от червеникаво злато. Остриганото му теме розовееше, изгоряло от слънцето. Люхтигерн, както му викаше Нимю – господарят на мишките.

– Мислех, че Гуинивийр не може да го понася – учудих се аз, защото Гуинивийр наистина на времето ненавиждаше Сенсъм, а сега той се возеше в нейната кола. – Освен това Сенсъм не беше ли в немилост?

– Понякога лайната изплуват на повърхността – изръмжа Кълхуч.

– А Гуинивийр дори не е християнка – възмутих се аз.

– Я виж, с нея идва още едно лайно – вдигна ръка Кълхуч, сочейки група от шест конници, които язدهа след трополящата волска каруца.

Водеше ги Ланселот. Беше възседнал черен кон и беше облечен само с карирани панталони и бяла риза. От двете му страни бяха синовете на Артур, Амхар и Лохолт, в пълно бойно облекло – шлемове с пера, плетени ризници и дълги ботуши. Зад тях яздеше още един воин с ризница, а другите двама носеха дълги бели роби на друиди.

– Друиди? – удивих се аз – На християнско покръстване?

Галахад вдигна рамене – и той нямаше обяснение за това. Двамата друиди бяха млади яки мъже с красиви тъмни лица, гъсти черни бради и дълги грижливо сресани черни коси, които се спускаха зад остриганите им тонзури – една тясна обръсната ивица над челото. Всеки от тях носеше черен жезъл, закичен с метличина, но и меч на кръста, което беше необичайно за друиди. Воинът, който яздеше с тях, не беше мъж, а жена – висока, изправена, червенокоса жена. Невероятно дългата ѝ коса се стелеше под ръба на сребърния ѝ шлем и стигаше чак до гърба на коня.

– Казва се Ейд – осведоми ме Кълхуч.

– Коя е тя?

– А ти коя мислиш? Прислужничка в кухнята му, може би? Тя му топли леглото – захили се Кълхуч. – Не ти ли напомня на някого?

Напомняше ми на Ледуис, любовницата на Гундлеус. Нима съдбата на силурските крале беше винаги да имат любовници, които яздят и носят меч като мъже? Ейд имаше дълъг меч на кръста си, беше нанизала на ръката си ремъка на щит с изобразен морски орел и държеше копие.

– На любовницата на Гундлеус – отговорих на Кълхуч.

– С тая червена коса? – Кълхуч бе разочарован от моята несъобразителност.

– На Гуинивиър – досетих се най-сетне аз. Наистина имаше някаква далечна прилика между Ейд и надменната Гуинивиър, която седеше до кралица Илейн. Илейн беше бледа, но иначе не забелязах никакви други доказателства за болестта, която според слуховете бавно я убиваше. Гуинивиър изглеждаше красива както винаги, раждането не беше оставило видими следи по нея. Не беше довела детето си, но аз и не очаквах това от нея. Гуидър без съмнение беше в Линдинис, в ръцете на своята дойка, достатъчно далече за да не може да безпокои съня на майка си като плаче.

Синовете на Артур слязоха от конете зад Ланселот. Все още бяха твърде млади, едва възмъжали, за да носят копие в битка. Бях ги виждал много пъти, но не ги харесвах, защото не бяха взели и капка от практичния разум на баща си. Разглезиа ги като малки и сега бяха станали буйни, себични, алчни младежи, които не обичаха своя баща, презираха

майка си Айлийн и си отмъщаваха за незаконния си произход на хора, които не смееха да се противопоставят на потомци на Артур. Бяха наистина жалки. Двамата друиди се смъкнаха от конете си и застанаха до волската кола.

Първи Кълхуч разбра какво се канеше да прави Ланселот.

– Ако бъде покръстен – изръмжа той до ухото ми, – няма да може да се присъедини към култа на Митра, нали така?

– И Бедуин беше християнин – припомних му аз, – а идваше на нашите събирания. При това той беше епископ.

– Скъпият Бедуин – обясни ми Кълхуч – играеше и от двете страни на дъската за игра. Когато умря, намерихме в къщата му изображение на Бел, а жена му ни каза, че правел жертвоприношения пред него. Ще видиш, че съм прав. Така Ланселот ще избегне позора да бъде отхвърлен от Митра.

– Може пък да е бил докоснат от Господ Бог – възпротиви се Галахад.

– Ако е така, твоят Бог просто си е изцапал ръцете – отвърна Кълхуч. – Прощавай, ако такава... оня ти беше брат все пак.

– Полубрат – уточни Галахад явно за да подчертае, че с Ланселот го свързва по-далечно родство.

Каруцата спря съвсем близо до брега на реката. Сенсъм се изтътрузи по надолнището до тръстиките и без да повдига полите на пищните си дрехи нагази във водата. Ланселот слезе от коня си и зачака на брега докато епископът стигне до кола с кръста. Сенсъм е дребен човек, така че водата там го заля чак до тежкия кръст, който висеше на тесните му гърди. Той се обърна към нас – станали по неволя негово паство – и издигна силния си глас.

– Тази седмица вие ще понесете копията си срещу врага и Бог ще ви благослови. Бог ще ви помогне! А днес, тук в тази река, ще видите доказателство за силата на нашия Бог. – Християните сред нас се прекръстиха, а езичниците, като Кълхуч и мен, плюха да прогонят злото.

– Виждате тук крал Ланселот! – продължи Сенсъм, махвайки с ръка към Ланселот, сякаш не го бяхме разпознали вече. – Той е героят от Беноик, кралят на Силурия и Лорд на орлите!

– Лорд на кое? – попита Кълхуч.

– И тази седмица – не му обърна внимание Сенсъм, – точно тази седмица, той трябваше да бъде приет сред гнусната пасмина, почитаща Митра – този лъжлив Бог на кръвта и гнева.

– Не можеше и да се надява на това – изрева Кълхуч сред дружния

ропот на мъжете, почитатели на Митра.

– Но вчера – надвика ни Сенсъм – този благороден крал получи видение. Видение! Не някакво кошмарно бълнуване, предизвикано от лошо храносмилане или от пиян магьосник, а чисто и красиво видение, дошло от небето на златни крила. Свято видение!

– Аха, Ейд си е вдигнала полите – измърмори Кълхуч.

– Светата и благословена Майка Божия се яви на Ланселот – викна Сенсъм. – Самата Дева Мария, тази тъжна мадона, от чиято девствена и съвършена утроба се роди детето Иисус, Спасителят на цялото човечество. И вчера сред поток от светлина, сред облак от златни звезди, тя се явила на крал Ланселот и с нежната си ръка докоснала Танладуир! – Сенсъм отново махна назад с ръка, а Ейд тържествено измъкна меч на Ланселот, наричан Танладуир, ще рече „Светлия убиец! и го вдигна високо. Стоманата отрази слънчевата светлина право в очите ми и за миг ме заслепи.

– Нашата благословена Богородица обещала на краля, че с този меч ще бъде извоювана победа за Британия. Казала, че той е докоснат от ръката на Сина, белязана с гвоздей, и е благословен от ласката на Неговата майка. От днес нататък, заявила нашата Дева, този меч ще се нарича Острието на Христос, защото е свещен.

Ланселот, ако трябва да бъде честен, изглеждаше ужасно смутен по време на тази проповед. И нищо чудно – цялата тази церемония сигурно го притесняваше, защото той беше човек с голяма гордост и лесно ранимо достойнство, но въпреки това явно бе решил, че е по-добре да бъде потопен в реката, отколкото публично да бъде унижен като не бъде избран сред посветените в тайнствата на Митра. Сигурен, че няма да бъде приет в редовете на митраистите, той се бе съгласил публично да се откаже от старите Богове. Забелязах как Гуинивиър съзнателно избягва да гледа към реката и рееше поглед към бойните знамена, забити във валовите и край дървените укрепления, ограждащи Кориниум. Тя беше езичница, почитателка на Изиди, всички знаеха, че мрази християнската религия. Но беше превъзмогнала своята омраза, явно притисната от необходимостта да подкрепи с личното си присъствие тази публична церемония, която щеше да спаси Ланселот от унижението на Митра. Двамата друиди разговаряха тихо с нея и понякога успяваха да я разсмеят.

Сенсъм се обърна с лице към Ланселот.

– Кралю господарю – викна той така че да може и ние на отсрещния бряг да го чуем – елате сега! Влезте във водите на живота, като малко дете да получите своето кръщение в името на благословената църква

на единствения истински Бог.

Гуинивиър бавно се обърна да види как Ланселот ще нагази в реката. Галахад се прекръсти. Християнските свещеници на отсрещния бряг разпериха ръце за молитва, а жените коленичиха, вперили възторжено очи в красивия, висок крал, който застана във водата до епископ Сенсъм. Слънчевите лъчи играеха по водата и се гонеха с отблясъка от кръста на Сенсъм. Ланселот не вдигаше очи като че ли не искаше да вижда хората, които ставаха свидетели на този унизителен ритуал.

Сенсъм протегна ръка и я положи върху короната, увенчала главата на Ланселот.

– Приемаш ли – викна той, така че да го чуем всички – истинската вяра, единствената вяра, вярата в Христос, който умря заради нашите грехове.

Ланселот изглежда каза: «Да», макар никой от нас да не чу отговора му.

– Тогава – продължи Сенсъм, а аз се зачудих откъде такъв глас у такова човече, – отказваш ли се от всички други Богове и от всички други вери и от всички други нечисти духове и демони, идоли и дяволски изчадия, чиито нечисти дела заблуждават този свят?

Ланселот кимна и измъкна нещо.

– А осъждаш ли – продължи епископът с явно удоволствие – и осмиваш ли ритуалите на Митра, признаваш ли, че те са изпражнения на Сатаната и ужас за нашия Господ Иисус Христос?

– Да – ясно чухме отговора на Ланселот.

– Тогава в името на Отца – викна Сенсъм – на Сина и на Светия Дух, аз те провъзгласявам за християнин – и тук епископът дръпна силно короната върху главата на Ланселот и го потопи целия в студената вода на Чърн. Сенсъм задържа Ланселот толкова дълго под водата като че ли искаше да го удави. Накрая го пусна и докато копелето плюеше и кашляше епископът отново заговори.

– Обявявам те за благословен, наричам те християнин и те зачислявам в свещената армия на Христовите воители – завърши Сенсъм.

Гуинивиър, без да знае точно какво се прави в такива случаи, учтиво започна да ръкопляска. Жените и свещениците подеха нова песен.

– Какво в светото име на светата блудница е «Светия Дух»? – заяде се Кълхуч с Галахад.

Но Галахад нямаше време за това. Обладан от щастие от покръстването на брат си, той се втурна към реката, прецапа я и застана пред Ланселот, точно когато онзи зачервен и почти задушен измъкваше главата

си от водата, за да поеме първата си глътка въздух. Ланселот не очакваше да види Галахад пред себе си и за момент замръзна неподвижен, без съмнение изпълнен със съзнанието, че Галахад бе мой приятел. Но после внезапно си спомни, че току-що му бяха вменили християнска любов и се остави в ръцете на своя полубрат, който възторжено го прегърна.

– Няма ли и ние да целунем кучия син? – захили се Кълхуч към мен.

– Остави го – казах аз. Ланселот не ме беше виждал и аз няхах никакво желание да ме вижда, но точно тогава ме забеляза Сенсъм, който беше излязъл от реката и се опитваше да изцеди водата от тежките поли на дрехите си. Господарят на мишките просто не можеше да отmine враг без да го предизвика и сега не устоя на изкушението.

– Лорд Дерфел! – викна епископът.

Не му обърнах внимание. Но Гуинивиър чу името ми и рязко извърна глава. Изостави Ланселот и Галахад, с които разговаряше, и сопнато заповяда на коларя да потегля. Той сръчка воловете с остена и каруцата тръгна. Ланселот бързо се метна вътре, зарязвайки своите последователи на брега на реката. Ейд подкара коня си след волската кола, хванала юздите на кралския кон.

– Лорд Дерфел! – викна отново Сенсъм.

Обърнах се неохотно към него.

– Какво има, епископе?

– Бих ли могъл да ви убедя да последвате крал Ланселот във реката на изцелението?

– Скоро се къпах – при последното пълнолуние – отговорих аз и воините на нашия бряг се засмяха. Сенсъм се прекръсти.

– Ще трябва да се изкъпеш в свещената кръв на Господния агнец – викна той, – за да измиеш нечистотиите, оставени в душата ти от Митра! Ти си едно зло, Дерфел, грешник, идолопоклонник, дяволово изчадие, сакска издънка, господар на курва!

Последната обида събуди гнева ми. Другите обиди бяха просто празни думи, но Сенсъм, макар и умен, никога не проявяваше благоразумие при подобни публични противоборства и сега не можа да се съдържи и да спести тази последна обида, насочена срещу Сийнуин. Втурнах се срещу него през реката, сподирен от окуражителните възгласи на воините от източния бряг на Чърн. Те се развикаха още по-високо, когато изплашеният Сенсъм хукна да бяга. Беше доста далеч от мен, освен това бягаше бързо, но мокрите поли на купищата тежки дрехи върху него се замотаха в краката му и не след дълго аз го застигнах и го спънах с

копието си. Той се просна по очи сред маргаритките и жълтите иглики.

Извадих Хюелбейн и опрях острието в гърлото му.

– Не чух добре как ме нарече накрая, епископе.

Той не отвърна, а хвърли поглед към другарите на Ланселот, които приближаваха към нас. Амхар и Лохолт бяха извадили мечовете си, но двамата друиди само ме наблюдаваха с неразгадаем израз на лицата. През това време Кълхуч вече бе прекосил реката и застана до мен, както и Галахад. А разтревожените копиеносци на Ланселот ни гледаха от далеч.

– Та какво каза накрая, епископе, чий господар съм аз? – попитах отново аз, докосвайки гърлото му с Хюелбейн.

– На Вавилонската курва! – изхърхори той отчаяно, – всички езичници я почитат. Блудницата, лорд Дерфел, истински звяр! Антихристът!

Усмигнах се.

– Аз пък си помислих, че обиждаш принцеса Сийнуин.

– Не, лорд, не! Не! – склочи той ръце. – Никога!

– Закълни се тогава.

– Кълна се, лорд! В Светия Дух, кълна се.

– Не знам кой е Светият Дух, епископе – охладих аз ентузиазма му и натиснах с върха на Хюелбейн адамовата му ябълка. – Закълни се пред моя меч. Целуни го и ще ти повярвам.

В този момент Сенсъм ме намрази. И преди не ме харесваше, но сега направо ме ненавиждаше. Въпреки това опря устни до острието на Хюелбейн и целуна стоманата.

– Не съм искал да обидя принцесата. Кълна се.

Задържах Хюелбейн върху устните му за миг, после прибрах меча в ножницата и оставих Сенсъм да се изправи.

– Мислех, че пазиш Свещено бодливо дръвче в Инис Уидрин, епископе?

Той се опита да изчисти тревата от мокрите си дрехи и сопнато ми отговори:

– Бог ме призова да свърша по-висши дела.

– Разкажи ми за тях.

Той ме погледна, очите му бяха пълни с омраза, но страхът надделя.

– Бог ме призова да застана до крал Ланселот, лорд Дерфел. А Неговата милост смекчи сърцето на принцеса Гуинивийър. Тая надежди, че и тя някой ден ще види неугасващата Му светлина.

Това ме разсмя.

– Тя вижда светлината на Изида, епископе, и ти много добре знаеш. Освен това те мрази, боклук такъв, така че кажи какво си и дал, та си я накарал да промени решението си.

– Аз да ѝ дам на нея? – престори се той на удивен. – Че какво мога аз да дам на една принцеса? Аз нямам нищо, аз съм беден, за да служа на Господа, аз съм само един скромен свещеник.

– Ти си една крастава жаба, Сенсъм. Мръсотия под ботушите ми – плюх, за да прогоня злото. От думите му предположих, че идеята за покръстването на Ланселот е била негова, и че именно тази идея бе спасила силурския крал от унижението да бъде отхвърлен от Митра. Но не вярвах, че това предложение е било достатъчно, за да помири Гуинивийър със Сенсъм и неговата религия. Той сигурно ѝ беше дал нещо или ѝ беше обещал нещо. Знаех, че няма да си признае, затова само плюх още веднъж, а той, решил, че хрчката е знак да си върви, пъргаво затича към града.

– Хубаво представление – каза хапливо единия от двамата друиди.

– А пък лорд Дерфел Кадарн – добави другият – се слави с вкус към хубавото.

Щом погледнах към него, той кимна и се представи.

– Динас.

– А аз съм Лавейн – каза другарят му. И двамата бяха високи, с телосложение на воители, а лицата им бяха твърди и самоуверени. Дрехите им бяха ослепително бели. И двамата имаха дълги черни коси, грижливо вчесани – взискателност, която изглеждаше някак смразяваща на фона на техните каменни лица. Безизразните им лица ми напомнях на Сеграмор. Пълна противоположност на Артур, който беше прекалено нервен и неспокоен, докато Сеграмор и някои други велики воители, стояха с каменни лица, които смразяваха противника в битка. Аз например никога не изпитвам страх, когато срещу мен има шумен враг, но съм нащрек при спокоен противник, защото тези мъже са най-опасни. Тия двама друиди притежаваха същата спокойна увереност. Освен това много си приличаха и аз предположих, че са братя.

– Ние сме близнаци – каза Динас, сякаш прочел мислите ми.

– Като Амхар и Лохолт – добави Лавейн, махвайки към синовете на Артур, които още стояха с извадени мечове. – Но могат да ни различават, защото аз имам белег тук – Лавейн докосна дясната си буза, където една бяла черта се връзваше в рошавата му брада.

– Спомен от долината Лъг – намеси се Динас. Подобно на брат си и той имаше невероятно дълбок глас, прекалено дрезгав за неговата

възраст.

– Видях Танабурс в долината Лъг – казах аз, – помня и Йорует, но мисля, че нямаше други друиди във войската на Горфидид.

Динас се усмихна.

– В долината Лъг се бихме като воители.

– И оставихме там нашия дял убити думнонци – добави Лавейн.

– Подстригахме се за друиди веднага след битката – обясни Динас. Гледаше ме без да мига и без да отмества очи. – А сега – продължи той – служим на крал Ланселот.

– Неговите клетви са и наши клетви – включи се отново Лавейн. В думите му звучеше някаква далечна заплаха.

– Как може друиди да служат на християнин? – предизвиках ги аз.

– Като използват по-стари магии заедно със своите, разбира се – отговори Лавейн.

– А ние наистина правим магии, лорд Дерфел – добави Динас, вдигна празната си ръка, сви я в юмрук, обърна я и разтвори пръсти – на дланта му лежеше яйце на дрозд. Той го захвърли небрежно. – Служим на крал Ланселот по собствена воля. Неговите приятели са и наши приятели.

– А неговите врагове са и наши врагове – завърши Лавейн вместо брат си.

– А ти – не можа да се съдържи синът на Артур Лохолт и се присъедини към това предизвикателство – ти си враг на нашия крал.

Погледнах към двамата по-млади близнаци – неопитни и непохватни младежи, които се отличаваха с прекомерна гордост и твърде малко разум. И двамата бяха наследили издълженото скулесто лице на баща си, но не приличаха на него, защото чертите им бяха изкривени от раздразнителния им нрав и дълбока обиди.

– И защо да съм враг на твоя крал, Лохолт? – попитах го аз.

Той не знаеше какво да каже и никой от другите не отговори вместо него. Динас и Лавейн бяха твърде умни, за да започнат кавга тук, въпреки че наблизко стояха копиеносците на Ланселот. До мен бяха Кълхуч и Галахад, а отвъд бавните води на Чърн имаше десетки воители, които биха застанали на моя страна. Лохолт се изчерви, но не каза нищо.

Блъснах мечи на настрана с Хюелбейн и се приближих плътно до него.

– Послушай съвета ми, Лохолт – казах му тихо. – Избирай враговете си по-мъдро, отколкото приятелите си. Няма за какво да се карам с теб, нито пък имам желание за това, но ако ти искаш да бъдем врагове,

тогава мога да те уверя, че нито любовта ми към баща ти, нито моето приятелство с майка ти може да ме спре да вкарам Хюелбейн в корема ти и да закопая душата ти в някое торище – скрих меча в ножницата. – А сега върви.

Той примигна срещу мен, но нямаше кураж да се бие. Отиде да вземе коня си и Амхар тръгна с него. Динас и Лавейн се засмяха, а Динас дори ми се поклони. – Победа! – изръкопляска той.

– Разгромени сме – каза Лавейн, – пък и какво друго можехме да очакваме от един Воин на Свещения съд? – добави той с присмех.

– И убиец на друиди – обади се Динас, без никакъв присмех.

– Нашият дядо Танабурс – довърши Лавейн и аз си спомних, че в Лейн Галахад ме беше предупредил за враждебното отношение на тези двама друиди към мен.

– Хората вярват, че е много глупаво да убиеш друид – продължи Лавейн с дрезгавия си глас.

– Особено ако този друид е нашият дядо – намеси си Динас. – Той ни беше като баща.

– Защото баща ни умря – каза Лавейн.

– Когато бяхме малки – довърши Динас.

– От нечиста болест – обясни Лавейн.

– И той беше друид – отново се обади Динас. – Той ни научи да правим заклинания. Можем да предизвикваме мана по житата.

– Можем да накараме жените да стенат – каза Лавейн.

– И да кисваме млякото.

– Още докато е в гърдите на родилките – добави Лавейн, обърна се рязко и с поразителна подвижност се метна на седлото.

Брат му скочи на другия кон и пое юздите.

– Можем да правим и друго освен да разваляме мляко – каза мрачно Динас и точно както преди протегна празната си ръка, сви я в юмрук, обърна я и отново я отвори – на дланта му имаше петолъчна звезда, изрязана от пергамент. Усмихна се, после разкъса пергамента на парченца и ги пръсна из тревата.

– Можем да заличаваме звезди – каза той за сбогом и заби пети в хълбоците на коня.

Двамата се отдалечиха в галоп. Аз плюх. Кълхуч донесе копието ми, което бях изпуснал някъде, и ми го подаде. – Кой бяха тия, мътните да ги вземат? – попита той.

– Внуци на Танабурс – плюх аз за втори път срещу злото. – Вълчетата на един лош друид.

– И могат да заличават звезди? – гласът му звучеше несигурно.

– Само една звезда – не откъсвах аз очи от двамата ездачи. Знаех, че Сийнуин беше в безопасност в замъка на брат си, но знаех също, че ще трябва да убия двамата близнаци от Силурия, ако исках да си остане в безопасност. Проклятието на Танабурс още тегнеше над мен и носеше имената на Динас и на Лавейн. Плюх за трети път, пипнах и дръжката на Хюелбейн за щастие.

– Трябваше да убием брат ти в Беноик – изръмжа Кълхуч на Галахад.

– Да ми прости Бог – отвърна Галахад, – но май си прав.

Два дни след това пристигна Кунеглас и вечерта имаше Военен съвет, а след съвета под оградената с ореол луна и под светлината на пламтящи факли ние обрекохме копията си на войната срещу саксите. Ние, воините на Митра, потопихме остриетата на своите копия в бича кръв, но не се събрахме да избираме нови посветени. Нямаше нужда, Ланселот с покръстването си беше избегнал унижението да бъде отхвърлен, макар че за всички нас бе истинска мистерия как християнин може да държи на служба при себе си друиди.

В този ден дойде и Мерлин. Той ръководеше всички езически ритуали. Помагаше му Йорует от Поуис, но от Динас и Лавейн нямаше и следа. Пяхме бойната песен на Бели Маур, измихме копията си в кръв и се зарекохме да избием всички сакси. На следващия ден тръгнахме.

* * *

Саксите в Лоегир имаха двама влиятелни вожда. И те като нас имат големи вождове и по-незначителни крале, които властват над отделни племена. Някои от тези племена дори не се смятат за сакси, ами казват, че са англи или юти. Ние обаче наричахме всички сакси и познавахме само двама важни крале – Аел и Сердик. Те се ненавиждаха взаимно.

По онова време по-известният, разбира се, беше Аел. Той величаеше себе си с титлата «бретуалда», което на сакски ще рече «владетелят на Британия». Земите му се простираха на юг от Темза чак до границата на далечната Елмет. Неговият съперник Сердик владееше южното британско крайбрежие и територията му граничеше само със земите на Аел и с Думнония. Аел беше по-възрастен от Сердик, с повече земи и по-голяма войска, затова ние го смятахме за нашия основен враг. Вярвахме, че след като разгромим Аел, лесно ще се справим със Сердик.

Принц Мюриг от Гуент, дошъл на Военния съвет омотан с тогата си и с нелеп бронзов венец върху рядката си светлокестенява коса,

предложи друга стратегия. С обичайната за него неувереност и привидна скромност той предложи да сключим съюз със Сердик.

– Нека се бие за нас! – каза Мюриг. – Той ще нападне Аел от юг, а ние ще ударим от запад. Знам, че не съм никакъв стратег – усмихна се принцът превзето, очаквайки някой от нас да каже противното, но всички сякаш си глътнахме езиците, – все пак и за най-невежия е ясно, че е по-добре да воюваш с един враг, отколкото с двама.

– Но ние имаме двама врагове – простичко напомни Артур.

– Така е наистина, вече подчертах това, лорд Артур. Но моето предложение, ако, разбира се, можете да го схванете, е да направим единия от тях наш приятел – Мюриг стисна ръцете си и примигна срещу Артур. – Съюзник – добави той, в случай, че Артур още не беше разбрал.

– Сердик – започна Сеграмор на своя ужасен британски, – няма чест. За него е толкова лесно да престъпи клетва, колкото за свраката да строши врабчово яйце. Не сключвам аз мир с такъв човек.

– Не можете да разберете – възропта Мюриг.

– Не сключвам мир с него – прекъсна го Сеграмор, изговаряйки бавно всяка дума, както се говори на малко дете. Принцът се изчерви и замълча. Страх го беше почти до смърт от нумидийския воин и нищо чудно, защото славата на Сеграмор беше толкова страшна, колкото и видът му. Лордът на Камъните беше висок мъж, слаб и бърз като камшик. Косата и кожата му бяха катранено черни. Издълженото му лице, набраздено от множество белези, получени в безброй битки, бе винаги намръщено, но под тази маска се криеше забавен и дори великодушен характер. Макар и да не владееше нашия език добре, Сеграмор можеше с часове да разказва край лагерния огън своите увлекателни приказки за далечни земи. Но повечето хора го познаваха единствено като най-страшния от воините на Артур, неумолимия Сеграмор страховит в битка и мрачен в мир. За саксите той беше черен зъл дух, изпратен от подземния свят. Аз обаче го познавах добре и го харесвах. Всъщност именно Сеграмор ме беше посветил в тайните на Митра и именно той се би рамо до рамо с мен в онзи дълъг и кървав ден в долината Лъг.

– Взел си е едно голямо сакско момиче сега – пошепна ми Кълхуч по време на съвета, – висока като върлина, а косата ѝ като купа сено. Затова е отслабнал толкова.

– Ти като имаш три жени защо не си отслабнал – мушнах пръст в масивното му тяло.

– Аз ги гледам как готвят, Дерфел, а не как изглеждат и по това ги избирам.

– Имаш ли нещо да добавиш, лорд Кълхуч? – попита Артур.

– Не, братовчедо – весело отвърна Кълхуч.

– Тогава да продължим – обърна се Артур към Сеграмор и го попита какво мисли за възможността хората на Сердик да подкрепят Аел. Нумидиецът бе пазил границата ни със саксите през цялата зима и добре ги познаваше, но сега само вдигна рамене и заяви, че от Сердик всичко може да се очаква. Сеграмор беше чул, че двамата с Аел се срещнали и разменили дарове, но нямаше сведения да са сключили съюз. Според Сеграмор Сердик щеше да остави Аел да изтощава силите си срещу нас и докато думнонската войска си върши работата, той вероятно ще нападне по крайбрежието с надеждата да завладее Дурновария.

– Ако сключим мир с него... – опита отново Мюриг.

– Няма да сключваме мир с него – грубо го прекъсна крал Кунеглас. Той беше единственият крал сред присъстващите на съвета и единственият по-висш по ранг от престолонаследника на Гуент така че мнението на Кунеглас най-сетне затвори устата на Мюриг.

– Има още нещо, което трябва да знаете – предупреди ни Сеграмор. – Саксите вече имат кучета. Големи кучета – разтвори ръце той, за да ни покаже огромните размери на сакските бойни кучета. Всички бяхме чували за тези зверове и се страхувахме от тях. Разправяха, че саксите пускали кучетата секунди преди двете стени от щитове да се сблъскат и зверовете били толкова свирепи, че можели да направят огромни дупки в стената на противника и след това саксите атакували точно там.

– Аз ще се справя с кучетата – заяви Мерлин. Това бе единствената намеса на Мерлин по време на този военен съвет, но неговото спокойствие и увереност заличиха страховете на някои поизплашени воители. Неочакваното присъствие на Мерлин сред войската само по себе си внушаваше сигурност, защото той притежаваше Свещения съд и сега бе помощник от всякога, дори в очите на християните. Всъщност повечето хора не разбираха предназначението на Свещения съд, но бяха доволни, че друидът изяви желание да придружи войската. С Артур начело и Мерлин до нас – как можехме да загубим?

След това Артур разпредели силите. Крал Ланселот с копиеносците на Силурия и един думнонски отряд щеше да пази южната граница от Сердик. Всички останали трябваше да се съберем при Каер Амбра и да тръгнем на изток по долината на Темза. Ланселот се направи на недоволен задето го отделяха от основната ударна сила, насочена срещу Аел, но Кълхуч, като чу разпорежданията на Артур, учудено поклати глава.

– Тоя отново се измъква от битката, Дерфел! – прошепна ми той.

– Не и ако Сердик го атакува – напомних му аз. Кълхуч хвърли поглед към Ланселот, застанал между двамата близнаци Динас и Лавейн.

– Пък и остава близо до своята покровителка, нали така? Не бива да се отдалечава прекалено от Гуинивийър иначе ще трябва сам да се оправя.

Не ме интересуваше. Олекна ми като разбрах, че Ланселот и хората му няма да бъдат в основната войска – по-спокойно щях да се изправя срещу саксите без да се оглеждам за внуците на Танабурс или да си мисля за някой силурски меч вдигнат зад гърба ми.

И тръгнахме. Армията беше неугледна, съставена от войските на три британски кралства. Някои от по-далечните ни съюзници още не бяха пристигнали. Очаквахме обещани подкрепления от Елмет и дори от Кърнау, но те щяха да се присъединят към нас при римския път, който минаваше югоизточно от Кориниум и след това поемаше на изток към Лондон.

Лондон. Римляните му викали Лондиниум, а преди това мястото се наричало просто Лондо, което според Мерлин означавало «диво място». Лондон бе нашата цел. Някога той бил голям град – най-големият в цяла римска Британия, а сега се рушеше в центъра на земите, откраднати от Аел. При едно славно нападение Сеграмор стигнал до стария град и влязъл вътре. Според него бритите там били напласнени до смърт от новите си господари. Сега се надявахме, че ще върнем свободата на тези хора. Надеждата възпламени цялата войска, макар че Артур непрекъснато отхвърляше подобна възможност. Според него задачата ни беше да заставим саксите да приемат битка, така че нямаше защо да мечтаем за руините на един мъртъв град. Но Мерлин не беше съгласен с това.

– Не идвам с вас, за да видя шепа мъртви сакси – каза ми той с презрение. – Каква полза ще има от мен докато вие избивате сакси?

– Разбира се, че ще има полза, господарю – уверих го аз. – Вашите магии плашат врага.

– Не ставай смешен, Дерфел. Всеки глупак може да подскача на един крак насам-натам пред войската, да криви лице и да проклина. Нямаш нужда от много умения, за да плашиш саксите. Дори смехотворните друиди на Ланселот биха могли да се справят с това! Не че са истински друиди, ама нейсе.

– Не са ли?

– Разбира се, че не са! За да си истински друид, трябва да учиш. Трябва да те изпитат. Да убедиш други друиди, че познаваш работата си, а аз никога не съм чувал някой друид да е изпитвал Динас и Лавейн.

Освен ако Танабурс ги е изпитвал, а той пък е един друид... Явно не е бил от добрите, щом те е оставил жив. Не мога да уважавам некадърници.

– Но те правят магии, господарю.

– Правят магии! – изцвили той. – Единият от тия нещастници ти вади яйце от дрозд и ти си мислиш, че това е магия. Всеки дрозд може да го направи. Виж ако ти покажат яйце от овца, тогава може да се замислиш.

– Той извади и звезда, господарю.

– Дерфел! Какъв невероятен наивник си ти! – възкликна той. – Звезда, изрязана с ножици от пергамент. Чух за тази звезда. Не се бой, никаква опасност не заплашва скъпата ти Сийнуин. Ние с Нимю зарохме три черепа и... Е, няма нужда да ти разправам подробностите, но можеш да бъдеш сигурен, че ако ония мошеници само се доближат до Сийнуин, ще се превърнат в обикновени зелени змии. Тогава ще могат да си снасят яйца докато умрат.

Благодарих на Мерлин за магията. После го попитах защо всъщност тръгва с войската след като няма намерение да ни помогне срещу Аел.

– Заради свитъка, разбира се! – потупа той джоба на дългата си дреха.

– Свитъкът на Каледин ли?

– Че има ли друг? – изрепчи ми се той.

Свитъкът на Каледин беше съкровището, което Мерлин намери в Инис Трийбс и в неговите очи, този пергамент бе не по-малко ценен от всички Съкровища на Британия взети заедно. И нищо чудно, защото древният свитък описваше тайната на Съкровищата. На друидите им е забранено да записват каквото и да било, защото вярват, че който запише заклинание ще загуби магическата си сила. Така всичките им познания и ритуали се предават само от уста на уста. Но римляните толкова се страхували от британската религия, че преди да нападнат Инис Мон, подкупили един друид на име Каледин и го убедили да продиктува на някакъв римски писар всичко, което знае. Така в резултат на това предателство било запазено цялото древно познание на Британия. Мерлин ми беше разправял, че много от старите познания са забравени през изминалите векове, защото римляните жестоко преследвали друидите. Но сега благодарение на свитъка на Каледин Мерлин можеше да възвърне загубената мощ.

– И в свитъка се споменава Лондон, така ли? – осмелих се да

попитам.

– Вай, вай, колко си любопитен – подигра ми се Мерлин, но после, дали защото беше чуден ден, или просто защото Мерлин бе в слънчево настроение, не знам, но той размисли и реши да задоволи любопитството ми. – В Лондон се намира последното от Съкровищата на Британия. Или поне се е намирало – добави колебливо. – Заровено е там. Мислех да ти дам една лопата, та да го изкопаеш, ама ти ще вземеш пак да забъркаш някоя каша. Спомни си само какво направи на Инис Мон! Обсадени и врагът ни превъзхожда по брой. Непростимо. Така че реших сам да свърша тази работа. Най-напред, разбира се, трябва да открия къде е заровено, а това може да се окаже трудничко.

– А затова ли, господарю, доведохте кучетата? – попитах аз, защото двамата с Нимю бяха събрали цяла глутница мръсни помиари, които сега придружаваха войската. Мерлин въздъхна.

– Позволи ми да ти дам един съвет, Дерфел. Когато си купиш куче, недей да лаеш вместо него. Аз знам за какво са тия кучета, Нимю знае, а ти не. Такава е волята на Боговете. Други въпроси имаш ли? Или ще ме оставиш да се порадвам на тазсутрешната разходка? – Мерлин удължи крачка, думкайки в земята с големия си черен жезъл на всяка стъпка.

Щом отминахме Калева, пред нас запушиха големи сигнални огньовете, които известяха за появата ни. Видеха ли дима, саксите, където и да се намираха в този момент, трябваше да подложат земята на опустошение. Изпразваха зърнените складове, изгаряха къщите и отвеждаха добитъка. А Аел винаги се оттегляше на един ден пред нас и по този начин ни увеличаше все по-навътре в опустошената земя. Когато пътят минаваше през гори, винаги намирахме прегради от повалени дървета. Случваше се докато нашите хора се бореха с тежките стволоче от някъде да профучи стрела или копие и да отнеме нечий живот или пък от гъстите храсталаци изкачаше някое от големите бойни кучета на саксите. Но това бяха единствените атаки на Аел, нито веднъж не построи стена от щитове срещу нас. Той отстъпваше, ние напредвахме и всеки ден вражи копия и стрели отнемаха живота на един-двама от нашите.

Много повече жертви взимаха болестите. Същото ни се случи преди битката в долината Лъг – щом се събере голяма армия, Боговете винаги изпращат болести. Болните воители ужасно ни бавеха, но трябваше да вървят с нас, защото иначе трябваше да ги оставим на сигурно място и да им оставим копиеносци да ги пазят от сакските бойни отряди, които непрекъснато обикаляха фланговете ни. През деня ги виждахме в далечината, а нощем огньовете им блещукаха на хоризонта. Всъщност не

ни бавеха толкова болните, колкото самото придвижване на огромното мнозинство, съставляващо нашата войска. За мен е непонятно как трийсет копиеносци могат с лекота да изминат двайсет мили за един ден, а двайсет пъти по-голяма войска колкото и да се старае, не може да мине повече от осем-девет мили за същото време. Ориентирахме се по римските камъни, вкопани край пътя, които отбелязваха броя на милите до Лондон. След известно време престанах да ги гледам, за да не ме подтискат мислите за изминатия път.

Волските коли също ни бавеха. С нас имаше четиридесет големи каруци, в които бяхме натоварили храната и резервните оръжия и те се влачеха със скоростта на охльови зад нас. Ариергардът беше под командването на принц Мюриг. Той се суетеше около каруците, постоянно ги броеше и все се оплакваше, че копиеносците отпред вървели прекалено бързо.

Славните конници на Артур язدهа начело на войската. Бяха петдесет на брой, всички с големи космати коне, отглеждани дълбоко във вътрешността на Думнония. Други конници, които за разлика от воините на Артур не бяха облечени с плетени ризници, язدهа напред като разузнавачи. Някои от тях не се връщаха, но не след дълго намирахме отсечените им глави, оставени на пътя.

Основната част от войската се състоеше от петстотин копиеносци. Артур реши да не взима опълченци, защото тези земеделци рядко носеха подходящи оръжия. Така че всички ние бяхме воини заклели се да служат на някои военачалник, всички бяхме въоръжени с копия и щитове, а повечето имаха и мечове. Не всеки можеше да си позволи да има меч, но Артур беше разпратил заповед из цяла Думнония домакинствата, в които има меч, но няма воин под клетва, да предадат оръжието. По този начин бяха събрани осемдесет меча, които Артур раздаде на воините от нашата армия. Някои от нас – малцина – носеха пленени сакски бойни брадви, макар други, като мен, да не харесвах това неповратливо оръжие.

И за всичко това бе платено? За мечовете и новите копия, за новите щитове и каруците, за воловете, брашното, ботушите, щандартите, юздите, казаните за готвене, шлемовете, наметалата, ножовете, подковите за конете, осоленото месо? Артур се засмя като видя удивената ми физиономия.

– Благодарение на християните, Дерфел.

– Дали са още пари? – не повярвах аз. – Мислех, че в това виме вече няма мляко.

– Сега вече наистина няма – каза Артур мрачно, – но не е за вярване колко пари събраха техните светилища, когато предложихме да превърнем пазителите им в мъченици, а още по-малко ще повярваш като разбереш в какви размери обещахме да върнем този заем.

– А ние върнахме ли въобще парите на епископ Сенсъм? – сетих се да попитам аз. Манастирът в Инис Уидрин, поверен на Сенсъм, бе осигурил съкровището, което убеди Аел да не воюва с нас по време на есенната кампания, завършила в долината Лъг. Артър поклати глава.

– Не. И той все ми напомня за това.

– Епископът май е намерил нови приятели – казах предпазливо аз. Опитът ми да проявя такт само разсмя Артур.

– Сега е личен свещеник на Ланселот. Нашият скъп епископ изглежда просто не може да остане дълго време на дъното. Като ябълка във ведро с вода – винаги изплува отгоре.

– Помирил се е и с жена ти – отбелязах аз.

– Обичам, когато хората разрешават споровете помежду си – каза Артур тихо, – но епископ Сенсъм наистина има странни съюзници напоследък. Гуинивиър го покровителства, Ланселот го издига, а Моргана го защитава. Какво ще кажеш за това? Моргана!

Артур обичаше сестра си и му беше болно, че тя така се отчужди от Мерлин. Управляваше Инис Уидрин със свирепа решимост сякаш за да докаже на Мерлин, че бе по-подходяща от Нимю като съратник, но Моргана отдавна бе изгубила битката за главна жрица на Мерлин. Според Артур старият друид я ценеше, но тя искаше да бъде обичана, а кой, попита тъжно Артур, можеше да обича една толкова обезобразена жена.

– Мерлин никога не е бил любовник на Моргана – довери ми Артур, – но тя се преструваше, че между тях има такива отношения. Мерлин пък нямаше нищо против тази лъжа, защото колкото по-странен изглежда в очите на хората, толкова по-щастлив се чувства. В действителност обаче не можеше да понася вида на Моргана без златната ѝ маска. Тя е много самотна, Дерфел.

Нищо чудно, че Артур се радваше на приятелството между осакатената му сестра и епископ Сенсъм. Но за мен беше странно, че най-ревностният проповедник на християнството в Думнония може така да се сприятели с Моргана – езическа жрица, прочута със своята власт. Господарят на мишките, мислех си тогава, е като паяк, който плете странна паяжина. С последната си паяжина бе опитал да хване Артур, но не беше успял, а сега за кого ли плетеше така усърдно нова паяжина?

Нямахме новини от Думнония откакто към нас се присъединиха и

последните ни съюзници. Бяхме откъснати, саксите ни бяха заобиколили отвсякъде, но все пак до нас достигнаха някои новини от вкъщи и те бяха окуражителни. Сердик не беше тръгнал срещу отрядите на Ланселот, а вероятно не беше тръгнал и на изток, за да подкрепи Аел. Последните съюзници, които се присъединиха към нас, бяха войните на Кърнау, водени от един стар приятел, препуснал в галоп край колоната да ме търси. Когато ме намери, той се изхлузи от седлото и падна в краката ми. Беше Тристан, принц и престолонаследник на Кърнау. Изправи се, изгупа праха от наметалото си и ме прегърна.

– Сега можеш да си спокоен, Дерфел – войните от Кърнау вече пристигнаха. Всичко ще бъде наред – заяви той и ме разсмя.

– Изглеждаш добре, лорд принц.

– Отървах се от баща си – обясни той. – Пусна ме да излетя от клетката. Сигурно се надява някой сакс да ми сцепи главата с брадвата си – изкриви той лице, наподобявайки умиращ човек и аз плюх, за да предотвратя злото.

Тристан беше красив, добре сложен мъж с черна коса, двуостра брада и дълги мустаци. Кожата му имаше нездрав вид, а лицето му често изглеждаше тъжно, но днес бе грейнало от щастие. Когато предишната есен Тристан дойде с неколцина воители да се сражава за нас в долината Лъг, бе проявил своеволие, пренебрегвайки решението на баща си. Разбрахме, че за наказание крал Марк го затворил в една отдалечена крепост на северното крайбрежие на Кърнау, където го държал цяла зима. Но сега явно беше размислил и бе освободил сина си, за да вземе участие в тази кампания.

– Пак сме семейство – обясни Тристан.

– Какво семейство?

– Моят скъп баща – иронично се усмихна принцът – си взе нова булка. Иала от Брослианд – (Брослианд бе единственото останало британско кралство в Арморика, управляваше го Будик синът на Камран, женен за Анна, сестра на Артур, което означаваше, че Иала беше племенница на Артур).

– Поредната машеха. Шестата, ако не се лъжа?

– Седмата – поправи ме Тристан. – И е само на петнадесет лета, а баща ми е поне на петдесет. Аз съм вече на трийсет! – добави мрачно той.

– И още ли не си се оженил?

– Още. Баща ми обаче се жени и за двама ни. Бедната Иала. След четири години, Дерфел, ще я умори като другите, но засега е щастлив с

нея. Износва я, както износи и другите преди нея – Тристан ме прегърна през раменете. – Чувам, че си се оженил.

– Е, сватба нямаше, но ми сложиха оглавника.

– Легендарната Сийнуин, а? – засмя се той. – Браво, приятелю, браво на теб. Някои ден и аз ще намеря моята Сийнуин.

– Дано да е скоро, лорд принц.

– Ще трябва да е скоро! Остарявам! Истински старец! Оня ден видях бял косъм в брадата си, ето тук – пхна той пръст някъде при брадичката. – Виждаш ли го?

– Само един ли трябва да виждам? – присях му се аз – Та ти си заприличал на язовец – продължих да го дразня, макар че в черната му брада имаше не повече от три-четири посивели косъма. Тристан се засмя. Тогава край нас изтича роб с десетина вързани на каишки кучета.

– Това да не са хранителни запаси за критични обстоятелства – попита принцът.

– На Мерлин му трябва за някаква магия и неще да ми каже за какво.

Кучетата на стария друид ни създаваха куп неприятности – трябваше да ги храним, а нямаше с какво; държеха ни будни по цяла нощ, защото непрекъснато виеха и се дърляха с другите кучета, които придружаваха нашите воини.

Ден след пристигането на Тристан стигнахме до Понтс, където пътят пресичаше Темза – над реката римляните бяха направили чуден каменен мост. Очаквахме да намерим моста разрушен, но разузнавачите ни съобщиха, че той си е цял целеничък. За наше учудване все още бе цял, когато пристигна и основната част от войската ни.

Това беше най-горещият ден откакто бяхме тръгнали на поход. Артур забрани преминаването на моста докато не пристигне и обозът ни. Затова хората започнаха да се разхождат край реката. Мостът се състоеше от единайсет арки. На всеки бряг имаше по две, които издигаха нивото на пътя, за да го отведат към седемте арки, стъпили в самата река. Три ствола и други донесени от водата отломки се бяха натрупали от едната страна на моста, така че на запад реката беше по-дълбока и по-широка, отколкото на изток. Водата се блъскаше в струпания от самата нея бент и го покриваше с пяна. На отсрещния бряг имаше римско селище – няколко каменни сгради, оградени от останките на земен насип. А на нашия бряг голяма кула, издигната в началото на моста, пазеше пътя, който минаваше под нейната висока рушаща се арка. Върху арката все още личеше римски надпис. Артур ми го преведе. Надписът

известяваше, че мостът е построен по заповед на император Адриан.

– Това «император» титла ли е? – попитах аз.

– Да.

– По-висш ли е императорът от краля?

– Императорът е господар на крале – обясни ми Артур. Мостът бе помрачил настроението му. Той се разходи край арките, стъпили на брега, после отиде до кулата и сложи ръка на каменната ѝ стена, докато се взираше в надписа.

– Представи си, че двамата с теб искаме да построим такъв мост, как бихме го направили?

Вдигнах рамене.

– Ами от дърво, господарю. Подпорите от бряст, а за останалото ще нацепим дъбови стволове.

Той направи кисела физиономия.

– А ще стои ли тоя мост над реката по времето на нашите праправнуци?

– Те ще си построят свой мост.

Артур тупна по каменната стена.

– Никой от нас не може да прави такава каменна зидария. Никой не знае как да издигне каменна кула наред реката. Дори нямаме спомени за това как се прави такава нещo. Притежаваме огромно съкровище, което се топи пред очите ни с всеки изминал ден, а ние не знаем как да го задържим, нито как да го увеличим.

Замълча и погледна назад – първите каруци от обоза на Мюриг се показаха в далечината. Разузнавачите бяха претърсили доста навътре горите и от двете страни на пътя – не бяха открили и следа от сакси, но Артур все още беше нащрек.

– Ако бях на тяхно място, щях да изчакам войската да премине и да нападнат каруците – обясни ми той. Затова реши най-напред да изпрати отгатък реката един отряд, след него обоза на Мюриг, който трябваше да влезе зад рушания се наземен насип, ограждащ някогашното римско селище и едва тогава да пусне основната част от войската през моста.

Челният отряд бе съставен от моите хора. По брега отвъд реката имаше по-малко дървета и макар, че наличната растителност можеше да скрие една малка войска, никой не се появи. Единственото доказателство, което саксите бяха оставили за своето присъствие, беше една конска глава наред моста. Никой от хората ми не се осмели да мине покрай нея, докато не дойде Нимю да развали магията на врага. Тя просто плю върху главата. Каза ни, че сакските магии били слаба работа. След като

мършата беше лишена от злата си сила, двамата с Исса я хвърлихме в реката.

Хората ми охраняваха земния насип, докато каруците и придружаващите ги воители влязоха зад укреплението. Галахад бе дошъл с мен и двамата занадничавме в старите римски сгради. По някаква причина саксите не желаеха да използват римски селища, предпочитаха собствените си дървени къщи със сламен покрив. В тия сгради обаче някои бе живял наскоро, защото в огницата имаше пепел, а някъде подът беше старателно пометен.

– Може да са били наши хора – предположи Галахад, защото сред саксите живееха много брители, повечето като роби, но имаше и свободни брители, приели чуждото господство.

Сградите приличаха на казарми, но имаше и две къщи и нещо, което взех за зърнен склад, но когато отворихме изпочупената му врата, се оказа обор – тук бяха подслонявали добитъка за през нощта, за да го пазят от вълци. На пода имаше дебел подгизнал слой от слама и изпражнения, който така остро вонеше, че ако бях сам веднага щях да си изляза, но Галахад забеляза нещо в другия край на помещението и аз трябваше да го последвам, стъпвайки по мокрия опасно хлъзгав под.

Отрещнатата стена правеше чупка в средата, където се оформяше обла ниша. Високо в нишата под мръсотията, наслоявана с години върху мазилката, бе нарисован символ, който приличаше на Х, с изрисувано върху него Р. Галахад се вторачи в символа и се прекръсти.

– Това е било църква, Дерфел – каза той учуден.

– Но сега вони – опитах се да го върна към настоящето. Но той продължаваше да гледа с почит към символа.

– Тук са идвали християни.

– Вече не – потръпнах от нетърпимата воня и замагнах безпомощно срещу мухите, които бръмчаха около главата ми.

Галахад не забелязваше мирзимата. Мушна върха на копието си в плътния слой кравешка тор, смесена с гниеща слама и започна да рови. Едва успя да разчисти малка част от пода. Това, което откри, го накара да заработи още по-усърдно. Накрая разкри горната част от тялото на мъж, изобразен с малки мозаечни късчета. Човекът бе облечен като епископ и имаше сияние около главата. Едната му ръка беше вдигната и в нея държеше малък звяр с мършава тяло и голяма рунтава глава.

– Свети Марк със своя лъв – каза Галахад.

– Мислех, че лъвовете са огромни зверове – разочаровах се аз. – Сеграмор разправя, че са по-големи от коне и по-свирепи от мечки –

вгледах се в изпоцапаното с фъшкии зверче. – Това е като коте.

– Това е символичен лъв – укори ме Галахад. Опита се да разчисти още малко от пода, но мръсотията беше твърде стара, наслоена и лепкава. – Един ден ще построя голяма църква като тази. Огромен храм, където цял народ да може да се събира и да отправя молитви към своя бог.

– Да, и като умреш – задърпах го аз към вратата – някой кучи син ще вкара десет стада добитък да преживеят вътре зимата и ще ти бъде благодарен.

Той настоя да остане още минута, даде ми щита и копие то си и разпери ръце за молитва.

– Това е Божи знак – развълнувано забърбори Галахад, когато найсетне тръгна след мен към слънчевата светлина. – Ще възродим християнството в Лоегир, Дерфел. Това е знак за победа!

Тази стара църква, в която Галахад видя знак за победа, едва не стана причина за нашия разгром. На следващия ден тръгнахме на изток към Лондон, чиято близост отново събуди неосъществими надежди, а принц Мюриг остана в Понтс. Изпратил каруците напред с по-голямата част от охраната, но петдесет воители задържал, за да разчистят църквата от вонящата мръсотия. И Мюриг като Галахад бил дълбоко развълнуван, когато разбрал за съществуването на древната църква и решил да посвети отново храма на християнския Бог. За тази цел накарал своите копиеносци да оставят военните си доспехи и да изчистят сградата от фъшкиите и сламата, та да могат свещениците, тръгнали с престолонаследника на Гуент, да кажат молитвите необходими за възстановяване светостта на църквата.

И докато ариергардът се борел с натрупаните изпражнения, саксите, които през цялото време ни дебнеха, минали през моста и ги нападнали.

Мюриг избягал. Той имаше кон, но повечето от чистачите били избити, а също и двама от свещениците. След това саксите бързо настигнали каруците. Останалите воители от ариергарда се опитали да се противопоставят, но саксите ги превъзхождали по численост, обградили ги, сломили съпротивата им, след това започнали да избиват тежкоподвижните волове на всяка каруца, която пленявали.

По това време вече бяхме чули шума от бъркотията. Войската спря, а конниците на Артур се втурнаха в галоп назад, където ехтяха оръжия и крещяха умиращи. Нито един от нашите конници не беше готов за битка, просто защото беше много горещо – никой не би могъл да язди цял ден, облечен с ризница в такава горещина. Въпреки това само при

вида на огромните коне саксите панически побегнали, но злото вече бе сторено. От четиридесет каруци осемнадесет бяха без волове и трябваше да ги изоставим. Освен това в повечето от тях храната бе разграбена или опропадена. Саксите бяха счупили буретата със скъпоценното ни брашно – пътят беше побелял от него. Събрахме колкото можахме в няколко наметала, но се получи една смес от брашно, песъчинки и клончета, та не ми се мислеше за хляба, който щеше да излезе от нея. Вече бяхме започнали да намаляваме дажбите, тъй като искахме храната да ни стигне поне за още две седмици. Но след нападението над обоза, където се намираше по-голямата част от храната, останаха провизии само за още една седмица поход и съвсем не беше сигурно, че ще ни стигнат докато се върнем в Калева или в Каер Амбра.

– В реката има риба – отбеляза Мюриг.

– Богове, само не риба пак – изръмжа Кълхуч, спомняйки си последните дни в Инис Трийбс.

– С рибата от реката не можем да изхраним цяла армия – каза Артур ядосано. Искаше му се да закрепчи срещу Мюриг, да разголи неговата глупост, но Мюриг беше принц и възпитанието на Артур никога не би му позволило да унижи един принц. Ако аз или Кълхуч бяхме разделили ариергарда и оставили каруците без достатъчна охрана, Артур щеше да избухне, но Мюриг беше под закрилата на благородното си потекло.

Бяхме се събрали на Военен съвет северно от пътя, който тук вървеше все направо през еднообразна, обрасла с трева, равнина. Тук-там имаше дървета и сплетени хвойнови и глогови храсти. На съвета присъстваха всички военачалници и двадесетина по-нисши офицери, струпали се около нас да слушат. Мюриг, разбира се, твърдеше, че няма никаква вина – това никога нямало да се случи, ако му били дали повече хора.

– Впрочем – каза той – и трябва да ми простите, че изтъквам нещо, което, склонен съм да мисля, е повече от очевидно и няма нужда от моите обяснения, но армия, която пренебрегва Господ не може да се надява на успех.

– А защо Господ ни пренебрегна? – попита Сеграмор. Артур накара нумидиецът да замълчи.

– Стореното сторено – отсече той. – Сега трябва да решим какво ще става оттук нататък.

Но това, което стана, зависеше по-скоро от Аел, отколкото от нас. Той беше спечелил първата победа, въпреки че можеше и да не си бе

дал сметка за размера на своя триумф. Бяхме навлезли дълбоко в неговата територия и сега ни заплашваше глад ако не успеехме да вкараме в капан неговата войска, да я унищожим и по този начин да навлезем в земи, които не са предварително опустошени. Разузнавачите ни успяваха да убият по някоя сърна, а по някога се натъкнаха и на овце или крави, но подобни деликатеси бяха рядкост и изобщо не можеха да заместят загубеното брашно и сушено месо.

– Няма ли да спрем, за да защитим Лондон? – попита Кунеглас. Сеграмор поклати глава.

– В Лондон живеят брители. На саксите не им харесва там. Той ще ни остави да вземем Лондон.

– В Лондон ще има храна – каза Кунеглас.

– Но за колко време, кралю господарю? – попита Артур. – А дори и да я вземем с нас, после какво? Вечно ще бродим така с надеждата, че Аел ще ни атакува? – Той се загледа в земята и мислите изостриха чертите на лицето му. Тактиката на Аел вече беше съвсем ясна – щеше да ни остави да вървим и да вървим, а неговите хора щяха винаги да са пред нас и да отнасят нанякъде всичко за ядене, докато се изтощим и обезверим и тогава сакските пълчища щяха да ни пометат.

– Трябва да го накараме да ни нападне – каза Артур.

– Как моля ви се? – бързо замига Мюриг срещу него, а в гласа му трептеше зла ирония.

Друидите, които ни придружаваха – Мерлин, Йорует и други двама от Поуис, седяха заедно в единия край на Съвета. Мерлин беше окупирал един удобен за седане мравуняк и сега вдигна жезъла си, за да привлече погледите ни.

– Какво правите, когато искате нещо ценно? – попита тихо той.

– Взимаме си го – изръмжа Агравейн. Той командваше тежката кавалерия на Артур, за да може Артур да командва цялата армия.

– Когато искате нещо ценно от Боговете – уточни въпроса си Мерлин, – какво правите?

Агравейн вдигна рамене. Ние също мълчахме.

Мерлин се изправи и шръкна над всички.

– Ако искате нещо – заобяснява той сякаш беше учител, а ние ученици, – трябва да дадете нещо. Трябва да направите жертвоприношение. Това, което исках най-много на света, беше Свещения съд. Затова заложих живота си в неговото търсене и постигнах желанието си, но ако не бяха пожертвал душата си, нямаше да получа този дар. Трябва да пожертваме нещо.

Християнската вяра на Мюриг бе засегната и той не можа да устои на желанието да подразни друида.

– Да пожертваме вашия живот, лорд Мерлин, щом това е свършило работа последния път – засмя се той и погледна към оцелелите си свещеници, подканяйки ги да се присъединят към шегата.

Смехът замря, щом Мерлин насочи черния си жезъл към принца. Държеше го неподвижен – върхът бе на сантиметри от лицето на Мюриг и остана така дълго след като никой вече не се смееше. Мерлин продължи да стои с протегнат жезъл докато тишината стана непоносима. Агрикола реши, че трябва да подкрепи своя принц и прочисти гърлото си. Черният жезъл само трепна и пресече опита на Агрикола да се намеси. Мюриг се размърда неловко, но сякаш бе онемял. Почервения, запремигва и се сгърчи. Артур се намръщи, но нищо не каза. Нимю се усмихна, предусещайки съдбата на принца, останалите наблюдавахме мълчаливо, някои от нас трепереха от страх, а Мерлин продължаваше да стои неподвижен. Накрая Мюриг не издържа на напрежението.

– Аз се пошегувах! – викна той отчаян. – Не исках да ви обидя.

– Каза ли нещо, лорд принц? – запита Мерлин разтревожено, уж думите на Мюриг го бяха изтръгнали от някакъв унес. Свали жезъла. – Трябва да съм се унесъл в сън посред бял ден. Докъде бях стигнал? А, да, до жертвоприношението. Кое е най-скъпото нещо, което притежаваме, Артур?

Артур се замисли за секунди.

– Имаме злато, сребро, моята ризница.

– Дрънкулки – отсече Мерлин презрително.

За малко се възцари тишина, после мъжете, наобиколили Съвета, започнаха да предлагат свои отговори на Мерлиновия въпрос. Някои свалиха огърлиците си и ги размахаха във въздуха. Други предложиха да пожертваме оръжия – един дори назова Екскалибур, мечът на Артур. Християните нямаха отговор, защото въпросът на Мерлин беше свързан с езически обичаи, така че християните можеха единствено да предложат своите молитви. Но един воин от Поуис реши, че е най-добре да пожертваме някой християнин. Идеята му предизвика шумни одобрителни възгласи. Мюриг отново почервения.

– Понякога си мисля – проговори Мерлин след като всички замлъгнаха, изчерпали въображението си, – че съм обречен да живея сред идиоти. Целият свят ли е полудял с изключение на мен? Нима няма сред вас поне един нещастен ограничен глупак да се досети кое е най-скъпото нещо, което притежаваме? Нито един?

– Храната – обадох се аз.

– А – викна доволно Мерлин. – Браво на теб нещастен ограничен глупако! Храната, идиоти такива – захвърли обидата си той срещу Съвета. Плановете на Аел се основават на убеждението, че ние нямаме достатъчно храна, значи ние трябва да го накараме да си мисли, че имаме в изобилие. Трябва да похабим храната, както християните похабяват молитвата. Трябва да я пръснем в пустите небеса, трябва да я разпилеем, да я изхвърлим, трябва – той замълча, за да подчертае значението на следващата дума – да я пожертваме – завърши Мерлин и зачака някой да издигне глас и да му се противопостави, но никой не се обади. – Намери някъде наблизко удобно място за битка с Аел – заповяда друидът на Артур. – Гледай да не си избереш твърде силни позиции, нали не искаш сакът да се откаже от сражението. Ти го примамваш, помни това, значи трябва да го накараш да повярва, че може да те разгроми. Колко време ще му е необходимо да подготви силите си за битка?

– Три дни – отвърна Артур. Той предполагаше, че хората на Аел са пръснати, тъй като ни следяха отдалече, обградили ни отвсякъде. За два дни щяха да свият обръча и да го превърнат в стегната войска, а третият ден целият щеше да отиде за привездането ѝ в боен ред.

– На мен ще ми трябват два дни – каза Мерлин, – значи ще опечете твърд хляб, който да ни стигне за пет дни, колкото да не умрем от глад – заповяда той. – Дажбите не трябва да са много щедри, Артур, защото жертвоприношението трябва да е истинско. След това намери своето бойно поле и чакай. Останалото остави на мен, но искам Дерфел и десетина от неговите хора да свършат една тежка работа. А има ли някой тук, който да разбира от дърворезба? – извиси глас Мерлин, та да могат всички мъже, струпани около Съвета, да го чуят.

Той подбра шестима. Двама бяха от Поуис, един носеше щит със сокола на Кърнау, останалите бяха от Думнония. Дадоха им брадви и ножове, но никой не разбра какво ще правят, докато Артур не намери подходящо бойно поле.

Беше си харесал една широка равна местност, сред която имаше леко възвишение, увенчано с тисови дървета. Склонът не беше стръмен, но все пак щяхме да имаме предимството на по-високо разположените позиции. Артур заби щандартите ни на този хълм. Около тях изникна лагер от покрити с тисови клони колиби. Нашите копиеносци щяха да се подредят в кръг около бойните знамена и да посрещнат Аел, ако ни нападне както се надявахме. Хлябът, който щеше да поддържа живота ни докато чакаме саките, беше изпечен в издълбани в земята пещи.

Мерлин избра за себе си едно място на северната страна на хълма. Там имаше полянка, оградена с осакатени елши и поток, бреговете му бяха обрасли с трева, той криволичеше на юг към далечната Темза. Мерлин заповяда на моите хора да повалят три дъбови дървета, да ги изчистят от клоните и кората. След това изкопаха три дупки, в които трябваше да бъдат поставени дъбовите стволове, но преди това друидът заповяда на шестимата резбари да направят от дърветата три отвратителни идола. Иорует помагаше на Нимю и Мерлин. Тримата работеха с удоволствие, защото задачата им даваше възможност да измислят най-противни и страшни черти. Образите не приличаха на никой от познатите Богове, но за Мерлин това нямаше значение. Идолите не са за нас, каза той, а за саксите. Така под негово ръководство дърводелците създадоха три ужасни същества с животински лица, женски гърди и мъжки гениталии. А когато фигурите бяха завършени моите хора оставиха другата си работа и изправиха трите идола в изкопаните ями. Мерлин и дърворезбарите трамбоваха земята в основата и колоните застанаха прави.

– Отца и сина – заподскача Мерлин весело край идолите, – и светият дух – изсмя се той.

Междувременно моите хора бяха струпали огромен куп дърва пред ямите и сега върху него нахвърляхме последните запаси от храната. Най-напред заклахме всички останали волове и метнахме тежките им тела върху купа, та топлата им кръв да се стече по дърветата. Върху воловете поставихме всичко, което бяха теглили – сушено месо, сушена риба, сирене, ябълки, зърно и боб. А върху тези скъпоценни запаси хвърлихме трупове на две току-що уловени сърни и един заклан овен. Главата на овена с извитите рога бе прикована към централния стълб.

Саксите през цялото време ни наблюдаваха докато работехме. Бяха на другия бряг на потока и първия ден на два – три пъти хвърлиха срещу нас по някое копие, но после се отказаха от тези безполезни усилия и се задоволиха просто да ни наблюдават, заинтригувани от странните неща, които правехме. Усещах, че броят им нараства. Първият ден се виждаха едва десетина мъже сред далечните дървета, но вечерта на втория ден вече горяха поне двацет огъня.

– Сега – рече Мерлин същата вечер – ще им покажем нещо интересно.

В кухненски гърнета взехме жар от запалените лагерни огънове на върха на възвишението и я отнесохме до огромната клада на полянката. Мушнахме жаравата в сплетените клони. Дърветата бяха зелени, но се разпалиха благодарение на сухата трева и клончета, които бяхме

оставили най-отдолу. До падането на нощта огънят вече бушуваше. Пламъците осветяваха грубо издяланите идоли със зловещ блясък. Гъсти кълба дим се издигаха към небето и се отправяха към Лондон. Над изгладнелия ни лагер се разнесе изкусителна миризма на печено месо. Огънят пукаше и подкопаваше кладата, докато накрая тя се срути, изригвайки цели струи искри във въздуха. В свирепата горещина на пламъците мъртвите животни трепереха и се извиваха, сухожилията им се свиваха и опъваха, черепите им избухнаха. Топящата се мазнина засъска и лумна с бял пламък, който хвърли черни сенки върху трите грозни идоли. Кладата горя цяла нощ, изпепелявайки нашите последни надежди да си тръгнем от Лоегир без война до победа. Призори видяхме саксите да се промъкват към тлеещите останки и да ги оглеждат с любопитство.

След това зачакахме. Не стояхме съвсем бездейни. Наши конници отидоха на изток да разузнаят пътя към Лондон и съобщиха, че към нас се придвижват сакски отряди. Някои от нас сечаха дървета, с които положихме основите на един замък точно до рядката горичка на върха на възвишението. Няхахме нужда от тази сграда, но Артур искаше да създаде впечатлението, че изграждаме своя база дълбоко в Лоегир и оттук ще нападаме земите на Аел. Повярваше ли Аел в това, щеше да ни нападне със сигурност. Започнахме да правим и земен насип и тъй като няхахме подходящи сечива, успяхме да издигнем едно твърде ниско укрепление, но то изглеждаше достатъчно, за да внуши измамното впечатление, което целяхме.

Имахме си достатъчно работа, но въпреки това във войската настъпи разделение изпълнено с омраза. Едни подкрепяха Артур и Мерлин, а други, сред които и Мюриг, смятаха, че поначало сме възприели погрешна стратегия. Щяло да бъде много по-добре, твърдеше сега Мюриг, ако бяхме изпратили три или повече по-малки войски да завземат сакските крепости по границата. Трябвало да атакуваме и да предизвикваме, а не да влизаме в саморъчно направен капан в сърцето на Лоегир, където да умрем от глад.

– А може и да е прав – сподели с мен Артур на третата сутрин.

– Не, господарю – настоях аз и за да бъда по-убедителен посочих на север, където гъст дим издаваше присъствието на все по-нарастващото множество сакси, които се събираха отвъд потока. Артур поклати глава.

– Сега войската на Аел е там, но това не означава, че той ще атакува. Ще ни наблюдава, но ако има поне малко ум в главата, ще ни остави да изгнием тук.

– Бихме могли ние да го нападнем – предложих аз. Той отново поклати глава.

– Да поведеш войска между дървета и през поток в атака, значи да я поведеш към собствената ѝ гибел. Единственият ни изход, Дерфел, е той да ни нападне. Просто се моли това да стане и то днес.

Но Аел не дойде, а беше петият ден след нападението на саксите над нашия обоз. Утре ще ядем трохи. След два дни щяхме да сме гладни като вълци, а след три щяхме да погледнем право в ужасните очи на поражението. Но каквото и да предричаха недоволстващите във войската, Артур не проявяваше безпокойство. Онази вечер той ме повика да се кача при него върху недовършената стена на нашия грубо граден замък. Слънцето бавно се спускаше към далечната Думнония. Покатерих се по трупите, набрах се на ръце и застанах върху най-горната греда.

– Погледни – посочи той на изток, където далеч на хоризонта имаше друго петно от сив дим, а под него, осветени от слънцето се виждаха къщите на един град – по-голям от всички градове, които познавах. По-голям от Глевум и от Кориниум, по-голям дори от Акве Сулис.

– Лондон – промълви с почуда Артур. – Надявал ли си се някога да го видиш?

– Да, господарю – отвърнах аз. Той се усмихна.

– Моят самоуверен Дерфел Кадарн – стоеше прав върху стената, хванал се за една грубо окастрена колона и не откъсваше поглед от големия град. Зад нас, в правоъгълника, образуван от четирите стени на дървената сграда, почиваха бойните коне. Горките животни вече бяха гладни, защото имаше много малко трева по изгорената от слънцето земя на възвишението, а ние не бяхме събрали фураж за тях.

– Не е ли странно – каза Артур, все още загледан в Лондон, – че Ланселот и Сердик вече може да са влезли в битка, а ние няма как да разберем.

– Моли се Ланселот да победи – мрачно го посъветвах аз.

– Това и правя, Дерфел – отвърна той. Тропна с крак по недовършената стена и изведнъж изтърси – Какъв шанс има Аел! Би могъл да посече тук най-добрите воители на Британия. И до края на годината, Дерфел, неговите хора могат да завладеят земите ни и да отидат чак до Севърнско море. И всичко ще бъде загубено. Цяла Британия! Загубена – повтори той сякаш тази мисъл го забавляваше. После се извъртя и погледна към конете. – Винаги можем да ги изведем. С месото им ще оцелеем още седмица – две.

– Господарю! – възмутих се аз от тази проява на песимизъм.

– Не се тревожи, Дерфел – засмя се той, – аз изпратих вест на нашия стар приятел Аел.

– Така ли?

– Жената на Сеграмор. Мала се казва. Какви странни имена имат тия сакси. Познаваш ли я?

– Виждал съм я, господарю.

Мала беше високо момиче с дълги мускулести крака и широки рамене. Сеграмор я беше пленил при един от своите набези в края на предишната година. Тя очевидно бе приела съдбата си безропотно. Откритото ѝ лице рядко изразяваше някакви емоции. Като изключим гъстата златиста коса, която ограждаше това лице, в него нямаше нито една особено привлекателна черта, но въпреки това Мала притежаваше странен чар – чарът на едно голямо, силно, бавно, грубо същество. Тя бе спокойна и мълчалива като своя любим нумидиец.

– Ще се престори, че е избягала от нас – обясни ми Артур, – дори може би в този момент разправя на Аел как сме решили да прекараме идващата зима тук. Казва му, че Ланселот ще се присъедини към нас с още триста копиеносци, понеже се нуждаем от неговата подкрепа – много от моите хора са болни и се чувстват твърде слаби, въпреки че ямите ни са пълни с хубава храна – усмихна се той. – Изобщо плете безкрайни измислици, или поне се надявам, че е така.

– А може би му казва истината – мрачно предположих аз.

– Може – съгласи се той безгрижно. Загледа се във върволицата мъже, които носеха вода с кожени мехове – пълнеха ги от изворчето, дето ромолеше на южния склон. – Сеграмор обаче ѝ вярва – добави Артур, – а аз отдавна съм се научил да вярвам на Сеграмор.

Направих знака против злото.

– Аз не бих пуснал моята жена да отиде в лагера на врага.

– Тя сама пожела. Саксите нямало да я наранят. Май баща ѝ е един от техните старейшини.

– Дано да обича Сеграмор повече от баща си.

Артур сви рамене. Рискът вече беше поет и колкото и да го обсъждахме не можехме да отстраним опасностите, които влечеше след себе си. Затова той смени темата.

– Искам де се върнеш в Думония, когато всичко това свърши.

– С удоволствие, господарю, стига да ми обещаеш, че Сийнуин ще бъде в безопасност там – отвърнах аз. Той махна с ръка, но това не можеше да изтрие страховете ми. – Разправят ми за някакво убито куче и как кървавата му кожа била хвърлена върху саката кучка.

Артур се извъртя, спусна краката си и скочи в импровизираната коюшня. Избута един кон и ми махна да слеза и аз. Там долу никой не можеше да ни види, нито да ни чуе. Сkochих и аз. Артур беше ядосан.

– Повтори какво си чул – заповяда ми той.

– Че някакво куче било убито – казах аз – и кървавата му кожа била метната върху саката кучка.

– И кой е направил това?

– Приятел на Ланселот – отвърнах аз, не исках да споменавам името на жена му. Той удари с юмрук по неравната дървена стена и стресна най-близките коне.

– Жена ми е приятел на крал Ланселот – предизвикателно ме погледна той, но аз не продумах – аз също – добави Артур, продължих да мълча. – Той е горд човек, Дерфел. Загуби кралството на баща си, защото аз не можах да изпълня клетвата си. Длъжник съм му – последните думи бяха казани с леден тон.

– Чух, че сакатата кучка била наречена Сийнуин – казах аз не по-малко студено.

– Достатъчно! – удари той отново по стената. – Приказки! Просто приказки! Никой не отрича, Дерфел, че това, което направихте със Сийнуин, предизвика възмущение и недоволство. Аз не съм глупак. Но повече няма да слушам глупости от теб! Гуинивиър винаги е била обект на клюки. Хората се възмущават от нея. Всяка жена, която е красива и умна и има свое мнение без да се страхува да го каже, предизвиква хорското негодувание. Но нима твърдиш, че е способна да направи такова отвратително заклинание срещу Сийнуин? Че е способна да убие куче и да го одере? Наистина ли вярваш в това?

– Бих искал да не вярвам.

– Гуинивиър е моя съпруга – бе снишил гласа си, но горчивината в него все още се чувстваше. – Нямам други съпруги, не спя с робини, аз съм нейн и тя е моя, Дерфел, и не искам да чувам нищо против нея. Нищо! – последната дума прокътна в тишината на вечерта и аз се зачудих дали не си беше спомнил гнусните обиди, които Горфидид бе хвърлил срещу него в долината Лъг. Горфидид твърдеше тогава, че бил спал с Гуинивиър и че не само той, а цял легион мъже били минали през леглото ѝ. Спомних си любовния пръстен на Валърин, с връзания кръст и символа на Гуинивиър, но прогоних тези спомени.

– Господарю – промълвих в отново настъпилата тишина, – аз изобщо не съм споменавал името на жена ти.

Той се вторачи в мен и за миг имах чувството, че ще ме удари, но

после тръсна глава.

– Тя може да създава проблеми, Дерфел. Понякога ми се иска да не проявява с такава готовност своето презрение към хората, но не мога дори да си представя, че бих могъл да живея без нейните съвети – замълча и ме погледна с печална усмивка – Не мога да си представя живота без нея. Тя не е убивала кучета, Дерфел, не е възможно. Повярвай ми. Онази нейна Богиня, Изида, не изисква жертвоприношения, поне не на живи същества. Злато, да – захили се той, внезапно възвърнал доброто си настроение. – Изида направо поглъща злато.

– Вярвам ти, господарю, но това не може да осигури безопасност на Сийнуин. Динас и Лавейн я заплашиха.

Артур поклати глава.

– Ти нарани Ланселот, Дерфел. Не те виня, защото знам, какво те подтикна да го направиш, но няма ти можеш да виниш Ланселот за негодуванието му срещу теб? А Динас и Лавейн служат на Ланселот и е напълно в реда на нещата да споделят чувствата на своя господар. Когато тази война свърши, Дерфел, ще се помирим. Всички! Когато направя моята воинска общност всички воители ще бъдат братя и между нас ще се възцари мир. Между теб и Ланселот, между всички. А докато това стане, Дерфел, аз се заклевам да защитавам Сийнуин. Ако искаш ще се закълна в живота си. Кажете каква да бъде цената за сигурността на Сийнуин – моят живот, животът на сина ми дори. Имам нужда от теб. Думнония има нужда от теб. Кълхуч е добър човек, но не може да се справи с Мордред.

– А аз мога ли?

– Мордред е своенравен – продължи Артур сякаш не чу въпроса ми, – но какво друго може да се очаква? Той е внук на Утър, има кралска кръв и не можем да искаме от него да бъде мамино синче, но въпреки това детето има нужда от дисциплина. Има нужда от напътствия. Кълхуч си мисли, че всичко се оправя с бой, но боят само увеличава ината му. Искам ти и Сийнуин да го възпитавате.

Аз потръпнах.

– Като ви слушам все повече и повече ми се приискава да се върна у дома.

Моето несериозно отношение само ми навлече поредното нравоучение за задълженията ни към Мордред

– Не забравяй, Дерфел, че сме се заклели да предадем престола на Мордред. Аз затова се върнах в Британия. Това е моят първи дълг в Британия и всички, които са се клеели да ми служат са поели и тази моя

клетва. Никой не е казал, че ще ни бъде лесно, но ще бъде сторено. След девет години официално ще предадем трона на Мордред с тържествена церемония на Каер Кадарн. На този ден, Дерфел, всички ще бъдем освободени от тази клетва. Моля се на всеки Бог, който би ме чул, на този ден да закача Ексакалибур на стената и никога повече да не воювам. Но докато настъпи този хубав ден, каквито и трудности да срещаме, ще се придържаме към нашата клетва. Разбираш ли?

– Да, господарю – смирено казах аз.

– Хубаво – приключи разговора Артур и побутна един кон, за да мине. – Аел ще дойде утре – уверено заяви той на прощаване, – така че гледай да се напиш добре.

Слънцето потъна отвъд Думнония, заливайки я с огненочервеното си сияние. На север врагът напяваше бойни песни, а ние пяхме за родния дом. Нашите часовои се взираха в тъмнината, конете цвилеха, кучетата на Мерлин виеха, а някои от нас заспаха.

Призори видяхме, че трите стълба на Мерлин бяха съборени през нощта. Сакски магьосник, оформил с изпражнения косата си на кичури, стърчащи на всички страни и покрил голото си тяло с раздърпани ивици от вълча кожа, привързани с връв около врата му, се въртеше в бавен танц на мястото, където преди стояха идолите. Този магьосник окончателно затвърди убеждението на Артур, че Аел се готвеше да ни нападне.

Външно обаче по нищо не личеше, че очакваме атака. Часовоите стояха на пост, но други копиеносци се размотаваха мързеливо по предния склон, сякаш предстоеше още един скучен ден. Но зад тях в сянката на нашите жилища и зад тисовите дървета, които все още не бяха изсечени, зад стените на полупостроения замък голямата част от войската трескаво се подготвяше за бой.

Затяхаме ремъците на щитовете си, точехме мечове и остриета, чито ръбове вече можеха и косъм да разсекат. После забихме здраво върховете на копията към дръжките. Докоснахме талисманите си, прегърнахме се, изядохме малкото останал хляб и се помолихме на всички Богове, които биха ни помогнали. Мерлин, Иорует и Нимю обикаляха между колибите, докосваха остриета, раздаваха клончета суха върбинка, за да ни закриля.

Облякох бойните си доспехи. Имах тежки, високи до коляното ботуши с пришити отзад железни ивици, които трябваше да пазят прасците ми от ударите, нанасяни изпод стената от щитове. Носех вълнената риза, изплетена с несръчно изпredenата от Сийнуин прежда. Отгоре

имах кожена дреха, на която бях забол малката златна брошка на Сийнуин – този талисман ме беше закрилял толкова години. Върху кожената дреха навлякох плетена ризница – бях я взел от един мъртъв поуиски старейшина в долината Лъг. Беше древна римска ризница, изработена с умение, което днес никой не притежаваше. Често се чудех какви ли са били другите копиеносци, обличали тази дълга до коленете ризница, направена от сплетени железни пръстени. В нея беше умрял поуиският воин – Хюелбейн разцепи главата му, но подозирах, че поне още един воин беше загинал докато я е носел, тъй като от лявата страна на гърдите имаше голям прорез в железните пръстени, закръпен грубо с помощта на брънки от желязна верига.

На лявата си ръка имах воински пръстени, защото в битка предпазват пръстите, но на дясната си ръка нямах нито един, защото щяха да ми пречат да държа здраво меча. На ръцете под лакътя завързах кожени предпазители. Шлемът ми беше железен, с форма на обикновена купа, подплатен с кожа и с плат откъм главата, но отзад се спускаше дебело парче свинска кожа, за да ми пази врата. В началото на онази пролет бях заплатил на един ковач да занити от двете страни отпред и метални предпазители за лицето. На върха на шлема имаше желязно топче, към което бях привързал вълчата опашка, взета от гъстите гори на Беноик. Закопчах Хюелбейн на кръста си, мушнах лявата си ръка в ремъците на щита и стиснах бойното си копие. Копието беше по-високо от мен, а дръжката му беше дебела колкото китката на Сийнуин. Върхът му представляваше дълго и тежко острие с форма на лист. Бе остро като бръснач, ръбовете му бяха заоблени, та да може лесно да се измъква от корема на жертвата или от пробита ризница. Не носех наметало, защото деян беше твърде горещ.

Каван, облякъл вече своята ризница, дойде при мен и коленичи.

– Ако се бия добре, господарю, ще мога ли да нарисувам пети лъч върху щита си?

– Аз очаквам от хората си да се бият добре, защо трябва да ги награждавам за нещо, което се очаква от тях?

– Ами ако ти донеса трофей, господарю? – не се отказваше Каван. – Бравдата на някой старейшина? Или злато?

– Доведи ми самия старейшина, Каван и ще можеш да нарисуваш сто лъча на своята звезда.

– Пет ми стигат, господарю – каза той.

Утрото бавно отмина. Всички, които носехме метални ризници, тежко се потяхме в жегата. За саксите, които се струпваха отвъд

северния поток, нашият лагер вероятно изглеждаше заспал или пък хората бяха болни и неподвижни, но тази измамна представа не накара саксите да излязат пред дърветата. Слънцето се издигаше все по-високо. Нашите разузнавачи, леко въоръжените ни конници, които яздеха само със сноп къси копия за хвърляне, напуснаха лагера. За тях нямаше място в битка между две стени от щитове и затова те отведоха нервните си коне на юг към Темза. Можеха да се върнат много бързо, но им беше заповядано в случай че щастieto ни изневери да тръгнат на запад и да предупредят Думнония за нашето поражение. Конниците на Артур навлякоха тежките си ризници от кожа и желязо, след това завързаха с ремъци неудобните кожени брони, които пазеха гърдите на конете.

Артур, скрит заедно със своята тежка кавалерия зад недовършените стени на замъка, беше сложил славната си римска ризница, направена от хиляди малки железни плочки, пришити върху кожена дреха, така че да се припокриват като рибешки люспи. Сред тях имаше и сребърни плочки, затова при движение ризницата сякаш сияеше. На раменете си Артур бе сложил бяло наметало, от лявата му страна висеше Екскалибур, скрит в своята вълшебна ножница с кръстосаните златни орнаменти (тя предпазваше онзи, който я носи, от всякакви рани). Слугата на Артур Хигуид държеше дългото копие на своя господар, сребристовивия му шлем с белите гъши пера и кръглия щит, който блестеше като огледало, защото бе обкован със сребро. В мирно време Артур предпочиташе да се облича скромно, но по време на битка беше ослепителен. Харесваше му да си мисли, че неговият авторитет се гради на честното му управление, но по бляскавата ризница и лъскавия щит личеше, че той ясно съзнава на какво всъщност се крепеше неговата слава.

Някога Кълхуч бе яздил с тежката кавалерия на Артур, но сега и той като мен водеше отряд копиеносци. Към обяд ме намери и се тръшна до мен в сянката на моята колиба. Носеше железен нагръдник, кожена дреха, а на голите си прасци бе закрепил бронзови римски наколенници.

– Не идва копелето – изръмжа той.

– Може би утре – вдигнах аз рамене. Той подсмръкна с отвлечение, после ме погледна напрегнато. – Знам какво ще кажеш, Дерфел, но въпреки това ще те попитам. Все пак преди да отговориш искам да си спомниш нещо. Кой се би рамо до рамо с теб в Беноик? Кой стоя щит до щит с теб в Инис Трийбс? Кой си подели бирата с теб и дори ти позволи да съблазниш онова рибарско момиче? Кой ти държа ръката в долината Лъг? Аз. Помни това, когато ми отговаряш. А сега кажи имаш ли нещо

скрито за ядене.

– Не – усмихнах се аз.

– Ти си една голяма торба с никому ненужни сакски черва. Ето какво си ти – отсече той. После погледна към Галахад, който си почиваше сред моите хора. – А ти имаш ли храна, лорд принц?

– Дадох последната си коричка на Тристан.

– Християнски жест, предполагам? – попита презрително Кълхуч.

– Така си мисля – отвърна Галахад.

– Нищо чудно, че не съм станал християнин – заяви Кълхуч. – Трябва ми храна. Не мога да убивам сакси на празен корем – оправда се той и смръщен заглежда хората ми, но никой не му предложи и троха, просто защото и те нямаха. – Значи ще измъкнеш онова копеле Мордред от ръцете ми, а? – попита ме той, загубил всяка надежда да получи някой залък.

– Така иска Артур.

– Така искам аз – каза той напористо. – Ако имах сега храна, Дерфел, щях да ти дам и последната троха, за да ми направиш тази услуга. Отърви ме от тоя малък сополив кучи син. Нека съсипе твоя живот вместо моя, но те предупреждавам, ще си протъркаш колана да го налагаш.

– Май няма да е много мъдро от моя страна да налагам бъдещия си крал – рекох предпазливо аз.

– Може да не е много мъдро, но пък доставя удоволствие. Противна малка крастава жаба – той плю и се обърна, за да погледне към потока. – Какво им става на тия сакси? Не искат ли да се бият?

Кълхуч едва ли очакваше такъв мигновен отговор. Внезапно прозвуча рог, а след него задумка и един от големите тъпани, които саксите носеха по време на война. Докато се размърдаме да погледнем към потока, армията на Аел се появи. Миг преди това там имаше само листа, огряни от пролетното слънце, а сега пред тях стоеше врагът.

Бяха стотици. Стотици мъже с рунтави кожи и желязо, с брадви, кучета, копия и щитове. техните бойни знамена представляваха забити на дълги колове бичи черепа, окичени с дрипи. Авангардът им се състоеше от цял отряд мягьосници със стърчащи кичури коса по главите си. Те подскачаха пред стената от щитове и ни засипваха с проклетия.

Мерлин и другите друиди слязоха надолу по склона да посрещнат мягьосниците. Не вървяха нормално, а като всички друиди преди битка подскачаха на един крак, подпирайки се на своите жезли, а другата ръка размахваха във въздуха. Спряха на стотина крачки от най-близките

магьосници и занареждаха своите проклетия. Християнските свещеници пък стояха на върха на възвишението, разперили ръце и с поглед към небето молеха своя Бог за помощ.

А ние, воините, оформяхме редиците си. Агрикола със своите отряди, облечени в римски униформи, беше на левия фланг. Всички други копиеносци бяхме в центъра, а конниците на Артур, които засега оставаха скрити зад недовършения замък, щяха накрая да заемат десния фланг. Артур нахлузи шлема си, с мъка се качи на гърба на Ламрей, простря бялото си наметало върху задницата на коня, после пое тежкото копие и блестявия щит от Хигуид.

Сеграмор, Кунеглас и Агрикола предвождаха пешаците. Засега, само до появата на Артуровите конници, моите хора образуваха лявото крило на нашия боен ред. Вражият фронт обаче беше много по-широк от нашия, затова саксите можеха спокойно да ни обградят. Те несъмнено ни превъзхождаха по численост. Менестрелите ще ви разправят, че в тази битка червеите били десетки хиляди, но според мен Аел нямаше повече от шестстотин войници. Сакският крал, разбира се, разполагаше с много по-голям брой копиеносци от тези, които виждахме пред нас, въпреки че и той като нас бе принуден да остави силни гарнизони в пограничните крепости, но една войска от шестстотин копиеносци си беше голяма войска. А зад стената от щитове имаше още толкова привърженици – предимно жени и деца, които нямаше да вземат участие в битката, но несъмнено се надяваха да оберат труповете ни, когато всичко свърши.

Нашите друиди вече се връщаха и с мъка подскачаха нагоре по възвишението. Пот се стичаше по лицето на Мерлин и надолу по плитките на дългата му брада.

– Няма магии – увери ни той, – техните магьосници не могат да праят истински магии. Вие сте в безопасност.

Проправи си път между щитовете ни и отиде да търси Нимю. Саксите бавно тръгнаха срещу нас. Техните магьосници плюеха и пишеха, офицерите викаха по хората си да поддържат права линия, други пък крещяха обиди срещу нас.

Нашите бойни рогове изпращаха своето протяжно предизвикателство към врага, а ние запяхме. Ние на десния фланг пеехме Бойната песен на Бели Маур – победоносен вой за кървави убийства, който запалваше огън в сърцата на мъжете. Двама от моите хора танцуваха пред стената от щитове като със сложни стъпки прескачаха своите мечове и копия, поставени на кръст на земята. Викнах им да се върнат в стената

от щитове, защото си мислех, че саксите ще прегазят ниския хълм и бързо ще се вкопчим в кървава схватка. Но на стотина крачки от нас те спряха и подредиха щитовете си така че да образуват непрекъсната облицована с кожи дървена стена. Запазиха пълна тишина докато магьосниците им пикаеха срещу нас. Огромните им кучета лаеха и опъваха кашите си, бойните тъпани думкаха, от време на време прозвучаваше тъжният зов на някой рог, но иначе саксите мълчаха и удряха щитовете си с дръжките на своите копия в такт с ритъма на тъпаните.

– За първи път виждам сакси – Тристан бе дошъл до мен и не откъсваше очи от сакските воители с техните дебели рунтави кожи, двустранните брадви, кучетата и копията.

– Умират като всички други – уверих го аз.

– Не ми харесват тия брадви – призна си той, докосвайки обкования с желязо ръб на своя щит за щастие.

– Тромаво оръжие е това – опитах се аз да го ободря. – Щом политнат на една страна и стават безполезни. Посрещаш удара й отвесно с щита и мушкаш ниско с меч. Тая техника е безотказна.

Или почти безотказна.

Тъпаните внезапно замлъкнаха. Вражата стена от щитове се разцепи на две и в центъра се появи самият Аел. Застана там и се загледа в нас. После плю и демонстративно захвърли копието и щита си на земята, за да покаже че иска да говори. Тръгна към нас. Беше огромен висок мъж с тъмна коса, облечен в роба, направена от дебелината кожа на черна мечка.

Придружаваха го двама от магьосниците и един слабичък плешив човек, вероятно преводачът му.

Кунеглас, Мюриг, Агрикола, Мерлин и Сеграмор тръгнаха да го пресрещнат. Артур беше решил да остане при своите конници и тъй като Кунеглас беше единственият крал на нашата страна от бойното поле, трябваше той да приказва от наше име. Кралят обаче покани другите да го придружат, а на мен ми направи знак да изляза напред като преводач. Това щеше да бъде моята втора среща с Аел. Той беше висок широкоплещест мъж с открито и силно лице и тъмни очи. Имаше гъста черна брада, бузите му бяха набраздени от белези, носът – счупен, а на дясната му ръка липсваха два пръста. Бе облечен с ризница, носеше кожени ботуши, а на главата – железен шлем, от който стърчаха чифт бичи рога. На врата му имаше британско злато, а също и по ръцете му. Мечата роба, която покриваше ризницата му, сигурно скоро щеше жив да го свари в този горещ ден, но нейното предимство беше, че никой меч не

можеше да пробие такава дебела кожа. Той се вгледа в мен.

– Помня те, червей такъв – каза той. – Саксът изменник.

Кимнах с глава.

– Поздравявам ви, кралю господарю.

Той плю.

– Да не мислиш, че като си толкова вежлив, смъртта ти ще бъде по-лека?

– Моята смърт няма нищо общо с вас, кралю господарю. Но за вашата смятам да разказвам на внуците си.

Аел се засмя, после хвърли поглед на петимата предводители пред себе си.

– Петима! Срещу един! А къде е Артур? Повръща си червата от ужас, нали?

Представих на Аел нашите предводители, след това Кунеглас пое разговора в свои ръце, а аз превеждах. Поуиският крал започна по обичайния начин като поиска от Аел да се предаде веднага. Ще проявим милост към вас, заяви той. Ще поискаме единствено живота на Аел, цялото му богатство, всичките му оръжия и всичките му жени, както и всичките му роби, но неговите копиеносци можеха да си вървят, след като им отрежем десните ръце.

Аел, също по обичайния начин, прие това искане със смях, който разкри загнилите му почернели зъби.

– Артур да не си мисли, че като се крие, ние не знаем, че е тук с конете си? Кажи му, червей такъв, че тази нощ ще използвам трупа му вместо възглавница. Кажи му, че ще превърна жена му в своя пачавра, а когато ѝ се наситя ще я предам на робите си да се позабавляват с нея. А на тоя мустакач глупак – махна Аел с ръка към Кунеглас – кажи, че до довечера това място ще стане известно като Гроба на Бритите. Кажи му – продължи той, – че ще му отреже мустаците и ще ги дам на дъщеря си, за да разиграва котките. Кажи му, че ще си направя чаша от неговия череп, а с вътрешностите му ще нахраня кучетата си. На този черен демон – Аел тръсна брада към Сеграмор – кажи, че днес черната му душа ще отлети към ужасния свят на Тор, където вечно ще се гърчи в гнездо от змии. Колкото до този – погледна той към Агрикола, – отдавна желая смъртта му, така че споменът за нея ще ме забавлява през идните дълги нощи. А на това прозрачно същество – плю той срещу Мюриг – кажи, че ще му отреже топките и ще го направя свой виночерпец. Кажи им всичко това, червей такъв.

– Той казва не – съкратих речта му аз.

– Със сигурност каза много повече от едно «не» – настоя Мюриг с присъщата му педантичност, без да си дава сметка, че присъстваше на срещата единствено поради своя ранг.

– По-добре да не знаеш – каза уморено Сеграмор.

– Всяко познание е добре дошло – настоя Мюриг.

– Какво си говорят, червей такъв? – попита Аел, пренебрегвайки своя собствен преводач.

– Никой не иска да се откаже от удоволствието да ви убие, кралю господарю – отговорих аз. Аел се изплю.

– Кажи на Мерлин – хвърли той поглед към друида, – че него не съм обиждал.

– Той знае, кралю господарю, защото разбира вашия език.

Саксите се страхуваха от Мерлин и сега дори не искаха да го предизвикват. Двамата сакски магьосници съскаха проклетия срещу него, но това им беше работата и Мерлин не се обиждаше. И като че ли не се интересуваше и от разговора между предводителите, стоеше и гледаше надменно в далечината, макар че дари Аел с усмивка, когато кралят му направи комплимент.

Аел се вгледа за миг в мен. Накрая ме попита:

– Ти от кое племе си?

– Аз съм от Думнония, кралю господарю.

– Преди това, глупако! По рождение.

– От вашия народ, лорд. От народа на Аел.

– Баща ти?

– Никога не съм го виждал, лорд. Майка ми била пленена от Утър, когато съм бил в корема ѝ.

– А нейното име?

Трябваше да се замисля миг – два.

– Ърс, кралю господарю – спомних си накрая името ѝ. Аел се усмихна като чу името.

– Хубаво сакско име! Ърс, Богинята на земята и майка на всички нас. Как е твоята Ърс?

– Не съм я виждал, откакто бях дете, но ми казаха, че още е жива.

Той впи мрачен поглед в мен. Мюриг пищеше нетърпеливо – искаше да разбере за какво говорехме, но накрая млъкна, тъй като никой не му обръщаше внимание.

– Един мъж не трябва да пренебрегва майка си – каза накрая Аел. Как се казваш?

– Дерфел, кралю господарю.

Той плю върху ризницата ми.

– Засрами се, Дерфел, за дето си забравил своята майка. Ще се биеш ли за нас днес? За народа на твоята майка?

Аз се усмихнах.

– Не, кралю господарю, но предложението ви ми прави чест.

– Дано смъртта ти да е лека, Дерфел. Но на тези боклуци – и той махна към четиримата предводители – кажи, че съм дошъл, за да изям сърцата им.

Аел плю за последен път, обърна се и тръгна към своите хора.

– И какво каза той? – попита Мюриг.

– Разговорът беше личен, лорд принц. Говорихме за моята майка. И той ми напомни за греховете ми.

Бог да ми е на помощ, но в онзи ден аз харесах Аел.

Ние спечелихме битката.

Игрейн ще иска да разказвам надълго и нашироко. Ииска да чете за геройски подвизи. То наистина имаше, но имаше и страхливци и други, които изцапаха панталоните си от ужас, но останаха в стената от щитове. Имаше мъже, които не успяха да убият никого, а само отчаяно се защитаваха. Имаше и воини, създали с героизма си истинско предизвикателство за поетите, които трябваше да търсят подходящи думи за делата им. Накратко това беше просто една битка. Загинаха приятели, един от тях бе Каван, други приятели бяха ранени, Кълхуч например, имаше и приятели, които се отърваха и без драскотина като Галахад, Тристан и Артур. Аз отнесъх един удар с брадва върху лявото рамо и макар ризницата да пое по-голямата част от силата на острието, трябваше седмици наред да лекувам раната, а и до днес там имам грозен червен белег, който ме наболява при студено време.

Не битката беше важна, а това, което стана след нея, но най-напред ще опиша накратко сражението, защото моята скъпа кралица Игрейн държи да не пропускам подвизите на крал Кунеглас, нали е дядо на нейния съпруг.

Саксите ни нападناха. Повече от час му трябваше на Аел, за да убеди хората си да атакуват нашата стена от щитове и през цялото време магьосниците с лайнните кичури по главите си крещяха срещу нас, тъпаните биеха, а по редиците на саксите непрекъснато се движеха мехове с пиво. Много от нашите пиеха медовина – храна няхаме, но медовина имаше в изобилие. Британската войска май никога не оставаше без медовина. Поне половината от мъжете на бойното поле в онзи ден

бяха пияни, но това се случва във всяка битка, защото пиенето дава на воините смелостта, необходима за най-ужасната бойна маневра – фронталната атака срещу построена стена от щитове. Аз бях трезв както винаги, но този път изкушението бе много силно. Няколко сакски воители се опитаха да ни увлекат в ненавременна атака – дойдоха съвсем близо до нас и започнаха да се перчат без щитове и шлемове. Към тях полетяха няколко недобре насочени копия и това бе единственото, което саксите постигнаха. Срещу нас също бяха хвърлени две-три копия, но повечето издрънчаха безобидно по щитовете ни. После ни нападнаха двама голи мъже, напълно загубили разсъдък от пиене или някоя магия. Кълхуч посече единия, а Тристан другия. Посрещнахме с викове и посвирквания и двете победи. Саксите, изплели езици от изпитото пиво, закрепяха обиди срещу нас.

Атаката на Аел, когато най-сетне започна, се разви съвсем зле. Саксите разчитаха на своите бойни кучета да разстроят нашата стена от щитове, но Мерлин и Нимю също имаха кучета, само дето нашите не бяха кучета, а кучки, сред тях имаше достатъчно разгорещени бесовици способни да побъркат зверовете на саксите. Вместо да нападнат нас големите бойни кучета хукнаха право към кучките. Настъпи голяма бъркотия – ръмжене, лай, вой и боричкания и след миг навсякъде имаше двойки чифтосани кучета, около които ръмжаха и се бутаха други песове с надеждата да изместят щастливците, но нито един брит не беше ухапан. Саксите вече бяха готови да се втурнат в убийствена атака, но неуспехът на кучетата им ги извади от равновесие. Поколебаха се. Аел се изплаши, че ние може да шурмуваме и изрева на своите да тръгнат напред. Те се подчиниха.

Вкопчените едно в друго кучета завиха и заскимтяха, когато тежката стена мина през тях, после щитовете изтрещяха един в друг с онзи ужасен и страшен гръм, чието ехо се носи през годините. Това е звукът на битката, звукът на бойните рогове, викащи мъже и после оглушителния трясък на щит в щит, а след трясъка започнаха писъците – някои копия бяха намерили пролуки между щитовете, заваляха и ударите на тежките бойни брадви. Но саксите понесоха много повече страдания. Кучетата, които трябваше да прегазят, бяха разстроили внимателно подредената им стена и образуваните пролуки веднага бяха използвани от нашите копиеносци, които се втурнаха напред. Редовете зад тях оформиха облицован с щитове клин, който се връзваше все по-дълбоко и по-дълбоко във вражата стена от щитове. Начело на един от тези клинове се биеше Кунеглас и за малко да стигне до самия Аел. Аз лично не видях

как Кунеглас се сражава, но менестрелите по-късно пееха за неговите подвизи и той скромно ме увери, че малко са преувеличили стореното от него.

Мен ме раниха още в началото. Отбих брадвата с щита, който пое по-голямата част от силата на удара, но острието все пак успя да се стовари върху рамото ми и скова лявата ми ръка. Това обаче не ми попречи да прережа гърлото на нападателя с върха на копието си. После когато натискът стана прекалено голям и вече нямаше достатъчно пространство, за да мога да използвам копието, извадих Хюелбейн и с него мушках и сечах в подвижната маса от хора пред себе си. Започна бутането. Във всяка битка става така, докато една от страните поддаде. Просто едно тежко, горещо, изтощително и мръсно бутане един срещу друг.

Този път беше по-трудно, защото фронтът на саксите, който навсякъде беше с дълбочина пет човека, бе по-дълъг от нашия. За да се предпазят от обграждане, нашите флангове се извиха назад. Саксите по крилата на вражия боен ред трябваше да се сблъскат лице в лице с тези помалки, но добре подредени стени от щитове. Тази маневра ги спря за известно време, вероятно се надяваха другарите им в центъра първи да пробият. Но после откъм моя фланг дойде един сакски старейшина и с примера си засрами своите хора и ги предизвика да тръгнат в атака. Той се втурна сам срещу нас, отблъсна две копия с щита си и се хвърли в центъра на нашата късичка стена от щитове, охраняваща фланга ни. Тогава умря Каван, пронизан от меч на сакския старейшина. Като видяха как този храбър воин сам успя да отвори пролука в нашия фланг, саксите с въодушевление се втурнаха срещу нас с рев.

Точно тогава атакува Артур иззад недовършените стени на замъка. Не го видях, а го чух. Менестрелите разказват, че копитата на Артуровите коне разтресли света и наистина земята потрепери от тътена на огромните животни, към чиито копита бяха здраво привързани железни пластини. Бронираниите конници удариха незащитената страна на сакския фронт и това фактически бе краят на битката. Аел бе разчел атаката си, надявайки се, че кучетата ще разкъсат нашия център и, че задните редове на неговата стена от щитове ще задържат нашите конници, изграждайки втора стена от щитове. Аел много добре знаеше, че няма кон, който да атакува една здраво изградена стена от щитове, освен това без съмнение беше чул как копиеносците на Горфидид се бяха справили с Артур в долината Лъг. Но незащитеният фланг на саксите се бе втурнал в атака и бе разстроил бойния си ред. Артур на часа се бе възползвал от това и без да подрежда хората си, само им викнал да го последват,

излетял с коня от прикритието си и се връзал в незащитените редици на саксите.

Аз сипех заплахи срещу един брадат беззъб сакс, който проклинаше над ръба на щитовете ни опрени един в друг. И точно тогава видях Артур. Зад него се развяваше бялото му наметало, белите му пера се веяха високо над главите на саксите, а лъскавият му щит събори боядисания с кръв бичи череп – щандарта на сакския старейшина. Копието на Артур проблесна и потъна в корема на някакъв сакс, където и остана. Артур измъкна Екскалибур. Мечът свистеше наляво и надясно и Ламрей навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко в редовете на саксите. След Артур пристигна Агравейн и ужасените сакси се пръснаха пред огромния му кон, после и Ланвал и другите се връзаха в огъналия се вражи фланг.

Хората на Аел бяха смазани като яйца с чук. Просто хукнаха да бягат. Съмнявам се, че тази битка трая повече от десет минути от пускането на кучетата до появата на конете, но пък конниците сякоха и избиваха повече от час докато се наситиха на сакска кръв. Лековъоръжените ни конници язدهа напред назад с кръсъци и преследваха бягащите врагове със своите копия, а по-тежките коне на Артур се втурваха сред саксите и ги тъпчеха, копиеносците тичаха след тях и обираха всяка плячка.

Саксите бягаха като сърни. Захвърлиха наметала, ризници, оръжия, само и само да се спасят. Аел се опита да ги спре, но като видя, че тази задача е непосилна, захвърли мечата си кожа и побягна с хората си. Потъна между дърветата миг преди лековъоръжените ни конници да се върнат след него.

Аз останах сред ранените и убитите. Ранени кучета виеха от болка. Кълхуч се олюляваше на един крак, другият кървеше в бедрото, но раната не беше смъртоносна, така че не му обърнах внимание, а клекнах при Каван. Никога преди това не го бях виждал да плаче, но болките му бяха ужасни, защото мечът на сакския старейшина беше минал през корема му. Хванах ръката му, изтрих сълзите му и му казах, че беше убил нападателя си със своя контриращ удар. Не знам дали бе станало точно така и не ме беше еня, важното бе Каван да повярва, че е станало така. Затова го уверих, че ще премине моста на мечовете с петолъчна звезда на щита си.

– Ти ще си първият от нас, който ще стигне в Отвъдния свят, така че запази ни място на трапезата.

– Непременно, господарю.

– И ние ще дойдем при теб.

Той стисна зъби и изви гръб в желанието си да спре неволния вик на болка. Прегърнах го през врата и допях лице до неговото. Плачех.

– Кажи на всички в Отвъдния свят – прошепнах аз в ухото му, – че Дерфел Кадарн ти е отдал чест като на храбър мъж.

– Свещеният съд... – промълви той, – аз трябваше...

– Не – прекъснах го аз, – не.

И тогава с тих стон Каван издъхна. Седях до тялото му, клатейки се назад напред от болката в рамото и от мъката, натежала в душата ми. По лицето ми се стичаха сълзи безспир. Исса застана до мен, чудеше се какво да каже и нищо не можа да измисли.

– Винаги е искал да се върне у дома, в Ирландия, и там да умре – отроних аз. А след тази битка можеше да си иде покрит с чест и слава и с много богатства.

– Господарю – обади се Исса.

Мислех, че прави опит да ме успокои, но аз не исках утешения. Смъртта на един храбър мъж заслужава сълзи. Затова не обърнах внимание на Исса, а продължих да държа тялото на Каван, докато душата му се отправяше в своя последен път към моста на мечовете отвъд Пещерата на Круачан.

– Господарю! – каза отново Исса и нещо в гласа му ме накара да вдигна очи.

Сочеше ми на изток към Лондон. Обърнах се да видя какво има, но сълзите замъгляваха погледа ми и аз едно ги изтрих с ръка.

И тогава видях, че към бойното поле идваше друга войска. Още една войска от покрити с рунтави кожи воители, наредени под щандартите с черепи и бичи рога. Още една войска с кучета и брадви. Още една сакска орда.

Беше дошъл Сердик.

* * *

По-късно си дадох сметка, че всички уловки, които бяхме измислили, за да накараме Аел да ни нападне и всичката храна, която изгорихме, за да го заблудим в намеренията си, всичко е било напразно, защото бретуалдата сигурно е знаел, че Сердик идва и то не срещу нас, а срещу собствените си сънародници. Сердик наистина бе тръгнал с намерението да се присъедини към нас и Аел бе решил, че единствената възможност да се противопостави и на двете армии беше да се опита да ги разгроми една по една.

На Аел бе проиграл тази възможност. Конниците на Артур го

разбиха, а Сердик пристигна твърде късно, за да се включи в сражението. Сигурно поне за миг този изменник Сердик се е изкушил от мисълта да се втурне срещу Артур. Една бърза атака щеше да ни помете. За една седмица Сердик щеше да се справи и с оцелелите воители на Аел и така да стане единствен владетел на цяла южна Британия. Тази мисъл не може да не го е изкушила, но той се поколеба. Войската му наброяваше близо триста души – напълно достатъчно, за да разгроми британците, които все още се намираха на върха на възвишението. Но Артур наду сребърния си рог и зовът му достигна до конниците, увлекли се в преследване на Аел и те бързо се върнаха. Не всички, но дошлите бяха достатъчно, за да предпазят Сердик от всякакви тщеславни изкушения. Бронираният конник се появи на огромните си коне откъм северния му фланг. Той никога не беше виждал тежката кавалерия на Артур в битка. Гледката го смрази и вцепенението му позволи на Сеграмор, Агрикола и Кунеглас да изградят стена от щитове на върха на възвишението. Стената ни беше прекалено крехка, защото повечето от нашите копиеносци все още преследваха войниците на Аел или пък разграбваха храната от неговия лагер.

Всички, които бяхме останали край британските бойни щандарти, се подготвихме за битка, но от пръв поглед личеше, че никак няма да ни е лесно. Набързо изградената ни стена от щитове, не само бе по-тънка, но и по-къса от фронта на Сердик. По това време, разбира се, ние още не знаехме, че срещу нас стои Сердик. Първо си помислихме, че това са закъснели подкрепления, които Аел така и не дочака. Щандартът на тези сакси – боядисан в червено вълчи череп с увиснала под него кожа на мъртвец – нищо не ни говореше. Знаехме, че знамето на Сердик представлява бедрена кост с две конски опашки, закачени в двата ѝ края, а самата кост е закрепена напречно на дълъг кол. Магьосниците на Сердик обаче бяха измислили нов символ и това ни обърка. Към нас тичаха и други брители, изоставили преследването на останките от войската на Аел, за да заздравят нашата стена от щитове. Артур също поведе своите конници към върха. Като стигна до нас, той подкара Ламрей покрай редиците ни. Помня, че бялото му наметало бе изцапано с кръв.

– И тези ще умрат като другите! – окуражи ни Артур, стиснал кръвения Екскалибур. – Ще умрат като останалите.

Тогава новодошлите сакси направиха коридор в центъра на своя фронт, точно както се беше разделила войската на Аел, за да пропусне своя предводител. Появиха се девет души, шестима от тях язدهа, скъсили юздите на конете, за да вървят заедно с другите трима. Един от

тези тримата носеше страховития вълчи череп. А един от конниците издигна втори щандарт, който предизвика спонтанен стон на удивление в редовете на нашата войска. Това накара Артур да завърти коня си натам. И зяпна потресен.

Защото новото знаме беше с морски орел, стиснал риба в ноктите си. Знамето на Ланселот. А вече виждах, че един от шестимата конници бе самият Ланселот. Великолепен в бялата си емайлирана ризница и шлема, увенчан с лебедови крила. От двете му страни язدهа двамата близнаци на Артур, Амхар и Лохолт, а зад тях Динас и Лавейн, облечени в друидските си роби. Силурското кралско знаме беше в ръцете на Ейд, червенокосата любовница на Ланселот.

Сеграмор бе застанал до мен и сега ме погледна сякаш да се увери, че и аз виждам онова, което вижда той. После плю.

– Мала в безопасност ли е? – попитах го аз.

– Да, жива и здрава – беше доволен, че се поинтересувах. Отново погледна към приближаващия Ланселот. – Разбираш ли какво става?

– Не.

Никой от нас нямаше представа. Артур прибра Екскалибур в ножицата и се обърна към мен.

– Дерфел! – повика ме той, искаше да има преводач до себе си. След това махна и на другите предводители на нашата войска да се приближат към него. Точно тогава Ланселот се отдели от приближаващата делегация и въодушевено пришпори коня нагоре по лекия склон към нас.

– Съюзници! – чух го да вика, размахал ръка към саксите. – Съюзници! – повтори той, когато стигна до Артур.

Артур нищо не каза. Само стегна юздите на Ламрей, докато Ланселот усмиряваше големия си черен жребец.

– Съюзници – рече силурският крал за трети път. – Това е Сердик – добави той развълнувано, посочвайки към сакския вожд, който бавно идваше към нас.

– Какво си направил? – попита Артур тихо.

– Доведох ти съюзници! – отвърна весело Ланселот. После хвърли поглед към мен. – Сердик си има преводач – заяви той презрително.

– Дерфел ще остане! – избухна Артур с внезапен и страховит гняв в гласа. Но си спомни, че Ланселот е крал и пое дълбоко дъх. – Какво сте направили, кралю господарю? – попита той пак.

Динас, изпреварил останалите, сега се оказа достатъчно глупав да отговори вместо Ланселот.

– Сключихме мир, лорд! – каза той с мрачния си глас.

– Я, да се махате! – изрева Артур. Гневът му поразил двамата друида. Те познаваха само спокойния, търпеливия Артур, Артур миротворец и дори не предполагаша, че в него се крие такъв бяс. Сегашният гняв на Артур бе лек полъх на вятъра в сравнение с бурята, извила се в долината Лъг, когато умиращият крал Горфидид нарече Гуинивиър курва, но въпреки това бе смразяващ. – Махайте се! – кресна той срещу внуците на Танабурс. – Тази среща е само за лордове. Вие също! – втренчи се Артур в двамата си сина. – Вървете си!

Когато хората на Ланселот се оттеглиха, Артур отново погледна към силурския крал.

– Какво си направил? – за трети път попита той озлобен.

Достоинството на Ланселот бе засегнато пред цялата войска и обидата бе оставила лицето му без капка кръв.

– Сключих мир – кисело отвърна той. – Ликвидирах възможността от удар в тила. Направих каквото можах, за да ти помогна.

– Сега ще ти кажа аз какво си направил – каза Артур с гневен глас, но толкова тихо, че да не може никой от приближаващите сакси да го чуе, – налял си вода в мелницата на Сердик. Ние току-що почти се справихме с Аел. И сега благодарение на теб и на нашата победа Сердик е два пъти по-силен от преди. Ето това си направил! Боговете да са ни на помощ! – Артур хвърли юздите на коня си в ръцете на Ланселот – нова обида за гордия Ланселот, смъкна се от гърба на Ламрей, оправи кървата си наметало и погледна надменно към саксите.

За първи път виждах Сердик. Всички менестрели го описват като зъл дух с дяволски копита и отровни зъби на змия, всъщност той беше нисък, слабичък мъж с рядка руса коса, сресана право назад и завързана на топка на тила. Имаше много светла кожа и високо чело, а брадичката му – тясна и гладко обръсната. Устните му бяха тънки, носът – остър, а очите му светли с цвят на поточе в мъгливо утро. Лицето на Аел издаваше всяка негова емоция. Сердик беше различен. Още щом го видях се зачудих дали изобщо му се случва да загуби контрол над изражението си и да позволи чертите му да разкрият неговите мисли. Той носеше римски нагръдник, вълнени кариран панталони по крака и наметало от лисичи кожи. Изглеждаше спретнат и педантичен. Всъщност ако не беше златото на врата и по ръцете му, щях да го взема за някой писар. Само дето очите му не бяха очи на чиновник – тези светли очи не пропускаха нищо и не издаваха нищо.

– Аз съм Сердик – представи се тихо той.

Артур отстъпи встрани, за да може Кунеглас пръв да си каже името, после и Мюриг реши, че трябва непременно да участва в срещата. Сердик хвърли поглед към двамата мъже, прецени ги за миг като второстепенни фигури и отново се обърна към Артур.

– Нося ти подарък – заяви той и вдигна ръка към старейшината, който го придружаваше. Човекът извади нож със златна връжка и Сердик го поднесе на Артур.

– Подаръкът – преведох думите на Артур – трябва да се даде на нашия крал Кунеглас.

Сердик постави острието на ножа върху лявата си длан и стисна пръстите в юмрук без да сваля нито за миг очи от лицето на Артур. Когато разтвори ръка по острието имаше кръв.

– Подаръкът е за Артур – настоя той.

Артур го взе. Беше необичайно нервен, дали защото се страхуваше от някаква магия, скрита в кървавото острие или пък се страхуваше, че като приема подаръка на Сердик по някакъв начин се обвързва с амбициите на сакския вожд.

– Кажи на краля – обърна се Артур към мен, – че аз нямам подарък за него.

Сердик се усмихна. Една студена усмивка, която ме накара да се замисля как ли изглежда вълкът в очите на загубило се агне.

– Кажи на лорд Артур, че неговият дар е вече в ръцете ми и това е постигнатият мир.

– А ако предпочета войната? – предизвикателно попита Артур. – Тук и сега? – махна той към върха, където се бяха наредили и други завърнали се от преследването копиеносци така че вече се бяхме изравнили по брой с хората на Сердик, ако не бяхме и повече.

– Кажи му, че това не са всичките ми воини – заповяда ми Сердик, сочейки на свой ред към саксите, които ни наблюдаваха зад щитовете си – и освен това му кажи, че крал Ланселот сключи с мен мир от името на Артур.

Преведох това на Артур и видях как едно мускулче заигра на лицето му, но той сдържа гнева си.

– След два дни – заяви Артур и това не беше предложение, а заповед – ще се срещнем в Лондон. Там ще обсъдим този мир.

Пъхна кървавия нож в колана си и когато преведох думите му веднага ме повика. Не искаше отговор от Сердик и затова ме поведе нагоре към върха далеч от двете делегации. Когато се отдалечихме от тях достатъчно, за да не могат да ни чуват, спря. За първи път забеляза раната

на рамото ми.

– Лошо ли те раниха?

– Ще се оправя.

Той затвори очи и пое дълбоко дъх.

– Сердик – отвори очите си Артур – иска да властва над цялата Лаегир. Но ако го оставим да се затвърди като единствен владетел тук срещу нас ще се изправи един страшен враг вместо двама по-слаби противници.

Замислен Артур закричи мълчаливо между убитите в битката с Аел.

– Преди тази война Аел беше силен, а Сердик бе досадна неприятност, с която можехме да се справим веднага след като разгромим Аел. Сега е точно обратното. Аел е слаб, а Сердик – силен.

– Ами да го ударим веднага.

Той вдигна към мен уморените си кафяви очи.

– Спри да се перчиш, Дерфел – каза тихо Артур – и бъди честен. Мислиш ли, че ще спечелим тази битка?

Погледнах към войската на Сердик. Бе здраво споена в стена от щитове и готова за бой, а нашите хора бяха уморени и гладни. Но пък войниците на Сердик никога не бяха воювали срещу конете на Артур.

– Мисля, че ще победим – казах честно аз.

– И аз така мисля, но битката ще бъде тежка, Дерфел. Накрая ще имаме поне стотина ранени, които ще трябва да носим, когато се връщаме, а саксите няма да ни оставят просто така да си идем – ще съберат срещу нас всички останали отряди в Лоегир. Дори и да бием Сердик тук, никога не ще успеем да се доберем живи до дома. Навлязохме твърде дълбоко в Лоегир – мисълта изкриви лицето му. – Ако изтощим силите си срещу Сердик да не мислиш, че Аел няма да се възползва и да ни издебне от засада, когато се връщаме? – Изведнъж Артур стисна юмруци, обзет от внезапен гняв. – Какво си е мислел Ланселот? Сердик не може да ни бъде съюзник! Той ще получи половината Британия, после ще се обърне срещу нас и тогава саксите ще са двата пъти по-силен враг от преди – Артур завърши мисълта си с ругатня, което рядко му се случваше. После разтри изпитото си лице без да сваля кожената ръкавица. – Е, супата е развалена, но ще трябва да я сърбаме. Единственият изход за нас е да поддържаме някак силите на Аел, колкото да може да плаши Сердик, така че вземеш шестима от моите конници и го намери. Намери го, Дерфел и му дай тоя нещастен нож като подарък – мушна ми в ръката ножа на Сердик. – Първо го изчисти – додаде той раздражено. – Можеш да му занесеш и наметалото от меча кожа. Агравейн го намери. Дай

му го като втори дар и му кажи да дойде в Лондон. Предай му, че ще бъде в безопасност – аз се заклевам в това. Нека разбере, че срещата в Лондон е неговият единствен шанс да запази нещо от земите си. Имаш два дни, Дерфел, така че върви и го намери.

Поколебах се, не защото не бях съгласен с плана на Артур, а защото не разбирах защо Аел трябваше да идва в Лондон.

– Защото – обясни ми уморено Артур – аз не мога да бъда спокоен в Лондон като знам, че Аел шари из Лоегир. Вярно, че загуби войската си тук, но може да има и други гарнизони, достатъчни за нова войска. И докато ние гледаме как да се отървем от Сердик, може да иде и да опустоши половината Думнония.

Артур се обърна и с омраза погледна към Ланселот и Сердик. Помислих, че пак ще ги наругае, но той само уморено въздъхна.

– Ще сключи мир, Дерфел. Боговете знаят, че не съм искал такъв мир, но все пак налага се да го направим както трябва. А сега върви, приятелю, върви.

Останах още малко, докато се уверя, че Исса ще се погрижи да изгори тялото на Каван и ще намери езеро, за да хвърли в него мечта на загиналия ирландец. След това възседнах кон и тръгнах на север по следите на разбитата войска.

А Артур, чията мечта бе провалена от един глупак, тръгна към Лондон.

Неведнъж бях мечтал да видя Лондон, но и в най-смелите си полети въображението ми не бе успяло да достигне поразителната реалност. Аз си представях, че Лондон е нещо като Глевум, или може би малко по-голям, но все пак място където няколко високи сгради се скупчват около централно открито пространство с тесни улици между тях, а всичко това е оградено със земен насип. Оказа се, обаче, че Лондон има шест такива открити пространства, и край всеки от тях имаше по една зала с колонада, храмове с красиви арки и тухлени дворци. Обикновените къщи, които в Глевум или в Дурновария са ниски и със сламени покриви, в Лондон бяха по на два – три етажа. С годините много от къщите се бяха срутили, но имаше и много запазени чак до покривите с цигли и хората все още живееха в тях и се катереха нагоре надолу по дървените им стълбища. Повечето от нас не бяха виждали стълбище вътре в сграда и първия си ден в Лондон прекараха в тичане по стъпалата към най-горните етажи като развълнувани деца, за да видят гледката от там. Накрая една от сградите се срути под тежестта им и Артур забрани разходките

им по стълбищата.

Крепостта на Лондон беше по-голяма от Каер Сус, а заемаше само северо-западния бастион на градската стена. В крепостта имаше десети-на казарми, всяка по-голяма от зала за угощения и изградена от малки червени тухли. До крепостта имаше амфитеатър, храм и една от десетте градски бани. И други градове имат такива сгради, разбира се, но в Лондон всичко беше по-високо и по-широко. Амфитеатърът на Дурновария бе едно нещо със зелена трева, което ми се струваше доста внушително преди да видя арената в Лондон. Тя можеше да погълне пет амфитеатри като този в Дурновария. Стената, която обграждаше Лондон, беше направена от камъни, а не от трамбована земя, и въпреки че Аел я бе оставил да се руши, тя все още беше страховита преграда. Сега по нея се бяха накачили триумфиращите воители на Сердик. Той бе окупираше Лондон и забучил в стените му черепите, които му служеха за бойни знамена. Очевидно възнамеряваше да задържи града в свои ръце.

По речния бряг също имаше крепостна стена, построена първоначално, за да спира сакските пирати. В тази стена имаше процепи, които водеха към удобни заливчета, а един от тях излизаше на някакъв канал, свързан с голяма градина. Около градината бе построен красив дворец. В него все още стояха статуи и бюстове, имаше дълги галерии, покрити с цигли, и огромна зала с колони, където вероятно се бяха събирали римляните, управлявали някога Британия. Сега по украсените с рисунки стени се стичаше дъждовна вода, плочите по пода бяха счупени, а градината беше буренясала. Славата на отминалото време обаче все още се чувстваше, макар вече да бе само сянка на предишното величие. Целият град беше сянка от своето старо величие. Нито една от баните в града не работеше. Басейните в тях бяха напукани и празни, пещите – студени, мозаечните подове се бяха надигнали и разронили под напора на зимните студове и бурените. Каменните улици вече приличаха на кални пътеки, но въпреки разрухата градът все още беше масивен и величествен. Щом Лондон изглеждаше така, чудех се, как ли изглеждаше Рим. Според Галахад Лондон бил просто едно село в сравнение с Рим, неговият амфитеатър можел да погълне двадесет арени като Лондонската. Слушах и не вярвах. Та аз гледах Лондон със собствените си очи и ми беше трудно да повярвам, че не сънувам. Имах чувството, че всичко бе направено от великани.

Аел не бе харесал града и не бе пожелал да живее в него, затова в Лондон живееха само шепа сакси и бритите, които бяха приели господството на Аел. Някои от тези брити все още благоденстваха. Повечето

бяха търговци, които търгуваха с Галия. Те живееха в големи къщи край реката, имаха складове, оградени със стени и охранявани от копиеносци. Но в по-голямата си част градът беше пуст. Умираш, свърталище на плъхове, а някога този град бе родил титлата Август – Величествен, бил известен като Величествения Лондон. По Темза плавали множество галерии. А сега градът беше призрачно място.

Аел дойде в Лондон заедно с мен. Намерих го на половин ден ход северно от града. Беше се подслонил в една римска крепост, където се опитваше да събере нова войска. Първоначално се отнесе с подозрение към мен и предложението, което му носех. Развика се срещу мен, обвини ме, че сме спечелили битката с помощта на магии, после ме заплаши, че ще убие, и мен, и придружаващите ме войници, но аз разумно изчаках да отmine гневният му пристъп и след малко той наистина се успокои. Когато му поднесох даровете, грубо захвърли ножа на Сердик, но беше доволен, че му върнах дебелото наметало от меча кожа. Не мисля, че съм избегнал някаква сериозна опасност, защото усещах, че Аел всъщност ме харесва. Даже когато гневът му се уталожи, той метна тежката си ръка върху раменете ми и ме поведе по укреплението.

– Какво иска Артур? – попита ме той.

– Мир, кралю господарю – тежката му ръка ми причиняваше болка в раненото рамо, но не посмях да му кажа.

– Мир! – думата излетя от устата му, сякаш бе изплюл развалено месо, но в нея нямаше и следа от презрението, с което бе отхвърлял мирните предложения на Артур преди битката в долината Лъг. Тогава Аел беше по-силен и можеше да си позволи да иска по-висока цена. Сега трябваше да бъде по-скромен и той знаеше това.

– Ние саксите не сме създадени за мир. Ние се изхранваме с житото на враговете си, обличаме се с тяхната вълна, забавляваме се с техните жени. Какво може да ни предложи мирът?

– Възможност да възстановите силите си, кралю господарю. Иначе Сердик ще храни хората си с вашето жито и ще се облича с вашата вълна.

Аел се усмихна.

– И жените ни биха му харесали – бе свалил ръката си от рамото ми и сега тръгна на север през нивята. – Ше трябва да се откажа от земя – изръмжа той.

– Но ако решите да воювате, кралю господарю, цената ще бъде много по-висока. Ще трябва да се изправите срещу Артур и срещу Сердик и накрая може да останете само със земята над своя гроб.

Той се обърна към мен и присви очи.

– Артур ми предлага мир само защото иска да се бия със Сердик вместо него.

– Разбира се, кралю господарю – съгласих се аз. Той се изсмя на моята откровенност.

– А ако не дойда в Лондон, ще ме преследвате като куче.

– Като голям глиган, кралю господарю, чиито глиги все още са опасни.

– Говориш така, както се биеш, Дерфел. Добре.

Докато той обсъждаше предложението ми със своя съвет, по негова заповед магьосниците му направиха лапа от мъх и паяжини, с която наложиха раната на рамото ми. Съветът не продължи дълго, тъй като Аел знаеше, че няма голям избор. Така на следващата сутрин двамата заедно тръгнахме по римския път, който ни отведе в Лондон. Той настоя да пътува със свита от шестдесет копиеносци.

– Вие се доверявате на Сердик, но той не е спазил едно обещание през живота си. Кажете това на Артур.

– Вие ще му го кажете, кралю господарю.

Аел и Артур се срещнаха тайно в нощта преди преговорите със Сердик и след дълги спорове сключиха мир помежду си. Аел направи големи отстъпки. Отказа се от широки ивици земя по западната си граница и се съгласи да върне на Артур всичкото злато, което бе получил от него предишната година и дори повече. В замяна Артур му обеща цели четири години мир и даде дума да подкрепи Аел, ако Сердик не се съгласи с условията му на следващия ден. Когато мирът бе сключен двамата се прегърнаха, а по-късно докато се връщахме към лагера си край западната стена на града, Артур тъжно поклати глава.

– Човек никога не трябва да се среща със своя враг лице в лице – каза ми той, – ако знае, че някой ден ще трябва да го убие. А аз знам, че ще трябва да убия Аел, освен ако саксите признаят правото ни на върховна власт, но това никога няма да стане.

– Може пък и да стане.

Той поклати глава.

– Сакси и брити, Дерфел, не могат да живеят заедно.

– Аз как живея сред брити, господарю?

Той се засмя.

– Ако майката ти не беше пленена, Дерфел, щеше да бъдеш отгледан сред сакси и сега сигурно щеше да си във войската на Аел. Щеше да бъдеш враг, да почиташ саксите Богове, да мечтаеш като сакс и да

ламтиш по нашата земя. Много земя им трябва на тия сакси.

Е, поне се бяхме справили с Аел, а на следващия ден в големия дворец край реката се срещнахме със Сердик. В онзи ден яркото слънце пръскаше искри по канала, където Губернаторът на Британия някога бе плавал със своя кораб. Веселата игра на слънчевите лъчи скриваше нечистата пяна, калта и мръсотията, които сега задръстваха канала, но нищо не можеше да скрие вонята на тия нечистотии.

Най-напред Сердик свика съвета си и докато той заседаваше ние британите се събрахме в една стая, която гледаше към реката. По тавана играеха отблясъци от водата и хвърляха сенки върху нарисуваните там странни същества – полужени, полуриби. Поставихме копиеносци на всяка врата и на всеки прозорец, за да не може никой да ни подслушва.

И Ланселот беше с нас. Бяха му разрешили да доведе със себе си Динас и Лавейн. Тримата продължаваха да настояват, че техният мир със Сердик е проява на голяма мъдрост. С това бе съгласен единствено Мюриг. У всички останали тяхното предизвикателно упорство събуждаше само гняв. Артур послуша споровете ни, но бързо ни прекъсна – нищо нямаше да решим, спорейки за миналото.

– Стореното, сторено – каза той, – но има нещо, което трябва да знам със сигурност – и той погледна Ланселот право в очите. – Закълни се, че не си обещавал нищо на Сердик.

– Обещах му само мир – заяви Ланселот – и му предложих да ти помогне срещу Аел. Това е всичко.

Мерлин седеше в рамката на прозореца и гледаше към реката. Беше осиновил една от многото котки в двореца и сега галеше животинчето, свило се в скута му.

– А Сердик какво поиска? – попита той тихо.

– Разгрома на Аел.

– Само това? – Мерлин изобщо не се опитваше да скрие недоверието си.

– Само това – настоя Ланселот – нищо повече.

Всички го наблюдавахме. Артур, Мерлин, Кунеглас, Мюриг, Агрикола, Сеграмор, Галахад, Кълхуч и аз. Мълчахме и го гледахме.

– Нищо повече не поиска! – повтори Ланселот, но според мен изглеждаше като дете, което упорито лъжеше.

– Какъв забележителен крал – тихо отбеляза Мерлин – да иска толкова малко – усмихна се той и започна да дразни котката, мърдайки една от плитките на брадата си пред лапичките ѝ. – А ти какво искаше? – попита друидът все така тихо.

– Победа за Артур – изстъпи се Ланселот.

– Защото не вярваше, че Артур ще успее да си я спечели сам, ли? – предположи Мерлин, издигнал плитката така че котката седеше на задните си крака в желанието си да хване увисналата черна панделка.

– Исках победата да бъде сигурна – оправда се Ланселот. – просто исках да помогна! – заоглежда се той из стаята, търсейки съюзници, но освен младият Мюриг никой друг не го гледаше с разбиране. – Ако не искате мир със Сердик – каза той сприхаво, – защо не се биете с него сега?

– Защото, кралю господарю, той използва твоето име, за да гарантира примирието – обясни търпеливо Артур, – и защото нашата войска е много далеч от дома, а неговите хора ще ни преследват през цялото време. Ако ти не беше сключил мир – продължи с обясненията си Артур все още спазвайки учтивия тон, – половината от воините на Сердик сега щяха да са на границата, за да я пазят от теб, а аз щях спокойно да тръгна на юг, за да нападна другата половина. Но сега? – той сви рамене. – Какво ще поиска Сердик от нас днес?

– Земя – отсече Агрикола. – Саксите винаги това искат. Зема, земя и пак земя. Няма да мирясат докато и последната педя земя на света не стане тяхна и тогава ще потърсят други светове, та и тях да разорат със своите плугове.

– Ще трябва да се задоволи със земята, която е взел от Аел – твърдо заяви Артур. – Защото от нас няма да получи нищо.

– Напротив би трябвало той да ни даде – обадох се аз за първи път. – Земята, която ни открадна миналата година.

Ставаше въпрос за една плодородна ивица наносна земя, която се спускаше от мочурищата надолу към морския бряг при нашата южна граница. Преди това принадлежеше на Мелуас, зависимия крал на белгите, когото Артур заточи в Иска. Тази земя много ни липсваше – като я завладя, Сердик прекалено много се доближи до богатите имения около Дурновария, освен това корабите му вече бяха само на минути от Инис Уит – големият остров, наречен от римляните Вектис, който се намираще непосредствено до нашия бряг. От година саксите на Сердик безмилостно опустошаваха Инис Уит и тамошните жители вечно молеха Артур да им изпрати повече копиеносци, за да ги защитават.

– Да, трябва да си вземем тази земя – подкрепи ме Сеграмор. (Той благодарни на Митра затова, че неговото сакско момиче се беше върнало живо и здраво като остави един пленен меч в храма на Митра в Лондон.)

– Съмнявам се – намеси се Мюриг, – че Сердик е сключил мир, за да връща земя.

– А ние да не би да сме тръгнали на война, за да отстъпваме земя – гневно го погледна Артур.

– Мислех, простете – не се отказваше Мюриг от спора и цялата стая сякаш изпъшка, измъчена от упорството му, – че казахте, или може би не сте, че не можете да продължите тази война? Като сме толкова далеч от вкъщи? А пък сега, за някаква си ивица земя ще рискуваме живота на всички. Надявам се не се проявявам като глупак – изкикоти се той, за да покаже, че се шегува, – но просто не успявам да разбера защо трябва да рискуваме единственото нещо, което не сме в състояние да отстоим.

– Лорд принц – каза тихо Артур, – може да сме слаби тук, но ако покажем слабостта си, загиваме. Отиваме при Сердик сега не за да отстъпваме земя, а за да го известим за своите искания.

– А ако откаже? – попита Мюриг обиден.

– Тогава обратният път ще ни се види безкраен – каза Артур спокойно. Хвърли поглед през прозореца, който гледаше към вътрешния двор. – Май враговете ни са готови. Ще вървим ли при тях?

Мерлин бутна котката от скута си, подпря се на жезъла и се изправи.

– Ще имате ли нещо против, ако не дойда? Прекалено стар съм да издържа цял ден преговори. Всички тия заплахи и гняв.

Той изтупа скута си от котешките косми и внезапно се обърна към Динас и Лавейн.

– Откога – попита Мерлин укорително – друиди носят мечове и служат на крале християни?

– Откакто ние решихме да правим така – отвърна Динас. Близнаците, високи почти колкото Мерлин и много по-яки, го гледаха предизвикателно с немигащи очи.

– Кой ви направи друиди?

– Същата сила, която е направила и теб друид – каза Лавейн.

– И каква беше тая сила? – не спираше с въпросите си Мерлин. Близнаците не отговориха и той се изсмя в лицата им. – Е, поне знаете как да снасяте яйца от дрозд. Предполагам, че подобни номера правят голямо впечатление на християните. А можете ли да превръщате тяхното вино в кръв, и хляба им в плът?

– Използваме и нашите, и техните магии – каза Динас. – Това вече не е старата Британия, сега има нови Богове и ние сливаме в едно техните магии със силата на старите Богове. И ти можеш да се поучиш от нас,

лорд Мерлин.

Мерлин се изплю – красноречив отговор на направеното предложение и без дума повече излезе от стаята. Неговата враждебност изобщо не засегна Динас и Лавейн. И двамата бяха невероятно самоуверени.

Артур ни поведе към залата с големите колони, където, както беше предрекъл Мерлин, спорихме и крещяхме, перчехме се и се карахме цял ден. Първоначално Аел и Сердик вдигаха най-голям шум и доста често Артур влизаше в ролята на посредник между тях, но въпреки подкрепата на Артур, Сердик успя да измъкне много земя от Аел. Запазваше Лондон в свое владение, получи долината на Темза и обширни ивици плодородна земя на север от Темза. Аел загуби една четвърт от кралството си, но поне все още имаше кралство, благодарение на Артур. Аел, разбира се, не се сети да благодари за това, просто щом свършиха преговорите бързо излезе от залата, още същия ден напусна и Лондон, оттегляйки се като огромен ранен глиган отново в своето леговище.

Аел си тръгна следобяд и едва тогава Артур повдигна въпроса за земите на белгите, които Сердик бе завладял година преди това. Аз трябваше да превеждам. Артур поиска тези земи да бъдат върнати и отстояваше своето искане дълго след като всички други се бяха уморили от безплодните разговори. Не заплашваше, а просто неотклонно повтаряше едно и също, докато накрая Кълхуч заспа, Агрикола започна да се прозява, а аз се уморих да вадя жилото от многократно повтаряните откази на Сердик. Но Артур упорстваше. Той знаеше, че Сердик има нужда от време, за да затвърди властта си в земите, взети от Аел, и че би искал да има сигурен тил. Със своето поведение Артур го заплашваше непрекъснато да му създава неприятности, ако не върне отнетите земи. Сердик пък ни заплашваше, че още сега ще ни отвори война тук в Лондон. Накрая обаче Артур разкри, че се е договорил с Аел за взаимопомощ при такова стечение на обстоятелствата. Сердик знаеше, че няма да може да се справи с двете войски едновременно.

Почти се беше стъмнило, когато Сердик най-сетне се предаде. Не го обяви официално, но злобно заяви, че щял да обсъди този въпрос с личния си съвет. Така че ние събудихме Кълхуч и излязохме в двора, а оттам през една портичка в стената се озовахме на кей край реката, където застанахме и се загледахме в тъмните води на Темза. Всички мълчахме, само Мюриг ни дразнеше с наставленията си, защото се бе заел да обяснява на Артур как загубил на всички времето да иска невъзможни неща. Но като видя, че Артур няма намерение да спори с него, накрая и принцът млъкна. Сеграмор седна, облягайки се на стената и

започна да точи меча си с някакъв брус. Ланселот и силурските друиди стояха настрана от нас – трима високи красиви мъже, изправили гордо глави. Динас гледаше към потъващите в мрак дървета отвъд реката, а брат му ми хвърли дълъг замислен поглед.

Чакахме близо час и едва тогава Сердик дойде при нас.

– Кажи на Артур следното – обърна се той към мен без всякакви предисловия – нямам доверие на никого от вас, не харесвам никого от вас и единственото ми желание е да избия всички ви. Но ще му предам земята на белгите при едно условие. Да направи Ланселот крал на тези земи. Не зависим крал – добави той, – а крал с напълно независима власт.

Вгледах се в сивосините очи на сакса. Бях толкова удивен от неговото условие, че загубих и ума, и дума, дори не преведох казаното от Сердик. Изведнъж всичко стана толкова ясно. Ланселот отдавна беше направил тази сделка със сакса, а Сердик бе крил тайното им споразумение зад един цял следобед презрителни забележки по отношение искането на Артур. Не можех да докажа подозренията си, но знаех, че това беше самата истина и когато отвърнах поглед от Сердик, забелязах как Ланселот бе впил в мен очи, пълни с очакване. Той не говореше сакски, но знаеше точно какво бе казал Сердик.

– Кажи му! – заповяда ми Сердик.

Преведох на Артур. Агрикола и Сеграмор плюха с отвращение, а Кълхуч мрачно се изсмя. Артур само се вторачи в мен, после кимна уморено.

– Добре – каза той.

– Ще напуснете това място призори – заяви Сердик кратко.

– Ще си тръгнем след три дни – отговорих аз без дори да си правя труда да се посьветвам с Артур.

– Добре – съгласи се Сердик и се отдалечи.

Така сключихме мир със саксите.

Това не беше мирът, който искаше Артур. Той се надяваше, че ще успеем да изтощим силите на саксите и да спрем притока на нови сили през Германско море и дори до година две да изтласкаме от Британия всички сакси. Но вместо това сключихме мир с тях.

– Съдбата е неумолима – каза ми Мерлин на следващата сутрин. Открих го наред римския амфитеатър да стои и бавно да оглежда каменните седалки, обграждащи арената от всякъде. Беше обсебил четирима от моите копиеносци, които седяха в края на арената и го

наблюдаваха, макар и те като мен да не знаеха какви точно бяха задълженията им.

– Все още ли търсите последното Съкровище? – попитах аз.

– Харесва ми това място – проговори той, сякаш изобщо не бях задавал въпрос. – Наистина ми харесва.

– Мислех, че мразите римляните.

– Аз? Да мразя римляните? – направи се той на обиден. – Как се моля, Дерфел, моето учение да не бъде предадено на идните поколения през тази пихтиеста маса, която ти предпочиташ да наричаш мозък. Аз обичам цялото човечество! – заяви той високопарно. – Така че дори римляните са напълно приемливи стига да си стоят в Рим. Казах ти, че бях в Рим, нали? Пълен със свещеници и катамити. Сенсъм би се чувствал съвсем като у дома си там. Не, Дерфел, грешката на римляните беше, че дойдоха в Британия и развалиха всичко, макар че не всичко, което направиха тук, е лошо.

– Оставили са ни това например – вдигнах аз ръка към дванадесетте реда седалки и високите балкони, откъдето римските господари наблюдавали арената.

– О, спести ми, моля те, досадните приказки на Артур за пътища и съдилища, за мостове и строежи – натърти той презрително на последната дума. – Строежи! Какво са строежите на пътища и крепости, законодателството? Робия. Римляните ни наденаха оглавник, Дерфел. Превърнаха ни в данъкоплатци и то така хитро – накараха ни дори да повярваме, че с това са ни направили услуга! Някога сме вървели по земята заедно с Боговете, били сме свободни хора, но после сме сложили тъпи те си глави в римския оглавник и сме станали данъкоплатци.

– Тогава какво е доброто – попитах аз търпеливо, – което са оставили римляните?

Мерлин свирепо се захили.

– Някога те препълвали тази арена с християни, Дерфел и пускали кучета срещу тях. Но в Рим, забележи, били още по-съвестни – използвали лъвовете. С годините, уви, лъвовете изчезнали.

– Видях нарисуван лъв – отбелязах аз гордо.

– О, впечатлен съм – рече Мерлин без да си прави труда да скрие прозявката си. – Защо не ми разкажеш всички подробности? – иронията му ми отне всяко желание да приказвам. Той това и целеше и доволно се усмихна. – Веднъж видях истински лъв. Едно проскубано невзрачно същество. Реших, че не го хранят добре. Сигурно му даваха митраисти вместо християни, кой знае? Това беше в Рим, разбира се. Мушнах го с

жезъла си, а той само се прозина и се почеса, ухапан от бълха. Там видях и крокодил, само че беше мъртъв.

– Какво е това «крокодил»?

– Прилича на Ланселот.

– Кралят на белгите – добавих аз кисело. Мерлин се засмя.

– Действал е доста умно, нали? Той мразеше Силурия и кой може да го вини за това? С ония скучни хора в техните мрачни долини, съвсем неподходящо за Ланселот място, но земята на белгите ще му хареса. Обляна от слънце, пълна с римски имена, и което е най-важно – не е далеч от неговата скъпа приятелка Гуинивийр.

– Нима това е важно?

– Не бъди толкова потаен, Дерфел.

– Не разбирам какво искаш да кажеш.

– Искам да кажа, невежи ми войнико, че Ланселот прави с Артур каквото си иска. Взима каквото пожелае и прави каквото си ще и всичко това само защото Артур има абсурдното качество, наречено вина. В това отношение е истински християнин. Ти можеш ли да разбереш една религия, която те кара да се чувстваш виновен? Що за нелепа идея. От Артур обаче би станал много добър християнин. Вярва, че като се е закълел да спаси Беноик и не е успял, той е отговорен за съдбата на Ланселот. Докато тази вина му тежи на съвестта, Ланселот ще прави каквото си иска.

– И с Гуинивийр ли? – полюбопитствах аз, с намерение да го върна към отношенията между Ланселот и Гуинивийр, за които беше намекнал, защото долових че не ставаше въпрос само за пикантен слух, а за нещо повече.

– Никога не обяснявам нещо, което не знам – рече Мерлин високомерно. Но предполагам, че Гуинивийр вече скучае с Артур, и защо не? Тя е умно същество и с удоволствие общува с други умни хора, а пък Артур, колкото и да си го обичаме, е толкова прост. Нещата за които мечтае са толкова покъртително прости – закони, справедливост, ред, чистота. Той наистина иска всеки да е щастлив, а това си е направо невъзможно. Гуинивийр съвсем не толкова проста. Ти обаче си.

Аз не обърнах внимание на тази обида.

– И какво иска Гуинивийр?

– За Артур да бъде крал на Думнония, разбира се, а за себе си да бъде фактически владетел на Британия като властва над Артур, но докато това стане, Дерфел, тя ще се забавлява както може – изведнъж в очите му заискриха пакостливи пламъчета, нещо му беше хрумнало. – Ако

Ланселот стане крал на белгите – каза Мерлин весело, – току виж Гуинивийър реши, че вече не иска своя нов дворец в Линдинис. Ще си хареса някое място по-близо до Вента. Ще видиш, че ще изляза прав – изкикоти се той. – И двамата са действали много хитро – добави той възхитен.

– Гуинивийър и Ланселот?

– Не бъди толкова тъп, Дерфел? Кой изобщо говори за Гуинивийър? Твоята жажда за слухове е направо неприлична. Говорех за Сердик и за Ланселот, разбира се. Изключително изтънчена дипломация. Артур изнася цялата война на гърба си, Аел се отказва от голяма част от владенията си, Ланселот грабва много по-подходящо кралство за себе си, а Сердик удвоява своята сила и печели Ланселот за свой съсед, вместо Артур. Чудесно изпипано. Как преуспява злото! Ще ми се да видя това – усмихна се той. Тогава в единия от двата тунела, които минаваха под местата за зрителите и излизаха на арената, се появи Нимю. Забързано вървеше по обраслия с бурени проход и изглеждаше много развълнувана. Златното ѝ око, което толкова плашеше саксите, проблясваше на утринното слънце.

– Дерфел! – възкликна тя. – Какво правите с кръвта на бика?

– Не го обърквай – каза Мерлин, – тази сутрин е по-глупав от обикновено.

– В тайнствата на Митра – поясни тя раздражено. – Какво правите с кръвта на бика?

– Нищо.

– Смесват я с овесени ядки и мазнина – каза Мерлин – и правят пудинги.

– Кажете ми! – настоя Нимю.

– Това е тайна – казах аз смутен. Мерлин издюдюка.

– Тайна? Тайна! «О, велики Митра!» – изгърмя гласът му и ехото се върна в центъра на арената. – Ти, който имаш меч, наточен във върховете на планините, а върхът на копието ти е изковано в дълбините на океана, ти, който имаш щит по-бляскав и от най-ярките звезди, чуй ни.“ Да продължавам ли мое скъпо момче? – попита ме той. Беше цитирал молитвата, с която започвахме нашите срещи и която беше част от уж тайните ни ритуали. Той отвърна очи от мен с презрение. – Имат една яма, скъпа Нимю – обясни ѝ той, – покрита с желязна решетка. Нещастният звяр виси над нея, докато в ямата изтече и последната капка живот, после всички потапят копията си в кръвта, напиват се и си мислят, че са направили нещо значимо.

– Така си и мислех – каза Нимю, после се усмихна. – Няма яма.

– О, скъпо момиче! – викна Мерлин възхитен. – Скъпо момиче! На работа – нареди ни той и забърза на някъде.

– Къде отивате? – викнах след него, но друидът само махна с ръка и продължи напред. Направи знак на моите мързелуващи войници да го последват. И аз тръгнах след тях. Никой не ме спря. Минахме през тунела и излязохме на една от странните улици, оформени от високите сгради, след това свихме на запад към северозападния бастион и точно до крепостта, издигната до градската стена, имаше храм.

Влязох вътре след Мерлин.

Беше хубава сграда – дълга, тъмна, тясна и висока, изрисуваните тавани се подпираха на колони, подредени в два реда по седем. Светилището очевидно се използваше в момента като склад, защото в едно от страничните крила бяха натрупани бали с вълна и купища кожи. Въпреки това някой изглежда все още идваше в сградата на поклонение, защото в единия край имаше статуя на Митра със странна увиснала шапка, а пред колоните, украсени с канелюри, бяха наредени други по-малки статуи. Предположих, че поклонниците които идваха тук бяха потомци на римските заселници, решили да останат в Британия, след като легионите си тръгнаха. Тези римляни изглежда бяха изоставили повечето от божествата на своите предшественици, включително и Митра, защото малките дарове от цветя, храна и тръстикови светилничета бяха струпани само пред три от статуите. Две от тях представяха изящно изваяни римски Богове, но третият идол беше британски – гладък фалически стълб в горния край с грубо лице с широко отворени очи – единствената статуя, намазана с кръв, вече стара и изсъхнала. Пред статуята на Митра имаше само един дар и това беше сакският меч, оставен от Сеграмор в знак на благодарност за завръщането на Мала. Навън беше слънчево, но вътре в храма светлина се процеждаше само през един процепа в порутения покрив, там където бяха изпадали керемидите. Светилището по принцип трябваше да бъде тъмно, защото Митра е роден в пещера и ние го почитаме в тъмнината на помещения, подобни на родната му пещера.

Мерлин започна да почуква плочите на пода с жезъла си и накрая се спря на едно място в края на главния кораб на храма, точно под статуята на Митра.

– Това ли е мястото, където би трябвало да си потопите копията, Дерфел? – попита ме той.

Влязох в страничното крило, където бяха струпани кожата и вълната.

– Тук – посочих аз към една плитка яма, полузакрита от вързопите.

– Не ставай смешен! – озъби ми се Мерлин. – Това някой го е направил по-късно! Ти наистина си мислиш, че можеш да скриеш от мен тайните на твоята покъртителна религия, а? – отново започна да почуква по пода пред статуята, после опита още веднъж няколко крачки встрани и очевидно реши, че двете места издават различен звук и за трети път почука по плочите пред статуята.

– Копайте тук – заповяда той на моите хора.

Потръпнах пред светотатството, което се канеше да извърши.

– Тя не трябва да е тук, господарю – посочих аз към Нимю.

– Още една дума, Дерфел и ще те превърна в сакат таралеж. Вдигнете плочите! – изсъска той на копиеносците. – Използвайте копията като лостове, идиоти такива. Хайде! Действайте!

Седнах край британския идол, затворих очи и се помолих на Митра да ми прости това светотатство. После се помолих за безопасността на Сийнуин и за бебето, което носеше в корема си. Все още се молех за моето неродено дете, когато вратата на храма изскърца и по камъните затропаха тежки ботуши. Отворих очи и видях Сердик.

Беше дошъл с двадесет копиеносци и преводач, но най-изненадващо беше присъствието на Динас и Лавейн в неговата свита.

Изправих се на крака и докоснах костите, вградени в дръжката на Хюелбейн за щастие, а сакският крал бавно тръгна към дъното на храма.

– Това е мой град – заяви той тихо – и всичко в рамките на неговите стени също е мое – за миг впери поглед в Мерлин и Нимю, после се обърна към мен – Кажим им да обяснят присъствието си тук – заповяда ми Сердик.

– Кажим на този глупак да върви да си потопи главата в някое ведро – изсъска Мерлин. Той можеше да говори сакски, но му отърваше да се прави, че не знае езика.

– Това е неговият преводач, господарю – предупредих го аз, посочвайки му с брадичка човека до Сердик.

– Значи и той може да каже на своя крал да си завре главата в някое ведро.

Онзи пък точно това и направи. Лицето на Сердик трепна в опасна усмивка.

– Кралю господарю – намесих се аз с надеждата да поправам стореното от Мерлин, – моят господар Мерлин се опитва да възстанови храма в първоначалното му състояние.

Сердик се замисли над отговора, оглеждайки работата на моите

хора. Те бяха вдигнали няколко плочи, под които се виждаше равен слой пясък и камъни. В момента четиримата копиеносци изгребваха пясъка и чакъла, запълващи една ниска платформа, направена от намазани с катран греди. Кралят се вторачи в ямата после направи знак на моите хора да продължат работата си.

– Но ако намерите злато, то е мое – обърна се той към мен. Отворих уста да превода на Мерлин, но Сердик ме спря с ръка. – Той говори нашия език – рече той, загледан в Мерлин. – Те ми казаха – мръдна брадичка саксът към Динас и Лавейн.

Погледнах към мрачните близнаци, после отново към Сердик.

– Имате странна компания, кралю господарю – отбелязах аз.

– Не е по-странна от твоята – отвърна Сердик, хвърляйки поглед към златното око на Нимю. Тя бръкна с пръст, извади бляскавата топка и разкри пълния ужас на съсухрената си очна ябълка. Сердик обаче вместо да се впечатли от заплахата на този жест, ме попита какво знам за различните Богове, почитани в храма. Отговорих му колкото можах, но той очевидно не се интересуваше особено. Прекъсна обясненията ми, за да се обърне отново към Мерлин.

– Къде е твоят Свещен съд, Мерлин?

Мерлин хвърли убийствен поглед към близнаците и плю на пода.

– Скрил съм го – изсъска той.

Сердик не изглеждаше изненадан от този отговор. Мина покрай ямата, която ставаше все по-дълбока и отиде да вдигне сакския меч, подарен от Сеграмор на Митра. Замахна с острието във въздуха и като че ли остана доволен от добре уравновесената му тежест.

– Този Свещен съд – продължи той разговора си с Мерлин – имал голяма сила, вярно ли?

Мерлин се направи, че не чува, затова трябваше да отговоря аз.

– Така казват, кралю господарю.

– Сила – втрънчи в мен светлите си очи Сердик, – която можела да отърве Британия от саксите?

– Точно за това се молим, кралю господарю.

Той се усмихна на прямия ми отговор, после пак се обърна към Мерлин.

– Какво искаш за Свещения съд, старче.

Мерлин го изгледа кръвнишки.

– Черния ти дроб, Сердик.

Сердик застана до Мерлин и се надигна, за да го погледне в очите. Изобщо не се страхуваше от стария друид. Боговете на Мерлин не бяха

негови Богове. Аел се боеше от Мерлин, но Сердик никога не си беше патил от друидски магии и за него Мерлин беше просто един стар британски свещеник с раздута репутация. Внезапно Сердик се протегна и хвана една от плитките в брадата на Мерлин.

– Предлагам ти много злато, старче.

– Вече ти казах цената – озъби се Мерлин и се опита да отстъпи, но Сердик нави плитката около ръкат си и не му позволи.

– Ще ти дам толкова злато, колкото тежиш – предложи Сердик.

– Само срещу черния ти дроб.

Сердик замахна със сакския меч, острието изсвистя и отрязва плитката. Той отстъпи назад.

– Поиграй си с твоя казан, Мерлин от Авалон – каза той и захвърли меча настрана, – но някой ден аз ще сготвя твоя черен дроб в него и ще го хвърля на кучетата си.

Нимю се вторачи в краля пребледняла. Мерлин бе толкова шокиран, че не можеше да мръдне камо ли да приказва, а моите копиеносци просто стояха с отворена уста.

– Продължавайте, глупаци такива – изсъсках им аз. – На работа! – бях покрусен. Никога не бях виждал някой да унижава Мерлин по този начин, дори не можех да си представя, че това е възможно.

Мерлин разтърка наранената си брада.

– Един ден, кралю господарю – каза той тихо – ще си отмъстя.

Сердик сви рамене пред тази немощна заплаха и се върна при своите хора. Даде отрязаната плитка на Динас, който се поклони в знак на благодарност. Плюх срещу злото, защото знаех, че сега двамата силурци можеха да сторят наистина голямо зло. Малко са тези неща, които при правене на магии притежават силата на отрязаната коса или нокти, взети от враг. Точно затова никога не забравяме да горим отрязаните коси и нокти, за да не попаднат в ръцете на човек, който ни мисли злото. И дете може да направи беля с кичур коса.

– Искате ли да взема плитката, господарю? – попитах аз Мерлин.

– Не ставай смешен, Дерфел – каза той уморено, хвърляйки поглед към двадесетте копиеносци на Сердик. – Да не мислиш, че можеш всичките да ги избиеш? – поклати глава, после се усмихна на Нимю. – Виждаш ли колко сме далеч от нашите Богове тук? – опита се да обясни своята безпомощност.

– Копайте – кресна Нимю на моите хора, макар че те вече бяха свършили с изхвърлянето на пясъка и камъните и вече се мъчеха да вдигнат първата от големите дървени трупи. Сердик, който очевидно бе

дошъл в храма само защото Динас и Лавейн му бяха казали, че Мерлин търси съкровище, заповяда на трима от своите копиеносци да помогнат. Тримата скочиха в ямата, запънаха копията си под гредата и бавно, бавно започнаха да я отлепват, докато накрая я повдигнаха достатъчно, та моите хора да успеят да я хванат и да я издърпат.

Това бе ямата за кръвта – мястото, където умиращият бик се прощава с живота, а кръвта му изтича в майката земя. По някое време обаче ямата умело била замаскирана с дебелите греди, върху които нахвърляли пясък, чакъл и по-едри камъни.

– Това е станало, когато римляните си тръгнали – тихо каза Мерлин и отново потърка брадата си.

– Господарю – смутолевих аз, наскърбен от унижението, което беше преживял.

– Не се тревожи, Дерфел – докосна той рамото ми. – Мислиш, че ще поискам огън от Боговете? Че ще накарам земята да се разтвори и да го погълне? Или ще повикам змията от света на духовете?

– Да, господарю – отвърнах аз нещастен.

– Никой не може да командва магиите, Дерфел – понижи той гласа си още повече. – Можем само да ги използваме, а тук просто няма магии, които ние можем да използваме. Ето затова ни трябва Съкровищата. На Самейн, Дерфел, аз ще събера Съкровищата и ще извадя Свещения съд. Ще запалим огънове и тогава ще направим заклинание, което ще накара небето да запиши, а земята да застане. Давам ти думата си. Цел живот съм чакал този момент, той ще върне магията отново в Британия – облегна се той на една колона и погали брадата там, където бе отрязана плитката. – Нашите приятели от Силурия – погледна Мерлин към чернобрадите близнаци – са решили да ме предизвикват, но силата на кичур брада от един старец не може да се мери с мощта на Свещения съд. Един кичур не може да навреди на никого освен на мен, а Свещения съд, Дерфел, Свещения съд ще накара цяла Британия да потръпне и ще накара тези двама мошеници да дойдат на колене при мен, за да ме молят за милост. Но дотогава, Дерфел, дотогава ще трябва да гледаш как враговете ни преуспяват. Боговете се отдалечават все повече и повече. Тяхната сила отслабва и ние, които ги обичаме, също отслабваме, но това няма да продължи вечно. Ние ще ги повикаме обратно при нас и тогава магията, която сега е толкова слаба в Британия ще се съгъсти, ще заприлича на мъглата в Инис Мон – той отново докосна раненото ми рамо. – Обещавам ти.

Сердик ни наблюдаваше. Не можеше да ни чуе, но по лицето му

личеше, че положението много го забавлява.

– Тоя ще вземе онова, което ще намерим в ямата, господарю – измърморих аз.

– Моля се да не разбере колко е ценно – каза тихо Мерлин.

– Но те ще разберат, господарю – погледнах аз към двамата друиди, облечени в бяло.

– Те са предатели, змии – изсъска Мерлин тихо и се вторачи в Динас и Лавейн, които се бяха приближили до ямата, – но дори и да вземат каквото намерим, аз все пак ще имам единадесет от тринадесетте Съкровища, Дерфел, а знам къде мога да намеря и дванадесетото. За последните хиляда години в Британия никой друг не е събирал такава мощ в ръцете си – Мерлин се облегна на жезъла си. – Тоя крал ще пати, повярвай ми.

Копиеносците извлякоха и последната греда от ямата и я хвърлиха с трясък върху каменните плочи. Потните воители отстъпиха встрани, когато Сердик и силурските друиди бавно тръгнаха напред и се вгледаха в ямата. Сердик дълго време стоя навел глава над дупката, после се размся. Смехът му отекна под високия изрисуван таван. Той доведе своите копиеносци на ръба на ямата, те погледнаха вътре и също се размсяха.

– Харесвам врагове, които вярват толкова много в подобни боклуци – Сердик избута хората си и ни направи знак да се приближим. – Ела и виж, какво си открил, Мерлин от Авалон.

Отидох с Мерлин до ръба на ямата и видях вътре сплетени влажни дърва. Изглеждаше просто като купчина дърва за огрев, съчки, при това някои изгнили от влагата, която се процеждаше в единия ъгъл на облицованата с тухли яма. Останалата част от дървата бяха толкова стари и крехки, струваше ми се, че след миг ще пламнат и ще се превърнат в пепел.

– Какво е това? – попитах аз Мерлин.

– Изглежда сме търсили не където трябва – отвърна той на сакски.

– Ела – мина той отново на британски – само си загубих времето.

– Но ние не сме си губили времето – обади се Динас с дрезгавия си глас.

– Виждам едно колело – каза Лавейн. Мерлин бавно се обърна, беше съкрушен. Опита се да измами Сердик и близнаците от Силурия, но се беше провалил напълно.

– Две колела – уточни Динас.

– И дръжка – добави Лавейн, – нарязана на три парчета.

Отново се вгледах в нахвърляните цепеници и пак не видях нищо

друго освен тях. Но после осъзнах, че някои от парчетата бяха извити и ако ги съединиш с множеството къси пръчки, пръснати из купа, щяха да се получат две колела. Сред парчетата от колелата имаше и някакви тънки плотове и една дълга дръжка на копие, дебела колкото китката ми, но беше счупена на три, за да може да влезе в ямата. Имаше и една главина на колело с цепнатина в средата, голяма колкото да влезе острието на нож. Дървата всъщност бяха останките на малка древна колесница, като тези които навремето британските воини карали в битка.

- Колесницата на Модрона – каза почтително Динас.
- Модрона – добави Лавейн – майката на Боговете.
- Чиято колесница – продължи Динас – свързва земята с небесата.
- А Мерлин не я иска – презрително каза Динас.
- Тогава ние ще вземем колесницата – заяви Лавейн.

Преводачът на Сердик направи каквото можа, за да преведе всичко това на краля, но беше ясно, че Сердик продължава да не проявява никакъв интерес към това жалко събиране на изпочупени и изгнили дърва. Но въпреки това заповяда на своите копиеносци да поставят парчетиите в едно наметало. И когато всичко бе готово Лавейн взе вързопа. Нимю изсъска срещу тях някакво проклетие, но Лавейн само се изсмя.

– Да не искаш да се биеш с нас за колесницата? – попита я той и врътна брадичка към хората на Сердик.

– Не можеш вечно да се криеш зад сакси – намесих се аз. – Ще дойде време, когато ще трябва сам да се защитаваш.

Динас плю в празната яма.

– Ние сме друиди, Дерфел, а никой не може да отнема живота на друид без да обрече душата си и душата на всички, които обича, на вечен ужас.

– Аз мога да ви убия – озъби се Нимю срещу тях. Динас се вгледа в нея, после протегна напред юмрука си. Нимю плю срещу юмрука, за да се предпази от злото, но Динас само отвори дланта си. Там имаше яйце от дрозд, което той й подхвърли.

– Ето нещо, жено, което можеш да напъхаш в празната си очна ябълка – каза той презрително, обърна се и последва брат си и Сердик, които вече си бяха тръгнали.

– Съжالياвам, господарю – промълвих аз, когато останахме сами.

– За какво, Дерфел? Да не мислиш, че можеше да се справиш с двадесет копиеносци? – Мерлин въздъхна и разтри брадата си. – Виждате как се съпротивляват новите Богове, нали? Но докато притежаваме Свещения съд, нашата сила е по-голяма. Елате.

Той протегна ръка към Нимю, не за утеха, а защото имаше нужда от нейната подкрепа. Внезапно се беше състарил, изглеждаше толкова уморен.

– Какво да правим сега, господарю? – попита ме един от моите копиеносци.

– Пригответе се за път – отвърнах аз без да свалям поглед от преви-тия гръб на Мерлин. Отрязаната плитка от неговата брада бе по-голяма трагедия отколкото смееше да си признае, но аз се утешавах с факта, че поне Свещения съд на Клидно Ейдин бе все още в ръцете му. Мерлин се още притежаваше голяма сила, но имаше нещо безкрайно тъжно в този превит гръб и в бавната крачка на внезапно грохналия друид.

– Пригответе се за път – повторих аз.

Тръгнахме си на следващия ден. Все още бяхме гладни, но вече се прибирахме у дома. И наистина в общи линии вървахме в мир.

Северно от разрушената Калева на земя, която преди принадлеже-ше на Аел, а сега беше отново наша, ни чакаше златото, обещано от Аел. Той бе останал верен на думата си към нас.

Нямаше охрана, просто огромни купища злато бяха оставени ей та-ка на пътя. Имаше чаши, кръстове, вериги, кюлчета, брошки, огърлици. Нямаше как да премерим златото, та и Артур, и Кунеглас предположи-ха, че Аел едва ли е оставил цялото договорено количество, но и това беше достатъчно. Цяло съкровище.

Увихме златото в наметала, окачихме тежките вързопи на гърбовете на бойните коне и продължихме пътя си. Артур вървеше с нас и колкото по-близо бяхме до дома, толкова по-весел ставаше, макар че в душата му все още тежеше разочарование.

– Помниш ли клетвата, която дадох тук наблизко? – попита ме той скоро след като събрахме златото на Аел.

– Помня, господарю.

Това стана след като дадохме на Аел голяма част от същото злато, което сега носехме към дома. Тогава платихме на Аел, за да ни остави на мира, но за сметка на това той нападна поуиската крепост Рате. В онази нощ Артур се закле да убие Аел.

– Вместо да го убия, аз му запазих кралството – измърмори Артур недоволно.

– Но Кунеглас отново владее Рате.

– Не съм си изпълнил клетвата, Дерфел. Толкова много неизпълне-ни клетви – вдигна глава, вниманието му привлече един сокол, който се плъзна пред огромния бял облак над нас. – Предложих на Кунеглас и на

Мюриг да си поделят Силурия, а Кунеглас предложи ти да станеш крал на неговия дял. Искаш ли?

Бях толкова удивен, че едва отговорих.

– Ако ти искаш, господарю.

– Е, да, ама аз не искам. Искам да станеш настойник на Мордред.

Повървах няколко крачки с това разочарование.

– Силурия може да не иска да я разделяте.

– Силурия ще направи каквото ние искаме – отсече твърдо Артур, – а ти и Сийнуин ще живеете в двореца на Мордред в Думнония.

– Щом казваш, господарю – казах аз, изведнъж загубил всякакво желание да се лиша от скромните удоволствия на живота в Кум Исаф.

– Гореве главата, Дерфел – побутна ме Артур. – Аз не съм крал, защо пък ти да си?

– Не съжалявам за загубата на кралството, господарю, а за появата на крал в моя дом.

– Ще се справиш с него, Дерфел, ти с всичко се справяш.

На следващия ден разделихме войската. Сеграмор вече бе напуснал нашите редици, повел своите копиеносци към новата ни граница с кралството на Сердик. Сега и останалата част от войската се раздели, за да тръгне в различни посоки. Тристан и Ланселот поеха на юг, а Кунеглас и Мюриг на запад към своите земи. Аз прегърнах Артур и Тристан, коленичих за благословията на Мерлин, която той с удоволствие ми даде. Беше възвърнал част от предишната си енергия по време на похода към вкъщи, но не можеше да скрие факта, че преживяното в храма на Митра унижение е тежък удар за него. Притежаваше наистина Свещения съд, но враговете му имаха кичур от неговата брада и сега трябваше да впрегне цялата си сила, за да се предпази от техните заклинания. Мерлин ме прегърна, аз целунах Нимю и останах известно време загледан след тях. После тръгнах след Кунеглас на запад. Отивах в Поуис да намеря моята Сийнуин, натоварен с дял от златото на Аел, но въпреки това в душата ми го нямаше крилатото чувство на победителя. Победихме Аел и осигурихме мир, но не ние, а Сердик и Ланселот бяха истинските победители в тази война.

През нощта отседнахме в Кориниум, но посред нощ се изви буря и ме събуди. Тя вилнееше далеч на юг, но гръмотевиците бяха толкова силни, а светкавиците, проблясващи по стената на стаята, в която спях, толкова ярки, че ме събудиха. Бях вкъщата на Айлийн, която ми беше предложила подслон и сега дойде от спалнята си с разтревожено лице. Загърнах се в наметалото и заедно с Айлийн отидохме до градските

стени, където открих половината от моите хора, дошли да наблюдават далечната буря. Кунеглас и Агрикола също стояха на укрепителните валове, но Мюриг не беше тук, защото не вярваше, че в бурите има предзнаменование.

Ние обаче бяхме сигурни в това. Бурите са послания от Боговете, а тази буря беше истински взрив. В Кориниум не капна и капка дъжд, нямаше никакъв вятър, но далеч на юг, някъде в Думнония, Боговете съсипваха земята. Светкавиците раздираха тъмнината и забиваха начупените си ками в пръстта. Гръмотевиците кънтяха непрекъснато, взрив след взрив, и след ехото на всеки трясък блясваше ослепителна светкавица и пръсваше своя разкривен огън над изтръпналата нощ.

Исса стоеше близо до мен, далечните припламвания в небесата осветяваха честното му лице.

– Умрял ли е някой?

– Не може да се каже, Исса.

– Да не би някой да ни е проклетел, господарю?

– Не – отвърнах аз с увереност, каквато всъщност не чувствах.

– Но хората говореха, че Мерлин позволил да му отрежат кичур от брадата, вярно ли е?

– Няколко косъма – презрително казах аз, – нищо повече. Какво от това?

– Ако Мерлин няма власт, господарю, кой тогава?

– Мерлин има власт – опитах се да го уверя. Аз също имах власт, защото скоро щях да стана най-добрият боец на Мордред и да живея от богатствата на голямо имение. Аз щях да оформя детето, а Артур щеше да гради кралството му.

Въпреки това гръмотевиците ме притесняваха. И щях още повече да се разтревожа, ако знаех какво ни бе донесла бурята. Защото в онази нощ ни сполетя истинско бедствие. Едва след три дни разбрахме защо бяха проговорили гръмотевиците и светкавиците.

Ударили Хълма, право върху замъка на Мерлин, където ветровете стенеха около кулата за сънища. В часа на нашата победа светкавица бе паднала върху дървената кула, която лумнала в пламъци. Те се извисили, заскачали и завили в нощта, а на сутринта, когато дъждът на отмиращата буря загасил жаравата, в Инис Уидрин не било останало нито едно от единадесетте Съкровища, събрани от Мерлин. В пепелта не намерили дори Свещения съд – обгореното сърце на Думнония било празно.

Изглежда новите Богове бяха решили да провалят плановете на Мерлин или пък близнаците от Силурия бяха направили могъщо

заклинание над отрязаната плитка от брадата на стария друид, защото Свещения съд и всички други Съкровища бяха изчезнали.

А аз тръгнах на север да взема Сйнуин.

ЧАСТ ТРЕТА КАМЕЛОТ

– Всичките Съкровища ли изгоряха? – попита ме Игрейн.

– Всичките – отвърнах аз – изчезнаха.

– Горкият Мерлин – промълви Игрейн. Бе седнала както обикновено върху рамката на моя прозорец, но днес е много студено и тя се е увила добре в дебела пелерина от боброви кожи. Постъпила е разумно, защото денят наистина е отвратително студен. Сутринта бръскаше сняг, а небето на запад бе натежало от зловещи оловносиви облаци.

– Не мога да остана дълго – предупреди ме Игрейн, когато пристигна и се зае да рови в изписаните пергаменти. – ако завали сняг.

– Ще вали. Пълно е с диви плодове в гората, а това винаги означава, че зимата ще бъде тежка.

– Старците говорят така всяка година – отбеляза кисело Игрейн.

– Когато си стар всяка зима ти изглежда тежка.

– На колко години беше Мерлин?

– Когато загуби Свещения съд ли? Почти осемдесет. Но той живя още доста след това.

– Но така и не възстанови своята кула на сънищата, нали? – попита Игрейн.

– Не.

Тя въздъхна и придърпа разкошната си пелерина по-плътно около себе си.

– И аз искам да си имам кула на сънищата. Толкова би ми харесало да си има кула на сънищата.

– Тогава наредете да ви издигнат една кула – посъветвах я аз. – Нали сте кралица. Давайте заповеди, вдигайте шум. Толкова е просто – четиристенна кула без покрив и една платформа, закачена на средата на височината ѝ. След като я построят никой няма да може да влиза там освен вас. Номерът е да спите върху платформата и да чакате Боговете да ви изпратят послание. Мерлин все разправяше, че било ужасно студено да се спи там през зимата.

– И той беше скрил Свещения съд – предположи Игрейн – върху платформата, така ли?

– Да.

– Но Свещения съд не изгоря, нали брат Дерфел?

– Историята за Свещения съд продължава – призна аз, – но няма сега да ви я разкажа.

Тя ми се изплези. Днес изглежда невероятно красива. Може би студът беше обагрил страните ѝ в червено и бе запалил искри в тъмните ѝ очи, или може би бобровите кожи просто ѝ отиваха, но ми се струва, че причината е другаде – тя май е бременна. Винаги познавах, когато Сийнуин беше бременна. В Игрейн забелязвам същия порив за живот. Но тя не отваря дума, значи и аз няма да я питам. Тя доста дълго моли Господ да я дари с дете и може би нашият християнски Бог наистина чува молитвите ни. Това ни е единствената надежда, защото нашите собствени Богове са мъртви, или избягали или просто не ги е грижа за нас.

– Менестрелите – поде Игрейн и разбрах, че пак ще изкарва на показ моите недостатъци като разказвач – казват, че битката при Лондон била ужасна. Разправят, че Артур се сражавал цял ден.

– Десет минути – отсякох аз.

– Освен това всички менестрели твърдят, че Ланселот го е спасил, пристигайки в последния момент със сто копиеносци.

– Така разправят, защото песните са писани от поетите на Ланселот.

Тя тъжно поклати глава.

– Ако това – тупна с ръка по кожената чанта, в която бе сложила готовите пергаменти – е единственото описание на живота на Ланселот, Дерфел, какво ще си помислят хората за поетите? Че поетите лъжат?

– Кой го е грижа какво ще си помислят хората? – сонпна ѝ се аз. – Поетите и без това винаги лъжат. За това им плащат. Вие обаче поискахте да чуете истината, а като я казвам се оплаквате.

– Воините на Ланселот, копиеносци тъй смели, страхът на саксите взели, вдовици създали и злато на хората си раздали – започна да рецитира Игрейн.

– Спри, моля те – прекъснах я аз. – Чух тази песен седмица след като бе написана!

– Но ако песните са лъгали, Артур защо е мълчал?

– Защото никога не се е интересувал от песни. И защо му трябваше? Той беше воин, а не певец. Стигаше му неговите воини да пеят преди битка, другото не го интересуваше. Още повече самият той изобщо не можеше да пее. Мислеше, че има глас, но според Сийнуин неговото пеене приличаше по-скоро на мучене.

Игрейн се намръщи.

– Все още не мога да разбера, защо мирът, сключен от Ланселот, е

бил толкова лош.

– Не е толкова трудно за разбирне – казах аз. Смъкнах се от столчето и отидох до камината. С една пръчка измъкнах от малкото огънче няколко светещи живи въгленчета. Подредих шест от тях в права линия на пода, после ги разделих на две – от едната страна четири, от другата две.

– Тези четири представляват войските на Аел. Двете са на Сердик. Сега разбираш, че никога нямаше да можем да бием саксите, ако всички въгленчета бяха наедно. Не бихме могли да бием шестте, но можехме да бием четирите. Такъв беше и планът на Артур – първо да разбием тези четири, а после да се обърнем и да ударим другите две и така щяхме да изчистим Британия от саксите. А като склучи мир, Ланселот засили позициите на Сердик – добавих ново въгленче към отделените две, така че сега срещу групата на четирите вече стояха три други. Размахах пръчката, за да угася пламъчето на върха ѝ. – Ние изтосихме силите на Аел, но и нашите сили намаляха, защото вече не можехме да разчитаме на трисътата копиеносци на Ланселот. Те бяха обвързани с обещанието на Ланселот за мир. Това увеличи още повече силата на Сердик – бутнах аз две от въгленчетата на Аел в лагера на Сердик, вече бяха пет на две в полза на Сердик. – Така единственият резултат, който постигнахме, беше, че отслабихме силите на Аел и засилихме позициите на Сердик. Ето това направи мирът на Ланселот.

– Уроци по смятане ли даваш на нашата кралица? – вмъкна се Сенсъм в стаята ми с подозрително изражение на лицето. – А аз си мислех, че пишете евангелие – добави той лукаво.

– Петте хляба и двете риби – каза бързо Игрейн. – Брат Дерфел се чудеше дали не са били пет риби и два хляба, но аз съм сигурна, че е точно обратното. Права ли съм, лорд епископ?

– Милейди е съвсем права – отвърна Сенсъм. – А брат Дерфел е недостоен християнин. Как може такъв невежа да пише евангелие за саксите?

– Само с вашата любяща подкрепа, лорд епископ – усмихна му се Игрейн, – и разбира се, с подкрепата на моя съпруг. Или искате да кажа на краля, че се противопоставяте на неговата воля за тази дреболия?

– Ако сторите това, на съвестта ви ще тежи най-голямата лъжа – отстъпи Сенсъм сам принуден да излъже, надхитрен от моята умна кралица. – Дойдох да ви кажа, лейди, че всеки миг може да завали сняг и вашите копиеносци се тревожат.

Тя вдигна чантата с пергаментите и ми се усмихна.

– Ще се видим, когато снегът си отиде, брат Дерфел.

– Ще се моля за този момент, лейди.

Тя отново се усмихна. Мина покрай светеца, който направи полу-поклон, когато Игрейн излезе през вратата. Но щом ѝ видя гърба, той се изправи и се вторачи в мен. Кичурите над ушите му, заради които го нарекохме навремето „господаря на мишките“, сега са побелели, но възрастта не е смекчила характера на светеца. Той все още е готов да ругае за всяко нещо, а болката, която все още изпитва като уринира, само го прави по-зъл.

– В ада има специално място за лъжците, брат Дерфел – изсъска той срещу мен.

– Ще се моля за тези нещастни души, лорд – казах аз, после се обърнах и потопих това перо в мастилото, за да продължа разказа за Артур, моя господар, моя миротворец и приятел.

Последвалите години бяха славно време. Игрейн, която прекалено се вслушва в думите на поетите, нарича този период Камелот. Ние не. Това бяха най-добрите години от управлението на Артур, когато той изгради държавата така както искаше, когато Думнония най-много се приближи до идеала на Артур за народ живеещ в мир вътре в страна си и със своите съседи. Сега приказвам така, просто защото гледам назад и сравнявам онези години със следващите, които бяха много по-лоши и затова времето след нашата победа над Аел сега ми изглежда толкова славно. Ако слушате разказите, които хората си разправят нощем край огнищата, ще си помислите, че сме изградили едва ли не нова държава в Британия, наречена Камелот и сме я заселили с бляскави герои. Но истината е, че ние просто управлявахме Думнония по най-добрия възможен начин, управлявахме я справедливо и никога не сме я наричали Камелот. Аз даже не бях чувал това име до преди две години. Камелот съществува само в сънищата на поетите, докато в нашата Думнония дори в онези хубави времена се случваха години с лоша реколта, сполетяваха ни болести, имаше и воини.

Сийнуин дойде в Думнония и нашето първо дете се роди в Линдинис. Беше момиче и ние я нарекохме Моруена, така се казваше майката на Сийнуин. Бебето се роди с черна коса, но след известно време косата изсветля до златисто руса, също като на Сийнуин. Моруена беше много хубава.

Мерлин се оказа прав за Гуинивър. Щом Ланселот установи своето ново управление във Вента, тя обяви, че съвсем новият дворец в

Линдинис ѝ е омръзнал. Бил прекалено влажен и изложен на влажните ветрове, идващи от блатата около Инис Уидрин, и прекалено студен през зимата. Изведнъж се оказа, че трябва непременно да се върне в стария Зимен дворец на Утър в Дурновария. Но Дурновария беше почти толкова далеч от Вента, колкото и Линдинис. Затова Гуинивиър убеди Артур, че трябва да си подготвят къща за времето, когато Мордред ще стане крал и ще предяви правата си върху Зимния дворец на дядо си. Артур остави избора на място за бъдещата им къща на Гуинивиър. Самият Артур мечтаеше за здрава къща с палисада, обор и зърнен склад, но Гуинивиър намери една римска вила на юг от крепостта Виндокладия, която се намираще, точно както бе предрекъл Мерлин, на границата между Думнония и новото белгийско кралство на Ланселот. Вилата беше построена на хълм, точно до едно морско заливче. Гуинивиър я наричаше „моя Морски дворец“. Изпрати там цяла орда строители, които трябваше да възстановят вилата и да я напълнят с всички статуи, които преди бяха струпани в Линдинис. Тя дори си присвои мозаечния под от предверието на двореца в Линдинис. В началото Артур се тревожеше, че Морският дворец е твърде близо до земите на Сердик, но Гуинивиър настояваше, че мирът, сключен в Лондон, ще бъде траен. Артур разбра колко е привързана към мястото и отстъпи. На него му беше все едно къде ще е домът му, защото рядко се задържаше въкъщи. Обичаше да пътува из кралството на Мордред.

Самият Мордред се премести в обрания дворец в Линдинис. Ние със Сийнуин бяхме негови настояници, така че и ние отидохме да живеем там, а заедно с нас и още шестдесет копиено

???

лялото, когато слънцето нагорещяваше керемидите, можехме да плуваме в едно басейнче във вътрешния двор, което се пълнеше от изворна вода. Нищо тук не беше наше, разбира се. Този дворец и просторните земи около него – всичко, принадлежеше на шестгодишния крал Мордред.

Сийнуин беше свикнала с разкоша, може би не чак така разточителен, но все пак изобщо не се притесняваше от постоянното присъствие на роби и прислужници, за разлика от мен. Освен това тя се разпореждаше толкова кротко и умело, че в двореца цареше спокойствие и доволство. Сийнуин командваше слугите и надзираваше работата в кухните, тя водеше сметките и въпреки цялата ѝ заетост, усещах, че Кум Исаф ѝ липсва и затова понякога вечер, докато разговаряхме, сядаше до мен с хурката си и започваше да преде.

Доста често говорехме за Мордред. Преди да заживеем с него и двамата се надявахме, че приказките за неговия характер са преувеличени. Но те не бяха. Ако за някое дате може определено да се каже, че е лошо, то това беше Мордред. Той започна да се държи безобразно от първия ден, в който пристигна с волска кола от дома на Кълхуч близо до Дурновария и бе донесен в двора на двореца в Линдинис. Направо го намразих, Бог да ми прости. Беше само едно дете, а аз го ненавиждах.

Кралят беше дребен за възрастта си, но като изключим уродливия му крак, имаше добро телосложение със здрави мускули и никакви излишни тлъстини. Лицето му беше кръгло и първото нещо, което се набиваше на очи беше огромният му нос – имаше форма на патладжан и ужасно загрозяваше горкото дете. Мордред беше с тъмнокестенява естествено къдрава коса, разделена на път по средата, но беше толкова остра, че не падаше от двете страни на главата, а стърчеше. Заради това другите деца в Линдинис го наричаха „Метлата“, но винаги зад гърба му. Мордред беше едва шест годишен, а в погледа му имаше толкова предпазливост и подозрителност, че очите му бяха като на голям човек въпреки крехката му възраст и изобщо не ставаха по-добри с течение на времето. Беше умно момче, но упорито отказваше да се учи. За обучението на Мордред отговаряше менестрелът на нашия дом – един сериозен млад човек на име Пирлиг. Той трябваше да научи малкия крал да чете, да смята, да пее, да свири на арфа и да запомни имената на Боговете и на всичките си царствени предци. Мордред обаче обяви война на Пирлиг.

– Нищо не иска да прави, господарю! – оплакваше ми се менестрелът. – Давам му пергамент, той го къса, давам му перо, той го чупи. Бия го, той ме хапе, вижте! – показва ми Пирлиг тънката си китка, цялата в пъпки, където го бяха хапали бълхите, но следите от кралските зъби бяха много по дълбоки – червени и възпалени.

Накарах един дребен, но як, ирландец, копиеносеца Ийчърн, да стои в класната стая и да се грижи за дисциплината на Мордред. Това действа доста благотворно на краля. Ийчърн му хвърлил само един бой, но той бил достатъчен да убеди Мордред, че си е намерил майстора и оттогава Мордред се държеше прилично в час, но пак нищо не учеше. Човек изглежда може да накара едно дете да стои мирно, но не и да учи. Мордред наистина се опита да сплаши Ийчърн, че като стане крал ще си отмъсти за честия бой, но Ийчърн просто го натупа здраво още веднъж и му обеща да се върне в Ирландия веднага щом Мордред порасне достатъчно, за да поеме властта.

– Така че, ако искаш да си отмъстиш, кралю господарю – каза му Ийчърн, след като му зашлеви още една здрава плесница, – ще трябва да доведеш войската си в Ирландия и пак ще ядеш бой, но вече като голям.

Мордред не беше просто непослушно момче – щяхме да се справим все някак, ако беше само това. Той беше просто зъл. Белите му бяха преднамерено жестоки, искаше му се да наранява, дори да убива. Веднъж, когато беше на десет години, намерихме пет усойници в тъмното мазе, където държахме бъчвите с медовина. Само Мордред можеше да ги е оставил там и без съмнение с надеждата, че ще ухапят някой роб или прислужник. Студът в мазето бе приспал змиите и ние доста лесно ги избихме, но месец по-късно една слугиня умря след като бе яла отровни гъби. Не можахме да разберем кой бе заменил набраните гъби с отровни, но всички бяхме убедени, че това бе дело на Мордред. На Сийнуин ѝ се струваше, че това малко свадливо момче сякаш бе ръководено от пресметливото съзнание на възрастен. Мисля, че и тя го мразеше като мен, но се мъчеше да бъде добра с него и ненавиждаше побоищата, които му нанасяхме.

– От това само става по-лош – укоряваше ме тя.

– Боя се, че си права – съгласих се аз.

– Тогава защо го биете?

Аз свих рамене.

– Защото ако се опиташ с добро, той само се възползва от това.

В началото, когато Мордред дойде да живее в Линдинис, аз се зарекох никога да не го удриям. Само за няколко дни обаче се оказа, че това е непостижима амбиция и към края на първата година само трябваше да видя неговото грозно, мрачно лице с шомбестия нос и щръкналата коса, за да ми се прииска да го просна върху коляното си и да го бия до кръв.

Дори Сийнуин накрая не издържа и го удари. И тя беше решила да не му посяга, но един ден я чух да крещи. Мордред намерил някаква игла и лениво я пхал в главата на Моруена. Тъкмо бил решил да разбере какво ще стане, ако я забодее в окоето на бебето, когато Сийнуин дотичала да види защо плаче дъщеря ѝ. Вдигнала Мордред във въздуха и така го цапардосала, че отхвъркнал в другия край на стаята. Оттогава не оставяхме децата си да спят сами, до тях винаги бдеше някой прислужник, а Мордред добави и името на Сийнуин в списъка на своите врагове.

– Той просто е зъл – обясни ми Мерлин. – Нали помниш нощта, когато бе роден?

– Съвсем ясно – кимнах с усмивка, защото за разлика от Мерлин аз бях там.

– Оставиха християните да се грижат за леглото на родилката, нали? – попита той. – И извикаха Моргана едва когато всичко тръгна наопаки. И какви предпазни мерки взеха християните?

Вдигнах рамене.

– Молитви. Помня имаше кръст – аз, разбира се, не бях в стаята на родилката, защото никой мъж не може да влиза там, но гледах от височината на укрепленията на Каер Кадарн.

– Нищо чудно, че всичко се е объркало – отбеляза Мерлин. – Молитви! Каква е ползата от молитви в борбата срещу злия дух? Трябва да има урина на прага на вратата, желязо в леглото, див пелин в огъня – той поклати тъжно глава. – Някой зъл дух се е вселил в момчето преди Моргана да може да му помогне и затова кракът му е така извит. Духът сигурно се е вкопчил в крака, когато е усетил, че Моргана идва.

– Тогава как можем да изгоним духа от момчето? – попитах аз.

– Като прободеш с меч сърцето на това нещастно дете – отвърна Мерлин, усмихна се и се облегна на стола.

– Моля ви, господарю – настоях – кажете ми как.

Той сви рамене.

– Старият Бализ мислеше, че обсебеният трябва да легне между две девиги. Всички трябва да са голи, разбира се – изкикоти се Мерлин. – Горкият стар Бализ. Беше добър друид, но правеше почти всички магии с разсъблечени млади момичета. Идеята му беше, че духът би предпочел да обсеби някоя от девиците, нали разбираш, затова Бализ мислеше, че ако му предложи две девойки, духът ще се чуди коя да избере, а друидът трябва да уцели точно момента, когато демонът напусне тялото на лудия и се мотае все още неспособен да реши коя девица да предпочете. Тогава издърпваш и тримата от леглото и хвърляш една горяща главня в сламата на леглото. Уж за да изгори духа и да го превърне в дим, нали, но на мен всичко това ми се вижда доста безсмислено. Да си призная веднъж наистина опитах тази техника. Исках да излекувам един стар глупак на име Малдин. И какво мислиш, че стана? Нищо! Идиотът пак си беше луд за връзване, момичетата-робини – настръхнали от ужас, а и тримата бяха леко обгорели – Мерлин въздъхна. – Пратихме Малдин на Острова на мъртвите. Най-доброто място за него. Може би трябва да пратиш и Мордерд там?

На Островът на мъртвите изправахме опасно лудите. Веднъж и Нимю попадна там и аз я бях измъкнал от ужаса на онова място.

– Артур никога няма да разреши подобно нещо – заявих аз.

– И аз така мисля. Ще се опитам да ти помогна с някоя магия, но не

мога да ти обещаеш нищо.

По това време Мерлин живееше при нас. Беше един старец, който бавно умираше, или поне на нас така ни се струваше, защото огънят изпепелил Хълма, бе изтискал цялата му енергия, а заедно с това го бе лишил от мечтите му да събере Съкровищата на Британия. Всичко, което бе останало от Мерлин, бе една съсухрена обвивка, старееща с всеки изминал ден. Седеше с часове на слънце, а през зимата край огъня. Все още поддържаше друидската си тонзура, но вече не сплиташе брадата си, а просто я оставяше да расте – рошава и бяла. Ядеше малко, но винаги беше готов да разговаря, макар никога да не отваряше дума за Динас и Лавейн, нито за онзи ужасен ден, в който Сердик бе отрязъл плитката от брадата му. Според мен именно това насилие над личността му и светкавицата, подпалила хълма, бяха изцедили живота от Мерлин, но въпреки всичко той бе запазил в душата си мъждукащото пламъче на надеждата. Беше убеден, че Свещеният съд не е изгорял, а е бил откраднат. И един ден, скоро след преместването ни в Линдинис, той ми го доказа. Бяхме в градината и старецът направи модел на кулата от нарязани за огрев дърва, постави една златна чаша в центъра, а отдолу сухи изгнили съчки и нареди да му донесат огън от кухнята.

Дори Мордред се държеше прилично в онзи ден. Огънят винаги правеше силно впечатление на краля и сега стоеше под слънцето и гледаше с широко отворени очи как дървената куличка пламна. Подредените трупчета се срутиха в центъра, а пламъците продължаваха да подскачат. Огънят горя чак до вечерта. Тогава Мерлин донесе едно гребло и го прокара през пепелта. Измъкна от там златната чаша, безформена и изкривена до неузнаваемост, но все пак златото си беше злато.

– Пристигнах на Хълма на сутринта след пожара, Дерфел – каза той, – и с часове рових из пепелта. Преобърнах с ръце всяка обгоряла греда, пресях пепелта, претърсих с гребло изгорелите останки, но злато не намерих. Нито капка. Първо са взели казана и тогава са подпалили кулата. Подозирам, че тогава са откраднали и останалите Съкровища – те всички бяха там с изключение на колесницата и на другото.

– Кое друго?

За момент изглеждаше, че няма да ми отговори, но после сви рамене сякаш вече нямаше никакво значение. – Мечът на Ридерч. Знаеш го като Каледфулч – той говореше за меч на Артур, Екскалибур.

– Дали сте му го макар и да сте знаели, че той е едно от Съкровищата? – удивих се аз.

– И защо не? Артур се закле да ми го върне, когато ми потрябва.

Той не знае, че това е мечът на Ридерч, Дерфел и ти трябва да ми обещаеш, че няма да му кажеш. Само ще направи някоя глупост, ако разбере. Може например да го стопи, за да докаже, че не се плаши от Боговете. Понякога Артур може да бъде много тъп, но той е най-добрият владетел, с който разполагаме, така че реших да му дам малко повече сила като го оставя да използва меча на Ридерч. Ако знаеше, само щеше да се изсмее, но един ден, когато острието се превърне в пламък, ще го видя дали ще се подиграва.

Исках да науча нещо повече за меча, но Мерлин не пожела да ми разкаже.

– Вече няма значение – промълви той – всичко свърши. Съкровищата ги няма. Нимю ще ги търси, предполагам, но аз вече съм твърде стар, прекалено стар.

Не исках да слушам такива приказки. След всичко, което бе направил за да открие Съкровищата, той сякаш бе решил да се откаже от тях. Дори Свещения съд, заради който бяхме рискували живота си в Лейн, като че ли вече нямаше значение за него.

– Ако Съкровищата все още съществуват, господарю, те могат да бъдат намерени – настоявах аз. Той се усмихна снизходително.

– И ще бъдат намерени – отсече друидът. – Разбира се, че ще бъдат намерени.

– Тогава защо да не ги намерим ние?

Мерлин въздъхна сякаш отегчен от моите въпроси.

– Защото са скрити, Дерфел, а над скривалището им е направена магия за неоткриваемост. Сигурен съм. Усещам го. затова ще трябва да чакаме, докато някой реши да използва Свещения съд. Когато това стане, лесно ще разберем, защото само аз знам как трябва да се използва Свещения съд и ако някой друг призове неговата сила, ще потопи цяла Британия в ужас – тук Мерлин сви рамене. – Ще чакаме да настъпи ужаса, Дерфел, и тогава ще отидем право в сърцето му и там ще открием Свещения съд.

– И кой мислиш, че го е откраднал? – упорствах с въпросите си аз.

Той разтвори ръце, за да покаже неведението си.

– Хората на Ланселот може би. За да го дадат на Сердик. Или може би ония двамата близнаци от Силурия. Доста ги подцених, нали? Не че има някакво значение сега. Само времето ще покаже, Дерфел, кой го е взел, само времето. Чакай да видим ужаса и тогава ще го намерим.

Мерлин сякаш нямаше нищо против да чака, и докато чакаше разказваше стари приказки и слушаше нови, макар от време на време да се

вмъкваше в стаята си, която гледаше към външния двор, за да направи някоя магия, обикновено за здравето и благополучието на Моруена. Все още предричаше бъдещето – пръсваше слой изстинала пепел върху плочите в двора и пускаше някоя безобидна змия да си проправи път през нея, после разчиташе бъдещето по останените в пепелта извивки. Забелязах обаче че предсказанията му бяха доста скучни и оптимистични. Не му се занимаваше много с тази работа. Все още обаче притежаваше някаква сила да прави магии, защото когато Моруена се разболя от треска той направи заклинание над вълна и черупки от буков жълъд, после й даде буламач от смачкани листни въшки и треската изчезна. Но когато Мордред се разболяваше, Мерлин винаги се опитваше с магиите си да влоши състоянието му, ала кралят така и не умря, победен от някоя болест.

– Демонът го закриля – обясни Мерлин, – а тия дни аз съм твърде слаб, за да се справям с млади демони.

Облягаше се върху възглавниците и започваше да гали някоя котка в скута си. Винаги е обичал котки, а в Линдинис имахме много от тези животинчета. Мерлин се чувсташе доста добре в двореца. Двамата с него бяхме приятели, той беше страстно привързан към Сийнуин и към трите ни дъщери. За него се грижеха старите му прислужници от Хълма – Гулидин, Рала и Кадуг. Децата на Гулидин и Рала растяха заедно с нашите и всички се бяха съюзили срещу Мордред. Докато кралят навърши дванадесет, Сийнуин вече беше раждала пет пъти. Трите момичета оцеляха, но и двете момчета умряха по-малко от седмица след раждането. И Сийнуин обвинява злия дух на Мордред за тяхната смърт.

– Не иска други момчета в двореца – заключи тъжно тя, – само момичета.

– Мордред скоро ще си тръгне оттук – уверих я аз, вече броях дни-те до петнадесетия му рожден ден, когато щеше да поеме кралската власт в Думнония.

И Артур очакваше този рожден ден с нетърпение, но и със страх, защото се боеше, че Мордред ще развали всичко постигнато от него. В онези години Артур често идваше в Линдинис. Чувахме шума от копитата на коня му във външния двор, после вратата се отваряше и гласът му отекваше из големите полупразни стаи на двореца.

– Моруена! Серен! Даян!

И нашите три златокоси дъщери се затичваха или заклатушкаха към него и потъваха в огромната му прегръдка. После ги засипваше с подаръци – мед на восьчна пита, малки брошки или някоя изящна

черупка от охлюв. След това окичен с дъщерите ни, ни намираше из стаята, където и да бяхме, и ни разказваше последните новини около себе си: възстановен мост, отворено съдилище, честен магистрат – истинско откритие, екзекутиран разбойник по пътищата; или пък ни разправяше за някое природно чудо – морска змия, забелязана далеч от брега, теле родено с пет крака, а веднъж ни разказа за някакъв фокусник, който гълтал огън.

– Как е кралят? – ще попита след като свърши с новините.

– Кралят расте – ще отговори с нежелание Сийнуин и с това темата се изчерпваше.

Артур ни разказваше новините около Гуинивийър, а те винаги бяха добри, макар двамата със Сийнуин да долавяхме, че зад ентузиазма, с който говореше за нея, се криеше странна самота. Той никога не оставаше сам, но си мисля, че така и не откри сродната душа, за която мечтаеше. Преди Гуинивийър се интересуваше толкова страстно от управлението на страната колкото и Артур, но постепенно насочи цялата си енергия към почитането на Изиди. Артур, който винаги се е стъписвал пред прекалената религиозна ревност, се правеше, че се интересува от тази Богиня на жените, но си мисля, че всъщност според него Гуинивийър си губеше времето да търси сила, която не съществува, така както ние някога си бяхме загубили времето да търсим Свещения съд.

Гуинивийър му роди само един син. Според Сийнуин те или спяха отделно или Гуинивийър използваше женски магии против забременяване. Във всяко село има по една мъдра жена, която знае какви билки са необходими за това, както знае и какви билки трябва за помятане или пък за лечение на разни болести. Знаех, че Артур би искал да има повече деца, защото ги обожаваше. Той прекара едни от най-щастливите си дни, когато дойде за известно време в Линдинис с Гуидър. Артур и неговият син с удоволствие с включиха в дивата глутница от парцаливи, рошави деца, които тичаха безгрижно около Линдинис, но винаги избягваха компанията на мрачния и свадлив Мордред. Гуидър игра с нашите три деца и с трите деца на Рала и с още две дузини деца на роби и прислужници. Разделяха се на миниатюрни армии и водеха весели битки или пък взимаха от някого наметала, премятаха ги върху клоните на някоя ниска круша, за да си направят „къща“ и разиграваха сцени от живота в големия дворец. Мордред си имаше своя компания, всичките момчета, всичките синове на роби. Те бяха по-големи и игрите им бяха по-диви. Говореше се за откраднат сърп, да подпален сламен покрив или купа сено, за разкъсано сито или за изпочупена нова ограда, а след няколко

години вече разправяха за изнасилването на дъщерята на този или онзи земеделец или овчар. Артур слушаше, потръпваше, после отиваше да разговаря с краля, но резултат нямаше.

Гуинивийър рядко идваше в Линдинис, но пък моите задължения доста често ме отвеждаха до Зимния дворец в Дурновария, където от време на време срещах и Гуинивийър. Тя се отнасяше любезно с мен, но в онези дни всички бяхме любезни един с друг, защото Артур бе създад своето велико братство от воители. Тази идея той сподели с мен за първи път в Кум Исаф, но в мирните години, последвали битката край Лондон, Артур превърна в реалност мечтата си за почетната общност от копиеносци.

Дори днес ако споменете Кръглата маса, някои старци ще си спомнят и ще се изсмеят над този опит да се обуздае съперничеството, враждебността и амбицията. Разбира се, братството на Артур никога не се е наричало „Кръгла маса“, това бе по-скоро прозвище. Самият Артур бе решил да го нарече „Братството на Британия“, което звучеше много по-внушително, но това име не успя да се наложи. Ако изобщо си спомнят за това, хората го помнят като Клетвата около Кръглата маса, и вероятно са забравили, че целта на всичко това бе да се установи мир помежду ни. Бедният Артур. Той наистина вярваше в братството, а ако целувките можеха да носят мир, хиляди мъртъвци щяха да са живи и до днес. Артур се опита да промени света и се надяваше да направи това с помощта на любовта.

Братството на Британия трябваше да бъде основано в Зимния дворец в Дурновария през лятото след смъртта на Леодиган, краля на Хенис Уирън в изгнание, бащата на Гуинивийър, който умря от чума. Но в онзи юли, когато трябваше да се съберем в Дурновария, чумата се върна в града затова в последния момент Артур реши да се съберем в Морския дворец, който вече беше завършен и се издигаше бляскав на хълма над заливчето. Линдинис щеше да бъде по-подходящо място за ритуалите по освещаването, защото там дворецът беше по-голям, но Гуинивийър изглежда бе решила, че иска да покаже своя нов дом. Несъмнено щеше да ѝ достави удоволствие да види грубоватите, дългокоси и брадати британски воители да се разхождат из нейните изящни стаи и сенчести сводове. Ето тази красота, сякаш ни казваше тя, вие живеете, за да защитавате. Но все пак се беше погрижила само неколцина от нас да спят вътре във вилата. Ние се разположихме на лагер навън и ако трябва да кажа истината, там ни беше по-добре.

Сийнуин също дойде с мен. Не се чувстваше добре, защото церемониите щяха да се проведат малко след като бе родила третото ни дете, момче. Това раждане бе тежко изпитание за нас, изтощило до краен предел силите на Сийнуин и завършило със смъртта на детето. Артур обаче помоли Сийнуин да дойде. Той искаше да присъстват всички лордове на Британия и макар че от Гуинед, Елмет и другите северни кралства никой не дойде, пристигнаха много други въпреки дългия път. Така че накрая фактически присъстваха всички велики мъже на Думнония. Дойде Кунеглас от Поуис, също Мюриг от Гуент, принц Тристан от Кърнау и, разбира се, Ланселот. И всички тези крале пристигнаха с лордове, друиди, епископи, старейшини. Палатките и колибите, които подслониха тези воители, опасяха с широк пояс хълма на Морския дворец. Мордред, който тогава беше на девет години, дойде с нас и за ужас на Гуинивийр получи стаи в двореца както и другите крале. Мерлин отказа да присъства. Каза, че бил твърде стар за подобни глупости. Галахад, обявен за церемониал-майстор на Братството, щеше да стои до Артур. И той като Артур искрено вярваше в начинанието.

Никога не съм признавал пред Артур, но за мен цялата тая работа беше много смущаваща. Неговата идея беше всички ние да се закълнем един на друг да живеем в мир и приятелство и по този начин да се освободим от враждите помежду си и да се обвържем с клетви, които не биха ни позволили да вдигнем копие срещу който и да е член на Братството на Британия. Но дори Боговете сякаш се подиграха на тази непостижима амбиция, защото денят на церемониите се оказа студен и мрачен, но не завая и Артур, който гледаше с нелеп оптимизъм на цялата работа, обяви това за благоприятен знак.

Беше забранено да се носят мечове, копия и щитове по време на церемонията, която се проведе в голямата градина на Морския дворец, направена между две новопостроени аркади, издигнати върху покрити с трева насипи, спускащи се към потока. Под арките висяха кралски знамена, а край тях бяха подредени два хора, които изпълняваха тържествена музика, за да придадат величественост на церемониите. В северния край на градината, близо до една голяма сводеста врата, която водеше навътре в двореца, бе поставена маса. По някаква случайност масата беше кръгла, макар че никой не придаваше никакво по-особено значение на тази форма; това просто беше най-удобната за изнасяне в градината маса. Не беше много голяма, може би ако човек разтвори ръцете си ще може да я обхване, но помня, че беше много красива. Римска изработка, разбира се. Беше направена от полупрозрачен камък, в който бе изваян

един забележителен кон с големи разперени криле. През едно от крилата минаваше дълбока пукнатина, но въпреки това масата правеше силно впечатление, а крилатият кон бе истинско чудо. Сеграмор, който бе пътувал повече от всички ни, каза, че никога не е виждал такова животно, но знаел за съществуването на крилати коне в тайнствените страни отвъд пясъчните океани. Сеграмор се беше оженил за своето силно сакско момиче Мала и сега беше баща на две момчета.

Само на кралете и на принцовете бе разрешено да донесат мечовете си на церемонията. Мечът на Мордред бе поставен на масата, отгоре бяха кръстосани оръжията на Ланселот, Мюриг, Кунеглас, Галахад и на Тристан. Един по един всички излязохме напред. Крале, принцове, старейшини и лордове всеки поставяше ръката си там, където се кръстосваха шестте меча и казваше след Артур клетвата, обвързваща ни с мир и приятелство. Сийнуин бе облякла деветгодишния Мордред в нови дрехи, подрязала и вчесала косата му, опитвайки се да заличи двете четки, които остриите къдрици оформяха от двете страни на главата му, но въпреки усилията си той пак изглеждаше грозен и непохватен, когато закуцук с извития си ляв крак напред, за да измърмори клетвата. Признавам, че моментът, в който поставих ръката си върху шестте остриета, бе доста тържествен – като повечето присъстващи аз имах твърдото намерение да спазвам тази клетва, която, разбира се, беше само за мъже, защото Артур не смяташе, че това е работа за жени (макар че много жени наблюдаваха церемонията от терасата над сводестата врата). А церемонията беше доста дълга. Първоначално Артур възнамеряваше да ограничи членството в своето Братство само в средите на воините, заклели се да служат на някой господар и участвали във войната срещу саксите, но сега бе решил да включи всеки известен воин, изкушил се да дойде в Морския дворец. Накрая след като всички положиха клетва, се закле и самият Артур. След това се изкачи на терасата и ни каза, че обетът, който бяхме дали току-що е свещен като всяка друга клетва, че с това ние сме обещали мир на Британия и че ако някой от нас наруши този мир, дълг на всеки член на Братството ще бъде да накаже клетвопрестъпника. След това Артур ни нареди да се прегърнем и после, разбира се, започна пиенето.

Тържествената част на деня обаче не беше приключила. Артур ни бе наблюдавал внимателно и бе забелязал всички, които бяха избегнали нечия прегръдка. Всички тези непокорни души бяха извикани двама по двама в голямата дворцова зала, където трябваше да изгледат отношенията помежду си. Артур пръв даде пример като прегърна Сенсъм, а след

него и Мелуас, детронирания крал на белгите, когото Артур бе заточил в Иска. Мелуас прие целувката на мира с тровава благосклонност, но месец по-късно умря – ял развалени стриди на закуска. Съдбата, обичаше да казва Мерлин, е неумолима.

Тези по-интимни актове на помирение неизбежно забавиха сервирането на храната, тъй като пиршеството трябваше да се проведе именно в голямата зала на двореца, където Артур водеше враждебно настроени един към друг воители. Затова все повече и повече медовина се носеше в градината, където отегчените мъже чакаха и се опитваха да познаят кой ще бъде следващият, извикан от Артур. Знаех, че и мен ще извика, защото през цялата церемония грижливо бях отбягвал Ланселот. И наистина Хигуид, прислужникът на Артур, ме откри и настоя да отида в залата, където ме очакваше Ланселот и неговите придворни. Артур бе убедил и Сийнуин да присъства и за да се чувства по-добре, бе поканил и брат й Кунеглас да дойде. Ние тримата стояхме в единия край на залата, а Ланселот и хората му – в другия край, пък Артур, Галахад и Гуинивийър бяха на платформата, където бе сложена масата за угощението. Артур бе грейнал в усмивка срещу нас.

– В тази стая се намират – заяви той – едни от най-близките ми приятели. Крал Кунеглас – най-добрият съюзник, който човек може да си пожелае и в мир, и във война, крал Ланселот, който ми е като брат, лорд Дерфел Кадарн, най-смелият от моите смели мъже и скъпата принцеса Сийнуин – усмихна се той още по-широко.

Стоях вдървено като плашило в грахова нива. Сийнуин изглеждаше прекрасно, Кунеглас зяпаше по рисуванния таван, Ланселот се мръщеше, Амхар и Лохолт се опитваха да изглеждат войнствени, а по твърдите лица на Динас и Лавейн бе изписано единствено презрение. Гуинивийър ни наблюдаваше внимателно, а поразителните й черти бяха неразгадаеми, макар да подозирах, че се отнасяше към тази измислена церемония, която бе толкова скъпа на нейния съпруг, с презрение не по-малко от това на Динас и Лавейн. Артур горещо желаше мир и само той и Галахад не изглеждаха смутени от ситуацията.

Тъй като всички мълчахме, Артур разпери ръце и слезе от подиума.

– Настоявам всичко лошо между вас да изчезне и да бъде забравено веднъж за винаги – каза той и пак зачака. Аз мръднах с крак, Кунеглас подръпна дългите си мустаци.

– Моля ви – прозвуча отново гласът на Артур. Сийнуин едва забележимо сви рамене.

– Съжалявам за обидата, която ви нанесох крал Ланселот.

Артур, доволен че ледът започна да се разтопява, се усмихна към краля на белгите.

– Е, кралю господарю – подкани той Ланселот да отговори, – ще ѝ простите ли?

Ланселот, облечен в онзи ден целия в бяло, хвърли един полед към Сийнуин и се поклони.

– Това прошка ли е? – изръмжах аз.

Ланселот се изчерви, но успя да се издигне до очакванията на Артур.

– Не изпитвам никаква вражда към принцеса Сийнуин – каза сковано той.

– Ето! – Артур посрещна с доволство злобните думи и разпери ръце да покани двамата да пристъпят напред. – Прегърнете се. Ще има мир!

Двамата се приближиха, целунаха се по бузите и отстъпиха назад. В жеста имаше толкова топлина, колкото в онази нощ, пълна с ярки звезди, когато чакахме около Свещения съд сред скалите до Лин Сериг Бач, но Артур беше доволен.

– Дерфел – погледна той към мен. – Ти няма ли да прегърнеш краля?

Целият се стегнах в очакване на конфликта.

– Ще го прегърна, господарю, след като неговите друиди оттеглят заплахите си срещу принцеса Сийнуин.

Настъпи мълчание. Гуинивийър въздъхна и тупна с крак по мозаечния под на подиума (беше взела тези мозайки от Линдинис). Изглеждаше величествена както винаги. Беше облечена в черна рокля, подходяща за този тържествен ден. А по роклята бяха защити десетки сребърни лунички. Червената ѝ коса бе усмирена в стегнати плитки, навити около главата ѝ и закрепени с две златни шноли с формата на дракон. На врата си носеше варварската сакска огърлица, която Артур ѝ беше изпратил след една отдавна отминала битка със саксите на Аел. Тогава ми беше казала, че накитът не ѝ харесва, но той изглеждала великолепно на бялата ѝ шия. Може да е изпитвала презрение към начинанието на своя съпруг, но въпреки това бе направила всичко възможно, за да го подкрепи.

– какви заплахи? – погледна ме студено тя.

– Те знаят – отговорих аз вперил поглед в близнаците.

– Никог не сме заплашвали – запротестира Лавейн.

– Но можете да направите така че звездите да изчезнат – обвиних го аз. Динас си позволи да изобрази една бавна усмивка на жестокото си

красиво лице.

– Малката звезда от пергамент ли, лорд Дерфел? – попита той с престорена изненада. – Това ли наричате обида?

– Това беше вашата заплаха.

– Милорд – обърна се Динас към Артур, – та това беше детски номер. Не значеше нищо.

Артур отмести поглед от мен към друидите.

– Заклевах ли се в това? – попита той.

– В живота на брат ми – заяви Динас.

– А брадата на Мерлин? – продължих аз. – Още ли е у вас?

Гуинивийър въздъхна като че ли искаше да каже, че ставам досаден. Галахад смръщи вежди. Навън гласовете на воините ставаха все по-пияни и буйни. Лавейн погледна към Артур.

– Вярно е, лорд – започна той вежливо, – че притежавахме плитка от брадата на Мерлин, която Сердик отрязал, задето Мерлин го обиди. Но кълна се в живота си, лорд, ние я изгорихме.

– Ние не воюваме със старци – изръмжа Динас, после погледна към Сийнуин и добави, – нито с жени.

Артур се усмихна доволен.

– Хайде, Дерфел, прегърнете се. Искам да има мир между най-скъпите ми приятели.

Все още се колебаех, но Сийнуин и брат й ме подтикнаха напред и аз трябваше за втори и последен път в живота си да прегърна Ланселот. Първия път си прошепнахме обида, но сега мълчахме. Само се целунахме и се разделихме.

– Сега ще има мир между вас – упорстваше Артур.

– Кълна се в това, господарю – казах аз сковано.

– Не изпитвам никаква вражда – довърши церемонията Ланселот със същата студенина.

Артур трябваше да се задоволи с нашето насилно наложено помирение. Той въздъхна с облекчение като че ли току-що бе завършила най-тежката част от деня. След това прегърна и двамата ни и накрая настоя Гуинивийър, Галахад, Сийнуин и Кунеглас да разменят целувки.

Нашето изпитание завърши. Последните жертви на Артур бяха собствената му съпруга и Мордред, а това изобщо не ми се гледаше, така че поведох Сийнуин извън стаята. По молба на Артур Кунеглас остана в залата, така че ние се оказахме сами.

– Съжалявам за всичко това – промълвих аз.

– Беше неизбежно изпитание – вдигна тя рамене.

– Не му вярвам на това копеле – злобно изсъсках аз. Тя се усмихна.

– Ти, Дерфел Кадарн, си велик воин, а той е само Ланселот. Нима вълкът се страхува от заека?

– Страхува се от змията – уточних аз мрачно. Не ми се искаше да се изправа пред приятелите си и да им разправам за помирението с Ланселот, така че тръгнахме със Сийнуин из изящните стаи на Морския дворец, в които имаше вградени в стените колони, украсени с орнаменти подове и тежки бронзови лампи, увиснали на дълги железни вериги от тавани с изписани върху тях ловни сцени. На Сийнуин всичко ѝ се видя великолепно, но и студено.

– Като самите римляни – добави тя.

– Като Гуинивиър – поправих я аз кисело. Стигнахме до някакви стълби, които ни отведоха до кухните, където кипеше усилена работа. Там намерихме една врата, зад която открихме задните градини. В тях се отглеждаха плодове и зеленчуци, подредени в прави лехи.

– Не мога да си представя – казах аз, когато се озовахме на чист въздух, – че това Братство на Британия ще успее да постигне нещо.

– Ще постигне, ако всички гледате сериозно на клетвите си.

– Може би – съгласих се аз и внезапно спрях смутен, защото пред мен тъкмо се изправяше над една леха с магданоз по-малката сестра на Гуинивиър, Гуенхуивач.

Сийнуин щастливо я поздрави. Бях забравил, че те дълги години са били приятелки, докато Гуинивиър и Гуенхуивач живееха като изгнанички в Поуис. След като се целунаха Сийнуин доведе Гуенхуивач при мен. Мислех, че Гуенхуивач може би се чувства засегната задето не се ожених за нея, но тя изглежда не беше злопамятна.

– Станах градинар на сестра си – каза ми тя.

– Не може да бъде, лейди.

– Е, назначението е неофициално – сухо поясни Гуенхуивач, – както почетните ми длъжности на главен иконом и водач на кучетата, но все някои трябва да върши тази работа, а пък като умираше баща ми на-кара Гуинивиър да му обещае, че ще се грижи за мен.

– Беше ми мъчно за твоя баща – намеси се Сийнуин. Гуенхуивач сви рамене.

– Просто слабееше и слабееше, докато един ден просто изчезна.

Самата Гуенхуивач изобщо не беше отслабнала, беше се превърнала в дебела червенобузеста жена, която в окаляната си рокля и мръсна бяла престилка, приличаше повече на жена на земеделец отколкото на принцеса.

– Аз живея ето там – махна тя с ръка към една солидна дървена сграда, която се издигаше на около стотина крачки от двореца. – Сестра ми ми разрешава да си върша работата през деня, но щом удари вечерната камбана, трябва да изчезвам от градината. Нищо не трябва да загрозява Морския дворец, нали разбирате.

– Лейди! – възроптах аз срещу нейната самоирония. Гуенхуивач махна с ръка за да ме накара да замълча.

– Аз съм щастлива – каза тя мрачно. – Водя кучетата на дълги разходки и си говоря с пчелите.

– Ела в Линдинис – предложи й Сийнуин.

– Никога няма да ми разрешат! – заяви Гуенхуивач.

– Защо не? – попита Сийнуин. – При нас има много място. Моля те.

Гуенхуивач свенливо се усмихна.

– Знам твърде много, Сийнуин, затова. Знам кой идва и кой остава и какво правят тук.

Ние със Сийнуин не искахме да знаем какво се крие зад тези намеци и затова запазахме мълчание, но Гуенхуивач имаше нужда да говори. Сигурно е била самотна, а Сийнуин беше едно приятелско любящо лице от миналото. Гуенхуивач внезапно хвърли подправките, които току-що беше набрала и бързо ни поведе към двореца.

– Елате да ви покажа нещо.

– Сигурна съм, че няма защо да го виждаме – каза Сийнуин, страхуваше се от тайните в двореца на Гуинивийър.

– Ти можеш да видиш – обърна се Гуенхуивач към Сийнуин, – но не и Дерфел. Или поне не би трябвало. В храма на бива да влизат мъже.

Беше ни завела до една врата, към която водеха няколко тухлени стъпала. Зад вратата имаше голямо мазе, заемащо пространството под пода на двореца. Мазето се крепеше на огромни арки, зидани с римски тухли.

– Тук държат виното – обясни Гуенхуивач наличието на кани и кожени мехове по полиците. Тя беше оставила вратата отворена, така че в тъмната и прашна плетеница от арки проникваше бледа дневна светлина. – Оттук – каза Гуенхуивач и изчезна между колоните от дясната ни страна.

Последвахме я, но бяхме значително по-бавни. Колкото повече се отдалечавахме от дневната светлина, която струше през вратата, толкова по-внимателно опипвахме пътя си. Чухме как Гуенхуивач издърпва някакво резе, после усетихме полъха на студен въздух край нас, когато тя отвори огромна врата.

– Това храм на Изидата ли е? – попитах аз.

– Чул си за това, така ли? – Гуенхуивач изглеждаше разочарована.

– Преди години Гуинивийър ми показа нейния храм в Дурновария.

– Този не би ти показала – заяви Гуенхуивач и дръпна дебелия черен завеси, които висяха на няколко крачки пред вратите на храма и ние със Сийнуин видяхме светилището на Гуинивийър. От страх пред гнева на сестра си, Гуенхуивач не ме пушна да стъпя отвъд малкото предверие между завесите и вратата, но Сийнуин поведе надолу – имаше само две стъпала към дългата стая с под от полиран черен камък, стените и сводестия таван бяха боядисани с катран, имаше черен подиум с черен каменен трон, а зад трона висеше друга черна завеса. Пред ниския подиум имаше плитка яма, която, вече знаех, се пълнеше с вода по време на церемониите в чест на Изидата. Честно казано, храмът изглеждаше почти досущ като светилището, което Гуинивийър ми беше показала преди толкова години и като изоставеното светилище, което бяхме открили в двореца в Линдинис. Единствената разлика – като оставим настрана това че мазето тук беше по-голямо и по-ниско от мазетата, в които се помещаваха предишните храмове – беше, че тук бяха допуснали да влиза дневна светлина. Имаше един широк отвор в тавана точно над плитката яма.

– Там горе има стена – прошепна Гуенхуивач, сочейки към дупката – по-висока от човешки ръст. Така лунната светлина може да идва надолу по шахтата, но никой не може да вижда какво става долу. Хитро, нали?

Щом имаше лунна шахта, значи мазето вероятно излизаше някъде в страничната градина на двореца. Гуенхуивач потвърди моето предположение.

– По-рано тук имаше вход – каза тя, сочейки към една нащърбена линия в покритата с катран тухлена стена някъде в средата на надлъжната стена, – продуктите можеха да се донесят направо от мазето, но Гуинивийър удължи арката, виждате ли? И я покри с чимове.

Нямаше нищо зловещо в този храм освен черният цвят, тъй като нямаше нито идол, нито жертвен огън, нито олтар. Ако имаше нищо неприятно, то беше разочарованието, което предизвикваше сравнението между великолепие на стаята на горните етажи и това грубо мазе с безбройните му арки. Изглеждаше тромаво и дори малко мръсно. Римляните щяха да знаят как да превърнат това помещение в достоен за Богинята храм, помислих си аз, а най-доброто, което беше успяла да постигне Гуинивийър беше да превърне тухленото мазе в черна пещера,

макар че ниският трон, направен от монолитен черен камък бе доста внушителен, но аз предполагах, че това е същият трон, който бях видял в Дурновария. Гуенхуивач мина покрай трона и дръпна черната завеса настрани, колкото Сийнуин да мине отдолу. Двете прекараха доста дълго време зад завесата, но когато излязохме от мазето Сийнуин ми каза, че всъщност нямало нищо особено за гледане там.

– Само една малка черна стая с голямо легло и много миши дърдонки.

– Легло ли? – попитах аз подозрително.

– Легло за вълшебни сънища – каза твърдо Сийнуин, – точно като онова в кулата на Мерлин.

– И само това ли? – все още изпитвах подозрения. Сийнуин сви рамене.

– Гуенхуивач се опита да ми намекне, че го използват и за други цели – каза тя с укор, – но нямаше доказателства, и накрая трябваше да признае, че сестра ѝ спи там, за да получава сънища – Сийнуин тъжно се усмихна. – Мисля, че горката Гуенхуивач не е наред в главата. Убедена е, че един ден Ланселот ще дойде да я вземе.

– Какво? – не повярвах на ушите си.

– Влюбена е в него бедната – каза Сийнуин. Преди да се разделим с Гуенхуивач се опитахме да я убедим да дойде с нас в предната градина, но тя отказа. Нямало да я посрещнат радушно, сподели тя и забърза нанякъде, хвърляйки подозрителни погледи наляво и надясно. – Бедната Гуенхуивач – повтори Сийнуин, после се засмя. – Колко типично за Гуинивиър, нали?

– Кое по-точно?

– Да се запали по такава екзотична религия! Защо не може да почита Боговете на Британия като всички нас? Не, трябва да намери нещо странно и трудно – Сийнуин въздъхна, после ме хвана под ръка. – Наистина ли трябва да останем за угощението?

Тя все още се чувстваше слаба, още не се беше възстановила след раждането.

– Артур ще ни разбере, ако не отидем – казах аз.

– Но не и Гуинивиър – въздъхна тя, – май ще е по-добре да се стегна.

Вървахме покрай западната стена на двореца, покрай високата дървена палисада около лунната шахта на храма и бяхме стигнали до края на дългата аркада. Спрях Сийнуин преди да завием и сложих ръце на раменете ѝ.

– Сийнуин от Поуис – казах, загледан в удивителното й красиво лице, – обичам те.

– Знам – усмихна се тя, повдигна се на пръсти и ме целуна, после ме поведе още няколко крачки напред за да хвърлим един поглед отвисоко в красивата градина на Морския дворец. – Ето – рече развеселено тя – ето го Артуровото Братство на Британия.

Градината бе пълна със залитащи пияни мъже. Твърде дълго ги бяха държали на медовина и без храна и сега те усърдно се прегръщаха и си обещаваха вечно приятелство. Някои прегръдки се бяха изродили в срещи по борба, а участниците ожесточено се търкаляха по цветните лехи на Гуинивиър. Двата хора отдавна се бяха отказали от опитите си да пеят тържествени песни и сега някои от певиците вече пиеха заедно с воините. Не всички мъже бяха пияни, разбира се, но трезвите гости се бяха оттеглили на терасата, за да закрилят жените. Много от тях бяха придворни дами на Гуинивиър, сред които беше и Люнет, моята първа отдавна отминала любов. И Гуинивиър беше на терасата и с ужас гледаше как опустошаваха градината й, макар че това си беше нейна лична грешка, защото беше предложила на мъжете специална силна медовина и сега поне петдесетина от воините вдигаха пиянска врява в градината – някои бяха изтръгнали подпорните колчета на цветята и ги размахваха като мечове, виждах поне един с разкръвавено лице, а друг дърпаше разклатения си зъб и проклинаше своя брат по клетва, който го беше ударил. Друг пък бе повърнал върху кръглата маса.

Помогнах на Сийнуин да се изкачи на безопасно място зад арките, а под нас Братството на Британия ругаеше и се биеше и пиеше до забрава.

Ето така, макар че Игрейн никога не би ми повярвала, бе положено началото на Артуровото Братство на Британия, което невежите все още наричат Кръглата маса.

Бих искал да кажа, че новият мирен дух, породен от Артуровата клетва пред Кръглата маса донесе щастие за цялото кралство, но всъщност повечето от обикновените хора дори не знаеха, че някой е полагал такава клетва. Мнозинството от хората нито знаеха, нито ги беше грижа, какво прави техният господар, стига нивите и семействата им да не страдаха от неговите дела. Артур придаваше, разбира се, голямо значение на тази клетва. И както казваше Сийнуин, за човек, който твърди, че мрази клетвите, Артур прекалено обича да обвързва себе си и другите с клетви.

Но в онези години поне, всички спазваха тържествената клетва на Братството и Британия благоденстваше в този мирен период. Аел и Сердик воюваха помежду си за господството над Лоегир и техния ожесточен конфликт освободи останалата част от Британия от сакски нападения. Ирландските крале в западна Британия както винаги продължаваха да изпробват копията си срещу британски щитовете, но тези конфликти бяха незначителни и спорадични, така че повечето от нас се радваха на дълъг мир. Съветът на Мордред, в който вече участвах и аз, можеше да се занимава със закони, данъци и поземлени спорове вместо да се тревожи за външни врагове.

Артур ръководеше Съвета, но никога не седяше на кралското място, защото тронът беше запазен за краля и чакаше празен докато Мордред възмъжее. Официално Мерлин беше главният кралски съветник, но той никога не пътуваше до Дурновария, а по време на няколкото заседания, проведени в Линдинис почти не взимаше участие. Шестима от членовете на Съвета бяха воители, но повечето от тях почти никога не идваха. Агравейн си призна, че работата в Съвета го отегчавала, а Сеграмор предпочиташе да пази мира по границата със саксите. Другите съветници бяха двама менестрели, които познаваха законите и родословието на британските крале, двама магистрати, един търговец и двама християнски епископи. Единият епископ беше мрачен възрастен мъж на име Емрис, наследил Бедуин като епископ на Дурновария, а другият беше Сенсъм.

Някога Сенсъм бе заговорничил срещу Артур и когато заговорът бе разкрит, повечето хора вярваха, че Сенсъм ще загуби главата си, но той успя някак да се измъкне. Епископът така и не се научи да чете и да пише, но беше умен и безкрайно амбициозен. Беше роден в Гуент. Баща му бил кожар, а Сенсъм се издигнал и станал един от свещениците на Тюдрик. Но към върховете всъщност го издигна сватбата на Артур с Гуинивийър след като двамата избягаха от Каер Сус, за да ги венчае Сенсъм. За тази услуга той бе възнаграден – стана думнонски епископ и личен свещеник на Мордред, макар че по-късно загуби тези почести поради участието си в заговора на Набур и Мелуас. След това уж трябваше да гние в скромно уединение като пазител на храма на Свещеното Бодливо дръвче, но Сенсъм не можеше да понася скромното уединение. Спаси Ланселот от унижението да бъде отхвърлен от митраистите и по този начин си извоюва сдържаната благодарност на Гуинивийър. Но нито приятелството му с Ланселот, нито примирието му с Гуинивийър щяха да бъдат достатъчни, за да го издигнат чак толкова, че да стане член на

кралския съвет.

Тази чест Сенсъм постигна чрез брак, а жената, за която се ожени беше по-голямата сестра на Артур Моргана – Моргана, жрицата на Мерлин, поклонничка на мистериите, езичницата Моргана. С този брак Сенсъм окончателно забрави какво е да си в немилост и се издигна до най-високите стъпала на властта в Думнония. Приеха го за член на Съвета, направиха го епископ на Линдинис и отново го назначиха за личен свещеник на Мордред, макар че за щастие Сенсъм не можеше да понася младия крал и затова рядко идваше в двореца в Линдинис. Той пое властта над всички църкви в северна Думнония, а Емрис държеше всички южни църкви. За Сенсъм това беше блестящ брак, а за всички нас неразрешима загадка.

Самата сватба стана в църквата на Свещеното Бодливо дръвче в Инис Уидрин. Артур и Гуинивийър отседнаха в Линдинис и щом настъпи великият ден всички заедно отидохме до църквата. Церемониите започнаха с покръстването на Моргана край обраслия с тръстики бряг на езерото Исса. Тя беше свалила старата си златна маска с образа на рогатия Бог Кернунос и я бе заменила с нова маска, украсена с християнски кръст, а за да е в тон с радостните събития на деня, Моргана не беше облечена както обикновено с черна рокля, а носеше бяла дълга дреха. Артур се разплака от радост като видя сестра си, накуцвайки да влиза в езерото, където Сенсъм с очевидна нежност я подкрепи когато я потопа във водата. Хор пееше алилуя. След това почакахме докато Моргана се подсуши и облече нова бяла рокля, после тя закуцука към олтара със Сенсъм, където епископ Емрис ги венча.

Мисля, че едва ли щях да с учудя повече, ако самият Мерлин се беше отказал от старите Богове, за да прегърне кръста. За Сенсъм, разбира се, това беше двоен триумф, защото като се ожени за сестрата на Артур, той не само се озова в кралския Съвет. С покръстването на Моргана Сенсъм нанесе голям удар на езичниците. Някои хора навъсено го обвиняваха в опортюнизъм, но честно да си кажа мисля, че той наистина обичаше Моргана по някакъв свой пресметлив начин, а тя без съмнение го обожаваше. Двама умни хора, обединени от недоволството си от живота. Сенсъм винаги смяташе, че трябва да заема по-високо място, от това което заемаше, а Моргана, някога красавица, сега негодуваше срещу съдбата, която ѝ отреди огън да изкриви тялото ѝ и ужасно да обезобрази лицето ѝ. Негодуваше и срещу Нимю, защото някога Моргана беше най-доверената жрица на Мерлин, а по-младата Нимю си беше присвоила това място. За да си отмъсти сега, Моргана стана най-

ревностна християнка. Започна да служи на Христос толкова пламенно, колкото преди служеше на по-старите Богове – след брака ѝ със Сенсъм тя насочи цялата си огромна енергия за постигане на мисионерските амбиции на съпруга си.

Мерлин не присъства на сватбата, но това не му попречи да се позабавлява за сметка на това събитие.

– Тя е самотна – каза ми той, когато чу новината, – а господарят на мишките поне ще ѝ прави компания. Не мислиш, че се чифтосват двамата, нали? Мили Богове, Дерфел, че ако бедната Моргана се съблече пред Сенсъм, той нали ще си изповръща червата! Пък и той не знае как да се чифтосва. Не и с жени във всеки случай.

Бракът не смегчи характера на Моргана. В Сенсъм тя откри човек, който с готовност се оставяше да бъде ръководен от нейните умни съвети, така че тя можеше да подкрепя амбициите му с цялата си неизтощима енергия, но за останалите хора Моргана си беше както и преди опърничава и мрачна жена, скрита зад своята отблъскваща златна маска. Тя продължи да живее в Инис Уидрин, но вече не на Хълма на Мерлин, а в къщата на епископа в границите на светилището. Оттам Моргана виждаше обгорения Хълм, където живееше нейният враг Нимю.

Нимю, изоставена от Мерлин сега, бе убедена, че Моргана е откраднала Съкровищата на Британия. Според мен нейното убеждение бе породено единствено от омразата ѝ към Моргана – за Нимю покръстената жрица бе най-големият предател на Британия, защото бе изоставила Боговете, за да стане християнка. Затова където и да видеше Моргана, Нимю плюеше по нея и я засипваше с проклетия, които Моргана веднага ѝ връщаше. Двете никога нямаше да се помирят. Веднъж по настояване на Нимю и аз се изправих срещу Моргана заради изгубения Свещен съд. Беше минала близо година от сватбата и въпреки че вече се обръщаха към мен с титлата лорд и бях един от най-богатите хора в Думнония, все още малко се страхувах от Моргана. Когато бях дете, тя имаше страшна власт и ужасяващ вид и управляваше Хълма с тежка и груба ръка, винаги готова да накаже с жреческия жезъл. И сега, след толкова години, старото страхопочитание отново се събуди в мен.

Срещнах я в една от новите сгради на Сенсъм в Инис Уидрин. Най-голямата от тези стаи бе с размери на кралска зала за угощения – тук десетки свещеници се учеха как да разпространяват Христовата вяра. Тези свещеници започваха своето обучение на шестгодишна възраст, на шестнадесет ги провъзгласяваха за светци и ги изпращаха по пътищата на Британия да печелят привърженици и да ги покръстват. По време на

пътуванията си често срещаш такива ревностни мъже. Те се движеха по двойки, само с една малка торба и тояга, но понякога ги придружаваха и жени, върху които тези мисионери оказваха странно влияние. Свещениците не изпитваха страх. Всеки път когато ги срещаш ме засипваха с предизвикателства и ме подканваха, ако смея, да отрека техния Бог. Аз винаги признавах неговото съществуване, но след това заявявах, че и моите Богове съществуват, при което те започваха да ме проклинат, а жените с тях виеха срещу мен и съскаха какви ли не обиди. Веднъж двама от тия фанатици изплашиха дъщерите ми и аз трябваше да използвам дръжката на копие то си. Признавам, че вложих доста сила в това, защото накрая имаше една счупена глава и една изкълчена китка, при това нито едно от двете не беше мое. Артур настоя да се явя пред съда като доказателство за това, че дори най-привилегированите думнонци не стоят над закона. Така се озовах в съдилището в Линдинис, където един християнски магистрат ме обвини за това, че съм счупил костите на мисионера, за което трябваше да платя в сребро като глобата бе в размер половината от собственото ми тегло.

– Трябваше да те бият с камшик тогава – озъби ми се Моргана, когато ме пуснаха при нея, очевидно си беше спомнила този случай. – С камшик на голо до кръв. Публично!

– Мисля, че подобно наказание вече би затруднило дори и вас, лейди – тихо отбелязах аз.

– Бог щеше да ми даде необходимата сила – изсъска тя иззад новата си златна маска с християнския кръст. Седеше край една маса, отрупана с пергаменти и изписани с мастило дървени цепленки – тя не само ръководеше училището на Сенсъм, но и изчисляваше богатствата на всяка църква и на всеки манастир в северна Думнония, най-много обаче се гордееше със своята общност от свети жени, които пееха и се молеха в своя собствена зала, където не бе разрешено влизането на мъже. Чувах приятните им гласове да пеят, докато Моргана ме оглеждаше от глава до пети. Очевидно не й се понрави много това, което видя.

– Ако си дошъл за още пари – озъби се тя, – няма да получиш. Първо трябва да си платите старите заеми.

– Не знам да имаме стари заеми – възразих тихо.

– Глупости – грабна тя една от цепленките и изчете някакъв фалшив списък от неплатени заеми.

Изчаках я да свърши и внимателно й обясних, че Съветът няма намерение да взима на заем пари от църквата.

– А ако имаше такова намерение, сигурен съм, че досега щяхте да

сте го научили от вашия съпруг.

– Аз пък съм сигурна, че вие езичниците в Съвета заговорничите зад гърба на светеца – наведе глава, после подсмъркна. – Как е брат ми?

– Много е зает, лейди.

– Явно прекалено зает, за да дойде да ме види.

– А защо не го посетите вие, ако не сте твърде заета – любезно предложих аз.

– Аз? Да отида в Дурновария? И да срещна оная вещица Гуинивийър – прекръсти се тя, потопа ръката си в купа с вода и пак се прекръсти. – По-скоро бих отишла в ада да видя самия Сатана, отколкото тази вещица на Изиди! – за малко Моргана щеше да плюе, за да се предпази от злото, но после се опомни и вместо това още веднъж се прекръсти. – Знаеш ли какви ритуали изисква Изиди? – попита ме тя гневно.

– Не, лейди – отговорих аз.

– Мръсни, Дерфел, мръсни! Изиди е блудницата! Курвата на Вавилон. Това е дяволска вяра, Дерфел. Лягат заедно, мъж и жена – потръпна Моргана пред тази ужасна мисъл. – Истински разврат.

– В храма на Изиди не се допускат мъже, лейди – опитах се да защитя Гуинивийър – точно както и вие не ги допускате в женската зала.

– Не се допускат ли? – изкиска се Моргана. – Те идват през нощта, глупако, и се кланят голи на развратната си Богиня. Мъже и жени заедно, потни като свине! Да не мислиш, че не знам? Аз, която някога бях такава грешница? Да не мислиш, че знаеш повече от мен за езическите вярвания? Казвам ти, Дерфел, лягат си заедно и се ваят в собствената си пот – голи жени и голи мъже. Изиди и Озирис, жена и мъж, и жената дарява живот на мъжа, и как мислиш, че става това, глупак такъв? Чрез отвратителния акт на съвокуплението – ето как става! – тя потопа пръсти в купата и пак се прекръсти, оставяйки мокро петно на маската си. – Ти си един невеж доверчив глупак – озъби се Моргана срещу мен. Не исках да споря с нея. Привържениците на различни религии винаги хвърлят кал един срещу друг. Мнозина езичници обвиняваха християните в същите прегрешения по време на техните така наречени „празници на любовта“, а много хора извън градовете вярваха, че християните отвличат, убиват и ядат деца. – И Артур е глупак – изръмжа Моргана – щом вярва на Гуинивийър.

Тя ме погледна враждебно с единственото си око.

– Какво всъщност искаш от мен, Дерфел, щом не искаш пари?

– Искам да знам, лейди, какво се случи в нощта, когато изчезна Свещения съд.

Тя се изсмя. Беше като ехо от предишния ѝ смях, жесток клокочещ смях, който винаги предвещаваше неприятности за Хълма.

– Ти нещастен малък глупак – каза Моргана – да ми губиш така времето – отсече тя и се обърна към работата си на масата. Почаках докато тя отбелязваше нещо по рабошите или в полетата на пергаментите, правейки се, че не ме забелязва. – Още ли си тук, глупако? – попита тя след малко.

– Още, лейди.

Тя се извъртя на стола.

– Защо искаш да знаеш? Да не те е изпратила онази малка зла пачвра, дето живее там горе – махна тя с ръка към прозореца, който гледаше към Хълма.

– Мерлин ме помоли, лейди – излъгах аз. – Иска да си спомни миналото, но паметта му блуждае.

– Скоро ще заблуждае в ада – отмъстително изсъска тя, после помисли върху въпроса ми и накрая вдигна рамене. – Ще ти кажа какво стана онази нощ, но ще ти го кажа само веднъж и след това никога повече няма да ме питаш.

– Веднъж е достатъчно, лейди.

Тя се изправи и накуцвайки отиде до прозореца и се загледа в Хълма.

– Всемогъщият Господ Бог – каза тя, – единственият истински Бог, Баща на всички ни, изпрати огън от небесата. Бях там и знам какво стана. Той изпрати светкавица и тя удари сламенния покрив на замъка и го подпали. Аз пиших, имам причина да се страхувам от огъня. Познавам огъня. Аз съм дете на огъня. Огънят опрости живота ми, но това беше друг огън. Това бе пречистващият Божи огън, който изгори греха ми. От покрива огънят се прехвърли върху кулата и изгори всичко. Гледах този огън и дори щях да умра в него, ако не беше благословения светец Сенсъм, който ме спаси – тук тя се прекръсти и се обърна към мен. – Ето това се случи, глупако – озъби се тя.

Значи Сенсъм е бил на Хълма в онази нощ? Това беше интересно, но на Моргана нищо не казах за това. Само внимателно отбелязах:

– Огънят не е изгорил Свещения съд, лейди. Мерлин е дошъл на другия ден и претърсил пепелището, но не намерил никакво злато.

– Глупак! – плю срещу мен Моргана през процепа на маската си. – Да не мислиш, че Божият огън гори като твоите слаби пламъчета? Свещения съд беше съд на злото, най-безпощадната мана по Божията земя. Беше нощното гърне на дявола и Господ Бог го погълна, Дерфел,

превърна го в нищо! Видях го с това око! – почука тя по маската под отвора за единственото ѝ око. – Видях го да гори – бляскава, кипяща, съскаща пещ в самото сърце на огъня, беше като най-горещия адски пламък. Чух демоните да пишат от болка, когато техният Свещен съд се превърна в дим. Бог го изгори! Изгори го и го прати обратно в ада, където му е мястото! – тя замълча и аз усетих как зад маската ѝ една усмивка пропука изкривеното ѝ от огъня лице. – Няма го вече, Дерфел – добави тя с по-тих глас, – а сега можеш и ти да си вървиш.

Оставих я, напуснах светилището и се изкачих на Хълма. Бутнах счупената порта, която висеше на една страна. Земята бе погълнала вече черната пепел от замъка и от кулата, наоколо имаше десетина мръсни колиби, в които живееха Нимю и нейните хора – всичките нежелани от нашия свят: сакати, просяци, бездомници, полусмахнати. Те преживяваха с храната, която Сийнуин и аз им пращаме всяка седмица от Линдинис. Според Нимю тези хора говорели с Боговете, но всичко, което лично аз съм чувал от тях бе луд кикот или тъжни стенания.

– Отрича всичко – казах аз на Нимю.

– Че как иначе.

– Каза, че нейният Бог го изгорил и го превърнал в нищо.

– Нейният Бог не би могъл да свари едно рохко яйце – злобно рече Нимю. За тези няколко години откакто изчезна Свещения съд и Мерлин се оттегли да си гледа старините, Нимю много се бе занемарила. Ходеше мръсна, беше кожа и кости и почти толкова луда, колкото беше на Острова на мъртвите, когато ходих да я спасявам. От време на време трепереше, или неволни тикове гърчеха лицето ѝ. Отдавна бе продала или захвърлила златното си око и сега носеше кожена превръзка над празната очна ябълка. Някогашната ѝ интригуваща красота бе напълно скрита под рани и мръсотия, черната ѝ коса се бе превърнала в спластена мазна маса, пълна с такива нечистотии, че дори хората от околните земи, които идваха при нея за благословия или да се лекуват често се превиваха от нетърпимата ѝ воня. Дори аз, дето се бях заклел да я подкрепям във всичко и някога бях влюбен в нея, едва изтрайвах близостта ѝ.

– Свещения съд още съществува – увери ме Нимю в онзи ден.

– И Мерлин така казва.

– Мерлин ще живее още дълги години, Дерфел – отпусна тя ръката си върху моята (ноктите ѝ бяха дълбоко изгризани). – Той просто чака, това е, чака и си пести силите.

Очаквайки да пламне погребалната му могила, помислих си аз, но

нищо не казах.

Нимю се завъртя от изток на запад, за да огледа хоризонта.

– Свещения съд е скрит някъде там, Дерфел – промълви тя. – Някой се опитва да разбере как да го използва – засмя се тихо. – А когато реши да изпробва действието му, Дерфел, небето ще почервенеет от кръв – извърна тя единственото си око към мен. – Кръв! – изсъска Нимю. – В този ден светът ще повръща кръв, Дерфел, и Мерлин отново ще възседне кон.

Може би, помислих си аз, но точно в този момент денят беше чудно слънчев и в Думнония цареше мир. Този мир бе на Артур, извоюван от неговия меч и поддържан от неговите съдилища, благоденстващ благодарение на неговите пътища и подпечатан с клетвата на неговото Братство. Всичко това изглеждаше толкова далеч от света на Свещения съд и на изчезналите Съкровища, но Нимю продължаваше да вярва в магическата им сила, и заради нея премълчах своето неверие. В онзи светъл ден, огрял Артуровата Думнония ми се струваше, че Британия най-сетне е намерила пътя, който щеше да я изведе от тъмнината, хаоса и дивашината и да я отведе към светлината, реда и законността. Това постижение беше на Артур. Това беше неговият Камелот.

Но Нимю беше права. Свещения съд не беше изчезнал и тя, като Мерлин, просто чакаше ужасът да се развихри.

* * *

Основната ни задача в онези години беше да подготвим Мордред за трона. Той вече беше крал на Думнония, защото бе провъзгласен за наш владетел на върха на Каер Кадарн още като бебе, но Артур реши да повтори церемонията, когато Мордред порасне. Мисля, че Артур се надяваше по време на тази втора церемония някаква тайнствена сила да вмени на Мордред чувство за отговорност и да го изпълни с мъдрост, защото никой и нищо не се оказа в състояние да научи това момче на каквото и да било. Ние се опитахме, Боговете са ни свидетели, но Мордред си остана същия мрачен, злопаменен и недоляпан младеж. Артур не го харесваше, но упорито си затваряше очите пред по-големите му провинения, защото ако за Артур имаше нещо наистина священо, то това бе божественият произход на кралете. След време Артур щеше да бъде принуден да погледне истината за Мордред в очите, но в онези години щом в кралския Съвет станеше дума за пригодността на Мордред, Артур повтаряше все едно и също. Мордред, признаваше той, е наистина неприятно дете, но ние всички познаваме такива момчета, които след като

пораснат стават свестни мъже, освен това тържественият характер на акламацията и кралските отговорности със сигурност щели да променят характера му.

– И аз като дете не бях цвеле за мирисане – обичаше да казва Артур, – но мисля, че с времето се промених към по-добро. Имайте вяра в момчето. Освен това – добавяше той с усмивка – Мордред ще бъде ръководен от мъдър и опитен Съвет.

– Той ще си назначи нов Съвет – обаждаше се някой от нас, но Артур само махваше с ръка.

– Всичко ще бъде наред – уверяваше ни той безгрижно.

Гуинивийър нямаше подобни илюзии. Всъщност в годините след клетвата около Кръглата маса тя бе направо обсебена от мисълта за съдбата на Мордред. Гуинивийър не присъстваше на заседанията на кралския Съвет (това не бе разрешено на никоя жена), но аз подозирам, че когато беше в Дурновария, тя подслушваше разговорите ни скрита зад една завеса, отделяща залата от малко сводесто коридорче. Сигурно доста сме я отегчавали с някои от нашите спорове – случваше се с часове да обсъждаме дали да подменим камъните на някое укрепление или да похарчим парите за възстановяване на мост, дали той или оня магистрат взема подкупи или на кого да поверим попечителството на осиротял наследник или наследничка. Такива неща обикновено се обсъждаха на съветите и аз съм сигурен, че Гуинивийър е изпитвала само досада докато ни е слушала. Но едва ли е било така, когато на дневен ред в нашите разговори е бил Мордред.

Гуинивийър почти не познаваше Мордред, но го мразеше. Мразеше го, защото той беше крал, а Артур не. Тя имаше свое виждане за правото над престола и се опитваше да обработва един по един членовете на кралския Съвет, за да спечели подкрепата им. Държеше се мило дори с мен, предполагам защото виждаше в душата ми и разбираше, че вътре в себе си и аз мисля като нея. След първото събиране на кралския Съвет, последвало церемонията по полагането на клетвата пред Кръглата маса, тя ме хвана под ръка и двамата тръгнахме да се разхождаме из галерията от арки, ограждаща вътрешния двор на двореца в Дурновария. Въздухът бе наситен с дима от горящите в мангали билки, които трябваше да пазят града от повторното завръщане на чумата. Виеше ми се свят от упоиващия дим, всъщност по-скоро бе от близостта на Гуинивийър. Парфюмът ѝ беше много силен, червената ѝ коса – гъста и буйна, тялото ѝ – стройно и слабо, а лицето ѝ толкова изящно и одухотворено. Изказах ѝ съболезнованията си за смъртта на баща ѝ.

– Бедният татко – каза тя. – Единственото за което мечтаеше бе да се върне в Хенис Уирън.

Тя замълча и аз се зачудих дали това беше упрек към Артур, за дето не се опита да прогони Диурнач от земите на баща ѝ. Според мен Гуинивиър едва ли би пожелала някога да види отново дивото крайбрежие на Хенис Уирън, но Лиодеган винаги е мечтал да се върне в земите на своите предци.

– Ти така и не ми разказа за твоето посещение в Хенис Уирън – по-рица ме Гуинивиър. – Разбрах, че си се срещнал с Диурнач.

– Да, и се надявам, лейди никога да не го срещна отново.

Тя сви рамене.

– Струва ми се, че понякога един крал може да има полза от славата си на жесток човек.

Попита ме за положението в Хенис Уирън, но аз долавях, че това въсъщност не я интересуваше. Със същия интерес ме попита и за здравето на Сийнуин.

– Добре е, лейди, благодаря – все пак отвърнах аз.

– Пак ли е бременна? – попита ме тя леко развеселена.

– Така смятаме, лейди.

– Вие двамата наистина не си губите времето – закачи ме тя с усмивка. С годините нейната неприязън към Сийнуин изчезна, но двете никога не станаха приятелки. Гуинивиър откъсна едно листо от дафиновото дърво, което растеше в римска ваза, украсена с голи нимфи, и го разтри между пръстите си.

– А какво прави нашият господар кралят? – попита тя кисело.

– Бели.

– Става ли за крал?

Това беше типично за Гуинивиър – откровен въпрос, право в целта.

– Роден е за крал, лейди – уклончиво отвърнах аз, – а ние сме положили клетва пред него.

Тя се изсмя презрително. Сандалите ѝ – със златни връзки – шляпаха по плочите, а перлите по златната верига около врата ѝ подрънкваха.

– Преди много години, Дерфел, двамата с теб говорихме за това и ти призна, че от всички мъже в Думнония Артур е най-подходящ за крал.

– Така беше – съгласих се аз.

– Нима мислиш, че Мордред е по-подходящ?

– Не, лейди.

– Тогава? – обърна се тя да ме погледне. Малко жени можеха да ме

гледат право в очите и Гуинивър беше една от тях. – Тогава? – повторно попита тя.

– Дал съм клетва, лейди, както и вашият съпруг.

– Тези клетви! – сонна се тя и пусна ръката ми. – Артур се закле да убие Аел, а Аел си е жив. Закле се да отвоюва Хенис Уирън, а Диурнач още управлява там. Клетви! Вие мъжете се криете зад клетвите както слугите се крият зад глупостта, но щом някоя клетва ви стане неудобна просто я забравяте. Не мислиш ли, че би могъл да забравиш и клетвата си към Утър?

– Аз съм се клел на принц Артур – уточних аз, внимавайки както винаги в разговор с Гуинивър да не изпусна титлата „принц“ пред името на Артур. – И тази ли клетва искате да забравя?

– Искам, Дерфел, да го вразумиш – каза тя. – Теб те слуша.

– Той слуша вас, лейди.

– Не и по въпроса за Мордред – отсече Гуинивър. – За всичко друго може би, но за това не.

Тя потръпна, спомнила си вероятно как прегърна Мордред в Морския дворец по настояване на Артур, гневно смачка дафиновия лист и го захвърли на каменните плочи. След минути някой слуга щеше да го измете. Зимният дворец в Дурновария беше толкова чист винаги, в нашият дворец в Линдинис имаше твърде много деца, за да го поддържа така изряден, а крилото на Мордред бе направо бунище.

– Артур е най-големият жив син на Утър – настоя Гуинивър умолено. – Той трябва да бъде крал.

Трябва, помислих си аз, но ние всички се бяхме заклели да пазим трона за Мордред заради тази клетва много мъже умряха в долината Лъг. Понякога просто ми се искаше, да ми прости Бог, Мордред да умре и да реши този проблем вместо нас, но независимо от изкривения си крак и лошите поличби при раждането му, той сякаш бе дарен с непокатимо здраве. Взрях се в зелените очи на Гуинивър.

– Помня, лейди – започнах аз внимателно, – как преди години вие ме преведохте през тази врата – посочих аз към ниска сводеста врата, която водеше извън галерията – и ми показахте вашия храм на Изида.

– Да, Е, и? – настръхна тя, може би съжаляваше за този момент на допуснатата близост. В онзи далечен ден тя се опитваше да ме направи свой съюзник за същата кауза, която сега я бе подтикнала да ме хване под ръка и да ме доведе в тази галерия. Искаше Мордред да бъде отстранен, за да може Артур да управлява.

– Показахте ми трона на Изида – казах аз, като внимавах да не се

издам, че съм видял същия черен трон и в Морския дворец. – Казахте ми, че Изида е Богинята, която определя кой ще седне на кралския престол. Прав ли съм?

– Да, Тя може да прави и това – отвърна нехайно Гуинивийър.

– Значи трябва да се молите на Изида, лейди – посъветвах я аз.

– Да не мислиш, че не се моля, Дерфел? – остро попита тя. – Да не мислиш, че не съм ѝ проглушила ушите с моите молитви. Аз искам Артур да стане крал и след него Гуидър, но никой не може на сила да накара един мъж да седне на трона. Първо Артур трябва да поиска да стане крал и тогава Изида ще изпълни желанието му.

Това ми се видя доста слаба защита. Ако Изида не можеше да промени решението на Артур, ние смъртните още по-малко можехме да се надяваме, че ще успеем. Доста често се бяхме опитвали, но Артур не искаше изобщо да обсъжда този въпрос, точно както Гуинивийър се отказа да разговаря с мен след като разбра, че няма да ме убеди да подкрепя нейната кампания срещу Мордред в полза на Артур.

Аз исках Артур да стане крал, но през всичките тези години само веднъж отказах да приема спокойните му уверения и сериозно говорих с него за възможността той да седне на престола. Отлагах този разговор цели пет години след Клетвата край кръглата маса. Беше през лятото преди годината, в която Мордред трябваше отново да бъде провъзгласен за крал, а по това време той вече бе настроил срещу себе си почти всички в кралството. Единствено християните го подкрепяха и то без особено желание, само защото знаеха, че майка му беше християнка и че детето бе кръстено, а това бе достатъчно да убеди християните, че Мордред би могъл да подкрепи техните амбиции. Всички други гледаха на Артур като на човек, който може да ги спаси от момчето, но Артур спокойно пренебрегваше тези надежди. Онова лято според новото летописание, което усвоихме, беше четиристотин деветдесет и петото след раждането на Христос. Думнония блестеше красива под златните лъчи на лятното слънце. Артур бе на върха на своята сила, Мерлин се грееше на припек в нашата градина, заобиколен от трите ни дъщерички, които настойчиво го молеха за приказки, Сийнуин беше щастлива, Гуинивийър се наслаждаваше на своя нов Морски дворец с неговите аркади и галерии, и тъмния скрит храм, Ланселот сякаш бе доволен от кралството си край морето, саксите се биеха помежду си, а в Думнония цареше мир. Но това беше и лято белязано от една голяма трагедия.

Защото това беше лятото на Тристан и Изолда.

Кърнау бе дивото кралство, което приличаше на извит орлов нокът, израснал в западния край на Думнония. Римляните стигнали до там, но малцина се заселили в пустите му земи. А когато римляните напуснали Британия, хората в Кърнау продължили да си живеят по стария начин сякаш в страната никога не бяха идвали нашественици. Разоравали малки нивички, ловели риба в бурни морета и копаели земята за ценния калай. Разправяха ми, че когато пътуваш из Кърнау все едно, че виждаш Британия такава каквато е била преди идването на римляните. Аз лично обаче не бях ходил там, нито пък Артур.

Защото откакто се помнех в Кърнау управляваше крал Марк. Той рядко ни създаваше тревоги, макар от време на време – обикновено когато Думнония е заета с някой по-голям враг на изток – да решаваше, че някое парче от нашите западни земи му принадлежеше и начеваше кратка погранична война в която неговите бойни лодки идваха до нашето крайбрежие и воините на Кърнау се впускаха в опустошителни набези. Винаги побеждавахме в тези войни и как иначе? Думнония беше голяма, а Кърнау – малка, а когато войните свършваха, Марк изпращаше пратеници да ни уверяват, че всичко е станало по някакво недоразумение. В началото на Артуровото управление, когато Кадуи от Иска се бе разбунтувал срещу централната власт в Думнония, Марк наистина сложи ръка, макар и за кратко време, върху обширни ивици от нашата земя, но Кълхуч потуши бунта на Кадуи и когато Артур изпрати на Марк главата на бунтовника като подарък, копиеносците на Кърнау тихомълком се изтеглиха в старите си укрепления по границата.

Такива проблеми рядко възникваха, защото най-славните си кампании Марк водеше в леглото. Той бе известен с многобройните си съпруги, но докато други мъже държеха по няколко жени едновременно, Марк винаги имаше само една съпруга, а след смъртта ѝ се женеше за друга. Те измираха в ужасяваща последователност, почти винаги това се случваше точно четири години след брачната церемония, осъществена от друидите на Кърнау. И въпреки че Марк винаги намираще някакво обяснение за смъртта им – треска например, или нещастен случай, или трудно раждане – ние всички подозирахме, че отегчението на краля бе причина за погребалните клади, в които изгаряха кралиците в Каер Дор (кралската крепост в Кърнау). Седмата съпруга, която умря в Каер Дор, Яла, бе племенница на Артур и Марк изпрати един пратеник да му разкаже тъжната приказка за ядливи гъби, смесени с червена мухоморка и за неутолимия апетит на Яла. Бе изпратил и едно муле натоварено с калаени кюлчета и рядка китова кост, за да укроти евентуални прояви на

гняв от страна на Артур.

Винаги се намираха принцеси, които поемаха риска да пресекат морето и да споделят леглото на Марк, въпреки трагичните кончини на неговите предишни съпруги. Може би им се струваше по-добре да станат кралици на Кърнау, макар и за кратко, отколкото да чакат в женските покои да се появи подходяща партия, което можеше и никога да не се случи, пък и обясненията за смъртните случаи винаги звучаха правдоподобно. Просто нещастни случаи.

След смъртта на Яла дълго време не се появи нова съпруга. Марк остаряваше и хората предполагаха, че се е отказал от тази игра на бракове. Но точно през лятото на годината, предшестваща встъпването на Мордред на власт в Думнония, застаряващия крал Марк отново се ожени. Новата му съпруга бе дъщеря на нашия стар съюзник Енгас Мак Ейрем, ирландския крал на Демечия, който ни бе осигурил победата в долината Лъг. Заради решителната му намеса в тази битка Артур му беше простил безбройните нахлувания в земите на Кунеглас. Всъщност тези нападения не престанаха. Страшните Черни щитове на Енгас непрекъснато навлизаха в Поуис и в земите на старата Силурия и през всичките тези години Кунеглас бе принуден да поддържа скъпо струващи бойни отряди по западната си граница. Енгас никога не поемаше отговорността за тези рейдове като се оправдаваше с това, че неговите старейшини били недисциплинирани и все обещавахе да отреже някоя и друга глава, но главите си оставаха на съответните рамене и след всяка жътва гладните Черни щитове се връщаха в Поуис. Артур изпращаше на поуската граница нашите млади копиеносци да придобиват опит. Тези продоволствени войни ни даваха възможност да обучаваме войниците, които още не бяха влизали в истинска битка и да поддържаме инстинктите на старите бойци. Кунеглас искаше веднъж завинаги да свърши с Демечия, но Артур харесваше Енгас и настояваше, че си струва да понасяме неговите грабителски походи, заради опита, който придобиваха в тези войни нашите копиеносци. Така Черните щитове бяха спасени.

Брака на застаряващия крал Марк с невръстната му булка от Демечия, скрепи един съюз между две малки кралства, който не разтревожи никого, пък и никой не вярваше, че Марк се беше оженил по някакви политически причини. Единствената причина за този брак бе неутолимият глад на Марк за млада кралска плът. Тогава той беше почти на шейсет, синът му Тристан бе почти на четиридесет, а Изолда, новата кралица, бе само на петнадесет.

Трагедията започна, когато Кълхуч ни изпрати вест, че Тристан е

пристигнал в Иска с младата съпруга на баща си. След смъртта на Мелуас, настъпила след преяждане със стриди, за управител на западната провинция на Думнония бе назначен Кълхуч. Неговото съобщение гласеше, че Тристан и Изолда избягали от крал Марк. Самият Кълхуч бе скоро развеселен, отколкото ратревожен от тяхното пристигане, защото и той като мен се бе бил рамо до рамо с Тристан в долината Лъг и край Лондон и харесваше принца на Кърнау.

„Тази булка поне ще оцелее – пишеше Кълхуч в писмото си до Съвета – и го заслужава. Предоставих им един стар замък и охрана от копиеносци.“

По-нататък посланието описваше един рейд на ирландски пирати, дошли през морето, и завършваше с обичайните за Кълхуч молби за намаляване на данъците и предупреждение, пак обичайно за неговите писма, че тази година реколтата не изглеждала особено богата. Накратко това беше едно най-обикновено послание, което не можеше ни най-малко да разтревожи Съвета, тъй като всички знаехме, че реколтата щеше да бъде доста богата и че Кълхуч просто се опитва да си създаде оправдание, за да иска намаление на данъците, които трябваше да даде на кралската хазна. Колкото до историята с Тристан и Изолда – това бе просто една забавна нотка в ежедневието ни и никой не видя в нея някаква опасност. Служителите на Артур прибраха съобщението където трябва и Съветът продължи работата си с обсъждане молбата на Сенсъм да се построи голяма църква за петстотната годишнина от раждането на Христос. Аз се изказах против предложението. Епископ Сенсъм съска, грачи и лая, че църквата била необходима ако не искаме светът да бъде унищожен от дявола. Безгрижните ни пререкания по този въпрос продължиха докато прислужниците ни сервираха обяда в двора на двореца.

Съветът тогава заседаваше в Дурновария и както обикновено Гуинивия бе напуснала своя Морски дворец, за да бъде в града по време на заседанията. На обяд се присъедини към нас. Седеше до Артур и нейната близост както винаги го изпълваше с щастие. Той беше толкова горд с нея. Бракът може и да му беше донесъл някои разочарования, особено по отношение на децата – Артур искаше повече деца, но беше очевидно, че той все още бе влюбен в жена си. Всеки поглед към нея показваше удивлението му, че такава жена е могла да се омъжи за него, а никога не му идваше на ум, че той бе личност, за която си заслужава да се бориш, способен владетел и добър човек. Артур я обожаваше и в онзи ден, докато ядохме плодове, хляб и сирене под топлите слънчеви лъчи, бе лесно да се разбере защо. Тя можеше да бъде остроумна и хаплива, забавна

и мъдра, а външният ѝ вид все още приковаваше вниманието. За нея времето като че ли бе спряло. Кожата ѝ бе бяла като мляко, а около очите ѝ нямаше и следа от фините бръчки, които забелязвах по лицето на Сийнуин – наистина изглеждаше така сякаш не бе остаряла нито с миг след онзи далечен ден, в който Артур за първи път я видя в претъпканата зала на Горфидид. Мисля, че всеки път когато Артур се връщаше въщи от дългите си задължителни пътувания из кралството на Мордред, той все още, щом зърнеше Гуинивиър, изпитваше онова поразително чувство на щастие, което бе изпитал при тяхната първа среща. А Гуинивиър знаеше как да поддържа магията на своето очарование като стоеше винаги на една тайнствена крачка пред Артур и така все повече засилваше неговата страст. Това според мен бе нейната любовна рецепта.

Мордред също беше с нас в онзи ден. Артур държеше кралят да присъства на заседанията на Съвета още преди да е поел всичките си правомощия и винаги насърчаваше Мордред да взима участие в обсъжданията. Но единственият принос на Мордред в тези заседания бе да се ди и да си чисти мръсотията изпод ноктите или да се прозява докато слуша отегчителните ни разговори. Артур се надяваше Мордред да се научи на отговорност като присъства на работата на Съвета, но аз се страхувах, че кралят просто се учи как да избягва детайлите в управлението. В онзи ден, по време на обяда, той седна, както се полага, на централното място на масата и дори не се престори на заинтригуван от историята, която епископ Емрис разправяше за чудодейната поява на пролетта след като някакъв свещеник благословил един хълм.

– Тази пролет, епископе – намеси се Гуинивиър, – не се ли появи по възвишенията северно от Дунум?

– Ами, да, лейди! – възкликна Емрис, доволен, че има и други слушатели освен безмълвния Мордред. – И вие ли чухте за това чудо?

– Много преди твоят свещеник да се появи – отвърна Гуинивиър. – Тази пролет идва и си отива, епископе, в зависимост от дъждовете. А тази година, ако си спомняте, в края на зимата ваяляха необичайно много дъждове – усмихна се тя победоносно. Все още бе противник на църквата, но вече не така шумно и открито.

– Това е нова пролет – настояваше Емрис. – Тамошните хора ни увериха, че никога не е имало такава пролет преди! – Епископът се обърна към Мордред. – Трябва да видите тази пролет, кралю господарю. Наистина е чудотворна.

Мордред се прозя и вяло погледна към гълъбите на отсрещния покрив. По дрехата му имаше петна от медовина, а току-що поникналата му

къдрава брада бе пълна с трохи.

– Свършихме ли днешната работа? – внезапно попита той.

– Съвсем не, кралю господарю – възкликна Емрис въодушевено. – Още не сме взели решение за строежа на църквата, а има и три предложения за магистрати. Предполагам, че кандидатите са тук, за да ги разпитаме? – обърна се той към Артур.

– Тук са, епископе – потвърди Артур.

– Ще работим цял ден! – заключи Емрис доволен.

– Не и аз – охлади ентузиазма му Мордред. – Аз отивам на лов.

– Но кралю господарю... – опита се да възрази Емрис.

– Отивам на лов – прекъсна го Мордред. Бутна назад кушетката си, изправи се до ниската маса и закуцука през двора.

Около масата настъпи тишина. Всички знаехме какво си мислеха другите, но никой не изрази гласно мислите си, докато накрая аз се опитах да бъда оптимистичен.

– Отнася се с внимание към оръжията си – рекох.

– Защото му доставя удоволствие да убива – обади се Гуинивиър с леден глас.

– Иска ми се това момче поне да разговоря понякога! – тъжно каза Емрис. – Само седи, гледа мрачно и си чопли ноктите.

– Поне не си чопли носа – кисело забеляза Гуинивиър, после вдигна очи към портата, където се беше появил някакъв непознат. Хигуид, прислужникът на Артур, извести, че странникът се казва Силан, велик боец на Кърнау. Той наистина приличаше на велик боец, защото бе като звяр с огромна черна коса и рошава гъста брада, а на челото му бе татуирана синя брадва. Силан се поклони на Гуинивиър, после извади своя варварски меч и го постави на плочите с връх, насочен към Артур. Този жест показваше, че между нашите страни съществува тежък проблем за разрешаване.

– Седнете, лорд Силан – покани го Артур, вдигнал ръка към празното място на Мордред. – Има сирене, вино. Хлябът е прясно изпечен.

Силан смъкна железния си шлем, увенчан с озъбената маска на дива котка.

– Лорд – започна той с дрезгав глас, – идвам с оплакване...

– Но идвате и с празен стомах без съмнение – прекъсна го Артур. – Седни, човече! Хората ти ще получат храна в кухнята. И вдигни, моля те, този меч.

Официалният характер на посещението бе сковал Силан, но сърдечната фамилиарност на Артур го накара да се отпусне. Разчупи един

хляб и си отрязва голямо парче сирене. Артур го попита с какво оплакване е дошъл и Силан отговори с една дума.

– Тристан – после продължи обяснението, но в устата му все още имаше храна, което накара Гуинивиър да потръпне от отвращение. – Престолонаследникът е избягал във вашата страна, лорд, като е довел със себе си и кралицата – великият боец на Кърнау пресуши един рог с вино и добави – Крал Марк иска да му върнете и двамата.

Артур нищо не каза, само забарабани с пръсти по края на масата.

Силан погълна още хляб и сирене, сипа си и още вино.

– Достатъчно неприятен е фактът – продължи той след като шумно се оригна, – че престолонаследникът е – замълча за миг и погледна към Гуинивиър, след това пооправи изречението си – е с мащехата си.

Гуинивиър го прекъсна, за да изрече думата, която Силан не посмя да произнесе в нейно присъствие. Той кимна, изчерви се и продължи.

– Не е така, лейди. Не за да спи със собствената си мащеха. Освен че е с нея, той открадна и половината от хазната на баща си. Нарушил е две клетви, лорд. Клетвата към царствения си баща и клетвата към неговата кралица, а сега разбрахме, че е намерил убежище близо до Иска.

– Чух, че принцът е в Думнония – мрачно каза Артур.

– А моят крал го иска в Кърнау. Иска и двамата.

Казал каквото имаше да казва, Силан отново нападна сиренето.

Съветът отново се събра, а Силан остана да си почива на слънце в двора. На тримата кандидати за магистрати бе наредено да чакат, дълго разискваният въпрос на Сенсъм за голямата църква бе изоставен. Сега трябваше да решим какво ще отговори Артур на крал Марк.

– Тристан – заявих аз – винаги е бил наш приятел. Когато никой друг не иска да се сражава за нас, той застава в нашите редици. Тристан доведе хора в долината Лъг. Беше с нас и край Лондон. Той заслужава да му помогнем.

– Той е нарушил клетви, дадени на крал – каза Артур разтревожен.

– Езически клетви – намеси се Сенсъм, като че ли това намаляваше обидата, която Тристан бе нанесъл на баща си.

– Но е откраднал и пари – припомни епископ Емрис.

– Които се надява, че скоро ще бъдат негови по право – опитах се да защита стария си боен другар.

– Точно това безпокои крал Марк – отбеляза Артур. – Постави се на негово място, Дерфел, от какво би се страхувал най-много?

– От недостиг на принцеси? – пошегувах се аз. Но това само накара Артур да смръщи вежди срещу мен.

– Той се страхува, че Тристан ще се върне в Кърнау с войска. Страхува се от гражданска война. Страхува се, и с право, че синът му се е изморил да го чака да умре.

Аз поклатих глава.

– Тристан не е от хората, които пресмятат всеки свои ход, господарю. Той действа импулсивно. Влюбил се е до забрава в булката на баща си. Изобщо не мисли за никакъв трон.

– Още не – пророкува зловещо Артур, – но ще се замисли.

– Ако дадем убежище на Тристан, какво ще направи крал Марк? – попита умно Сенсъм.

– Ще прати хората си в земите ни – отвърна Артур. – Няколко подпалени стопанства, откраднат добитък. Или пък ще изпрати копиеносците си да му доведат Тристан жив. Неговите моряци могат да се справят с тази задача. (Единствено жителите на Кърнау в цяла Британия умееха без страх да плават из моретата и саксите още в своите първи набези се бяха научили да се страхуват от дългите лодки на Марк.) – Едно такова решение ще бъде постоянен източник на проблеми – заключи Артур. – По десетина избити земеделци и жените им всеки месец. Ще трябва да държим по сто копиеносци на границата докато всичко утихне.

– Скъпо ще ни излезе – отбеляза Сенсъм.

– Прекалено скъпо – мрачно уточни Артур.

– Парите на крал Марк трябва във всеки случай да бъдат върнати – настоя Емрис.

– И може би кралицата – добави Сидрин, един от магистратите, които участваха в съвета. – Не мога да си представя, че гордостта на крал Марк ще му позволи да си затвори очите пред такава обида без да отмъсти.

– Какво ще стане с момичето, ако го върнем в Кърнау? – попита Емрис.

– Това ще реши крал Марк – заяви твърдо Артур. – Не ние – той разтри своето издължено скулесто лице с двете си ръце. – Предполагам – добави Артур уморено, – че ще е по-добре ако участваме в този конфликт като посредник. Отдавна – усмихна се той – не съм ходил в онази част на света. Май е време отново да отида там. Ти ще дойдеш ли, Дерфел? Ти си приятел на Тристан. Може би ще те послуша.

– С удоволствие, господарю – съгласих се аз.

Съветът взе решение Артур да посредничи при разрешаването на въпроса. Изпратихме Силан обратно в Кърнау със съобщение за

предприетото от Артур. След това двамата с Артур се понесохме с конете си на югозапад, за да се срещнем с прегрешилите влюбени. Придружаваха ни десетина от моите копиеносци.

Пътуването бе доста приятно въпреки деликатния проблем, който бяхме тръгнали да разрешаваме. Деветте мирни години бяха осигурили благоденствието на плодородната ни страна и ако лятото си останеше така топло, независимо от мрачните предсказания на Кълхуч, и този път щяхме да съберем богата реколта. Артур искрено се радваше на добре обработените ниви и на новите зърнохранилища. Поздравяваха го във всеки град и във всяко село и винаги с топлота. Детски хорове пееха в негова чест, хората му поднасяха дарове в краката – куклички от царевични стебла, кошници с плодове или лисича кожа. Той раздаваше злато срещу тези подаръци, обсъждаше местните проблеми на селището, разговаряше с местния магистрат и едва тогава продължавахме пътя си. Единственият неприятен случай бе резултат от враждебното отношение на християните. Почти във всяко село имаше малка група християни, които крещяха проклетия срещу Артур и преставаха едва когато съседите им ги избутваха на някъде. Навсякъде имаше нови църкви, построени обикновено на места, където преди се бяха събирали езичници на поклонение – било свещен кладенец, или извор. Църквите бяха рожба на усърдните мисионери на Сенсъм и аз се чудех защо ние езичниците не изпозвахме усърдието на такива мъже, които да пътуват из страната и да проповядват езическите вярвания сред селяните. Новите църкви на християните, трябва да призная, бяха малки, почти колиби, направени от преплетени клони, измазани с кал, покрити със сламен покрив и с кръст закован на един от подпорните стълбове, но броят им непрекъснато растеше. А по-злобните свещеници от тази църкви проклинаха Артур за това, че е езичник и мразеха Гуинивиър за нейната привързаност към Изида. Тази омраза изобщо не безпокоеше Гуинивиър, но Артур не понасяше, когато хората се ненавиждаха заради религиозните си различия. По време на това пътуване до Иска той често спираше, за да разговаря с християните, които съскаха срещу него, но усилията му бяха напразни. Християните не се интересуваха от това, че Артур бе дал на тази страна мир, нито че те самите бяха достигнали очевидно благосъстояние, интересуваха се само от това, че Артур бе езичник.

– Като саксите са – каза ми мрачно Артур, когато зад нас остана поедната враждебно настроена група християни, – няма да се успокоят докато не покръстят всички ни.

– Значи трябва да постъпим с тях, както постъпихме със саксите,

господарю – предложих аз. – Да ги настроим един срещу друг.

– Те вече воюват помежду си – каза Артур. – Ти разбираш ли този спор за пелагийството?

– Изобщо нямам желание да го разбирам – отвърнах аз презрително, макар че всъщност този спор ставаше все по-ожесточен – една част от християните обвиняваха другите в ерес, като и двете страни вече даваха жертви. – А ти разбираш ли го?

– Така мисля. Пелагий не иска да вярва, че злото е вътрешно присъщо на човека, докато хора като Сенсъм и Емрис казват, че ние всички се раждаме със злото в душата – Артур замълча. – Предполагам, че ако аз бях християнин – продължи той, – щях да бъда привърженик на Пелагий – Артур отново замълча, а аз си помислих за Мордред и реших, че е напълно възможно Сенсъм и Емрис да са прави и хората наистина да се раждат зли, но нищо не казах, а Артур отново се обади – Аз вярвам в хората, много повече отколкото в който и да е Бог.

Плюх срещу злото, което думите му можеха да ни навлекат.

– Често си мисля как ли можеха да се променят нещата, ако Мерлин бе запазил своя Свещен съд.

– Онова старо гърне ли? – засмя се Артур. – Не се бях сещал за това от години! – той се усмихна при спомена за онези отдавна отминали дни. – Нищо нямаше да се промени, Дерфел – продължи той. – Понякога си мисля как Мерлин прекара целия си в живот в търсене и събиране на Съкровищата, а когато най-сетне ги намери, нищо не можа да направи с тях! Не му стигна смелост да се опита да задейства магическата им сила, защото подозираше, че нищо няма да се случи.

Загледах се в меча, който висеше на бедротото му, едно от тринадесетте Съкровища, но не му казах нищо, защото бях обещал на Мерлин да не разкривам на Артур истинската сила на Екскалибур.

– Да не би да мислиш, че Мерлин сам е запалил собствената си кула? – попитах аз.

– Минавало ми е през ума – призна той.

– Не – твърдо заявих аз. – Той вярваше. И според мен дори сега понякога се надява, че ще живее достатъчно дълго, за да намери отново Съкровищата.

– Тогава май ще е по-добре да побърза – каза мрачно Артур – едва ли му е останало много време.

Онази нощ прекарахме в двореца на римския управител, живял в Иска, където сега живееше Кълхуч. Той беше в мрачно настроение, не заради Тристан, а защото градът бе станал развъдник на християни-

фанатици. Само седмица преди това банда млади християни бе вилняла в езическите храмове в града – съборили статуите на Боговете и размазали изпражнения по стените. Копиеносците на Кълхуч бяха хванали някои от осквернителите и ги бяха напъхали в затвора, но Кълхуч се тревожеше за бъдещето.

– Ако сега не разбием тия копелета – каза той, – те ще тръгнат на война заради своя Бог.

– Глупости – отсече Артур.

Кълхуч поклати глава.

– Те искат крал християнин, Артур.

– Ще имат Мордред догодина – отвърна Артур.

– Той християнин ли е? – попита Кълхуч.

– Ако изобщо е някакъв – намесих се аз.

– Но те не искат Мордред – мрачно каза Кълхуч.

– Ами кого тогава? – попита Артур, най-сетне заинтригуван от предупрежденията на братовчед си. Кълхуч се поколеба, после сви рамене.

– Ланселот.

– Ланселот! – това като че ли развесели Артур. – Та не знаят ли, че той продължава да държи отворени езическите храмове в своето кралство?

– Нищо не знаят за него – отвърна Кълхуч, – и не искат да знаят. Те мислят за него по същия начин, по който хората мислеха за вас през последните години от живота на Утър. Мислят за него като за спасител.

– И от какво ще ги спасява? – попитах аз презрително.

– От нас езичниците, разбира се – отговори Кълхуч. – Те твърдят, че Ланселот е християнският крал, който ще поведе всички християни към рая. И знаете ли защо? Заради оня морски орел на шлема му. Орелът, който държи риба в ноктите си, нали помните? А рибата е християнски символ – плюй той с отвращение. – Не знаят нищо за него – повтори Кълхуч, – но виждат тая риба и си мислят, че това е знак от техния Бог.

– Една риба? – беше очевидно, че Артур не вярва на Кълхуч.

– Една риба – настоя Кълхуч. – Може би се молят на пъстърва? Откъде да знам? Вече почитат някакъв свети дух, девица и дърводелец, тогава защо да не вярват и в риба? Те всички са луди.

– Не са луди – настоя Артур, – въодушевени може би.

– Въодушевени! Бил ли си напоследък на техните служби? – запита Кълхуч предизвикателно.

– Последният път беше на сватбата на Моргана.

– Тогава ела и виж сам – каза Кълхуч. Вече беше нощ и ние бяхме свършили с вечерята, но Кълхуч настоя да си сложим тъмни наметала и да го последваме навън през една от страничните врати на двореца. Тръгнахме по една тъмна уличка към форума, където християните бяха превърнали стар римски храм в свое светилище. Някога храмът е бил посветен на Аполон, но сега бе пречистен, варосан и посветен на християнството. Влязохме през западната врата, скриххме се в една тъмна ниша, и подобно на гълпата поклонници около нас, коленичихме.

Кълхуч ни беше казал, че християните се събират тук всяка вечер и всяка вечер се повтаря една и съща лудост след раздаването на даровете от хляба и вино, които свещеникът разпределяше между вярващите. Християните придаваха на хляба и виното магическа сила, защото се предполагаше, че това са кръвта и плътта на техния Бог. Гледахме как поклонниците се гълпят около олтара, за да получат своя залък и глътката вино. Поне половината от събралите се бяха жени, които щом получеха хляба от свещениците изпадаха в екстаз. Неведнъж бях виждал подобни странни прояви на религиозна ревност, защото старите езически ритуали на Мерлин често завършваха с писъците на жени, танцуващи около огньовете, запалени на Хълма. Жените в църквата се държаха почти по същия начин. Танцуваха със затворени очи, вдигнали ръце към белия покрив, където се кълбеше димът от факлите и от горящите в купички благовония. Някои мълвяха странни думи, други изпаднали в транс само стояха втренчени в статуята, изобразяваща майката на техния Бог, малцина се гърчеха на пода, но повечето жени танцуваха в такт с ритмичните напеви на тримата свещеници. Мъжете в църквата общо взето само стояха и гледаха, но имаше и неколцина, които се присъединиха към танцуващите жени и именно те първи се разсъблякоха до кръста, грабнаха ремъци, навързани на възли, и започнаха да налагат с тях собствените си гърбове. Това ме изуми, защото никога не бях виждал подобно нещо, но удивлението ми прерастваше в ужас, когато и някои жени започнаха да се самобичуват и да пишат от радост, когато кожениците ивици раздираха до кръв голите им гърди и гърбове. Артур беше отвратен.

– Това е лудост – пошепна той, – истинска лудост!

– И се разпространява – предупреди го Кълхуч мрачно. Една от жените удряше голия с гръб с парче ръждясала верига и налудничавият ѝ вой отекваше в голямото каменно помещение, а кръвта ѝ багреше в червено покрития с плочи под. – Ще продължат така цяла нощ – каза Кълхуч.

Поклонниците постепенно бяха минали напред и плътно обграждаха изпадналите в унес танцуващи, а ние тримата останахме сами в тъмната ниша. Един свещеник ни забеляза и тръгна към нас.

– Ядохте ли от тялото Христово? – попита той.

– Ядохме печена гъска – отвърна учтиво Артур и се изправи.

Свещеникът се вгледа в нас, позна Кълхуч и плю в лицето му.

– Езичник! – изпищя той. – Идолопоклонник! Как смееш да оскверняваш Божия храм! – викна свещеникът и се опита да удари Кълхуч. Голяма грешка, защото Кълхуч с един удар го просна по гръб на пода, но свадата привлече вниманието и на мъжете, които наблюдаваха самотичувашите се танцьори. Християните нададоха вой.

– Време е да си тръгваме – забеляза Артур и тримата предвидливо се оттеглихме към форума, където копиеносците на Кълхуч охраняваха дворцовата аркада. Християните се изсипаха от църквата, хукнали след нас, но копиеносците бързо оформиха стена от щитове и протегнаха напред върховете на своите копия. Това спря фанатиците и те не направиха опит да нападнат двореца.

– Тази нощ може и да не ни нападнат – каза Кълхуч, – но през деня стават по-смели.

Артур наблюдаваше виещите християни през прозореца.

– Но какво искат те? – попита той объркан. Артур обичаше да дава скромнен израз на своите религиозни вярвания. Когато идваше в Линдинис винаги участваше в нашите сутрешни молитви, когато ние със Сийнуин коленичехме тихо пред домашните Богове, за да им предложим по парче хляб и ги молехме да ни помогнат да изпълним добре ежедневните си задължения. Артур харесваше точно този тип богопочитание. Той бе просто слисан от видяното в църквата.

– Те вярват – започна Кълхуч да ни обяснява проявите на фанатизъм, които бяхме наблюдавали, – че след пет години техният Бог ще се върне на земята. Техните свещеници им разправят, че езичниците трябва да бъдат заличени преди техният Бог да се е върнал и проповядват, че Думнония трябва да има крал християнин.

– Ще имат за крал Мордред – каза мрачно Артур.

– Тогава по-добре да смениш дракона на щита му с риба – посъветва го Кълхуч, – защото, казвам ти, фанатизмът им става все по-свиреп. Ще си имаме неприятности.

– Ще ги омиротворим – увери го Артур. – Ще им кажем, че Мордред е християнин и може би това ще ги успокои. Май ще е по-добре да построим църквата, която Сенсъм иска – обърна се той към мен.

– Ако това може да успокои духовете им – свих рамене аз, – защо не?

На следващата сутрин напуснахме Иска, придружени от Кълхуч и десетина от неговите хора. Преминахме Икс по един римски мост и след това тръгнахме на юг и навлязохме в земите на най-далечните крайбрежия на Думнония. Артур не отвори повече дума за религиозната ревност на християните, но през цялото време бе необичайно мълчалив и аз предположих, че ритуалите, които бяхме видели в Иска, дълбоко го бяха разстроили. Той мразеше всяка проява на лудост, защото подобни прояви лишаваша мъжете и жените от разума им и вероятно душата му е изтръпнала от страх пред мисълта какво можеше да стори тази лудост с неговия грижливо поддържан мир.

Но засега нашият проблем не бяха християните в Думнония, а Тристан. Кълхуч бе известил принца за нашето идване и Тристан дойде да ни поздрави. Яздеше сам, а копитата на коня му вдигаха облаци прах, докато галопираше към нас. Поздрави ни радостно, но студената съдържаност на Артур скова усмивката му. Поведението на Артур не бе резултат на някаква вътрешна неприязън по отношение на Тристан – всъщност Артур харесваше принца. Неговата съдържаност бе породена от съзнанието, че не бе дошъл само като посредник в този спор, щеше да се наложи да отсъди за постъпката на един стар приятел.

– Притеснен е – опитах се аз не особено убедително да успокоя Тристан, че в студенината на Артур не се крие никакво лошо знамение.

Водех коня си за юздата, защото винаги се чувствах по-добре на собствените си крака. След като поздрави и Кълхуч, Тристан също се смъкна от седлото и тръгна до мен. Разказах му за дивите изстъпления на християните и приписах студенината на Артур на тревогите, свързани с религиозния фанатизъм, видян в Иска. Но Тристан изобщо не ме слушаше. Той бе влюбен и като всички влюбени не можеше да говори за нищо друго освен за своята любима.

– Съкровище, Дерфел – усмихна се той, – това е тя – едно ирландско съкровище! – вървеше до мен с дългите си крака, обгърнал с ръка раменете ми, а воинските пръстени, вплетени в дългите му черни плитки, подрънкваха на всяка крачка. Брадата му вече бе доста прошарена, но той все още бе красив мъж, с тънък нос и тъмни, стрелкащи се очи, светнали от страст. – Казва се Изолда – промълви той замечтано.

– Чухме – отвърнах аз сухо.

– Дете от Демечия – продължи Тристан, – дъщеря на Енгас Мак Ейрем. Принцеса, приятелю, от племето Юи Лиатайн – в устата му това

име звучеше като изваяно от истинско злато. – Изолда от Юи Лиатайн. На петнадесет лета и красива като нощта.

Помислих си за безумната страст на Артур към Гуинивийър и за собствените си любовни тежнения към Сийнуин и сърцето ме заболя от мъка по моя приятел Тристан. Той бе заслепен от любовта, бе погълнат изцяло от нея, бе луд от любов. Тристан винаги е бил страстен човек, склонен да изпада в дълбоко отчаяние или да лети на крилете на щастието, но за първи път го виждах понесен към небесата от вихъра на любовта.

– Баща ти – започнах аз внимателно – иска Изолда да се върне в Кърнау.

– Баща ми е стар – отсече той, сякаш с това решаваше всички проблеми – и когато умре, ще отплаваме с моята принцеса на Юи Лиатайн към железните порти на Тинтагел и ще ѝ построя замък със сребърни кули високи до звездите – тази мечта го разсмя. – И теб ще заплени, Дерфел.

Отказах се да приказвам каквото и да било и просто го оставих да говори и говори. Нямаше никакъв интерес към новините, които му носехме, не знам дали изобщо разбра като му казах, че имам три дъщери, не го интересуваше, че саксите са в непрекъсната отбрана – в неговия свят имаше място само за Изолда.

– Почакай да я видиш, Дерфел! – все повтаряше той и възлението му нарастваше с всяка измината крачка, която го приближаваше до неговата любима. Накрая неспособен да издържи и миг повече без Изолда, Тристан скочи върху коня си и препусна напред. Артур ме погледна озадачен, а аз вдигнах рамене.

– Влюбен е – казах, като че ли не си личеше от пръв поглед.

– Има вкуса на баща си към млади момичета – добави Артур мрачно.

– Ние с теб, господарю, познаваме любовта и можем да ги разберем. Бъди добър с тях – помолих го аз.

Убежището на Тристан и Изолда бе красиво място, може би най-хубавото, което някога съм виждал. Имаше малки хълмчета, прорязани от потоци и гъсти гори, през които пълноводни реки течаха към морето, имаше и големи скали, над които непрестанно се чуваше птича песен. Беше диво място, но красиво, подходящо за дивата лудост на любовта.

И там в малкия тъмен замък, сред гъстите зелени гори, аз срещнах Изолда.

Малка, тъмна, крехка и обречена – така си спомням Изолда.

Всъщност беше почти дете макар да бе принудена да приеме статута на жена, омъжвайки се за Марк. Но на мен тя ми изглеждаше като срамежливо, малко, слабичко момиче, с деликатно загатната женственост, която тепърва щеше да разцъвтява. Тя имаше огромни тъмни очи, които не сваляхе от Тристан. Той я накара да ни поздрави и Изолда се поклони на Артур.

– Не трябва да ми се кланяте – помогна ѝ Артур да се изправи, – защото вие сте кралица – той се отпусна на коляно пред нея и целуна малката ѝ ръка.

Гласът ѝ бе тих като шепот на сянка. Косата ѝ бе черна и тя се бе опитала да си даде вид на по-възрастна като я беше навила на кок на върха на главата си, освен това бе окачила накити по себе си, но ги носеше някак непохватно, което ми напомни как Моруена се кипреше с дрехите на майка си. Тя ни гледаше със страх. Мисля, че Изолда разбра дори преди Тристан изобщо да си го помисли, че това нахлуване на въоръжени мъже не бе приятелско посещение, защото не бяха дошли приятели, а съдници.

Кълхуч бе осигурил на влюбените тяхното убежище. То представляваше замък, изграден с дървени греди, покрит със слама от ръж, не много голям, но добре построен. Бе принадлежал на старейшина, загубил главата си заради подкрепата, която оказал на Кадуи по време на бунта. Замъкът, още три колиби и едно хранилище бяха оградени с дървена ограда и се намираха в една гъсто залесена падина, където морските ветрове не можеха да отвяват сламените покриви. На това място, под закрилата на шестима верни копиеносци, Тристан и Изолда бяха решили да превърнат своята любов във велика песен.

А Артур с един замах разпиля музиката им по всички посоки.

– Съкровището трябва да бъде върнато на баща ти – каза той на Тристан онази нощ.

– Ще му го върна! – заяви Тристан – Взех го само защото не исках да разчитам на твоето милосърдие, лорд.

– Докато сте на наша земя, лорд принц – каза тежко Артур, – вие сте наши гости.

– И за колко време, лорд? – попита Тристан. Артур смръщи вежди и погледна нагоре към тъмните греди на тавана.

– Това дъжд ли е? Имам чувството, че не е валило от много време – промърмори Артур. Тристан повтори въпроса и Артур отново не отговори. Изолда хвана ръката на принца и се вкопчи в нея, а Тристан се видя принуден да напомни на Артур битката в долината Лъг.

– Когато никой не искаше да ви помогне, лорд, аз дойдох.

– Така е, лорд принц – призна Артур.

– И когато се бихте с Оуейн, лорд, стоях до вас.

– Така е – повтори Артур.

– Доведох своите копиеносци и до Лондон.

– Така е, лорд принц, и те се биха добре.

– Положих и клетва пред вашата Кръгла маса – добави Тристан.

(Никой вече не говореше за Братството на Британия, защото винаги споменаваха Кръглата маса.)

– Точно така, лорд – въздъхна Артур.

– Ами тогава – умолително го погледна Тристан, – нима не съм заслужил вашата помощ?

– Заслужили сте много, лорд принц – призна Артур, – и аз много добре знам това – отговорът беше уклончив, но друг отговор Тристан не получи тази нощ.

Оставихме влюбените в замъка и си направихме сламени постелки в малките складови помещения. През нощта дъждът спря и следващата сутрин бе топла и красива. Събудих се късно и открих, че Тристан и Изолда вече бяха напуснали замъка.

– Ако имат поне малко разум – изръмжа Кълхуч до мен, – досега да са избягали колкото се може по-надалеч.

– А дали са избягали?

– Те нямат и капка разум, Дерфел, те са влюбени. Мислят, че светът съществува за тяхно удобство – Кълхуч вече леко накуцваше като вървеше, не бе успял да се излекува напълно от раната, която получи в битката срещу Аел. – Отишли си до морето – обясни ми той, – да се молят на Манауидан.

Двамата последвахме влюбените. Първо се заизкачвахме нагоре докато излезем от гористата падина, а когато стигнахме до върха на възвишението край нея вятърът ни блъсна в лицата и заигра в косите ни, после заслизахме надолу към голямата скала, над която се виеха морски птици, а в основата ѝ необятният океан разбиваше вълните си и пръскаше бяла пяна към небесата. Двамата с Кълхуч застанахме на върха на скалата и се загледахме в малкото заливче долу, където Тристан и Изолда вървяха по пясъка. Предишната нощ, докато наблюдавах плахата кралица, не можах да разбера какво бе възпламенило страстната любов на Тристан, но в онази ветровита сутрин разбрах.

Гледах я как внезапно се откъсна от Тристан и затича напред, подкачаше, обръщаше се и се смееше на своя любим, който бавно вървеше

след нея. Тя носеше свободна бяла рокля, а соленият вятър развяваше разпуснатата ѝ черна коса. Приличаше на дух, на някоя от водните нимфи, които са танцували из Британия преди да дойдат римляните. И тогава, за да подразни Тристан, или може би за да бъде по-близо до Бога на морето, Манауидан, когато отправя молитвите си към Него, тя затича право срещу голямата вълна, която връхлиташе върху брега. Изолда се гмурна във водата и изчезна, а Тристан стоеше безпомощно на пясъка и обезумял се вираше в солената бяла пяна, която се надигаше и се люшкеше, блъскана от вълните. И тогава се появи главата ѝ, лъскава като видра в поток. Тя махна с ръка, поплува малко, изправи се в плиткото и тръгна към брега с нейната мокра бяла рокля, залепнала по слабичкото ѝ тяло. Нямаше как да не види малките ѝ гърди и дългите ѝ крака. После Тристан я скри от очите ни, загръщайки я с голямото си черно наметало. Там край морето, той здраво я прегърна и опря буза до мократа ѝ коса. Кълхуч и аз отстъпихме назад и оставихме влюбените сами с морския бриз, който идваше от приказната Лионес.

– Не може да ги върне в Кърнау – изръмжа Кълхуч.

– Не бива – съгласих се аз. Гледахме безкрайното неспокойно море.

– Тогава защо Артур нищо не им казва? – гневно запита Кълхуч.

– Не знам.

– Трябваше да ги изпратя в Брослианд – каза Кълхуч. Вятърът повдигаше наметалото му. Вече вървахме на запад край хълмовете над заливчето. Пътеката ни изведе на едно възвишение, от където пред нас се откри гледка към голямо естествено пристанище. Океанът бе залял устието на някаква река и бе образувал верига от обширни солени езера.

– Халкум – обади се Кълхуч – така се казва това пристанище. А пущекът е от солниците – посочи той към сивкавия дим, който се виждаше от другата страна на езерата.

– Тук трябва да има някакви моряци, които биха могли да ги откарат в Брослианд – казах аз, тъй като в пристанището бяха хвърлили котва поне десетина кораба.

– Тристан няма да иска – мрачно възрази Кълхуч. – Вече му предложих, но той вярва, че Артур му е приятел. Има доверие на Артур. Няма търпение да стане крал на Кърнау, защото тогава Артур щял да може да разчита на всички копия на Кърнау.

– Защо просто не е убил баща си? – тъжно попитах аз.

– По същата причина, поради която никой от нас не ще да убие онова малко копеле Мордред – отвърна Кълхуч. – Не е лесно да убиеш крал.

Вечерта отново ядохме в замъка и Тристан отново настоя Артур да му каже колко дълго биха могли двамата с Изолда да останат в Думнония, но Артур отново избегна конкретния отговор.

– Утре, лорд принц – обеща той на Тристан, – утре ще решим всичко.

Но на следващата сутрин в солените езера на Халкум влязоха два тъмни кораба с високи мачти и раздърпани платна и с високи носове, оформени като глави на соколи. Двата кораба бяха пълни с мъже, които свиха платната щом приближиха сушата и спуснаха греблата, за да насочат дългите тъмни кораби към брега. На кърмата имаше снопове копия, облепени до мъжете, които направляваха корабите с рулевите гребла. На носовете бяха завързани зелени клонки, които показваха, че корабите идваха с мир.

Не знаех кой беше дошъл с тези два кораба, но можех да предположа. Бе дошъл крал Марк от Кърнау.

Крал Марк беше огромен мъж, който ми напомняше на Утър в последните години от живота му. Беше толкова дебел, че без помощ не можеше да изкачи възвишенията, които заобикаляха пристанището. Затова седна в един стол, монтиран на два здрави кола и четирима копиеносци го понесоха нагоре. Още четиридесет копиеносци придружаваха своя крал, а най-отпред вървеше Силан, най-добрият боец на Кърнау. Тежкият стол се полюляваше нагоре по хълма, а след това и надолу към гористата падина, където Тристан и Изолда вярваха, че са в безопасност.

Като ги видя, Изолда изпищя и хукна панически в желанието си да избяга от своя съпруг, но в дървената ограда имаше само една порта, запълнена от огромния стол на Марк, затова тя се затича обратно към замъка, превърнал се изведнъж в огромен капан за нея и любимия ѝ. Вратите на замъка се охраняваха от хора на Кълхуч и те не разрешиха на Силан или на който и да било от копиеносците на Марк да влязат вътре. Чувахме как плаче Изолда, Тристан крещеше, а Артур умоляваше. Крал Марк нареди да оставят стола му на земята срещу вратата на замъка и зачака там, докато накрая Артур пребледнял и скован излезе от сградата и коленичи пред краля на Кърнау.

Лицето на Марк бе дебело и отпуснато, а по кожата му имаше петна от спукани вени. Брадата му беше рядка и бяла, дишането му бе плитко и хрипкаво, въздухът едва минаваше през тлъстото му гърло, малките му очички сълзяха. Той махна с ръка на Артур да се изправи, после с мъка се измъкна от стола си и последва Артур към най-голямата

от колибите до замъка. Кралят едва креташе с дебелите си нестабилни крака. Денят беше топъл, но Марк въпреки това бе увил дебелилото си туловище с наметало от тюленова кожа, като че ли му беше студено. Той се облегна на ръката на Артур, за да може да влезе в колибата, където ги очакваха два стола.

Отвратен, Кълхуч застана пред врата на замъка с изваден меч. Застанах до него, а зад нас чернокосата Изолда плачеше.

Артур остана цял час в колибата, след това излезе и погледна към Кълхуч и мен. Стори ми се, че въздъхна, после мина покрай нас и влезе в замъка. Не чухме какво им говори, но Изолда го чу и изпищя.

Кълхуч се вторачи в копиеносците от Кърнау, молейки се поне един от тях да го предизвика, но никой не помръдна. Най-добрият боец Силан стоеше неподвижен край портата, стиснал огромно бойно копие в едната ръка и дълъг меч в другата.

Изолда изпищя отново, след това Артур неочаквано излезе и ме дръпна за ръката.

– Ела, Дерфел.

– А аз? – предизвикателно попита Кълхуч.

– Пази ги, Кълхуч – отвърна му Артур. – Никой да не влиза в замъка.

Той тръгна и аз го последвах.

Вървеше мълчаливо нагоре по склона, продължи да мълчи и по пътеката към хълма и мълча докато стигнахме високия връх на голямата скала. Монолитният камък се връзваше в морето под нас. Вълните, понесли на високо белите си гребени, се разбиваха и пращаха безброй пръски към небето, които неспирният вятър отнасяше на изток. Над нас слънцето грееше, но далеч някъде над морето бе натезал черен облак и Артур бе вперил поглед в сивата дъждовна пелена. Вятърът развяваше бялото му наметало.

– Знаеш ли легендата за Екскалибур? – внезапно попита той.

Знаех я и то по-добре от него, но не трябваше да му казвам, че неговият меч бе едно от Съкровищата на Британия.

– Знам – отвърнах аз, чудейки се защо ми задава този въпрос точно сега, – че Мерлин го е спечелил при едно съзтезание по сънища в Ирландия и че ти го е дал при Камъните.

– Тогава той ми каза, че ако някога изпадна в голяма беда, трябва само да извадя меча, да го забия в земята и Гофанон ще дойде от Отвъдния свят, за да ми помогне. Нали така?

– Да, господарю.

– Тогава, Гофанон! – викна Артур и морският вятър понесе гласа му на изток. – Ела сега! – заповяда той, извади дългия меч и го заби дълбоко в пръстта.

Гларус надвика грохота на морето, вълните отново обгърнаха скалата и се плъзнаха обратно към дълбините, соленият вятър отново развя наметалата ни, но никакъв Бог не се появи.

– Дано Боговете ми простят, но така ми се искаше да заколя това дебело чудовище – каза накрая Артур, загледан в люлеещия се меч.

– И защо не го закла? – попитах аз дрезгаво.

Не отговори веднага, по хлътналите му бузи се стичаха сълзи.

– Предложих им да изберат смъртта, Дерфел, бърза и безболезнена – избърса сълзите си и с внезапен гняв ритна меча. – Богове! – плю той срещу треперещото острие. – Какви Богове?

Измъкнах Екскалибур от пръстта и избърсах върха му от полепналата кал. Артур отказа да го вземе и аз почитателно го поставих върху един сив скален отломък.

– Какво ще стане с тях, господарю?

Той седна на някакъв камък. Мълчеше, вторачен в далечния дъжд над морето, сълзите продължаваха да се стичат по лицето му.

– През целия си живот, Дерфел – каза той накрая, – съм се съобразявал с клетви. Не знам да живея по друг начин. Мразя клетвите. Всеки човек трябва да ги мрази, защото клетвите ни обвързват, лишават ни от свобода, а кой не би искал да е свободен? Но ако изоставим клетвите, ще бъдем като слепци. Ще настане хаос. Просто ще се сринем. Ще заприличаме на животните.

Сълзите изведнъж го задавиха и той млъкна, отдаден на мъката си. Гледах неспокойното сиво море и се чудех откъде идваха тези огромни вълни, къде започваха и къде свършваха.

– Ами ако си направил грешка като си се заклел? – попитах аз.

– Грешка ли? – погледна ме той и отново се обърна към океана. – Понякога – каза мрачно – човек не може да изпълни някоя клетва. Аз не можах да спася кралството на Бан, макар че Боговете са ми свидетели, че опитах, но това не бе по силите ми. Не изпълних тази клетва и ще си платя за това, само че аз не се отказах от клетвата, просто не бях в състояние да я спазя. Все още не съм убил Аел и ще трябва да изпълня тази клетва, не съм я нарушил, просто съм отложил изпълнението ѝ. Обещах да отвоювам Хенис Уирън от Диурнач и ще го направя. Може би сгреших като дадох тази клетва, но съм се заклел и това е. Така, че това е моят отговор на въпроса ти. Дори и да си сгрешил, щом си се заклел,

трябва да изпълниш клетвата си – Артур избърса сълзите си. – Така че, да, някой ден ще трябва да поведе копиеносците си срещу Диурнач.

– Но на Марк не си давал никаква клетва – мрачно отбелязах аз.

– Така е – съгласи се той, – но Тристан се е клел, Изолда също.

– Какво ни засягат техните клетви?

Той се вторачи в меча. Сивото острие, украсено с преплитачи се спираловидни орнаменти, драконови глави с дълги езици, отразяваше далечните сиви облаци.

– Меч и камък – каза Артур тихо, замислен вероятно за деня, в който Мордред щеше да стане крал. После внезапно се изправи, обърна гръб на меча и се загледа към зелените хълмове.

– Да речем, че две клетви се сблъскват. Например, аз съм се заклел да се бия за теб и съм се заклел да се бия за твоя враг, коя от двете клетви трябва да спазя?

– Която си положил най-напред – отговорих аз, познавах закона не по-зле от Артур.

– А ако и двете са дадени по едно и също време?

– Тогава ще се подчиниш на преценката на своя крал.

– Защо на краля? – продължи да ме разпитва той сякаш бях някой новак, който скоро е учил законите на Думнония.

– Защото клетвата ти към краля – послушно отвърнах аз, – е над всички други клетви и ти си длъжен да му се подчиняваш.

– Значи кралят – каза Артур твърдо – е пазител на нашите клетви и без него ще останем заплетени в противоречивите си клетви. Без крал ще настане хаос. Всички клетви водят към краля, Дерфел, всичките ни задължения са свързани с краля и всичките ни закони са в ръцете на краля. Ако не зачитаме краля, не зачитаме реда. Можем да се сражаваме с други крале, можем дори да ги убиваме, но само защото заплашват нашия крал и неговия ред. Кралят, Дерфел, е народът, а ние принадлежим на краля. Каквото и да правим, трябва да подкрепяме краля.

Знаех, че не говори за Тристан и за Марк. Мислеше за Мордред и затова се осмелих да изкажа на глас онова, което тежеше над Думнония през всичките тези години.

– Има хора, които смятат, че ти трябва да бъдеш нашия крал, господарю.

– Не! – викна той. – Не! – повтори с по-тих глас, вперил поглед в очите ми. Аз погледнах надолу към меча, опрян на камъка.

– Защо не?

– Защото съм дал клетва на Утър.

– Мордред не става за крал. И ти знаеш това, господарю.

Той отново се обърна към морето.

– Мордред е нашият крал, Дерфел, и това е всичко, което ти и аз трябва да знаем. Той е пазител на нашите клетви. Ние не можем да го съдим, само той може да ни съди. И ако ти или аз решим, че някой друг трябва да бъде крал, тогава къде остава редът? Ако един човек отнеме трона несправедливо, всеки друг може да изяви претенции за него. Ако сега аз седна на трона, какво би попречило на някой друг да ме измести от там? Вече няма да има ред. Ще настане хаос.

– Мислиш ли, че Мордред го е грижа за реда? – горчиво запитах аз.

– Мисля, че Мордред още не е поел истински властта в ръцете си и че когато това стане, той може би ще се промени. Струва ми се по-вероятно да не се промени, но над всичко, Дерфел, стои вярата ми, че той е нашият крал и ние трябва да го понасяме, защото това е наш дълг независимо дали ни харесва или не. В целия този свят, Дерфел – грабна той внезапно Екскалибур и го размаха над хоризонта – в целия този свят има само един сигурен ред и това е редът на краля. Не на Боговете. Те са напуснали Британия. Мерлин си мислеше, че ще може да ги върне, но я виж Мерлин сега. Сенсъм ни разправя, че неговият Бог е силен, може и така да е, но мен това не ме засяга. Аз виждам само кралете, нашите клетви и нашите задължения са свързани с кралете. Без тях ние бихме били просто диви същества, които се борят за място под слънцето – Артур скри Екскалибур в ножницата. – Аз съм длъжен да подкрепям кралете, защото без тях ще настане хаос, затова казах на Тристан и на Изолда, че ще трябва да се изправят пред съда.

– Съд ли? – възкликнах аз и плюх. Артур ме изгледа гневно.

– Обвинени са в кражба. Обвинени са в клетвопрестъпничество. Обвинени са в разврат – последната дума изкриви устните му и той се обърна, за да я захвърли към морето.

– Те са влюбени! – противопоставих се аз. И тъй като Артур не отговори, реших да атакувам фронтално. – А ти, Артур сине на Утър, изправи ли се пред съда, когато престъпи една от клетвите си? Не клетвата си към Бан, а клетвата, която даде на Сийнуин на годеща си с нея. Ти престъпи тази клетва и никой не те изправи пред магистрати, които да те съдят!

Той се обърна към мен разтреперан от гняв и за миг ми се стори, че отново ще извади Екскалибур и ще връхлети върху мен, но Артур само потръпна и застина. Очите му отново се изпълниха със сълзи. Дълго мълча, после кимна с глава.

– Престъпих тази клетва, вярно е. Мислиш ли, че не съм съжалявал за това?

– И няма да позволиш на Тристан да престъпи една клетва?

– Той е крадец! – озъби ми се Артур, побеснял. – Да не мислиш, че трябва да изложим граничните си земи на риска години наред да бъдат нападани заради някакъв крадец, който се съвкуплява с машехата си? Би ли могъл да говориш със семействата на избитите стопани от пограничните райони и да оправдаеш смъртта на близките им с любовта на Тристан? Мислиш, че трябва да изложим на опасност живота на жени и деца заради любовта на един принц? Това ли смяташ за справедливо?

– Мисля, че Тристан е наш приятел – не остъпвах аз и понеже той не отговори, плюх в краката му. – Ти повика Марк, нали? – укорих го аз. Артур кимна.

– Да, изпратих вестоносец от Иска.

– Тристан е наш приятел – викнах в лицето му. Той затвори очи.

– Той е откраднал от крал – упорито повтори Артур. – Откраднал е злато, съпруга и гордост. Престъпил е клетви. Баща му търси справедливост, а аз съм се заклел да бъда справедлив.

– Той е твой приятел – настоях аз. – И мой!

Артур отвори очи и се вторачи в мен.

– Един крал идва при мен, Дерфел, и търси справедливост. Трябва ли да откажа на Марк помощта си, защото е стар, дебел и грозен? Нима Тристан и Изолда заслужават някаква по-различна справедливост само защото са млади и красиви? За какво съм се сражавал през всичките тези години, ако не за да има една справедливост за всички? Когато пътувахме насам и минавахме през всички тези села и градове, бягаха ли хората при вида на нашите мечове? Не! И защо? Защото знаят, че в кралството на Мордред цари справедливост. И сега ти ме караш да захвърля тази справедливост като неудобен товар заради някой, който спи със съпругата на баща си,?

– Да – упорствах аз, – защото той е приятел и защото ако ги оставиш да бъдат съдени, ще бъдат признати за виновни. Нямаат никакъв шанс в съда, защото съдът ще повярва на думите на Марк.

Артур тъжно се усмихна на спомена, който съзнателно бях събудил. Този спомен бе свързан с нашата първа среща с Тристан, в която отново бе станало дума за съд. Тогава щеше да бъде извършена голяма несправедливост само защото законът щеше да приеме за достоверни думите на един лъжец, само защото той имаше право да свидетелства. Според нашите закони казаното от имащите право да свидетелстват е

неоспоримо. Може хиляда човека да се закълнат в нещо, съдът няма да го приеме, ако то бъде отречено от лорд, друид, свещеник, баща, който говори за децата си, дарител, който говори за дарението си, девица, която говори за своята девственост, пастир, когато говори за стоката си или от осъден на смърт, който произнася последните си думи. А Марк беше лорд, крал и неговата дума тежеше повече от думата на принц или на кралица. Нито един съд в Британия нямаше да оправдае Тристан и Изолда и Артур знаеше това. Но Артур се бе закълел да спазва закона.

А в онзи далечен ден, когато Оуейн щеше за малко да избегне правосъдието, възползвайки се от правото си да свидетелства без някой да подлага на съмнение казаното от него, Артур бе поставил въпроса пред съда на мечовете. Самият Артур се би с Оуейн от името на Тристан и победи.

– Тристан може да се обърне към съда на мечовете – предложих аз.

– Има право – съгласи се Артур.

– Аз пък съм му приятел и ще се бия за него – добавих студено.

Артур се вгледа в мен сякаш едва сега осъзна моята враждебност.

– Ти, Дерфел?

– Аз ще се бия от името на Тристан – повторих аз със същата студенина, – защото той е мой приятел, каквото беше и ти преди.

Артур помълча накрая въздъхна.

– Това е твое право, така че постъпи както искаш. Аз изпълних дълга си.

Той си тръгна, аз също, но вървах на десетина стъпки след него. Забавеше ли крачка, забавях и аз, обърнеше ли поглед към мен, извърщах глава. Щях да се сражавам за приятел.

Артур заповяда на копиеносците на Кълхуч да придружат Тристан и Изолда до Иска. Там щяха да бъдат изправени пред съда. Решението трябваше да бъде взето от двама магистрати – единият, избран от крал Марк, а другият от нас, думнонците.

Крал Марк седеше в стола си безмълвен. Бе настоявал съдът да заседава в Кърнау, но сигурно си бе дал сметка, че това няма никакво значение. Тристан така или иначе нямаше да се яви пред съда, защото знаеше какво го очаква там. Тристан щеше да разчита на съда на мечовете.

Принцът се появи на вратата на залата и се изправи срещу баща си. Лицето на Марк остана безизразно. Тристан бе блед, а Артур стоеше с наведена глава, за да не вижда нито единия, нито другия.

Тристан не носеше ризница, нямаше и щит. Черната му коса с

вплетените в нея воински пръстени бе сресана назад и вързана с бяла ленена лента, която сигурно бе откъснал от роклята на Изолда. Беше облечен с риза, тесни карирани панталони, а на кръста му висеше меч. Тръгна към баща си и след няколко крачки спря. Извади меча си, вгледа се в неумолимите очи на баща си и заби острието в пръстта.

– Ще се изправя пред съда на мечовете – настоя той.

Марк сви рамене и вдигна вяло дясната си ръка. Жестът му накара Силан да излезе напред. Ясно бе, че Тристан познава уменията на най-добрия боец на Кърнау, защото изглеждаше доста нервен, когато огромният мъж с брада до кръста, свали наметалото си. Силан отметна косата си назад, разкривайки татуираната на челото му брадва, и сложи железния си шлем. Плю си на ръцете, разтри хракката по дланите си, бавно закрочи към меча на Тристан и го събори. Бе приел битката.

Аз извадих Хюелбейн.

– Аз ще се бия от името на Тристан – чух се да казвам. Бях необичайно нервен и това не беше обикновената нервност, която те обхваща преди битка. Страхувах се, страхувах се от голямата бездна, която се отваряше в живота ми, бездната между мен и Артур.

– Аз ще се бия за Тристан – настоя Кълхуч. Приблужи се и застана до мен. – Ти имаш дъщери, глупако – измърмори той.

– Ти също.

– Да, ама аз ще се справя с тази брадата крастава жаба по-бързо от теб, сакска торба с черва – каза нежно Кълхуч. Тристан пристъпи между нас и се възпротиви на желанието ни, заявявайки, че сам ще се сражава със Силан, че тази битка е негова и на никой друг, но Кълхуч му изръмжа да се върне в замъка. – Побеждавал съм два пъти по-големи мъже от този брадат дебелак – убеждаваше той Тристан.

Силан извади дългия си меч и разсече въздуха.

– Трябва ми един от вас – безгрижно заяви той, – все ми е едно кой.

– Не! – викна внезапно Марк. Повика Силан и двама други копиеносци. Тримата коленичиха край стола на Марк и изслушаха напътствието на своя крал.

Двамата с Кълхуч предположихме, че Мрак им заповядва да се бият с трима ни.

– Аз ще се заема с онова копеле с голямата брада и изцапаното чело – реши Кълхуч, – ти, Дерфел, хвани червенокосия кучи син, а ти, милорд, можеш да набучиш плешивеца. Работа за две минути, нали?

Изолда изпълзя от залата. Изглеждаше ужасена от необходимостта да застане пред очите на Марк, но въпреки това дойде и прегърна

Кълхуч и мен. Кълхуч я скри в обятията си, а аз коленичих и целунах тънката ѝ бледа ръка.

– Благодаря – каза тя с тихия си глас. Очите ѝ бяха зачервени от плач. Повдигна се на пръсти, за да целуне Тристан, после хвърли изплашен поглед към съпруга си и тичешком се скри в сенките на замъка.

Марк вдигна тежката си глава, която дотогава лежеше отпусната върху яката на дрехата му от тюленова кожа.

– В съдът на мечовете – заговори той мъчително бавно, – всичко се решава от двама души, които се сражават един срещу друг. Винаги е било така.

– Ами тогава изпращай девиците си една по една, кралю господарю – викна Кълхуч – и аз ще ги избивам по ред.

Марк поклати глава.

– Един мъж, един меч – настоя той, – освен това моят син поиска да използва правото си, значи той ще се бие.

– Кралю господарю – намесих се аз, – според обичая в съда на мечовете човек може да се бие от името на своя приятел. Аз, Дерфел Кадарн, настоявам да използвам тази привилегия.

– Не съм чувал за такъв обичай – излъга Марк.

– Артур обаче е чувал – рязко отвърнах аз. – Той се би от името на сина ви в съда на мечовете, а днес аз ще се бия от името на Тристан.

Марк обърна помътнолите си очи към Артур, но Артур поклати глава, за да покаже, че не иска да има нищо общо с този спор. Марк отново извърна поглед към мен.

– Обидата, нанесена от сина ми, е отвратителна, и само той може да се защитава.

– Аз ще го защитавам! – държах аз на своето. После и Кълхуч застана до мен, настоявайки той да се бие за Тристан. Кралят само ни гледаше, вдигна уморено дясната си ръка и даде някакъв знак.

Копиеносците на Кърнау, уведомени за намеренията на своя крал от червенокосия воин и плешивия му другар, изградиха стена от щитове. Стената бе само от двама души в дълбочина. Воините на първия ред притиснаха щитовете си един до друг, а другарите им отзад вдигнаха своите щитове, за да предпазват главите на хората отпред. Прозвуча заповед и всички хвърлиха копията си на земята.

– Копелета – изръмжа Кълхуч, защото разбра какво бяха намислили. – Ще ги разбием ли, лорд Дерфел?

– Да ги разбием, лорд Кълхуч – отвърнах аз.

Хората на Марк бяха четиридесет, а ние трима. Четиридесетте

тръгнаха бавно напред, надничайки между щитовете. Нямаха копия и не бяха извадили мечове, не идваха да ни убият, а да ни обездвижат.

Двамата с Кълхуч ги атакувахме. От години не ми се беше налагало да разбивам стена от щитове, но старата лудост ме обзе и аз изкрещях името на Бел, после на Сийнуин и замахнах с Хюелбейн към нечии очи, човекът се наведе и аз блъснах с рамо там, където щитът му опираше в друг.

Стената поддаде и аз с победоносен вик ударих някого по тила с дръжката на Хюелбейн, след това изправих острието напред, за да разширя пролуката. В истинска битка моите хора досега щяха да са тръгнали след мен да отворят все по-голям процепа, проливайки по земята кръвта на враговете. Но сега зад мен нямаше никой, а пред мен нямаше оръжия, само щитове и пак щитове. И въпреки че се въртях в кръг и Хюелбейн свистеше около мен, тези щитове неумолимо настъпваха. Не смеех да убивам, щеше да бъде непочтено да посегна на живота на хора, които съвсем съзнателно оставиха оръжието си. Единственото, което можех да направя, бе да се опитам да ги сплаша. Но те знаеха, че животът им е във от опасност, затова щитовете ме обградиха, притиснаха ме и накрая Хюелбейн замря неподвижен, а аз се оказах приклепен между щитовете на воините от Кърнау.

Чух Артур да вика някаква команда и предположих, че някои от хората на Кълхуч и моите копиеносци са се опитали да се притекат на помощ на господарите си, но Артур ги спря. Не искаше кръвопролитие да породи вражда между Кърнау и Думнония. Искаше само тази мрачна работа да бъде свършена.

Кълхуч също бе заклещен. Беснееше срещу обградилите го копиеносци, наричаше ги посерковци, кучета, червеи, но хората от Кърнау изпълняваха дадените им заповеди. Никой от нас не трябваше да пострада, трябваше само да ни държат здраво притиснати с щитовете си. Така можехме единствено, като Изолда, да стоим и да гледаме. Най-добрият боец на Кърнау пристъпи напред, свалил ниско острието на меч си, и се поклони на своя принц.

Тристан знаеше, че ще умре. Бе свалил лентата от главата си и я бе завързал на меч. Сега целуна лепеното парче, после вдигна меч, докосна острието на Силан и мина в атака.

Силан отби удара му. Стоманеният звън се понесе към дървената палисада, блъсна се в нея и се върна. Мечовете отново прокънтяха при втората атака на Тристан, който този път завъртя острието отдолу нагоре. Силан отново отби, без никакво усилие, почти отегчен. Тристан

продължи да напада. Ударите му валяха един след друг. Той се опитваше да изтощи Силан и да преодолее защита му с цялата бързина на която беше способен. Но единственото което постигна бе да измори собствената си ръка и щом спря за миг да поеме дъх и отстъпи крачка назад, Силан го нападна.

Атаката бе много добра. Дори красива, ако ти прави впечатление, когато някой използва меча както трябва. Ударът беше дори милостив, защото Тристан даже и не разбра кога загуби душата си, не му остана време за последен поглед към любимата, скрита в сенките на замъка. Успя само да се взре в своя убиец и кръвта шурна от прорязаното му гърло по бялата риза. После изпусна меча, издаде предсмъртен задавен стон и, когато душата му отлетя, се строполи неподвижен.

– Справедливостта е въздадена, кралю господарю – обяви Силан мрачно, след като освободи острието на меча си от врата на Тристан. Копиеносците, които ме бяха заобиколили, отстъпиха без да смеят да ме погледнат в очите. Вдигнах Хюелбейн, сивото му острие се разми пред очите ми, замъглени от нахлулите сълзи. Чух писъците на Изолда, когато хората на съпруга ѝ избиха шестимата верни на Тристан копиеносци и хванаха своята кралица. Затворих очи.

Не исках да виждам Артур. Не исках да разговоря с Артур. Отидох до брега и отправих молитва към Боговете. Молах ги да се върнат в Британия, а докато се молах хората от Кърнау отведоха кралица Изолда към двата черни кораба, които чакаха край брега. Но те не я отведоха обратно у дома в Кърнау. Принцесата на Юи Литайн, това дете на петнайсет лета, което бе тичало босо сред вълните, чиито глас бе като шепота на моряците-призраци, възседнали морските ветрове, бе привързано към един кол и затрупано с довелечени от морето дърва, с които бе засипан брега при Халкум. И там пред очите на неумолимия ѝ съпруг, тя бе изгорена жива. Трупът на нейния любим бе изгорен на същата влада.

Не исках да оставам с Артур. Не исках да говоря с него. Оставих го да си върви, а аз спях в тъмния стар замък, където бяха спали двамата влюбени. Върнах се в Линдинис и тогава разказах на Сийнуин за клането в мочурищата, когато убих невинни, за да не престъпя клетва. Разказах ѝ за смъртта на Изолда, която гореше и пишцеше, а мъжът ѝ я гледаше.

Сийнуин ме прегърна.

– Нима не знаеше, че Артур може да бъде суров? – тихо попита тя.

– Не.

– Той единствен стои между нас и ужаса – каза тя, – как би могъл да не бъде суров?

Дори сега, като затворя очи понякога, виждам онова дете да излиза от морето с усмихнато лице, слабото ѝ телце очертано от впитата мокра рокля, а ръцете ѝ протегнати към любимия. Не мога да чуя писък на гла-рус и да не си я представя. Тя ще ме преследва до последния ми ден, а след смъртта ми, където и да отиде моята душа, знам, че ще я срещна. Едно дете, убито от един крал, законно, в Камелот.

* * *

Не бях виждал Ланселот, нито някой от хората му, години след клетвата при Кръглата маса. Амхар и Лохол, близнаците на Артур, живееха във Вента, столицата на Ланселот, и командваха по един отряд копиеносци, но единствените сражения, които водеха, бяха в кръчмите. Динас и Лавейн също живееха във Вента, бяха главни жреци в храм, посветен на римския Бог Меркурий и техните церемонии съперничеха на ритуалите, извършвани в дворецовата църква на Ланселот, осветена от епископ Сенсъм. Сенсъм често посещаваше Вента и разправяше, че белгите изглеждали доста доволни от Ланселот, което според нас означаваше, че не въставаха открито срещу своя крал.

За тези години Ланселот и неговите приятели много пъти идваха в Думнония, но най-често прекосяваха границата и отиваха в Морския дворец. Понякога стигаха и до Дурновария, за да присъстват на някой по-голям пир. В такива случаи аз просто не отивах на угощенията и нито Артур, нито Гуинивийр ме упрекваха за това. Не бях поканен на голямото погребение след смъртта на Илейн, майката на Ланселот.

В интерес на истината Ланселот не беше лош владетел. Не беше Артур, не се интересувахе изобщо от качеството на раздаваното правосъдие, нито от това дали данъците се събираха честно, не го беше грижа и за пътищата в страната. Той просто не обръщаше внимание на тези неща, но тъй като и преди него никой владетел не се бе занимавал с подобни въпроси, хората не правеха разлика. Подобно на Гуинивийр, Ланселот се интересувахе единствено от собствените си удобства и точно като Гуинивийр Ланселот си построи разкошен дворец, който напълни със статуи, ярки стенописи и разбира се, окачи из стаите многобройните си огледала, в които можеше да се възхищава на собственото си безкрайно повтарящо се изображение. Парите за този разкош идваха от данъците и ако някому се струваше, че данъците са твърде тежки, оставаше му радостта, че поне не бе заплашен от нападенията на саксите. За

всеобща изненада Сердик спазваше обещанието, дадено на Ланселот, и страшните сакски копиеносци стояха далеч от богатите земи на белгите.

Но то нямаше и нужда от грабителски набези, защото Ланселот бе поканил саксите да дойдат и да живеят в кралството му. Продължителните дългогодишни войни бяха намалили населението и сега горите заплащаха да погълнат обширни ивици плодородна земя. Затова Ланселот поканил хората на Сердик да се заселят там и да обработват запустелите ниви. Саксите дали клетва за вяност на Ланселот, изчистили земите от прораслите гори, построили нови села, плащали си данъците и дори пращали копиеносци в отредите на Ланселот. Разправяше се, че цялата му дворцова охрана се състояла от сакси. Той я наричал Сакската гвардия, а войниците за нея подбирал по височина и цвят на косата. Дълги години само чувах да се говори за тях, докато накрая и сам ги видях – всички бяха високи и руси и носеха брадви, излъскани до блясък. Носеше се слух, че Ланселот плащал данък на Сердик, но когато решихме да обсъдим достоверността на този слух в нашия съвет, Артур гневно отхвърли подобна възможност. Артур не одобряваше, решението на Ланселот да пусне сакски заселници на британска земя, но смяташе, че кралят на белгите има право сам да решава, още повече, че в земята му поне цареше мир. Като че ли мирът оправдаваше всичко.

Ланселот дори се хвалеше, че покръстил своята Сакска гвардия в името на Христос. Изглежда неговото собствено покръстване не бе само демонстрация или поне така твърдеше Галахад, когато разговаряхме за това по време на честите му посещения в Линдинис. Той ми описа църквата, която Сенсъм построи в двореца във Вента, и ми разправяше как всеки ден там пеел хор и орляк свещеници извършвали християнски тайнства.

– Всичко е толкова красиво – каза Галахад с копнеж. Това беше преди да видя истеричните прояви на религиозна ревност в Иска, още няхах представа за съществуването на подобна лудост, така че не го попитах дали заразата бе плъзнала и във Вента и дали Ланселот насърчава думнонските християни да виждат в негово лице своя спасител.

– Християнството оказало ли е някакво влияние върху брат ти? – попита Сийнуин. Галахад се загледа в ръцете ѝ. Сийнуин издърпваше нишка от каделята на хурката и я навиваше на вретеното.

– Не – призна той. – Смята, че е достатъчно веднъж дневно да казва молитви и после да прави каквото си иска. Но това, за съжаление, е прищъо на много християни.

– И какво толкова прави? – попита Сийнуин.

– Не е за разправяне.

– Да изляза ли от стаята – попита сладко Сийнуин, – за да можеш да разкажеш на Дерфел без да ме смущаваш? Пък той ще ми каже всичко, като си легнем.

Галахад се засмя.

– Ланселот скучае, лейди, и разсейва скуката по обичайния начин. Ходи на лов.

– И Дерфел ходи на лов, аз също. Няма нищо лошо в това.

– Той ходи на лов за момичета – мрачно уточни Галахад. – Не се отнася зле с тях, но всъщност не им оставя право на избор. На някои това им харесва. Всички тези момичета натрупват достатъчно богатство, но плащат за това с честта си, защото стават негови курви.

– А не постъпват ли така повечето крале – сухо отбеляза Сийнуин. – Само това ли прави Ланселот?

– Прекарва часове с ония двама нещастни друиди – отговори й Галахад – и никой не може да разбере какво прави един крал християнин в компанията на друиди, но той твърди, че вижда в тях само приятели. Освен това се грижи за своите поети, събира огледала и посещава Гуинивийър в Морския дворец.

– За какво? – намесих се аз.

– За да си говорят, така казва – сви рамене Галахад. – Говорели за религия. Или по-точно спорели по религиозни въпроси. Тя се отдава все повече и повече на вярата си.

– В Изида – свъси вежди Сийнуин. В годините след клетвата около Кръглата маса всички слушахме как Гуинивийър затъва все по-дълбоко и по-дълбоко в тайнствата на своята религия. Дори разправяха, че е превърнала Морския дворец в огромен храм на Изида, а нейните придворни, всичките жени, избирани по красота и изящество, били жрици на Изида.

– Върховната Богиня – презрително изкриви устни Галахад и внимателно се прекръсти, за да държи на безопасно разстояние това езическо зло. – Очевидно Гуинивийър вярва, че тая Богиня притежава невероятна мощ, която може да бъде използвана от хората. Не мога да си представя, че Артур одобрява това.

– До гуша му е дошло от нейната религиозна ревност – обади се Сийнуин докато намотаваше края на нишката на вретеното и оставяше настрана празната хурка. – Напоследък само се оплаква, че Гуинивийър не е в състояние да говори с него за нищо друго освен за своята религия. Сигурно го е отегчила до смърт. (Този разговор стана много преди

Тристан да потърси убежище в Думнония заедно с Изолда. Артур бе все още желан гост в нашата къща.)

– Моят брат твърди, че е очарован от идеите на Гуинивийър и може би наистина е така. Според него тя е най-интелигентната жена в цяла Британия и той се е зарекъл, че няма да се жени, докато не намери някоя досущ като Гуинивийър.

Сийнуин се засмя.

– Добре, че не можа да се ожени за мен. На колко години е сега?

– На трийсет и три, мисля.

– Толкова стар! – възкликна Сийнуин и весело ме погледна, защото аз бях с една година по-млад. – Какво стана с Ейд?

– Роди му син и умря при раждането.

– Не! – свъси вежди Сийнуин, разстроена както винаги когато чуваше за починала родилка. – Син казваш?

– Незаконен – в гласа на Галахад имаше укор. – Казва се Передур. Сега е на четири, не е лошо момчето. Всъщност много ми е симпатичен.

– Ти харесваш всички деца – сухо отбелязах аз.

– Не и Метлата – уточни той. Старият прякор на Мордред ни разсмя.

– Представи си, Ланселот имал син! – не можеше да се начуди Сийнуин, развълнувана като всяка жена при подобна новина. На мен появата на още едно кралско копеле изобщо не можеше да ми направи впечатление, но съм забелязъл, че мъжете и жените възприемат тези неща по различен начин.

И Галахад като брат си още не бе сключвал брак. Нямахме и земя, но беше щастлив и запълваше времето си, служейки на Артур като пратеник. Опитваше се да поддържа живо Братството на Британия, макар да забелязах, че съвсем скоро тези задължения започнаха да намаляват. Галахад пътуваше из всички британски кралства, носеше послания, уреждаше спорове и използваше кралското си потекло при решаване на проблемите, които понякога възникваха между Думнония и нейните съседи. Обикновено Галахад изпращаха в Демечия да напомня на Енгас Мак Ейрем, че Поуис е съюзническа страна и пак той трябваше да отнесе новината за смъртта на Изолда на нейния баща. Минаха месеци докато се видим с Галахад след това тъжно пратеничество.

Опитвах се да не виждам и Артур. Бях му прекалено ядосан. Нито отговарях на писмата му, нито ходех на заседанията на съвета. В месеците след смъртта на Тристан Артур два пъти идва в Линдинис, но и двата пъти аз го посрещах със студена учтивост и го оставях веднага

щом можех. Той дълго говори със Сийнуин и тя се опита да ни помири, но аз не можех да си избия от главата мисълта за горящото на кладата дете.

Нямаше как да скъсам напълно отношенията си с Артур. Само месеци ни деляха от втората акламация на Мордред и трябваше да се подготвим. Церемонията щеше да се проведе в Каер Кадарн, на две крачки от Линдинис, така че нямаше начин Сийнуин и аз да не участваме. Дори Мордред прояви интерес към приготвленията, може би съзнаваше, че тази церемония най-сетне ще го освободи от всякакъв ред и дисциплина.

– Ти трябва да решиш – казах му един ден – кой ще те провъзгласи за крал.

– Няма ли да е Артур? – попита той начумерен.

– Това обикновено се прави от друид – обясних аз, – но ако искаш християнска церемония, ще трябва да избереш Емрис или Сенсъм.

Той сви рамене.

– Сенсъм, да речем.

– Тогава трябва да идем да говорим с него.

Беше зима. Тръгнахме в един студен ден. Имах и друга работа в Инис Уидрин, но най-напред отидохме с Мордред в християнското светилище. Там един свещеник ни каза, че Сенсъм отслужва литургия и ще трябва да го почакаме.

– Той знае ли, че е дошъл неговият крал? – попитах аз.

– Ще го уведомя, лорд – каза свещеникът и се заклатушка по замръзналата земя.

Мордред бе застанал до гроба на майка си, където дори и в този студен ден бяха коленичили десетина поклонници. Гробът бе много скромен – просто една ниска могилка от пръст с каменен кръст, който изглеждаше малък край оловната урна, поставена тук от епископ Сенсъм за даренията на поклонниците.

– Епископът скоро ще дойде – казах аз. – Вътре ли ще го чакаме?

Мордред поклати глава и смръщи лице, загледан в покритата с трева могилка.

– Тя заслужава по-хубав гроб.

– Мисля, че си прав – съгласих се аз, изненадан, че Мордред проговори без да го питат. – Можеш да го изградиш по свое желание.

– Щеше да е по-добре – каза той злонамерено, – ако друг се беше сетил да й отдаде тази чест.

– Кралю господарю, ние бяхме толкова заети да защитаваме живота

на нейния син, че не намерихме време да се тревожим за костите ѝ. Но ти си прав, проявили сме нехайство.

Той ритна мрачно урната, после надникна да види малките съкровища, оставени от поклонниците. Коленичилите край гроба вярващи се отдръпнаха, не от страх пред Мордред (едва ли го бяха познали) по-скоро защото видяха железния амулет, който носех на врата си и разбраха, че съм езичник.

– Защо е била погребана? – неочаквано попита Мордред. – Защо не е била изгорена?

– Защото беше християнка – казах аз, ужасен от невежеството му. – Християните – започнах да обяснявам аз – вярват, че отново ще използват телата си при последното идване на Христос, а ние езичниците смятаме, че в Отвъдния свят ще имаме нови тела-сенки и няма да се нуждаем от старите тела, които, ако можем, изгаряме, за да не оставим духовете си да бродят по земята. Когато нямаме възможност да направим погребална могила, изгаряме косата на умрелия и отрязваме едното му стъпало.

– Ще направя купол над гроба ѝ – реши той, след като изслуша теологическите ми обяснения. Попита ме как бе умряла майка му и аз му разказах цялата история – как Гундлеус от Силурия се ожени за Норуена с вероломен план в главата си, как я накара да коленичи пред него и най-хладнокръвно я уби. Разказах му и как Нимю отмъсти на Гундлеус.

– Тая вещица – промърмори Мордред. Той се страхуваше от Нимю и нищо чудно, тя ставаше все по-свирепа, мършава и мръсна. Живееше сама сред останките от замъка на Мерлин, напяваше заклинанията си, палеше огньовете на своите Богове. При нея рядко идваха посетители, но тя понякога, без предизвестие, идваше в Линдинис да търси съвета на Мерлин. Тогава се опитвах да я нахраня, децата бягаха от нея, а тя си тръгваше, разговаряйки сама със себе си, единственото ѝ око блестеше с див пламък, дрехата ѝ изпоцапана с кал и пепел, черната ѝ коса – сплъстена и мръсна. От своето убежище на Хълма тя бе принудена да гледа как християнското светилище се разраства все по-силно и по-добре организирано. Старите Богове, мислех си аз, бързо губеха Британия. Сенсъм, разбира се, с нетърпение чакаше смъртта на Мерлин, за да може сам да сложи ръка на Хълма и да построи църква на обгорелия му връх, но Сенсъм не знаеше, че Мерлин бе завещал цялата си земя на мен.

Застанал до гроба на майка си, Мордред се чудеше защо толкова си приличаха имената на моята най-голяма дъщеря и на мъртвата му майка. Казах му, че Сийнуин и Норуена бяха братовчедки.

– Моруена и Норуена – обясних му аз – са стари поуиски имена.

– Тя обичаше ли ме? – попита Мордред. Тези думи звучаха толкова нелепо в неговите уста, че за малко да зяпна. Може би, помислих си аз, Артур все пак е прав. Може би Мордред наистина ще дорасне до висотата на своите отговорности. Едно бе сигурно, че за всичките години откакто го познавах не бях водил с него такъв любезен разговор.

– Много те обичаше – отвърнах искрено. – Майка ти бе най-щастлива, когато беше с теб. Всичко се случи там горе – посочих аз към почернелия връх на Хълма, където някога се бе издигал замъкът на Мерлин с неговата кула за сънища. Там бе убита Норуена, а Мордред бе измъкнат от ръцете ѝ, за да бъде спасен. Тогава той беше още бебе, дори по-малък от мен, когато съм бил отделен от майка ми Ърс. Дали Ърс бе още жива? Още не бях ходил в Силурия да я търся и това глождеше съвестта ми. Докоснах железния си амулет.

– Като умра – каза Мордред – искам да бъда погребан в гроба на майка ми. Аз сам ще го направя. Каменен купол – заяви той, – а телата ни ще бъдат издигнати на пиедестал.

– Трябва да говориш с епископа – посъветвах го аз. – Сигурен съм, че той с удоволствие ще направи каквото може, за да ти помогне. (Разбира се, ако не трябва той да плаща за куполообразната гробница, помислих си аз цинично.)

Обърнах се, защото чух Сенсъм да бърза към нас през тревата. Той се поклони на Мордред, после поздрави и мен с добре дошъл в светилището.

– Надявам се, че сте дошъл тук да намерите истината, лорд Дерфел?

– Дойдох да посетя онова светилище – посочих към Хълма, – но моят крал има работа при теб.

Оставих ги да разговарят и поведох коня си към Хълма. Минах покрай група християни. Те денонощно се молеха в подножието на Хълма това място да бъде прочистено от езичниците, които все още живееха там. Изгърпях обидите им, изкачих се по стръмния склон и стигнах до портата, която бе паднала съвсем, тъй като се бе счупила и последната ѝ панта. Вързах коня за един кол, останал от някогашната палисада, и взех вързоп с дрехи и кожи, който Сийнуин бе приготвила, за бедните хора, живеещи в убежището на Нимю, за да не измръзнат в студа. Дадох дрехите на Нимю, тя нехайно ги пусна върху снега, след това ме хвана за ръкава и ме задърпа към новата си колиба, която бе построила точно там, където някога беше кулата за сънища на Мерлин. Колибата така

вонеше, че за малко да повърна, но Нимю изобщо не забелязваше зловонието. Беше мразовит ден, а вятърът носеше леденостудена суграшица от изток, но въпреки всичко предпочитах да стоя вън, засипван от ледения мокър сняг, но не и да търпя вонята на колибата.

– Виж – гордо каза тя и ми показа един казан, не Свещения съд, а обикновен железен казан, който висеше от подпорна греда и беше пълен с някаква тъмна течност. От гредите, които бяха толкова ниски, че трябваше да се превия одве, за да стоя в колибата, висяха и клончета метличина, крила от прилеп, сменена змийска кожа, счупен рог от елен и снопчета билкови треви. Едва виждах всичко това, защото гъстият дим в колибата изпълни очите ми със сълзи. В другия край проснат върху едно одеяло лежеше някакъв гол мъж и недоволстваше от присъствието ми.

– Тихо – озъби му се Нимю. Взе една пръчка и я мушна в тъмната течност в казана, над който се издигаше пара. Под казана гореше слаб огън, който пушеше повече, отколкото топлеше. Нимю разбърка течността, намери каквото търсеше и го извади. Беше човешки череп.

– Помниш ли Бализ? – попита ме тя.

– Разбира се – отговорих аз. Когато бях млад, Бализ беше много стар, уважаван друид, но по времето, за което разказвам, вече бе покойник.

– Тялото му бе изгорено – каза Нимю, – но не и главата. Знаеш ли каква невероятна мощ има главата на един друид, Дерфел. Вчера ми я донесе някакъв човек. Беше я държал във ведро с пчелен восък. Купих я от него.

Всъщност аз я бях купил тая глава. Нимю непрекъснато купуваше предмети с култова мощ: част от околоплодния мехур по главата на мъртвородено дете, драконов зъб, парче от християнски магически хляб, елфови стрелички, а сега и глава на мъртвец. Идваше в двореца и искаше пари за подобни боклуци, но вече ми бе по-лесно да й дам малко злато и да я оставя да си върви, независимо че тя щеше да хвърли парите за някоя странна вещ. Веднъж даде цяло кюлче злато за трупа на едно агне, което се бе родило с две глави, само за да го закове на палисадата откъм християнското светилище, където го остави да изгние. Не ми се искаше да я питам колко бе платила за онова ведро с восък и човешка глава.

– Махнах восъка – каза ми тя – и сварих главата с месото по нея в казана. – (Това обясняваше откъде се бе взела невероятната воня.) – Няма по-мощно средство за предсказания – проблесна към мен

единственото ѝ око – от главата на друид, сварена в урина с десет кафяви билки от Кром Дубх – тя пусна черепа и той потъна в тъмната течност. – Чакай сега – заповяда ми Нимю.

Главата ми се въртеше от погълнатия дим и непоносимата миризма, но аз послушно зачаках, загледан в неспокойната тъмна повърхност на течността, която проблясваше. Постепенно движението в казана замря, тъмната повърхност се изглади и заприлича на черно огледало, над което се издигаше почти прозрачна пара. Нимю се наведе над казана и задържа дъх. Знаех, че сега ще види знамения. Мъжът на одеялото започна ужасно да кашля, след това немощно придърпа изтърканото одеяло и позакри голото си тяло.

– Гладен съм – изстена той. Нимю не му обърна внимание.

Аз чаках.

– Разочарована съм от теб, Дерфел – изведнъж заяви тя.

– Защо?

– Виждам една кралица жива изгорена на морския бряг. Добра работа щеше да ми свърши изпепелената ѝ плът, Дерфел – каза тя с укор. – Можех да използвам тази пепел – продължи да мърмори Нимю. – Трябваше да се досетиш.

Тя замълча, а аз нямаше какво да ѝ кажа. Течността отново бе неподвижна. Когато Нимю заговори, гласът ѝ бе странен и плътен и изобщо не помръдна огледалната повърхност на течността в казана.

– В Кадарн ще дойдат двама крале, но там ще управлява човек, който не е крал. Мъртва ще сключи брак, загубата ще бъде разкрита и меч ще надвисне над врата на едно дете.

След това нададе ужасен писък и стресна голия мъж, който се мушна с невероятна бързина в най-далечния ъгъл на колибата и клекна там скрил глава между ръцете си.

– Предай това на Мерлин – Нимю вече говореше с нормалния си глас. – Той ще го разтълкува.

– Ще му предам – обещах ѝ аз.

– И му кажи – вкопчи се тя с отчаян плам за ръката ми, ноктите ѝ бяха мръсни и извити, – че видях Свещения съд в течността. Кажи му, че скоро ще се опитат да го използват. Скоро, Дерфел! Кажи му това!

– Добре – кимнах аз и тъй като не можех повече да понасям вонята, издърпах ръката си и се измъкнах навън под ледената суграшица.

Нимю също излезе и се мушна под наметалото ми, за да се скрие от мокрия сняг. Тръгна с мен към потрошената порта, бе странно весела.

– Всички мислят, че ние губим, Дерфел. Всеки си мисли, че ония

мръсни християни ще надделеят над нас. Но това няма да стане. Скоро ще разберем къде е Свещения съд, Мерлин ще се завърне и ще освободи силата.

Спрях при портата и се вгледах в групата християни, които винаги стояха в подножието на Хълма и се молеха в странната си молитвена поза с разперени встрани ръце. Сенъм и Моргана бяха организирали това постоянно молитвено присъствие, което трябваше да измоли от техния Бог да прочисти Хълма от езичниците. Нимю се взря презрително в християните. Някои от тях я познаха и се прекръстиха.

– И ти ли мислиш, че християнството побеждава, Дерфел?

– Страхувам се от тях – признах аз, заслушан в гневния вой, който се чуваше в пондожието на Хълма. Спомних си налудничавите изстъпления на вярващите в Иска и се зачудих докога този фанатизъм ще може да се държи под контрол. – Наистина се страхувам от тях – тъжно повторих аз.

– Християнството няма да победи – презрително сви устни Нимю. – Гледай.

Тя се измъкна изпод наметалото ми и вдигна мръсната си рокля, за да покаже нещастната си голота на християните. Завъртя бедрата си в неприличен жест и нададе вой, който заглъхна във вятъра и чак тогава пусна полите си. Някои от християните се прекръстиха, но, забелязах, че повечето от тях неволно направиха езическия знак против злото с дясната ръка и плюха на земята.

– Видя ли? – попита тя с усмивка. – Те все още вярват в старите Богове. Още вярват. И скоро, Дерфел, ще имат доказателство за тяхната мощ. Кажете това на Мерлин.

Казах на Мерлин. Стоях пред него и му докладвах за двамата крале, които щели да дойдат в Каер Кадарн, но там щял да управлява човек, който не е крал, че мъртва ще бъде взета за булка, загубата ще бъде разкрита, а на врата на едно дете ще надвисне меч.

– Я го повтори, Дерфел – хвърли ми той кос поглед отдолу. Седеше и галеше една стара котка на сиви ивици, която се протягаше в скута му.

Повторих всичко, като добавих и уверението на Нимю, че Свещения съд скоро ще бъде използван. Мерлин се засмя, поклати глава и пак се разсмя. Погали котката в скута си.

– И казваш имала глава на друид, а?

– Главата на Бализ, господарю.

Той почеса котката под брадата.

– Главата на Бализ бе изгорена преди години, Дерфел. Бе изгорена

и натрошена на прах. Знам, защото аз я натроших. Троших я докато нищо не остана от нея.

Затвори очи и заспа.

Следващото лято, ден преди пълнолуние, когато дърветата в подножието на Каер Кадар шумоляха, натежали от листа, в една кристална слънчева утрин, когато слънцето грееше над живите плетове блеснали с цветовете на дивата тиква и върбовката, в онази сутрин на древния връх на Каер Кадарн ние провъзгласихме Мордред за крал.

Старата крепост на Каер Кадарн бе пуста през по-голямата част от годината, но това бе нашият кралски хълм, мястото за тържествените кралски ритуали в сърцето на Думнония. Затова укрепленията се поддържаха, но отвътре крепостта представляваше тъжна гледка – разпадащи се къщи, клекнали около голямата занемарена зала за угощения, която сега бе дом за птици, прилепи и мишки. Залата се намираще в по-ниската част на широкия връх на Каер Кадарн, а на по-високото плато, на запад, имаше кръг от камъни, покрити с лишеи, които заобикаляха един огромен плосък скален блок – древният кралски камък на Думнония. Тук великият Бог Бел бе миропомазал своя син полу-Бог, полу-човек – Бели Маур и го бе провъзгласил за първи крал на Думнония. Оттогава, дори в годините на римското владичество, нашите крале биват провъзгласявани на това място за владетели. Мордред се роди на този хълм и тук бе провъзгласен за крал като бебе, но тогава церемонията просто бе признала кралския статут на Мордред без да поверява никакви отговорности в ръцете му. Сега вече той бе възмъжал и щеше да стане крал не само по име, но и на дело. Тази втора акламация освобождаваше Артур от неговата клетва и предаваше на Мордред цялата власт, която някога бе упражнявал Утър.

Тълпите започнаха да приждат отрано. Залата за угощения бе пометена, украсена със зелени клони, а по стените бяха закачени кралските знамена. На тревата бяха наредени бъчви с медовина и стомни с пиво, димяха огромни огньове, над които се печеха волове, прасета и сърни за угощението. Татуирани воители от Иска се смесиха с изисканите жители на Дурновария и Кориниум, загърнати в бели тоги, всички слушаха менестрелите, които пееха песни специално съчинени за възхвала на характера на Мордред, предсказващи славни върхове в управлението на младия крал. Менестрелите никога не са се интересували от истината.

Аз бях най-добрият боец на Мордред, затова на хълма само аз бях в пълно бойно снаряжение. Вече не носех раздърпаната, зле закърпена

ризна, с която се бях сражавал край Лондон. Сега имах нова скъпа ризница, която отразяваше високия ми ранг. Тя беше плетена, но бе украсена със златни пръстени на врата, по края на полите и на ръкавите. Имах лъскави ботуши до коленете с бронзови ленти; ръкавиците ми стигаха до лакътя – към кожата бяха пришити железни пластини, за да пазят ръката и пръстите; шлемът ми бе украсен със сребърни релефи, отзад се спускаше натилник от сплетени железни пръстени, отпред имаше предпазители за лицето, а на върха блестеше златна топка, към която бе привързана току-що разресаната вълча опашка. Имах зелено наметало. Хюелбейн висеше на бедрото ми. Държах и щит, на който по случай тържествената церемония, бе изобразен червеният дракон на Мордред, а не моята бяла звезда.

Кълхуч пристигна от Иска. Дойде и ме прегърна.

– Това е един фарс, Дерфел – изръмжа той.

– Един велик и щастлив ден, лорд Кълхуч – казах аз сериозно. Той не се засмя, а мрачно заоглежда тълпата.

– Християни – плю Кълхуч.

– Май наистина има доста християни.

– Мерлин тук ли е?

– Чувстваше се уморен.

– Искаш да кажеш, че е проявил достатъчно разум и е отказал да дойде – уточни Кълхуч. – И кой тогава ще извърши церемонията днес?

– Епископ Сенсъм.

Кълхуч се изплю. Брадата му бе посивяла през последните няколко месеца и той се движеше малко вдървено, но все още бе предишната грамада.

– Ти проговори ли на Артур? – полюбопитства той.

– Когато се налага говорим – уклончиво отвърнах аз.

– Той иска пак да сте приятели.

– Отнася се много странно със своите приятели – сковано казах аз.

– Но има нужда от приятели.

– Има късмет, че ти си му приятел.

Прозвуча рог и прекъсна разговора ни. Копиеносци тръгнаха през тълпата да проправят път с щитовете си и с дръжките на копията. По коридора, отворен от войниците, с бавна крачка тръгна процесия от лордове, магистрати и свещеници, отпратили си към каменния кръг. Сийнуин, аз и дъщерите ни също заехме мястото си в процесията.

Видните гости се бяха събрали в онзи ден по-скоро благодарение на Артур, отколкото на Мордред – всички те бяха съюзници на Артур.

Кунеглас от Поуис бе дошъл заедно с десетина от своите лордове и престолонаследника принц Пердел, който бе станал хубаво момче, наследило кръглото сериозно лице на баща си. Агрикола, остарял и трудно-подвижен, бе придружил до тук крал Мюриг, и двамата бяха облечени с тоги. Тюдрик, бащата на Мюриг, бе още жив, но старият крал отдавна се отказа от трона, пострига се за свещеник и се оттегли в един манастир в долината на Вий, събираше библиотека от християнски текстове и бе оставил своя педантичен син да управлява Гуент вместо него. Биртиг, който бе заел трона на баща си в Гуинед и вече имаше само два зъба, стоеше, пристъпвайки от крак на крак, като че ли за него ритуалите бяха само една досадна необходимост, която трябваше да се изтърпи, за да може след това човек да отиде при бълвите с медовина. Енгас Мак Ейрем, бащата на Изолда и крал на Демечия, бе дошъл с отряд от своите страшни Черни щитове, а Ланселот, кралят на белгите, бе придружен от десетина високи мъже от Сакската си гвардия и двете двойки противни близнаци Динас и Лавейн и Амхар и Лохолт.

Видях как Артур прегърна Енгас, който с удоволствие отвърна на топлия жест. Изглежда нищо не помрачаваше отношенията им, независимо от ужасната смърт на Изолда. Артур бе сложил кафяво наметало, може би не искаше да засенчва героя на днешния ден. Гуинивиър изглеждаше великолепно в ръждивокавявата си рокля, украсена със сребро и с нейния символ – елен с луна над рогата – бродиран отпред. Сеграмор пристигна, загърнат в черна роба, заедно с бременната си съпруга Мала и двамата си сина. Никой не дойде от Кърнау.

Знамената на кралете, старейшините и лордовете бяха закачени по укрепленията, по които в плътен обръч се бяха наредили копиеносци с прясно изрисувани дракони по щитовете. Отново чухме рог, гласът му прозвуча тъжно в слънчевото утро. Появи се Мордред с ескорт от двадесет копиеносци и тръгна към каменния кръг, където преди петнадесет години за първи път го бяхме провъзгласили за крал. Тогава беше зима и бебето Мордред бе увито в пухкава кожа. Носеха го върху обърнат щит. Онази първа церемония бе извършена под зоркия поглед на Моргана и бе белязана с жертвената кръв на един сакски пленник. Този път обаче ритуалите щяха да бъдат християнски. Християните, помислих си мрачно, каквото и да разправя Нимю, бяха победили. Не се виждаха други друиди освен Динас и Лавейн, а и те нямаше да участват в церемонията; Мерлин дремеше в градината ни в Линдинис; Нимю си беше на Хълма; нямаше да бъде пожертван пленник, за да разкрие смъртта му бъдещата съдба на новопровъзгласения крал. По време на първата

акламация на Мордред бяхме убили един сакски затворник. Копието го прободe високо в корема, за да бъде смъртта му бавна и мъчителна, а Моргана наблюдаваше всеки болезнен гърч и кървавите следи, за да разчете бъдещето. Помня, че предзнаменованията на бяха добри, макар и да предвещаваха дълго управление на Мордред. Опитях се да си спомня името на онзи нещастен сакс, но можах само да си спомня ужасеното му лице и моята симпатия към него, после изведнъж името му се върна в паметта ми след всичките тези години. Уленка! Горкият треперещ Уленка. Тогава Моргана бе настояла да бъде жертван, а сега с това разпятие, увиснало под маската ѝ, присъстваше единствено като съпруга на Сенсъм и нямаше да участва в церемониите.

Мълчалив поздрав посрещна пристигането на Мордред. Християните ръкопляскаха, а ние езичниците само допряхме ръце една в друга в израз на уважение. Кралят бе целият в черно: черна риза, черни тесни панталони, черно наметало и черни ботуши, единият от които бе ужасно крив, за да влиза в него сакатия лъв крак. На гърдите му висеше златно разпятие. Стори ми се, че виждам самодоволна глупава усмивка на кръглото му грозно лице, но може и да е било нервна гримаса. Бе пуснал брада, но тя бе много рехава, за да скрие изпъкналите му скули. Косата му стърчеше както винаги. Той влезе сам в каменния кръг и застана на мястото си до кралския камък.

Сенсъм, величествен в дрехите си в златно и бяло, бързо заситни напред и застана до краля. Епископът вдигна ръце и без каквото и да било предисловие започна да се моли. Гласът му, силен както винаги, се понесе към тълпата зад лордовете, стигайки чак до неподвижните копиеносци по укрепленията.

– Боже Господи! – викна той. – Излей своята благодат над този Свой син Мордред, над този благословен крал, над тази светлина за Британия, над този монарх, който ще поведе Твоето кралство Думнония към една нова и благословена епоха.

Признавам, че сега доста свободно преразказвам молитвата, защото в интерес на истината тогава изобщо не се заслушах в словоизлиянията на Сенсъм към неговия Бог. Той бе много добър оратор, но речите му бяха все едни и същи – прекалено дълги, пълни с хвалебствия за християнството и подигравки по адрес на езичниците. Затова вместо да го слушам, аз наблюдавах тълпата, за да видя кой стоеше с разперени ръце и затворени очи. Повечето бяха стояха точно така. Артур, който винаги бе готов да покаже уважението си към всяка религия, само бе навел глава. Държеше сина си Гуидър за ръка, а от другата страна на момчето

Гуинивийър гледаше към небето с тайнствена усмивка на красивото си лице. Амхар и Лохолт, синовете на Артур от Айлийн, се молеха заедно с християните, докато Динас и Лавейн стояха с белите си роби, скръстили ръце, и не отделяха очи от Сийнуин, която не носеше нито злато, нито сребро, точно както в деня на своя годеж. Косата ѝ все още блестеше толкова светла и красива. За мен тя си оставаше най-красивото същество, ходило някога по земята. От другата ѝ страна бе застанал брат ѝ Кунеглас. Той улови погледа ми, точно когато Сенсъм се превъзнасяше за кой ли път, и кисело ми се усмихна. Мордред, разперил ръце за молитва, наблюдаваше всички ни с крива усмивка.

Когато свърши с молитвата, епископ Сенсъм хвана краля за лакътя и го поведе към Артур. Като покровител на краля Артур трябваше да представи на народа новия владетел. Той се усмихна на Мордред, сякаш да го окуражи, и го изведе извън каменния кръг. Двата обикаляха кръга и всички, които не бяха крале, падаха на колене. Аз, като най-добрият боец на краля, вървах зад тях с изваден меч. Вървахме срещу слънцето, само по време на акламация можеше да се върви в кръг срещу слънцето, за да се покаже, че кралят като потомък на Бели Маур може да оспорва естествения ред на всички живи същества. Епископ Сенсъм, разбира се, заяви, че обиколката срещу слънцето е доказателство за смъртта на езическите суеврия. Забелязах, че Кълхуч успя да се скрие, за да не коленичи пред Мордред.

След като обиколихме камъните два пъти, Артур и Мордред отидоха до кралския камък. Артур помогна на Мордред да се качи на камъка и го остави сам. Най-малката ми дъщеря Даян с вpletена в косата ѝ метличина изщъпурка напред и остави един хляб в несъразмерните крака на Мордред – хлябът символизираше задължението на краля да храни своя народ. Щом видяха детето, жените зашумяха, защото Даян (както и сестрите ѝ) бе наследила небрежната красота на майка си. Като остави хляба на земята, тя се огледа несигурно и понеже не получи никакъв знак, който да я ориентира какво да прави, погледна тържествено Мордред в лицето и изведнъж се разплака. Жените доволно въздъхнаха, когато разплаканото дете изтича при майка си и Сийнуин я прегърна и избърса сълзите ѝ. След това Гуидър, синът на Артур, поднесе на Мордред кожен бич – символ на задължението на краля да раздава правосъдие в земята си. Накрая пристъпих аз с новия кралски меч, изкован в Гуент; дръжката му беше с черна кожа, привързана със златна нишка. Поставих меча в дясната ръка на Мордред.

– Кралю господарю – погледнах го аз в очите – с това трябва да

изпълнявате височайшия дълг да закриляте своя народ.

Самодоволната усмивка бе изчезнала от лицето на Мордред и той ме гледаше със студено достойнство, което събуди у мен надеждата, че Артур е прав и че този тържествен ритуал наистина ще вдъхне на Мордред силата да бъде добър крал.

След това един по един всички поднесохме своите дарове. Аз му дадох хубав шлем със златна украса и дракон от червен емайл, вграден отпред над челото. Артур му поднесе ризница, направена от плочки, копие и кутия от слонова кост, пълна със златни монети. Кунеглас го дари със златни кюлчета от поуиските мини. Ланселот му даде масивен златен кръст и малко огледало от електрон в златна рамка. Енгас Мак Ейрем постави в краката му две дебели мечи кожи, а Сеграмор добави към купа подаръци златно сакско изображение на бича глава. Сенсъм подари на краля парче от кръста, на който, както високо заяви епископът, бил разпънат Христос. Потъмнялото парче дърво бе поставено в стъклено римско шише, запечатано със злато. Само Кълхуч нищо не му подари. А когато всички дарове бяха дадени, и лордовете се наредиха, за да коленичат пред краля и да му се закълнат във вярност, Кълхуч изобщо не се появи. Аз се заклек втори, след Артур. Отидох до кралския камък, от другата му страна блестяха натрупаните подаръци, коленичих, докоснах с устни върха на новия меч на Мордред и се заклек в живота си, че вярно ще му служа. Това бе тържествен момент, защото полагах кралската клетва, клетвата, която бе над всички други клетви.

Този път към ритуала на акламацията бе добавено и нещо ново. Артур го бе замислил като гаранция за продължаване на мира, така грижливо поддържан през изминалите години. Новата церемония бе нещо като препотвърждение на клетвата на Братството на Британия, защото Артур убеди британските крале, поне тези, които бяха дошли в Каер Кадарн, да разменят целувки с Мордред и да се закълнат никога да не враждуват помежду си. Мордред, Мюриг, Кунеглас, Биртиг, Енгас и Ланселот се прегърнаха, докоснаха върховете на мечовете си и положиха клетва да пазят мира помежду си. Артур сияеше, а Енгас Мак Ейрем, мошеникът му с мошеник, хитро ми намигна. Знаех, че каквито и клетви да положи, дойдеше ли време да се прибира реколтата, неговите копиеносци пак щяха да застоят оръжията си в очакване поуиските стопани да напълнят хамбарите си.

След като се заклекме във вярност към краля, дойде моят ред да завърша акламацията. Първо подадох на Мордред ръка и му помогнах да слезе от кралския камък. Отведох го в северния край на каменния кръг,

а аз взех кралския меч и го поставих върху кралския камък. Голото му острие блестеше. Меч върху камък – истинския кралски символ. След това трябваше да изпълня дълга си като най-добър боец на краля – обиколих кръга, отправяйки предизвикателства към всички присъстващи. Плюех срещу тях и приканвах на бой всеки, който дръзне да отрече правото на Мордред, син на Мордред, син на Утър, да бъде крал на тази страна. Намигнах на дъщерите си, когато минах покрай тях и се постарах да улуча с хракката си лъскавите дрехи на Сенсъм, но внимавах да не повтора този номер с бродираната рокля на Гуинивийр.

– Обявявам Мордред, син на Мордред, син на Утър, за крал! – провиквах се аз от време на време, – и ако някой не приема това, нека да излезе и да се бие с мен.

Вървах бавно с изваден меч и високо повтарях:

– Обявявам Мордред, син на Мордред, син на Утър, за крал! Ако някой не приема това, нека да излезе и да се бие с мен.

Почти бях завършил обиколката, когато чух нечий меч да излиза от ножницата.

– Аз не приемам това! – викна някой и тълпата ахна ужасена. Сийнуин пребледня, а дъщерите ми, които и без това не бяха свикнали да ме гледат целия в желязо, стомана, кожи и вълча опашка, скриха лица в полите на майка си.

Бавно се обърнах и видях Кълхуч сред каменния кръг, застанал срещу мен с големия боен меч в ръка.

– Недей, моля те – промълвих аз.

Кълхуч отиде с мрачно лице до кралския камък и хвана златната дръжка на кралския меч.

– Аз не приемам Мордред, син на Мордред, син на Утър, да бъде крал на Думнония – каза той официално и хвърли кралския меч на тревата.

– Убий го – викна Мордред от мястото си. – Изпълни дълга си, лорд Дерфел!

– Аз смятам, че той е неспособен да управлява – викна Кълхуч към насъбралото се множество. Духна вятър, развя кралските знамена и разроши златните коси на Сийнуин.

– Заповядвам ти да го убиеш! – кресна Мордред.

Влязох в кръга и заставах пред Кълхуч. Длъжен бях да се бия с него. Знаех, че ако загина в този двубой, щяха да изберат друг за най-добър боец на краля и това щеше да продължи докато Кълхуч, изтощен и окървавен, бъде проснат на земята и оставен там докато и последната

му капка кръв поие в пръстта на Каер Кадарн. А можеше да стане и друго, дори бе по-вероятно – да се разрази цяло сражение между хората, подкрепящи Кълхуч и привържениците на Мордред. Смъкнах шлема от главата си, отметнах косата от очите си и закачих шлема върху ножницата на меча. Все още държех Хюелбеин в ръка. Приблжих се и прегърнах Кълхуч.

– Не прави това – пошепнах в ухото му. – Аз не мога да те убия, приятелю, значи ще трябва ти да убиеш мен.

– Оня е една гадна крастава жаба, червей, а не крал – измърмори той.

– Моля те – казах аз. – Не мога да те убия. Знаеш това.

Той ме притисна силно в обятията си.

– Помири се с Артур, приятелю – прошепна ми той, отстъпи от мен и скри меча си в ножницата. Вдигна меча на Мордред от тревата и мрачно погледна към краля. Бавно постави оръжието отново върху кралския камък.

– Отказвам се от двубоя – викна той високо, за да го чуят всички, после отиде при Кунеглас и коленичи в краката му. – Ще приемете ли клетвата ми, кралю господарю?

Щях да се почувствам доста неловко на мястото на Кунеглас в този момент, защото ако кралят на Поуис приемеше клетва за вяност от Кълхуч, това би означавало още в първия ден от управлението на новия крал на Думнония, Поуис да демонстрира враждебно отношение към Мордред, предоставяйки покровителство на един негов враг. Но Кунеглас изобщо не се поколеба. Протегна за целувка дръжката на своя меч към Кълхуч.

– С удоволствие, лорд Кълхуч – отговори той, – с удоволствие.

Кълхуч целуна меча на Кунеглас, изправи се и тръгна към западната порта. Неговите копиеносци го последваха и Мордред най-накрая стана безспорен владетел на своето кралство. Всички мълчаха. После Сенсъм поздрави Мордред по случай провъзгласяването му за крал, християните го последваха и всички приветстваха новия си владетел. Хората се събраха около краля, изказваха своите поздравления. Артур остана сам. Погледна към мен и ми се усмихна, но аз се извърнах. Прибрах Хюелбеин в ножницата и клекнах край изплашените си момиченца. Казах им, че няма защо да се тревожат. Дадох шлема си на Моруена и ѝ показах как се отварят и затварят лицевите предпазители, закачени на пантички.

– Да не ги счупиш! – предупредих я аз.

– Горкият вълк – промълви Сийнуин и погали вълчата опашка.

– Знаеш ли колко агнета е избил?

– Ти затова ли го уби?

– Разбира се.

– Лорд Дерфел! – внезапно прозвуча гласът на Мордред зад мен. Изправих се и се обърнах. Кралят бе отстранил хората от себе си и куцукаше към мен, прекосявайки кралския кръг.

Тръгнах да го пресрещна, приближих и наведох глава.

– Да, кралю господарю.

Християните се събраха зад Мордред. Сега те бяха господари на положението и победата им бе изписана върху лицата.

– Ти се закле да ми се подчиняваш, лорд Дерфел.

– Заклех се, кралю господарю.

– Но Кълхуч е още жив – каза той с израз на недоумение. – Жив е, нали?

– Жив е, кралю господарю – кимнах аз.

Мордред се усмихна.

– Всяко клетвопрестъпничество трябва да се наказва, лорд Дерфел.

Нали така ме учеше ти?

– Да, кралю господарю.

– А ти се закле в живота си, нали лорд Дерфел?

– Да, кралю господарю.

Той се почеса по рядката си брада.

– Дъщерите ти обаче са хубави, Дерфел, и ще ми бъде неприятно да ви прогоня от Думнония. Прощавам ти, че не уби Кълхуч.

– Благодаря, кралю господарю – казах аз, като едва се съдържах да не го ударя.

– Все пак трябва да те накажа затова, че не спази клетвата си – възбудено изрече той.

– Да, кралю господарю.

За миг настана тишина, после Мордред ме удари през лицето с кожения бич на правосъдието. И се засмя. Изражението ми толкова му хареса, че ме удари още веднъж с бича.

– Ето ти наказанието, лорд Дерфел – каза той и се обърна. Християните зад него се смееха и ръкопляскаха.

Щеше да има угощение; състезания по борба и бой с меч; фокусници; щеше да танцува опитомена мечка; менестрели щяха да се надпяват. Но ние си тръгнахме. Цялото семейство се отправи към Линдинис. Вървахме край потока с надвесените над водата върби и цъфналите блатии.

Отивахме си вкъщи.

Кунеглас ни последва след час. Имаше намерение да остане в Линдинис една седмица и чак тогава да се върне в Поуис.

– Елате с мен в Поуис – покани ни той.

– Дадох клетва на Мордред, кралю господарю.

– Дерфел, Дерфел! – прегърна ме той през рамо. – Скъпи ми, Дерфел, и ти не си по-добър от Артур! Да не мислиш, че Мордред го е грижа дали ще останеш верен на клетвата си или не?

– Надявам се, че не иска да ме превърне в свой враг.

– Кой го знае какво иска? Момичета, сигурно, и бързи коне, бягащи сърни и силна медовина. Върни се в Поуис, Дерфел! И Кълхуч ще бъде там.

– Ще ми бъде мъчно за него, господарю – казах аз. Надявах се да заваря Кълхуч в Линдинис като се върнем от Каер Кадарн, но той очевидно не бе посмял да губи време и веднага бе препуснал на север, за да избяга от копиеносците, които щяха да бъдат изпратени да го заловят преди да напусне границите на Думнония.

Кунеглас престана да ме убеждава да се върна в Поуис и смени темата.

– Какво правеше тук оня мошеник Енгас? – свъси вежди той недоволно. – Че и клетва дава да не нарушава мира!

– Той знае, че ако загуби приятелството на Артур, вашите копиеносци, кралю господарю, ще нахлуят в земите му.

– Точно така – кимна мрачно Кунеглас. – Кълхуч може да свърши тази работа. Артур дали ще има някаква власт сега?

– Това зависи от Мордред.

– Да предположим, че Мордред не е пълен глупак. Не мога да си представя Думнония без Артур – Кунеглас се обърна, тъй като стражите на портата високо съобщиха за нови посетители. Очаквах да видя дракони на щитовете, защото предполагах, че са хората, изпратени от Мордред да търсят Кълхуч. Но беше Артур с Енгас Мак Ейрем, придружени от двадесетина копиеносци. Артур спря колебливо при портата.

– Не знам дали съм добре дошъл – погледна ме той.

– Влезте, господарю – поканих го аз учтиво, но не и сърдечно.

Дъщерите ми го бяха видели през някой прозорец, защото миг по-късно с радостни писъци се хвърлиха върху него. Кунеглас също се изправи да го поздрави, подминавайки с явно пренебрежение Енгас Мак Ейрем. Кралят на Демечия застана до мен и аз се поклоних, но той ме

изправи и ме прегърна. Пухкавата кожена яка около врата му вонеше на пот и гранясала мазнина. Той се захили.

– Артур ми каза, че от десет години не си се бил в свестна война.

– Май наистина станаха десет, кралю господарю.

– Ще загубиш форма, Дерфел. При първото истинско сражение някой младок ще ти разпори корема и ще нахрани кучетата си с твоите черва. Как си ти?

– Старея, но съм добре. А вие?

– Жив съм още – отвърна той и погледна към Кунеглас. – Кралят на Поуис май не иска да ме поздрави или така ми се струва?

– На него му се струва, кралю господарю, че вашите копиеносци по границата с Поуис си намират работа там, където не им е работа.

Енгас се засмя.

– Войниците не трябва да се отпускат, Дерфел, нали знаеш. От войниците без работа само неприятности. А пък моите станаха прекалено много напоследък. Ирландия става християнска страна! – плюй той. – Някакъв британски навлек на име Падраиг превръщал ирландците в мекушаши лигльовци. Вие така и не посмяхте да тръгнете срещу нас с копия, та сега изпратихте това тюленово лайно да ни разлага. Затова всеки, който е запазил ирландския си дух, бяга към ирландските кралства в Британия, за да се спаси от християните на Падраиг. Проповядвал с детелина в ръка! Представяш ли си? Завладява Ирландия с детелина в ръка! Нищо чудно, че всички свестни воители идват при мен. А аз какво да правя с тях?

– Изпратете ги да убият Падраиг – предложих му аз.

– Той вече е мъртъв, Дерфел, но последователите му са живи и прекалено усърдни.

Неусетно Енгас ме бе завел в един от ъглите на двора и сега се взря в очите ми.

– Чух, че си се опитал да защитиш дъщеря ми.

– Опитах се, кралю господарю – отвърнах аз. Забелязах, че и Сийнуин бе излязла на двора и сега прегръщаше Артур. Двамата се държаха за ръце и разговаряха, а Сийнуин ми хвърляше укорителни погледи. Обърнах се отново към Енгас. – Извадих мечата си в нейна защита.

– Браво, Дерфел – каза той нехайно, – добре си направил, но това няма значение. Аз имам няколко дъщери. Дори не съм сигурен, че помня коя точно беше Изолда. Една такава малка и кльощава, нали?

– Красиво момиче, кралю господарю.

Той се засмя.

– Когато си стар, всичко що е младо и с цици ти се струва красиво. Ама имам една истинска красавица въщи. Арганте се казва. Ще успее да разбие няколко сърца преди да залезе. Твоят нов крал ще трябва да си намери булка, нали?

– Предполагам.

– Арганте е тъкмо за него – заяви Енгас. Той не правеше услуга на Мордред като му предлагаше красивата си дъщеря за кралица, а по-скоро се опитваше да си осигури и занаяпред покровителството на Думнония, защото досега Демедия разчиташе на Артур, когато отношенията с Поуис ставаха напрегнати. – Може някой ден да дойда тук с Арганте – каза Енгас. После изостави разговора за този евентуален брак и силно ме тупна в гърдите с юмрук, нашарен от белези. – Слушай, приятелю – каза той твърдо, – не си струва да се караш с Артур заради Изолда.

– Той затова ли ви доведе тук, кралю господарю? – попитах аз подозрително.

– Разбира се, ама че си глупав! – весело каза Енгас. – И защото не мога да понасям всички тия християни, дето се бяха събрали на върха в Каер Кадарн. Помири се с Артур, Дерфел. Британия не е толкова голяма, та свестните мъже да се плюят един друг. Чух, че Мерлин живее тук.

– Да, ей там – посочих към арката, която водеше в градината с розите на Сийнуин, – ще намерите Мерлин или по-точно каквото е останало от него.

– Ще ида да го съживя малко. Може би той ще ми каже какво толкова особено има в детелиновия лист. Освен това имам нужда от магия да ми помогне да си направя нови дъщери – засмя се той и тръгна към градината. – Остарявам, Дерфел, остарявам!

Артур остави моите три дъщерички на грижите на Сийнуин и вуйчо им Кунеглас и се насочи към мен. Поколебах се, после му посочих външната порта и тръгнах натам. Излязох във на поляните и го дочаках загледан в окичените със знамена укрепления на Каер Кадарн, които се виждаха между дърветата.

Той спря зад мен.

– За първи път срещнахме Тристан, когато провъзгласихме бебето Мордред за крал – тихо каза Артур. – Помниш ли?

– Да, господарю – отвърнах без да се обръщам.

– Вече не съм ти господар, Дерфел. Изпълнихме клетвата си към Утър, край. Не съм твой господар, но бих искал да ти бъда приятел – замълча нерешително, после добави: – А за онова, което се случи, съжалявам.

Все още стоях с гръб към него. Не от гордост, а защото очите ми бяха пълни със сълзи.

– И аз съжалявам.

– Ще ми простиш ли? – попита той смирено. – Ще бъдем ли приятели?

Гледах към Каер Кадарн и си мислех за всички неща, които аз бях сторил и за които трябваше да моля за прошка. Помислих си за убитите в тресавищата. Тогава бях млад войник, но младостта не е оправдание за участието ми в клането. Не беше моя работа, реших аз, да прощавам на Артур, за нещо, сторено от него. Той сам трябваше да направи това.

– Ще бъдем приятели – казах аз – до смърт.

Обърнах се. И се прегърнахме. Бяхме изпълнили клетвата си към Утър. И Мордред беше крал.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА МИСТЕРИИТЕ НА ИЗИДА

– Беше ли красива Изолда? – попита ме Игрейн.

Замислих се за миг.

– Беше млада, а както казваше баща й...

– Прочетох какво е казал баща й – прекъсна ме бързо Игрейн. Кога-то идва в Динюрк, Игрейн винаги сяда и изчита изписаните пергаменти и чак тогава заема мястото си в рамката на прозореца и разговаря с мен. Днес на прозореца виси кожена завеса – опитвам се да предпазя стаята от студа навън. Затова вътре е доста тъмно, въпреки че на масата ми горят светилник. На всичко отгоре стаята е пълна с дим, защото вятърът духа от север и пушекът от огъня не може да излиза през дупката в покрива.

– Беше много отдавна – уморено въздъхнах, – пък и аз я видях само за кратко – един ден и две нощи. Струва ми се, че беше красива, така я помня. Но предполагам, че човек винаги е склонен да си представя красиви мъртвите, ако са млади.

– Всички песни казват, че е била красива – замислено промълви Игрейн.

– Аз лично платих на менестрелите да измислят тези песни – обясних на младата кралица. Точно както бях платил на няколко души да занесат пепелта на Тристан в Кърнау. Бях решил, че в смъртта си Тристан трябва да се върне в своята земя. Смесих костите и пепелта му с останките на Изолда (без съмнение бях добавил и доста обикновена дървесна пепел) и ги запечатах в един съд, намерен в тяхното убежище, където бяха споделяли своите невъзможни любовни мечти. Тогава бях богат човек, велик лорд, господар на роби, слуги и копиеносци. Бях достатъчно богат да платя за десетки песни, посветени на Тристан и Изолда, и те и до днес се пеят в залите за угощение. Освен това накарах менестрелите да изтъкнат вината на Артур за смъртта на влюбените.

– Но защо Артур постъпи така? – попита Игрейн. Потърках лице с единствената си ръка.

– Артур боготвореше реда – обясних. – Мисля, че той всъщност никога не е вярвал в Боговете. О, вярваше, че съществуват, не беше глупак, но смяташе, че вече не се интересуват от нас. Помня веднъж се засмя и ни попита дали не сме прекалено високомерни като си мислим, че

Боговете си нямат друга работа и ще седнат да се тревожат за нас. Нима ние загубваме съня си от тревоги за мишките в сламения покрив? – попита ме той. Тогава защо смятаме, че Боговете ще се занимават с нас? Всичко, което му оставаше, като изключим Боговете, беше редът, а единственото нещо, което поддържаше реда бе законът, а единственото нещо, което заставяше силните да спазват закона бяха клетвите. Много просто наистина – свих аз рамене. – Беше прав, разбира се, почти.

– Трябваше да ги остави да живеят – тръсна глава Игрейн.

– Той се подчини на закона – казах мрачно. Често съм съжалявал, че накарах менестрелите да винят Артур за смъртта им, но той ми прости.

– Изолда наистина ли бе изгорена жива? – потръпна Игрейн. – И Артур остана безучастен?

– Той можеше да бъде много коравосърдечен, така и трябваше, защото ние другите се размеквахме понякога. Бог ми е свидетел.

– Трябваше да ги пощади – упорстваше Игрейн.

– И нямаше да има нито песни, нито легенди. Щяха да остарееят, да затлъстеят, да се разправят за дреболии и накрая да умрат. Или пък Тристан щеше да се върне в Кърнау, след като баща му умре, и да си търси нови съпруги. Кой знае?

– Колко години живя Марк след това? – попита Игрейн.

– Само една. Умря от странгурия (бавно и болезнено уриниране – бел. прев.)

– От какво?

Аз се усмихнах.

– Отвратителна болест, лейди. Жените, мисля, не страдат от нея. След смъртта му крал на Кърнау стана някакъв племенник на Марк, дори не помня името му.

Игрейн се намръщи.

– Ама помниш как Изолда е излязла от морето, нали – гледаше ме тя с укор, – защото роклята ѝ била мокра.

Усмихнах се.

– Сякаш бе вчера, лейди.

– Галилейско море – каза радостно Игрейн, защото в този миг свети Тъдуол влезе внезапно в стаята. Тъдуол е вече на десет-единадесет години, слаб с черна коса, а лицето му ми напомня Сердик. Лице на плъх. Той използва не само килията на Сенсъм, но и властта му. Какви щастливци сме ние – толкова малка обител, а имаме двама светци.

– Светецът иска да разчетеш тези пергаменти – заяви Тъдуол и

остави куп ръкописи на масата. Изобщо не обърна внимание на Игрейн. Изглежда светците могат да си позволят да бъдат груби с кралици.

– Какви са те? – попитах го аз.

– Един търговец иска да ни ги продаде. Твърди, че са псалми, но очите на светеца недвижат и не може да ги прочете.

– Разбира се – съгласих се аз. Истината, всъщност беше, че Сенсъм не можеше да чете, а Тъдуол е прекалено мързелив, за да се научи, макар че всички се опитахме да му налеем малко знания в главата (сега всички се преструваме, че може да чете). Внимателно развих един пергамент – стар, изсъхнал и много крехък. Беше на латински – език, който не разбирах, но разчетох думата „Christus“.

– Не са псалми, но текстът е християнски – казах. – Предполагам, че са части от евангелията.

– Търговецът иска четири жълтици.

– Две – отсякох аз, макар че всъщност не ме интересуваше дали щяхме ги купим или не. Пуснах пергамента и той се нави. – Този човек каза ли откъде ги има?

Тъдуол сви рамене.

– От саксите.

– Трябва да ги запазим – казах аз почтително, връщайки ръкописите. – Мястото им е в съкровищницата – (Където, помислих си, бе Хюелбейн и останалите малки съкровища, които бях донесъл от предишния си живот. Бях оставил там всичко с изключение на малката златна брошка на Сийнуин, която криех от стария светец.) Смирено поблагодарих на младия светец за което се бе посъветвал с мен и сведох глава, за да го изпратя.

– Пъпчива малка крастава жаба – процеди Игрейн и плю в огъня, когато Тъдуол си отиде. – Ти християнин ли си, Дерфел?

– Разбира се, че съм християнин, лейди! Що за въпрос? – възмутих се аз.

Тя ме погледна насмешливо.

– Питам, защото ми се струва, че откакто започна да пишеш този разказ позагуби християнския си дух.

Това, мисля си, е доста умно заключение, и си е чиста истина. Но не смея да си призная открито, защото Сенсъм само търси повод и с удоволствие ще ме обвини в ерес, за да може жив да ме изгори. За тази клادا няма да скъпи материал, макар иначе да брои всяко дърво, което ни отпуска, за да отопляваме килиите си. Усмяхнах се.

– Карате ме да си спомням стари работи, лейди, това е всичко.

Не беше всичко. Спомените за отминалите времена, възвръщаха у мен стари навици и мисли. Докоснах главата на един железен пирон, забит в дървената ми маса, за да се предпазя от злото, вселило се в омразата на Сенсъм.

– Отдавна се отказах от езическата вяра – казах аз.

– Жалко, че не съм езичница – замислено ме погледна Игрейн и се загърна в наметалото си от боброви кожи. Очите ѝ все още блестят, лицето ѝ е толкова жизнено – сигурен съм, че е бременна. – Да не ме издадеш на светците? – бързо добави тя. – А Мордред беше ли християнин?

– Не. Но знаеше, че може да разчита само на християните в Думнония, затова гледаше те да са доволни. Позволи на Сенсъм да построи голямата църква, която толкова много искаше.

– Къде?

– В Каер Кадарн – усмихнах се аз при този спомен. – Така и не я завършиха, но трябваше да стане величествена голяма църква с формата на кръст. Сенсъм твърдеше, че в тази църква ще бъде посрещнат Христос при второто му пришествие на земята през 500 г. Събори почти всички зали за угощение и използва гредите, за да издигне стената, а от каменния кръг направи основата на църквата. Кралския камък, разбира се, остави. Взе половината от земите, които принадлежах на двореца в Линдинис и използва събраното от тях богатство, за да плати на монасите в Каер Кадарн.

– Взел е от твоята земя?

Поклатих глава.

– Тази земя никога не е била моя, беше на Мордред. А Мордред, разбира се, искаше да ни изгони от Линдинис.

– За да може да се разполага сам в двореца ли?

– За да може Сенсъм да се разполага в двореца. Мордред се премести в Зимния дворец на Утър. Там му харесваше повече.

– А вие къде отидохте?

– Намерихме си дом – отвърнах аз. Старата къща на Ърмид южно от блатото Исса. Блатото не беше наречено, разбира се, на моя Исса, а носеше името на един стар старейшина. Ърмид беше старейшината, който живееше на южния бряг на блатото. Когато той умря, аз купих земите му и след като Сенсъм и Моргана сложиха ръка на Линдинис, аз заживях в неговата стара къща. Момичетата тъгуваха по светлите коридори на Линдинис и по просторните кънтящи стаи, но на мен къщата, която наричахме Ърмидс Хол, ми харесваше. Беше стара, със сламен покрив, скрита под сенките на околните дървета и пълна с паяци. Най-

голямата ми дъщеря Моруена пищеше неистово от паяците и заради нея станах лорд Дерфел Кадарн, убиецът на паяци.

– Щеше ли да убиеш Кълхуч? – пита ме Игрейн.

– Не, разбира се.

– Мразя тоя Мордред – каза тя.

– И не само вие, лейди.

Тя се загледа в огъня.

– Наистина ли трябваше да стане крал?

– Доколкото зависеше от Артур, да. Ако решавах аз? Не. Аз щях да го убия с Хюелбейн, независимо, че това щеше да ме направи клетвопрестъпник. Той бе нещастно момче.

– Всичко изглежда толкова тъжно – каза Игрейн.

– В онези години имаше и много щастие – поправих я аз, – че даже и след това се случваше понякога да бъдем щастливи. В Линдинис живяхме доста щастливо.

Още си спомням как виковете на дъщерите ми отекваха из двореца, топуркането на крачетата им по коридорите, вълненията им при някоя нова игра или странно откритие. Сийнуин бе винаги щастлива – имаше дарба за това – и хората около нея долавяха това щастие и го препредаваха. Думнония също, мисля, бе щастлива. Тя благоденстваше и всеки, който работеше здраво, бе натрупал състояние. Християните недоволстваха, но въпреки това ония години бяха славно време, мирно време, времето на Артур.

Игрейн разрови изписаните пергаменти, търсеше нещо определено.

– Що се отнася до Кръглата маса... – започна Игрейн.

– Моля ви – вдигнах ръка, за да предотвратя протестите й, защото знаех какво щеше да последва.

– Дерфел! – каза тя строго. – Всеки знае, че това е било нещо сериозно! Важно нещо! Всички най-добри воители на Британия са се заклели на Артур и всички са били приятели. Всеки знае това!

– Беше каменна маса и то пукната, а в края на деня се пропука още повече и наистина бе оплескана с повръщано. Всички се напиха.

Тя въздъхна.

– Надявах се, че просто си забравил истината – каза тя, отказвайки се прекалено бързо от темата, което ме кара да си мисля, че Дафид – писарят, дето превежда думите ми на британски – ще напише по този въпрос нещо друго съобразно представите на Игрейн. Не много отдавна дори чух една история, в която се твърдеше, че всички рицари от Братството на Британия седнали със сериозни лица около огромна дървена

кръгла маса. Но такава маса изобщо не е имало, а и не можеше да има, освен ако бяхме изсекли половината гори в Думнония, за да я направим.

– Братството на Британия – подех аз търпеливо – беше една не особено сполучлива идея на Артур. Не можеше и да бъде друго яче! Кралските клетви на хората стояха над клетвата им пред Кръглата маса. Освен това, като изключим Артур и Галахад, никой друг всъщност не вярваше в тази идея. Повярвай ми, накрая дори Артур се чувстваше неудобно, когато някой отвореше дума за това.

– Сигурно си прав – каза тя, убедена, че не съм. – А сега искам да знам какво стана с Мерлин.

– Ще ви кажа. Обещавам.

– Сега! – настоя тя. – Сега ми кажи. Нима угасна просто така?

– Не – отвърнах аз. – Неговият час наистина удари. Нимю беше права. В Линдинис той просто чакаше. Винаги е обичал да се преструва, помните нали? В онези години се преструваше на остарял, умиращ човек, но силата си беше вътре в него, там, където никой от нас не можеше да надникне. Но той беше стар и трябваше да пази силата си. Чакаше времето, когато Свещения съд щеше да бъде използван. Знаеше, че тогава ще има нужда от своята сила, но междувременно бе оставил Нимю да поддържа огъня вместо него.

– И какво стана? – пита развълнувано Игрейн.

Придърпах ръкава на расото си върху осакатената си ръка.

– Ако Бог ме дари с живот, милейди, ще ви кажа – отвърщам аз и наистина нищо повече няма да чуе от мен. Плаче ми се като си спомням последния взрив на силата на Мерлин в Британия, но тия събития стават много по-късно в тази история, много след като се изпълни предсказанието на Нимю за кралете, дошли в Каер Кадарн.

– Ако не ми кажеш – тупна с крак Игрейн, – и аз няма да ти кажа моята новина.

– Вие сте бременна – усмихнах се – и аз съм толкова щастлив за вас.

– Дерфел, звяр такъв – възмути се тя. – Исках да те изненадам!

– Молихте се за това, лейди, аз също се молих за вас, как можеше Бог да не отговори на молитвите ни?

Тя свъси вежди.

– Бог изпрати шарка на Нуил, ето какво направи Бог. Цялата стана в пъпки и рани и непрекъснато хленчеше, затова кралят я изгони.

– Много се радвам.

Тя докосна корема си.

– Само се надявам да е жив и здрав да наследи трона, Дерфел.

– Той ли? – уточних аз.

– Той! – твърдо заяви тя.

– Ами ще се моля и за това – набожно казах аз, макар да не знам дали ще се моля на Бога на Сенсъм или на по-дивите Богове на Британия. Толкова молитви съм казал през живота си, толкова много молитви, и докде ме доведоха? До това влажно убежище сред планините, а старите ни врагове пеят в нашите древни замъци. Но и за този край ще говоря много по-късно. Историята на Артур съвсем не е свършила. Дори в известен смисъл едва сега започва, защото след като Артур се отказа от славата и предаде властта на Мордред, дойде време, което щеше да изпробва здравината на основите, положени от Артур, моя лорд на клетвите, моя суров господар, но и мой приятел до смърт.

Първоначално нищо не се случи. Бяхме задържали дъх в очакване на най-лошото, но нищо не се случи.

Прибрахме сеното, окосихме лена и наkisнахме стeблата във вода, та седмици наред селата ни воняха. Ожънахме ръжта, ечемика и пшеницата, после слушахме песните на робите, докато вършееха на хармана или безкрайния тропот на воденичните камъни. Сламата използвахме да поправим покривите и за известно време златните кръпки бестяха под лятното слънце. Обрахме плодовете в овощните градини, насякохме дърва за зимата и нарязяхме върбови клонки за майсторите на кошници. Ядохме къпини и ядки, опушихме пчелните кошери и натъпкахме меда в торби. Торбите закачихме пред огнищата в кухните, където оставяхме храна за мъртвите в навечерието на Самейн.

Саките си стояха в Лоегир, нашите съдилища раздаваха правосъдие, омъжваха се девойки, раждаха се и умираха деца. Есента дойде с мъгли. Времето си вървеше, появи се и студът. Заклахме животните и вонята от локвите за наkisване на лен бе заменена от отвратителната смрад на ямите за шавене на кожи. Току-що изтъкания лен бе натикан в бъчви, пълни с дървесна пепел, дъждовна вода и урината, която бяхме събирали през цялата година. Зимните данъци бяха събрани. А в деня на зимното слънцестоене ние, митраистите, убихме бик за ежегодния празник, с който почитахме слънцето. В същия ден християните почетоха раждането на своя Бог. На Имболк – голямото зимно угощение – нахранихме двеста души в нашата зала като не забравихме да оставим на масата три ножа за невидимите Богове. Направихме и жертвоприношения за реколтата през новата година. Новородените агнета бяха първия знак

за събуждането на новата година, после дойде време за оран и сеитба, поникнаха млади клонки по старите голи дървета. Това бе първата нова година откакто Мордред стана крал.

Неговото управление донесе някои промени. Мордред поиска да му бъде даден Зимния дворец на Угър и това не изненада никого. Но аз се изненадах, когато Сенсъм поиска двореца в Линдинис за себе си. Той излезе с това искане пред Съвета, като обясни, че имал нужда от просторния дворец за своето училище и за общността на светите жени на Моргана и освен това искал да бъде близо до църквата, която строеше на върха на Каер Кадарн. Мордред само махна с ръка в знак на съгласие и така ние със Сийнуин бяхме изхвърлени оттам. Но Ърмидс хол беше празен и ние се преместихме в потъналото в мъгли селище край блатото. Артур се изказа против допускането на Сенсъм в Линдинис, както и против искането на епископа кралската хазна да заплати за ремонта на двореца, който според Сенсъм бил необходим поради поразните, направени от живелите там множество недисциплинирани деца. Мордред обаче отхвърли протестите на Артур. Това бяха единствените самостоятелни решения на Мордред, защото обикновено оставяше Артур да се оправя с работите в кралството. Артур, макар и да не беше вече покровител на Мордред, беше висш съветник и кралят рядко присъстваше на заседанията на съвета (предпочиташе да ходи на лов). Не винаги ходеше на лов за сърни и вълци и на нас с Артур ни стана навик да носим злато като компенсация за отнетата девственост на нечия дъщеря или за срама на нечия съпруга. Това задължение бе много неприятно, но малко бяха щастливите кралства без подобни инциденти.

Онова лято най-малката ни дъщеря, Даян, се разболя. Някаква треска, която не искаше да си отиде или по-скоро идваше и си отиваше, но бе толкова безпощадна, че детето на три пъти щеше да умре. И трите пъти я спасяваха отварите на Мерлин, макар че, каквото и да правеше, старецът не успя напълно да прогони болестта. От трите ни дъщери Даян бе най-буйната. Най-голямата, Моруена, бе чувствително дете, което обичаше да се грижи като майка за по-малките си сестри и обичаше всички домакински работи, все се въртеше из кухнята или наблюдаваше с интерес обработката на лена. Серен, звездата, бе нашата красавица. Това дете бе наследило цялото изящество на майка си, но бе добавила към това мечтателност и собствен чар. Можеше с часове да седи при манестрелите, да учи песните им и да свири на арфа. Но Даян, както винаги казваше Сийнуин, бе моята дъщеря. Даян не се страхуваше от нищо. Можеше да стреля с лък и стрели, обожаваше ездата и на шест години

караше из блатото лодка от сплетени върбови клонки като истински рибар. Когато я хвана треската, още не бе навършила шест и ако не се беше разболяла, сигурно щяхме всички да заминем за Поуис, защото близо месец след първата годишнина от акламацията на Мордред кралят внезапно поиска двамата с Артур да отпътуваме за кралството на Кунеглас.

Мордред рядко идваше на заседанията на кралския съвет, но тогава се появи и ни изненада с тази своя заповед. Странна беше и причината за пътуването, но кралят бе твърдо решил да ни изпрати в Поуис. Имаше, разбира се, скрита причина, но тогава нито Артур, нито аз, нито който и да било друг от съвета проумя това с изключение на Сенсъм, защото идеята, както се оказа по-късно, била негова. Доста време ни отне докато разберем какво бе намислил господарят на мишките. Няхаме никакви основания да се отнасяме с подозрение към предложението на краля, защото то все пак изглеждаше достатъчно разумно. Само дето ние с Артур не разбрахме защо трябваше да ни пращат в Поуис и двамата.

Задачата бе свързана с една стара, стара история. Майката на Мордред, Норуена, бе убита от краля на Силурия Гундлеус и въпреки че Гундлеус си бе получил заслуженото, човекът, който бе предал Норуена все още бе жив. Той се казваше Лайгесак. Беше командир на кралската охрана, когато Мордред беше бебе. Но Лайгесак се продаде на Гундлеус и отвори портите на Хълма, за да може силурският крал да изпълни жестокия си план. Мордред бе спасен от Моргана, но майка му умря заради предателството на Лайгесак, който оцеля по време на войната последвала убийството, оцеля и по време на битката в долината Лъг.

Мордред бе чул тази история, разбира се, и беше съвсем естествено да прояви интерес към съдбата на Лайгесак. Но епископ Сенсъм превърна този естествен интерес в идея-фикс. По някакъв начин той бе разбрал, че Лайгесак е намерил убежище сред група християнски отшелници, обитаващи една отдалечена планинска област в северна Силурия, която сега бе под властта на Кунеглас.

– Боли ме, че трябва да предам християнин – заяви лицемерно господарят на мишките, – но още по-болно ми е, че един християнин е могъл да извърши такова отвратително предателство. Лайгесак е още жив, кралю господарю – обърна се той към Мордред, – и трябва да бъде изправен пред вашето правосъдие.

Артур предложи да помолим Кунеглас да арестува беглеца и да го изпрати в Думонония. Но Сенсъм поклати глава при това предложение

и каза, че би било много неучтиво да молим друг крал да участва в отмъщение за предателство, засегнало толкова дълбоко честта на Мордред.

– Това е думнонска работа, кралю господарю – подчерта Сенсъм, – и трябва да бъде свършена от думнонци.

Мордред кимна в знак на съгласие и тогава настоя двамата с Артур да отидем и да заловим предателя. Артур, изненадан както винаги, когато Мордред налагаше решенията си на съвета, се възпротиви. Искаше да знае защо трябваше да бъдат изпращани двама лордове да свършат нещо, което спокойно можеше да бъде поверено на десетина копиеносци. Този въпрос накара Мордред кисело да се усмихне.

– Да не мислиш, лорд Артур, че Думнония ще падне, ако двамата с Дерфел ви няма?

– Не, кралю господарю, но Лайгесак сигурно вече е много стар и за залавянето му едва ли ще са необходими два бойни отряда.

Кралят удари с юмрук по масата.

– Ти остави Лайгесак да избяга след убийството на майка ми, лорд Артур. В долината Лъг също остави Лайгесак да избяга. Дължиш ми живота на Лайгесак, лорд Артур.

Артур застина при това обвинение, но после кимна с глава, за да признае своето задължение.

– Но Дерфел не носи никаква отговорност – отбеляза той.

Мордред ми хвърли бърз поглед. Все още ме мразеше заради суровите наказания, които му бях отреждал като настойник, но се надявах, че жаждата му за мъст се е пооталожила след като ме бе ударил с бича и ме бе изгонил от Линдинис.

– Лорд Дерфел – каза той, и както винаги титлата звучеше като подиравка в устата му, – познава предателя. Кой друг би го разпознал? Настоявам и двамата да отидете. Що се отнася до двата бойни отряда – спомни си той забележката на Артур, – няма нужда да взимате всичките си воини, няколко души ще са достатъчни. – Изглежда се смути от смелостта си да дава съвети на Артур по военни въпроси, защото гласът му трепна и той бързо отмести поглед към другите членове на съвета преди да си възвърне самоувереността (доколкото изобщо я имаше). – Искам Лайгесак тук преди Самейн – заяви той – и го искам жив.

Когато кралят иска, хората се подчиняват, така че двамата с Артур възседнахме конете и тръгнахме на север. Всеки от нас поведе по тридесет воини. Не вярвахме, че ще имаме нужда от толкова много войници, но това бе добра възможност да раздвижим хората си, някои от които

бяха забравили що е дълъг поход. Аз оставих другите тридесет копие-носци от моя отряд да пазят Сийнуин, а Артур остави част от хората си в Дурновария, други отидоха при Сеграмор, който все още пазеше северната ни граница от саксите. По тази граница действаха непрекъснато сакски бойни отряди. Не се опитваха да ни отнемат земя, но пък крадяха добитък и роби и това продължаваше през всичките мирни години. И ние правехме такива нападения, но и те, и ние внимавахме рейдовете да не прерастнат в истинска война. Временният мир, който сключихме в Лондон, продължи забележително дълго, но не и мирът между Сердик и Аел. Враждата между двамата сакски вожда бе стигнала до задънена улица и благодарение на непрекъснатите им кавги ние останахме невредими. Наистина свикнахме да живеем в мир.

Моите хора вървяха на север пеша, а воините на Артур яздеха или поне водеха конете си по хубавите римски пътища, които най-напред ни отведоха в Гуент, кралството на Мюриг. Там ни предложиха угощение, на което храната бе оскъдна, но свещениците бяха в изобилие. След това се отбихме до долината Вий, за да видим стария Тюдрик. Открехме го в една скромна колиба със сламен покрив. Сградата, в която държеше своята колекция от християнски пергаменти бе два пъти по-голяма от жилището му. Жена му, кралица Енид, се оплакваше от съдбата, която я бе отвела далеч от дворците на Гуент и запратила в тези пълни с мишки гори. Крал Тюдрик обаче бе щастлив. Следваше християнските повели и не се впечатляваше от недоволството на Енид. Нахрани ни с боб, хляб и вода и с радост прие новините за разпространението на християнството в Думнония. Попитахме го за предсказанията, според които Христос щял да се върне на земята след четири години. Той каза, че се моли за това, но според него е по-вероятно Христос да чака хиляда години преди да се върне.

– Но кой знае? – вдигна рамене той. – Може да дойде и след четири години. Каква славна мисъл!

– Само дано твоите единовеци чакат в мир – каза Артур.

– Те са длъжни да подготвят земята за Неговото идване – строго го погледна Тюдрик. – Трябва да покръстват езичниците, лорд Артур, и да прочистят земята от грехове.

– Ще предизвикат война между тях и всички останали, ако не внимават – измърмори Артур. И разказа на Тюдрик за бунтовете, избухнали във всеки град в Думнония, когато християните се опитали да съборят и осквернят езическите храмове. Това, което бяхме видели в Иска, беше само началото на проблемите, а смутните настроения се

разпространяваха бързо и един от симптомите на тези зараждащи се проблеми бе знакът на рибата – една проста дракулка от две извити линии, която християните рисуваха върху стените на езичниците или издълбаваха върху дърветата в свещените горички на друидите. Кълхуч се оказа прав – рибата беше християнски символ.

– Така е защото на гръцки риба е „ихтјус“ – обясни ни Тюдрик, – това са инициалите на името на Христос на гръцки: Иисус Христос Теу (Х)юјос Сотер. Ийсус Христос Божи Син Спасител. Много умно, много умно, наистина – захихика той доволен от своето обяснение, сега много ясно личеше откъде Мюриг бе наследил своята досадна педантичност. – Разбира се – продължи Тюдрик, – ако все още бях владетел, щях да се притеснявам от тези вълнения, но като християнин съм длъжен да ги приветствам. Светите отци ни учат, че последните дни ще има много знаци и знамения, лорд Артур, и гражданските размирици са просто един от тези знаци. Значи може би краят е близо?

Артур трошеше парче хляб над чинията си.

– Ти искрено ли приветстваш тези бунтове? – попита той. – Нима одобряваш нападенията над езичници? Палежа и оскверняването на светилища?

Тюдрик се загледа през отворената врата към зелената гора, която бе надвиснала над неговия малък манастир.

– Предполагам, че на другите им е трудно да ги разберат – започна той, избягвайки прекия отговор на въпроса на Артур. – Трябва да възприемаш бунтовете като признаци на възбудата, лорд Артур, а не като знаци за милостта на нашия Бог – прекръсти се той и се усмихна. – Нашата вяра – продължи той сериозно – е вяра на любовта. Божият син унизи себе си, за да ни спаси от греховете и ние трябва да му подражаваме във всичко – не само в действията си, но и в мислите си. Нас ни учат да обичаме враговете си и да правим добро на тези, които ни мразят. Но тези повели са тежки, прекалено тежки за повечето от нас. И трябва да помниш за какво се молим най-горещо – за завръщането на нашия Господ Иисус Христос на земята – Тюдрик пак се прекръсти. – Хората се молят и очакват Неговото второ пришествие и се страхуват, че ако светът тогава все още е управляван от езичници Той може да не дойде и затова християните се чувстват длъжни да унищожат езичеството.

– Унищожението едва ли може да бъде цел присъща на една религия, която проповядва любов – мрачно забеляза Артур.

– Унищожаването на езичеството всъщност е продиктувано от

любов – увери го Тюдрик, – ако вие, езичниците, отказвате да приемете Христос, ще отидете в ада. Няма да има никакво значение, че сте живели достойно, пак ще горите вечно в ада. Ние, християните, сме длъжни да ви спасим от тази съдба. Нима този дълг не е израз на любов?

– Не е, ако аз не искам да бъда спасяван – каза Артур.

– Тогава ще трябва да понасяш враждебното отношение на онези, които те обичат – поклати глава Тюдрик, – или поне ще трябва да го понасяш докато отшумят вълненията. А те ще отшумят. Такиви изблици на ентузиазъм не траят дълго и ако нашия Господ Исус Христос не се върне след четири години, вълненията със сигурност ще стихнат и ще чакат края на хилядолетието. – Тюдрик отново се загледа в гъстата гора. – Колко прекрасно би било – промълви той, – ако можех да доживея да видя лицето на нашия Спасител тук в Британия – обърна се отново към Артур. – Страхувам се, че знаменията за Неговото връщане ще бъдат бурни. Без съмнение, саксите ще бъдат само досадна неприятност. Създават ли ви много тревоги напоследък?

– Не – отговори Артур, – но с всяка изминала година стават все повече и повече. Боя се, че няма дълго да кротуват.

– Ще се моля Христос да се върне преди тях – каза Тюдрик. – Няма да понеса, ако саксите отнемат от земята ми. Всъщност това вече не ми влиза в работата – добави той бързо. – Нека Мюриг да се оправя с тия неща. – От близкия параклис се чу рог и Тюдрик се изправи. – Време е за молитви! – усмихна се той. – Може би ще дойдете с мен, а?

Учтиво отказахме, а на следващото утро напуснахме манастира на стария крал, тръгнахме нагоре през планината и навлязохме в Поуис. На третия ден бяхме в Каер Сус. Там отново видяхме Кълхуч, който се беше замогнал в новото си кралство. Онази нощ всички попрекавихме с медовината. На сутринта ме болеше главата, но с Кунеглас възседнахме конете и отидохме в Кум Исаф. Кралят бе запазил нашата малка къща така както я бяхме оставили.

– Не знам кога може пак да ти потрябва, Дерфел – обясни той.

– Може и скоро да е – мрачно признах аз.

– Скоро ли? Дано.

Вдигнах рамене.

– Не се чувстваме твърде желани в Думнония. Мордред не може да ме понася.

– Ами помоли го тогава да те освободи от дадената клетва.

– Вече го молих, но той ми отказа.

Говорих с него след акламацията, когато все още чувствах

болезнено унижението от двата удара. След шест месеца отново го попитах и той пак ми отказа. Изглежда беше достатъчно умен, за да осъзнае, че най-добрият начин да ме накаже бе да ме застави насила да му служа.

– Да не би да иска копиеносците ти? – попита Кунеглас и седна на пейката под ябълковото дърво, което растеше край вратата на къщата.

– Не, просто иска робска преданост от мен – мрачно казах аз. – Май няма намерение да води никакви войни.

– Значи не е пълен глупак – отбеляза сухо Кунеглас. После говорихме за Сийнуин и за момичетата и Кунеглас предложи да изпрати своя нов главен друид Малейн да бди над Даян. – Малейн прави чудеса с билките. По-добър е от стария Йорует. Знаеш ли, че Йорует умря?

– Чух. А ако можете да се лишите от Малейн, с радост ще приема предложението ви.

– Ще тръгне още утре. Не мога да оставя племенниците си да боледуват. Твоята Нимю не може ли да им помогне?

– Колкото Мерлин им помогна – отвърнах аз, докосвайки върха на един стар сърп, вграден в кората на ябълковото дърво. Молах се желязото да пази Даян от злото, което я заплашваше. – Старите Богове са напуснали Думнония – казах мрачно аз. Кунеглас се усмихна.

– Никога не трябва да подценяваме Боговете, Дерфел. Думнония отново ще усети присъствието им някой ден. Християните – продължи той след миг мълчание – обичат да се наричат овце, нали? Е, ще видиш как ще заблелят, когато дойдат вълците.

– Какви вълци?

– Саксите – отвърна той тъжно. – Дадоха ни десет години мир, но лодките им продължават да акостират по източните ни брегове, чувствам как расте силата им. Ако започнат отново да воюват с нас, твоите християни с радост ще се скрият зад езическите мечове – Кунеглас сложи ръка на рамото ми. – Саксите са един нерешен проблем, Дерфел, нерешен.

Вечерта кралят ни даде угощение, а на сутринта тръгнахме с водач, предоставен ни от Кунеглас, на юг към мрачните планини по старата граница със Силурия.

Отивахме към една далечна християнска общност. Християните в Поуис все още бяха малобройни, защото Кунеглас безмилостно гонеше от кралството си мисионерите на Сенсъм. В земите на бившата Силурия обаче имаше много християни. Групата, към която бяхме тръгнали, се славеше сред християните в Британия със своята святост. Своя

авторитет тамошните християни дължеха на стремежа си да живеят в крайна бедност и в диво и пустинно място. Лайгесак бе намерил убежище сред тези фанатици, които по думите на Тюдрик, умъртвявали плътта си (Тюдрик искаше да каже, че се съревновават помежду си да живеят колкото се може по-мизерно). Някои живеели в пещери, други направо под открито небе, трети се хранели само с растения, имало и такива, които отказвали да носят дрехи, други пък обличали ризи, изплетени от коси с вътъкани в тях бодли, някои носели трънени венци, други ден след ден се самобичували като ония в Иска. На мен ми се струваше, че най-доброто наказание за Лайгесак бе да го оставим да си живее в тази общност, но имахме заповед да го отведем у дома. А това означаваше да предизвикаме недоволството на местния християнски водач – свиреп епископ, на име Кадок, известен със своята войнственост.

Неговата слава ни накара да облечем ризниците си, когато приближихме окаяната планинска крепост на Кадок. Не бяхме взели най-хубавите си ризници, поне тези от нас, които имахме избор, защото не искахме да ги хабим за глутница полуненормални свети фанатици. Все пак всички имахме шлемове и носехме плетени или кожени ризници и щитове. Ако не друго, мислехме ние, бойните ни доспехи можеха да стреснат учениците на Кадок, които според нашия водач, не бяха повече от двадесет.

– И всичките са луди – каза водачът ни. – Един от тях стоял като мъртъв цяла година! Не помръдвал въобще, така разправят. Просто стоял като кол, а другите пъхали храна отгоре и събирали лайна отдолу. Що за странен Бог е тоя, дето иска подобни неща от хората.

Пътят към убежището на Кадок бе утъпкан от краката на поклонници и се виеше нагоре по един стръмен гол склон. Единствените живи същества там бяха овце и кози. Не видяхме пастири, но те без съмнение ни бяха видели.

– Ако Лайгесак има малко ум в главата – каза Артур, – отдавна да си е отишъл. Сигурно вече са ни видели.

– И какво ще кажем на Мордред?

– Истината, разбира се – отвърна Артур мрачно. Носеше обикновен шлем и кожен нагръдник, но дори тези обикновени доспехи върху него изглеждаха красиво. Неговата суетност не беше крещяща като суетата на Ланселот, но той наистина се гордееше с чистотата си, а цялата тази експедиция сред дивите планини по някакъв начин обиждаше чувството му за чистота и благоприличие. И времето не ни помагаше – беше мрачен летен ден, валеше дъжд и от запад духаше студен вятър.

Артур беше в лошо настроение, но не и неговите копиеносци. Шегуваха се с атаката срещу крепостта на могъщия крал Кадок и се надлъгваха кой колко злато, воински пръстени и роби щял да спечели от това нападение. Невероятните трофеи, които си измисляха, ги размиваха. Накрая се изкачихме на последното било, откъдето можехме да видим долината и убежището на Лайгесак в нея. Наистина беше мизерно място – море от кал, сред което се издигаха десетина кръгли каменни къщички, оградящи четвъртита каменна църквичка. Имаше някакви неугледни зеленчукови градини, малко тъмно езеро, няколко каменни кошари за козите на отшелниците, но ограда нямаше.

Защитата на долината бе поверена на голям каменен кръст, в който бяха вдълбани сложни орнаменти и образът на християнския Бог. Кръстът бе изработен много красиво. Той бележеше началото на земята на Кадок. От мястото, на което бе издигнат, ясно се виждаше цялото малко селище, отстоящо на десетина хвърлея с копие. Артур спря нашия боен отряд точно до кръста.

– Няма да влизаме в земите им без разрешение – каза тихо Артур, – докато имаме възможност да говорим с тях.

Опря копието си на земята до копитата на коня си и зачака.

В селцето се виждаха десетина души, които щом ни зърнаха хукнаха към църквата. Миг по-късно оттам излезе огромен мъж и тръгна към нас. Беше истински великан – висок колкото Мерлин, с широки рамене и големи силни ръце. Човекът беше мръсен, с немыто лице, кафявото му расо бе цялото в кал и мръсотии, а сивата му коса, мръсна като расото му, сякаш никога не бе подстригвана. Брадата му растеше свободно и стигаше до кръста му, косата му зад тонзурата се спускаше на мръсни кичури като току-що остригано сиво руно. Имаше тъмно лице с широка уста, изпъкнало чело и гневни очи. Внушително лице. В дясната си ръка мъжът държеше жезъл, а край дясното му бедро висеше гол ръждясъл меч, огромен. Човекът изглеждаше така сякаш някога е бил добър копиеносец. Не се съмнявах, че и сега можеше да нанесе един-два тежки удара.

– Вие не сте добре дошли тук – викна той щом се приближи, – освен ако не идвате, за да посветите нещастните си души на Бог.

– Ние вече сме посветили душите си на нашите Богове – отвърна Артур учтиво.

– Езичници! – плю срещу нас огромният мъж, който изглежда беше известният Кадок. – Идвате с желязо и стомана там, където децата на Христос си играят с Божия агнец?

– Идваме с мир – наблегна Артур.

Епископът изплю голяма жълта хрчка срещу коня на Артур.

– Ти си Артур, син на Утър, син на Сатаната и душата ти е мръсна дрипа.

– А вие, предполагам, сте епископ Кадок – вежливо отговори Артур.

Епископът застана до каменния кръст и начерта на пътя една линия с жезъла си.

– Само вярващи и разкаjali се грешници могат да преминат тази линия – заяви той, – защото това е свещена Божия земя.

Артур се вгледа в калта пред себе си, после се усмихна мрачно на дръзкия Кадок.

– Нямам желание да влизам във вашата Божия земя, епископе – каза той, – но те моля с мир да ни доведеш човека на име Лайгесак.

– Лайгесак – изгърмя Кадок, сякаш се обръщаше към многохилядно паство – е благословено и свято дете на Господа. Той е получил тук убежище и никой не може да нахлува в това убежище, нито ти, нито който и да е от така наречените господари.

Артур се усмихна.

– Тук управлява крал, епископе, а не вашият Бог. Само Кунеглас може да дава убежище, а той не е давал убежище на Лайгесак.

– Моят крал, Артур – каза гордо Кадок – е кралят на кралете и Той ми е заповядал да не ви пускам тук.

– И ще ми окажете съпротива? – попита Артур с вежлива изненада в гласа.

– До смърт! – викна Кадок. Артур тъжно поклати глава.

– Аз не съм християнин, епископе – каза той тихо, – но вие не проповядвате ли, че вашият Отвъден свят е място пълно с удоволствия? – Кадок не отговори и Артур сви рамене. – Значи ще ви направя услуга като ви изпратя по-бързо там, нали? – попита Артур и извади Екскалибур.

Епископът вдълба още повече чертата в калния път.

– Забранявам ви да пресичате тази линия – викна той. – Забранявам ви в името на Отца, и Сина и Светия дух! – Вдигна жезъла и го насочи срещу Артур. Задържа го за миг после замахна над всички ни и в този миг, признавам, тръпки ме полазиха. Кадок не е Мерлин и неговият Бог няма силата на нашите Богове, помислих си, но въпреки това изтръпнах, когато жезълът се насочи към мен и от страх докоснах железната си ризница и плюх върху пътя. – Сега се връщам към молитвите, Артур – каза

Кадок, – а вие, ако искате да живеете, вървете си. Минете ли край този свещен кръст, кълна се в сладката кръв на Господ Иисус Христос, душите ви ще се мъчат в пламъци. Ще разберете що е вечният огън. Ще бъдете проклетни от началото до края на времената и от райските врати до най-дълбоките бездни на ада.

След това тежко проклятие той плю още веднъж, обърна се и си тръгна.

Артур вдигна края на наметалото си, избърса дъждовните капки от Екскалибур и го прибра в ножницата.

– Май не сме добре дошли тук – усмихна се той, след това се обърна и повика Балин, който беше най-старият конник в отряда – Вземи конниците – заповяда му Артур – и върви зад селото. Погрижи се никой да не избяга. Щом заемеш позиция ще пратя Дерфел и хората му да претърсят къщите. И слушайте! – издигна глас той, за да може всичките шейсет души да го чуят – тези хора ще се съпротивляват. Ще ни се подиграват и ще се бият с нас, но ние не сме дошли да воюваме с тях. Трябва ни само Лайгесак. Няма да крадете от тях и няма да наранявате никого без нужда. Помнете, че вие сте войници, а те не. Ще се отнасяте с тях почтително и ще приемате мълчаливо проклятията им.

Говореше строго и след като се увери, че всички мъже са го разбрали, той се усмихна на Балин и му даде знак да върви.

Тридесетте бронирани конника тръгнаха напред по края на долината към отсрещния склон отвъд селото. Кадок, който все още не бе стигнал до църквата, погледна към тях, но не прояви никакви признаци на тревога.

– Чудя се – промълви Артур – откъде знаеше кой съм?

– Ти си известен, господарю – казах аз. Още го наричах „господарю“ и така щеше да бъде винаги.

– Името ми може би е известно, но не и лицето ми. Във всеки случай не тук – замълча, вдигна рамене и се отказа да разсъждава над тази загадка. – Лайгесак винаги ли е бил християнин?

– Откакто го познавам. Но никога не е бил добър християнин.

Той се усмихна.

– По-лесно е да живееш целомъдрено, когато остарееш. Поне така ми се струва.

Гледаше как конниците му заобикалят селото, а под копитата на конете им изригнаха пръски от мократа трева. После стисна копието и отново се обърна към моите хора.

– Запомнете! Никакви кражди!

Чудех се какво ли толкова можеше да има за крадене в това мрачно място, но Артур знаеше, че всички копиеносци обикновено си намират по нещо за спомен.

– Не искам неприятности – каза им Артур. – Само ще претърсим за нашия човек и си тръгваме.

Той докосна хълбоците на Ламрей и черната кобила послушно се отправи напред. Ние го последвахме пеша, заличавайки с ботушите си линията, начертана от Кадок в калта край гравирания кръст. Никакъв огън не се стовари върху нас от небесата.

Епископът вече беше стигнал до църквата, спря на входа, обърна се, видя, че идваме и влезе вътре.

– Знаят, че идваме – каза Артур, – значи няма да намерим Лайгесак тук. Боя се, че само си губим времето, Дерфел.

Една саката овца закуцука през пътя и Артур спря коня си, за да я изчака. Видях как потръпна и знаех, че е потресен от мръсотията в селото, която почти съперничеше на кочината, в която живееше Нимю на Хълма.

Кадок се появи отново на вратата на църквата, когато бяхме само на стотина крачки от нея. Конниците вече чакаха зад селото, но Кадок не си направи труда да погледне натам. Само вдигна един огромен овчи рог до устните си и го наду. Звукът отекна в голите склонове на околните хълмове. Наду го още веднъж, пое дълбоко дъх и отново даде сигнал.

И внезапно се озовахме в битка.

Наистина знаеха, че идваме и се бяха подготвили. Изглежда бяха повикали всички християни от Поуис и Силурия, за да защитават Кадок. Сега тези хора се появиха по хребетите, заобикалящи цялата долина, а други тичаха да ни отрежат пътя за отстъпление. Едни носеха копия, други щитовете, а някои имаха само сърпове или вили, но изглеждаха много самоуверени. Знаех, че много от тях някога са били копиеносци на служба в опълчението, но това, което внушаваше увереност на тези християни, освен вярата в техния Бог, беше съзнанието, че наброяваха поне двеста души.

– Ама че глупаци! – викна Артур ядосан. Той мразеше ненужното насилие, а вече знаеше, че няма да мине без жертви. Знаеше също, че ние ще победим, защото само фанатици, които вярват, че техният Бог ще се бие с тях, можеха да се опълчат срещу шейсет от най-добрите воини на Думнония.

– Глупаци! – изсъска той пак. Погледна към селото, откъдето идваха още въоръжени мъже. – Ти стой тук, Дерфел. Само ги задръж, ние ще

им видим сметката.

Артур пришпори коня си и в галоп заобиколи селото, за да се присъедини към своите конници.

– Кръг от щитове – заповядах тихо. Бяхме само тридесет и нашият двуреден кръг бе толкова малък, че сигурно е изглеждал лесна плячка в очите на виещите християни, които се спускаха надолу по склоновете или тичаха към нас от селото, за да ни унищожат. Войниците не обичат кръга от щитове, защото при тази формация разстоянието между копията е много голямо и колкото по-малък е кръгът, толкова повече се раздалечават върховете на копията. Моите хора обаче бяха добре обучени. Воините от първия ред коленичиха и допряха щит о щит, вдигнаха върховете на копията напред и забиха дръжките им в земята зад себе си. Ние, от втория ред, поставихме нашите щитове върху щитовете на предната редица и ги подпряхме на земята. Така нашите нападатели щяха да се изправят пред двойна стена от дърво, покрито с кожа. Всеки от нас застана зад коленичилите мъже от първия ред и вдигнахме копия над главите им. Нашата задача бе да защитаваме войниците от първия ред, а тяхната – да стоят здраво на мястото си. Щеше да бъде тежка и кръвопролитна битка, но щяхме да бъдем в безопасност докато хората пред нас държаха здраво щитовете и копията си и докато ние ги защитавахме. Напомних на коленичилите мъже какво бяха учили, казах им, че трябва да играят единствено ролята на препятствие, а клането да оставят на нас.

– Бел е с нас – викнах накрая.

– Артур също – добави Исса въодушевено.

Защото именно Артур щеше да свърши основната работа този ден. Ние бяхме примамката, а той палачът. Хората на Кадок се хвърлиха върху примамката като гладна съомга на муха. Самият Кадок поведе атаката от селото с ръждясалия си меч в ръка. Носеше и голям кръгъл щит. На него бе нарисован черен кръст, под който се виждаха неясните очертания на силурската лисица, очевидно бе воювал преди в редиците на Гундлеус.

Тази християнска тълпа не идваше подредена в стена от щитове. Можеха и да спечелят, ако се бяха подредили, но не, те нападаха по старите бойни традиции, от които римляните ни бяха отучили. В старите времена, когато римляните дошли в Британия, племената се втурвали срещу тях с вой, смело и безразборно, разгорещени от медовината. Подобна атака е страшна на вид, но дисциплинирани воини могат лесно да се справят с нея, а моите хора се отличаваха с чудесна дисциплина.

Няма съмнение, че са почувствали страх. И аз почувствах страх – ужасно е да гледаш как срещу теб с диви викове се носят безразсъдно смели мъже. Срещу зле обучени, недисциплинирани войници такава атака неминуемо се увенчава с успех именно поради ужаса, който поражда. За първи път виждах старите британски бойни традиции в битка, дотогава само бях слушал за тях. Фанатизираните християни на Кадок се втурнаха срещу нас, сякаш се състезаваха кой ще се наниже пръв на копията ни. Пищяха и ни проклинаха. Всички като че ли искаха да станат мъченици или герои. Сред тях имаше и жени, които също крещяха, размахали дървени тояги и сърпове. Имаше дори деца.

– Бел! – викнах аз, когато първият нападател се опита да прескочи коленичилиия пред мен воин и умря на копието ми. Нанизах го като заек на шиш и го бутнах напред заедно с копието, та умиращото му тяло да прегради пътя на онези, които идваха след него. Следващия убих с Хюелбейн. Навсякъде около мен копиеносците ми надаваха ужасни бойни викове и мушкаха, удряха, сечаха, пронизваха. Всички бяхме много добри, много бързи, и толкова добре обучени. Часове наред сме упражнявали защита в обръч от щитове и макар от години повечето от нас да не бяха участвали в битка, бързо открихме, че старите ни инстинкти са непокътнати. В онзи ден оцеляхме именно благодарение на инстинктите си и на опита. Враговете ни бяха фанатици, крещяха, притискаха ни отвсякъде, хвърляха копия срещу нас, но първият ред войници държаша щитовете си непоклатими като скала. Убитите и умиращите пред тях ставаха все повече и повече и спираха атаката на прииждащите християни. Първите една-две минути, докато на земята пред нас още нямаше тела и най-смелите можеха безпрепятствено да се приближават, въртяхме оръжията като побеснели. Но щом пред обръча от щитове се понатрупаха мъртви и ранени, броят на смелчаците намалая и ние, петнадесетте от вътрешния ред, можехме да си подбираме жертвите и да ги използваме, за да се упражняваме с меч или копие. Биехме се бързо, окуражавахме се един друг и убивахме безмилостно.

Кадок се включи рано в битката. Въртеше така енергично огромния си ръждясал меч, че оръжието свистеше във въздуха. Знаеше много добре какво трябва да прави – втурна се срещу един от коленичилите ми копиеносци, защото си даваше сметка, че пробие ли външния кръг, хората много бързо ще ни избият. Аз отбих тежкия му удар с Хюелбейн и нанесох контра удар, но режещият ръб на меча потъна безпомощно в огромната му мръсна коса. После Ийчърн, набитият дребен ирландец, който още ми служеше въпреки заплахите на Мордред, замахна с копието си

срещу лицето на епископа. Върхът на копието изчезна, отсечен от мощния париращ удар на Кадок, но Ийчърн светкавично обърна оръжието си и халоса огромния мъж с железния връх на дръжката право в челото. Епископът кръстоса поглед за миг, зяпна, разкривайки изгнилите си зъби, и се строполи в калта.

Последният нападател, който се опита да преодолее нашата защита, бе една жена с разпусната рошава коса. Тя се покачи върху мъртвците, изпищя някакво проклятие срещу мен и се опита да прескочи коленичилият воин от първата редица. Сграбчих я за косата, сърпът ѝ издрънча по ризницата ми, дръпнах я силно вътре в кръга и Исса смаза черепа ѝ с крака. Точно тогава се появи Артур.

Тридесет конници с дълги копия се врязаха в тълпата християни. Мисля, че ние се защитавахме не повече от три минути, но Артур приключи сражението просто за миг. Конниците му пристигнаха в пълен галоп с насочени напред копия. Някъде пред мен едно от копията потъна в нечия плът и бликна ужасна струя кръв. После нападателите панически побягнаха. Артур, вдигна проблясващия Екскалибур и заповяда на хората си да спрат клането.

– Само ги разгонете! – викаше той.

Конниците се разделиха на малки групи, които разпръснаха ужасните нападатели и ги изтлъскаха към каменния кръст.

Моите хора си отбързаха. Исса все още седеше върху рошавата жена, а Ийчърн търсеше изчезналия връх на копието си. Двама души бяха лошо ранени, а на един от втория ред му бяха счупили и разкърали ченето. Но иначе жертви не бяхме дали, а около нас лежаха двадесет и три трупа и поне толкова ранени. Кадок, макар и замаян от удара на Ийчърн, беше още жив. Вързахме му краката и ръцете и въпреки първоначалните напътствия на Артур да проявяваме уважение към врага, ние му отрязвахме косата и брадата, за да го опозорим. Той плюеше и проклинаше, но ние му запушихме устата с кичури от собствената му мазна брада и после го върнахме в селото.

И там намерих Лайгесак. Въпреки всичко не беше избягал. Просто седеше и чакаше край малкия олтар в църквата. Вече беше възрастен – с оредяла и посивяла коса. Предаде се без никаква съпротива, позволи ни покорно да отрежем брадата му, за да изплетем грубо въже от нея и да му го вържем на врата – така правехме с всеки осъден предател. Дори сякаш се зарадва, че ме вижда след всичките тези години.

– Казвах им, че няма да могат да те победят – усмихна ми се той, – не и Дерфел Кадарн.

– Значи са знаели, че идваме?

– От една седмица – тихо отвърна той и вдигна ръце, за да може Исса да върже китките му с въже. – Дори искахме да дойдете. Вярвахме, че това е нашият шанс да отървем Британия от Артур.

– И защо искахте да отървете Британия от Артур? – попитах аз.

– Защото Артур е враг на християните, затова – отговори Лайгесак.

– Не е вярно – презрително го погледнах аз.

– Какво знаеш ти, Дерфел? Ние подготвяме Британия за завръщането на Христос и трябва да прочистим земята от езичниците! – той заяви това дръзко и предизвикателно, но после сви рамене и се захили. – Ама аз им казах, че така няма да могат да убият Артур и Дерфел. Казах на Кадок, че сте прекалено добри воители – изправи се и тръгна след Исса към вратата на църквата, но на прага се обърна и попита – Сега ще трябва да умра, нали?

– В Думнония – казах аз. Той сви рамене.

– Ще видя Господ лице в лице, няма от какво да се страхувам.

Излязохме от църквата. Артур беше отпустил устата на Кадок и оттам се лееше поток от мръсни ругатни. Извадих Хюелбеин и погъделичкаха епископа по току-що обръснатата брадичка.

– Той е знаел, че идваме – осведомих Артур – и са се готвили да ни избият.

– Е, не успяха – отвърна Артур и отмести глава, за да избегне храката на Кадок. – Прибери меча – заповяда ми той. – Да не искаш да го пратим в рая? – усмихна се Артур. – Наказанието му ще бъде да живее тук.

Взехме Лайгесак и си тръгнахме. Никой не осъзна какво всъщност ни беше разкрил Лайгесак в църквата. Той каза, че от една седмица са знаели за нашето идване, а по това време ние все още сме били в Думнония, не в Поуис, а в Думнония, което означава, че някой е изпратил предупреждението от Думнония. Но тогава тази мисъл изобщо не ни дойде на ум. Решихме, че причината за това клане бе християнският фанатизъм и никой не се досети, че бяхме попаднали в засада поради предателство.

Разбира се, има християни, които и до днес разправят тази история по друг начин. Артур бил изненадал с нападението си селището на Кадок, изнасилвил жените, избил мъжете и откраднал съкровищата на епископа. Аз обаче не видях нито едно изнасилване; убихме само тези, които се опитаха да убият нас; не видях и нищо за крадене, но дори и да имаше, Артур никога не би го пипнал. Щеше да мине време, и то не много,

и аз щях да видя Артур наистина да избива хора с желание, но всички тези мъртъвци бяха езичници. Въпреки това християните твърдят, че той е техен враг и небивалиците, които разказваха за разгрома на Кадок, само подклаждаха омразата им към него. Обявиха Кадок за жив светец. Някъде по това време християните започнаха да наричат Артур „Врагът на Бога“. Тази гневна титла прилепна към неговото име до края на дните му.

Престъплението му, разбира се, не бяха няколкото разцепени християнски глави в долината на Кадок, а по-скоро толерантното отношение, което проявяваше към езичеството докато управляваше Думнония. На фанатизираните християни изобщо не им дойде на ум, че Артур беше езичник и всъщност проявяваше толерантно отношение към християнството. Не можах да проумея това и го виняха, че не се е възползвал от предоставената му власт, за да унищожи езичеството. Именно този грях го превърна във „Врагът на Бога“. Помнеха, разбира се, и това, че той отмени разпореждането на Утър, с което Великият крал бе освободил църквата от насилствени заеми.

Не всички християни мразеха Артур. Поне двадесетина от копиеносците, които се сражаваха рамо до рамо с нас в долината на Кадок, бяха християни. Галахад обичаше Артур, имаше и много други, като епископ Емрис, които мълчаливо го подкрепяха. Но църквата в онези размирни дни в края на първото половин хилядолетие от господството на Христос над земята, не слушаха тихите, почтени хора, а слушаха фанатиците, които твърдяха, че светът трябва да бъде прочистен от езичниците, за да може Христос да се върне. Сега вече знам, че вярата в нашия Господ Иисус Христос е единствената истинска вяра, и че никаква друга вяра не може да съществува в светлината на тази величествена истина, но все още ми се струва странно, че Артур – най-справедливият от всички владетели – може да бъде наричан Врагът на Бога.

Както и да е. Причинихме главоболие на Кадок, вързахме врата на Лайгесак с въже, изплетено от собствената му брад и си тръгнахме.

Двамата с Артур се разделихме край каменния кръст на входа на долината. Той щеше да поведе Лайгесак на север и след това на изток, за да хване хубавите пътища към Думнония, а аз бях решил да навляза в Силурия и да потърся майка си. Взех със себе си Исса и още четирима от моите копиеносци, а останалите тръгнаха с Артур към вкъщи.

Ние шестимата заобиколихме долината на Кадок, където опечаленото множество окървавени или контузени християни се бяха събрали и

напявах молитви за своите мъртви, прекосихме високите голи хълмове и се спуснахме по стръмните склонове към зелените долини, които водеха към Севърнско море. Не знаех къде живееше Ърс, но предполагам, че няма да бъде трудно да я намеря, защото Танабурс, друидът, когото убих в долината Лъг, я бе намерил и бе хвърлил върху нея ужасно проклятие. Сигурно много хора бяха чували за сакската робиня, наказана така жестоко от силурския друид. Предположението ми се оказа вярно.

Открих я в едно малко селце край морето. Жените там правеха сол, а мъжете ловяха риба. Жителите на селото отстъпиха назад при вида на непознатите щитове, но аз се пъгнах в една от колибите, където намерих изплашено дете. То веднага ми показа къщата на сакската робиня. Беше схлупена къщурка, построена на скала, която се спускаше отвесно към морския бряг. Даже не беше и къщурка, а някакво неспопосано убежище, направено от изхвърлени от морето трупи и покрито с изсъхнали водорасли и слама. До колибата гореше огън, а над него се опушваха десетина риби. Още по-гъст дим се извиваше над огньовете в основата на ниската скала, където къкреха тави с морска вода. Оставих копието и щита си до основата на скалата и тръгнах нагоре по стръмната пътека. Клекнах да надникна в тъмната колиба и една котка огъли зъби и засъска срещу мен.

– Ърс? – викнах аз. – Ърс?

Нещо се надигна в тъмнината. Беше някаква чудовищна черна сянка, която се отърси от няколко пласта кожи и скъсани дрехи и погледна към мен.

– Ърс – повторих аз. – Ти ли си Ърс?

Какво ли очаквах тогава? Не бях виждал майка си повече от двадесет и пет години – от деня, когато копиеносците на Гундлеус ме изтръгнаха от ръцете ѝ и ме предадоха на Танабурс, за да ме принесе в жертва в ямата на смъртта. Тогава Ърс изпищя, после бе отведена в Силурия, където я очакваше новата ѝ робска съдба. Сигурно ме е мислила за мъртъв, а после Танабурс ѝ е казал, че съм жив. Докато вървях на юг през стръмните долини на Силурия, напрегнат в очакване на срещата, аз си бях представял прегръдки, сълзи, прошка и щастие.

Но действителността бе различна. Една огромна жена, чиято руса коса бе станала мръсно сива, изпълзя от купа кожи и одеяла и примига срещу мен подозрително. Тя наистина бе огромна – една грамада от разлагаща се плът с лице кръгло като щит и белязано от болести и заздрави рани, а очите ѝ малки, остри и кървявали.

– Някога ми викаха Ърс – каза тя с дрезгав глас.

Излязох от колибата, отвратен от вонята на урина и плесен. Тя тръгна след мен на четири крака и примига на слънчевата светлина. Беше облечена в дрипи.

– Ти ли си Ърс? – невярващо попитах аз.

– Някога бях – повтори тя и се прозина, в устата ѝ нямаше нито един зъб. – Много отдавна. Сега ми викат Ена – каза тя и след кратка пауза тъжно добави – Лудата Ена. – после погледна хубавите ми дрехи, красивия колан с ножницата за меча, високите ми ботуши. – Кой си ти, господарю?

– Казвам се Дерфел Кадарн, лорд на Думнония – името ми не означаваше нищо за нея. – Аз съм твой син – добавих.

Тя не реагира, само се облегна на стената на колибата, която опасно хлътна под тежестта ѝ. Ърс пхна ръка в дрипите си и се почеса по гърдите.

– Всичките ми синове са мъртви – каза тя.

– Мен ме взе Танабурс – припомних ѝ аз – и ме хвърли в ямата на смъртта.

Все едно, че не ѝ бях казал нищо. Лежеше отпусната на стената, огромното ѝ туловище се повдигаше при всяко усилие на гърдите да поемат малко въздух. Тя поигра с котката и се загледа отвъд Севърнско море, където се виждаха неясните очертания на далечния думнонски бряг, с надвесени над него дъждовни облаци.

– Някога наистина имах син – обади се накрая тя, – който бе даден на Боговете в ямата на смъртта. Казваше се Уига. Уига. Хубаво момче.

Уига? Уига! Това грозно и грубо име спря за миг сърцето ми.

– Аз съм Уига – казах аз, намразил вече това име. – След като ме спасиха от ямата на смъртта ми дадоха ново име – обясних ѝ аз. Говорехме на сакски и аз се справях много по-добре от майка ми, която не бе използвала родния си език от години.

– О, не – намръщи се тя. Видях една въшка да пълзи по косата ѝ. – Не – повтори тя. – Уига бе само едно малко момче. Само едно малко момче. Първородният ми син и те ми го взеха.

– Аз оцелях, майко – уверих я аз. Бях отвратен от нея и в същото време очарован, съжалявах дълбоко, задето изобщо бях тръгнал да я търся. – Спасих се от ямата и пазя спомена за теб – казах. И така си беше, само дето в паметта ми тя бе стройна и гъвкава като Сийнуин.

– Само едно малко момче – замечта се Ърс. Затвори очи и аз помислих, че заспа, но изглежда просто пикаеше, защото изпод дрипите ѝ се показва струйка, която закапа надолу по скалата към димящия огън.

– Разкажи ми за Уига – помолих аз.

– Когато Утър ме залови, аз бях трудна с него. Утър беше голям мъж, с голям дракон на щита – тя се почеса и въшките в косата ѝ се скриха. – Той ме даде на Мадог – продължи тя – и Уига се роди в имението на Мадог. Бяхме щастливи при Мадог. Той беше добър господар, отнасяше се добре с робите си, но дойде Гундлеус и Уига беше убит.

– Не е вярно – настоях аз. – Танабурс не ти ли каза?

Като чу името на друида, тя потрепера и придърпа прокъсания си шал около огромните си рамене. Нищо не каза, но след малко очите ѝ се изпълниха със сълзи.

По пътеката се изкатери някаква жена. Пристъпваше бавно и подозрително, промъкна се боязливо покрай ръба на скалата, хвърляйки предпазливи погледи към мен. Когато най-сетне се почувства в безопасност, мина бързо край мен и клекна до Ърс.

– Казвам се Дерфел Кадарн – казах ѝ аз, – но някога са ме наричали Уига.

– Аз съм Лина – промълви жената на британски. Беше по-млада от мен, но тежкия живот тук бе издълбал дълбоки бръчки по лицето ѝ, бе прегърбил раменете и сковал ставите ѝ, а непрекъснатата нужда от поддържане на огньовете за производство на морска сол бе покрила кожата ѝ с черен въглищен прах.

– Ти дъщеря на Ърс ли си? – досетих се аз.

– Дъщеря на Ена – поправи ме тя.

– Тогава аз съм ти полубрат.

Не мисля, че ми повярва, пък и как ли би могла? Никой не излиза жив от ямата на смъртта. Но аз бях излязъл, бях докоснат от Боговете и затова Мерлин ме беше взел, но какво значение можеше да има това за тези две уморени дрипави жени?

– Танабурс! – изведнъж извика Ърс и вдигна ръце да се предпази от злото. – Той взе бащата на Уига! – нададе вой и се заклати напред-назад. – Влезе в мен и взе бащата на Уига. прокле мен и Уига, и утробата ми – по лицето и течаха сълзи. Лина обгърна главата на майка си с ръце и ме погледна укоризнено.

– Танабурс няма власт на Уига – казах аз. – Уига го уби, защото той имаше власт на Танабурс. Танабурс не може да вземе бащата на Уига.

Майка ми може би ме чу, но не ми повярва. Люлееше се в ръцете на дъщеря си, а сълзите продължаваха да мокрят мръсните ѝ сипаничави бузи. Започна да си припомня проклятието на Танабурс.

– Уига щял да убие баща си, така бе казано в проклятието, че синът

ще убие баща си.

– Значи Уига все пак е жив – настоях аз.

Тя изведнъж спря да се люлее, погледна към мен и поклати глава.

– Мъртвите се връщат, за да убиват. Мъртвите деца! Аз ги виждам, господарю, ей там – каза тя сериозно, сочейки към морето, – всичките мъртви дечица, тръгнали да отмъщават за своята смърт – отново се залюля в ръцете на дъщеря си. – И Уига ще убие баща си – заридя тя неутешимо. – А бащата на Уига бе толкова добър човек! Такъв герой! Толкова голям и силен. Но Танабурс го прокле – подсмъркна тя. Затананика някаква приспивна песен, после продължи да ми разказва за баща ми – как неговият народ прекосил морето и дошъл в Британия, как баща ми си направил хубав дом със своя меч. Предположих, че Ърс е била слугиня в този дом, сакският лорд я бе взел в леглото си и така са ме дарили с живот, същият този живот, който Танабурс се опита да отнеме като ме хвърли в ямата на смъртта. – Той беше красив мъж – каза Ърс за баща ми, – толкова красив. Всички се страхуваха от него, но с мен той беше добър. Обичахме да се смеем, когато бяхме заедно.

– Как се казваше той? – попитах аз, но мисля, че знаех отговора преди още да бях попитал.

– Аел – прошепна Ърс. – Красивият Аел.

Аел. Пушекът се завъртя около главата ми и мозъкът ми се замъгли също като ума на моята майка. Аел? Аз бях син на Аел?

– Аел – промълви замечтано Ърс. – Красивият Аел.

Нямах повече въпроси, затова се насилих да коленича пред майка си и да я прегърна. Целунах я по двете бузи, после силно я прегърнах сякаш исках да ѝ върна малко от живота, който тя ми бе дала. И макар да прие прегръдката ми, тя така и не призна, че съм ѝ син. От нея хванах въшки.

Поведох Лина надолу по стълбите. Разбрах, че бе женена за един от рибарите в селото и имаше шест живи деца. Дадох ѝ злато, повече злато от колкото тя може би се е надявала да види през живота си и дори може би повече отколкото е подозирала, че изобщо съществува. Зяпаше в малките кюлчета с невярващи очи.

– Нашата майка още ли е робиня? – попитах аз.

– Тук всички сме роби – махна тя с ръка към мизерното селище.

– С това ще си откупите свободата – посочих аз към златото, – ако искате.

Тя вдигна рамене и аз се замислих дали въобще свободата би променила с нещо живота им. Можех да намеря господаря им и сам да

откупя свободата им, но той несъмнено живееше далеч оттук, а златото щеше да облекчи тежкия им живот, независимо дали бяха роби или свободни. Един ден, обещах си аз, ще се върна и ще направя нещо повече.

– Грижи се за майка ни – казах на Лина.

– Ще се грижа, господарю – отвърна тя послушно, но разбрах, че все още не ми вярва.

– Никой не казва „господарю“ на собствения си брат – усмигнах се аз, но това едва ли можеше да я убеди.

Оставих я и тръгнах надолу към брега, където моите хора ме чакаха с багажа.

– Отиваме си вкъщи – заявих аз. Беше още утро, а нас ни чакаше дълъг път. Отивахме си вкъщи.

Вкъщи при Сийнуин. Вкъщи при моите дъщери, в чиито вени течеше кръвта на британски крале, смесена с кралската кръв на техните врагове – саксите. Защото аз бях син на Аел. Стоях на върха на един зелен хълм над морето и се чудех на невероятната плетеница, изтъкана от живота, но така и не можах да я разбера. Бях син на Аел, но какво от това? Това не обясняваше нищо и не повеляваше нищо. Съдбата е неумолима. Прибрах се у дома.

* * *

Исса първи видя дима. Той имаше орлов поглед. И в онзи ден докаато аз стоях на хълма, опитвайки се да намеря някакъв смисъл в онова, което ми беше разкрила майка ми, Исса съзря дима отвъд морето.

– Господарю? – промълви той, но аз не отговорих – бях твърде замаян от току-що наученото. Трябваше да убия баща си? А този баща беше Аел?

– Господарю! – повиши глас Исса, изтръгвайки ме от мислите ми. – Вижте, господарю, дим.

Сочеше на юг към Думнония. Най-напред помислих, че това не е дим, а просто по-светло петно сред дъждовните облаци, но Исса настояваше на своето. Други двама копиеносци също твърдяха, че е пушек, а не облак или дъжд.

– И там има, господарю – каза единият от тях, вдигнал ръка към едно по-малко бяло петно, открито се сред сивите облаци по на запад.

Ако пушеше само на едно място, можеше да го отдадем на нещастен случай, например пожар в някой замък или запалена изсъхнала нива. Но в това мокро време нямаше сухи ниви, а през целия си живот не съм виждал два замъка да горят едновременно без да ги е подпалил

някой враг.

– Господарю? – нетърпеливо ме погледна Исса (и той като мен беше оставил жена в Думнония).

– Връщаме се в селото – казах аз. – Бързо.

Спругът на Лина се съгласи да ни прекара през морето. Пътуването не бе дълго, защото тад морето не е по-широко от осем мили. Това беше най-късият път към вкъщи, но като всички копиеносци ние предпочитавме по-дългия път по суша пред краткия по море. И с право – морето и в онзи ден ни подложи на изпитание – мокро и студено. От запад бе задухал остър вятър, който носеше нови облаци и дъжд. Морето се надигна и заблъска вълни в ниските бордове на лодката. Изгребахме водата като луди, за да спасим живота си, а парцаливото платно се издуваше и плъщеше и ни носеше на юг. Нашият лодкар, който се казваше Балиг и ми се падаше зет, заяви, че няма по-голяма радост от това да караш хубава лодка с попътен вятър и благодареше на Манауидан за хубавото време, дето ни го бил изпратил. Но Исса бе много зле, на мен само ми се гадеше и всички бяхме много щастливи, когато следобяд лодката се връза в думнонския бряг на не повече от три-четири часа път от вкъщи.

Платих на Балиг и тръгнахме през мокрите равнини на Думнония. Недалеч от брега имаше село, но хората там бяха видели вече пушека и бяха изплашени. Взеха ни за врагове и се изпокриха в колибите си. В селото имаше малка църквичка, просто колиба със сламен покрив и с дървен кръст, закован за една от подпорните греди. Християни обаче нямаше. Един от останалите в селото езичници ми каза, че всички християни тръгнали на изток.

– Тръгнаха след свещеника си, господарю.

– Защо? Накъде?

– Не знаем, господарю – вдигна той рамене и погледна към далечния пушек. – Саксите ли се върнаха?

– Не – уверих го аз и се надявах, че съм прав. Димът като че ли не беше на повече от шест-седем мили от нас и аз се съмнявах, че Аел или Сердик биха могли да навлязат толкова навътре в Думнония. Това би означавало, че цяла Британия е загубена.

Продължихме бързо пътя си. В този момент искахме единствено да се доберем до семействата си и да разберем дали са живи и здрави, а после щяхме да открием какво се бе случило. Имаше два пътя до Трмидс хол. По-дългият щеше да ни отнеме четири-пет часа, при това по-голямата част от времето щяхме да вървим по тъмно. Другият път

минаваше през мочурищата на Авалон – опасни тресавища, набраздени от потоци; блата, оградени с върби; ширнала се кална пустош, покрита с острица – където приливът бе висок, вятърът духаше от запад, морето понякога заливаше равнината и непредпазливите пътници намираха смъртта си. През това огромно мочурище имаше пътеки и дори дървени понтони, водещи към върбите, от които се режеха клони за плетене, или към заложените капани за риба и змиорки, ала никой от нас не познаваше тези пътеки. Въпреки всичко избрахме опасния път през блатата, защото това бе най-бързият път към къщи.

Привечер намерихме водач. Като повечето обитатели на блатата той бе езичник и щом разбра кой съм с радост ни предложи услугите си. Насред мочурливата равнина се виждаше Хълма, черен в сумрака на спускащата се нощ. Водачът ни каза, че най-напред трябва да стигнем до Хълма и в Инис Уидрин да намерим някой лодкар, който да ни превози с тръстикова си лодка през плитките води на блатото Исса.

Още валеше, когато напуснахме селото край блатото. Капките тропяха по тръстиките и раздвижваха тихата повърхност на водата. Но след около час дъждовните облаци се разсеяха и зад тънка бяла пелена засия луната с млечнобяла светлина. Пътеката ни минаваше по дървени мостчета над черни ровове, край сложно изплетените върбови капани за змиорки, виеше се през блестящата черна повърхност на мочурищата, а водачът ни напяваше молитви против блатните духове. Той разправяше, че понякога нощем над мократа пустош сияели странни сини светлини. Това според него били духовете на множеството хора, намерили смъртта си в този лабиринт от вода, кал и острица. Стъпките ни плашеха дивите блатни птици и те с писък излитаха от гнездата си, размахали тревожно тъмни криле на фона на разпокъсаните облаци и проблясващата зад тях луна. Докато вървахме, водачът ми разправяше за драконите, които спели на дъното на блатата и за тълъсъмите, дето се промъквали през калните потоци. Той носеше на врата си огърлица от гръбнака на удавник – според него най-сигурният талисман, който можел да те предпази от страшните същества, обитаващи пътеките през блатата.

Струваше ми се, че колкото и да вървахме, Хълма си оставаше все на едно и също място. Просто бяхме нетърпеливи. Всъщност малко по малко, поток след поток, скъсявахме разстоянието и огромният хълм ставаше все по-висок и по-висок на фона на разпокъсаното небе. Скоро видяхме да проблясват светлини в основата на хълма. Бяха големи огнени пламъци. Най-напред помислихме, че гори светилището на Свещеното бодливо дръвче. Но с времето пламъците не станаха по-ярки, затова

предположих, че светлината идва от нарочно запалени огньове, които вероятно осветяваха някакъв християнски ритуал за предпазване на храма от зло. Ние самите направихме знака против зло. Най-сетне стигнахме до една дига, която ни изведе върху твърдата земя на Инис Уидрин.

Тук нашият водач ни остави. Предпочете опасностите на блатата, пред онова, което ни очакваше в озарения от пламъци Инис Уидрин. Той коленичи пред мен и аз го дарих с последното злато, което ми беше останало, помогнах му да се изправи и му благодарих.

Ние шестимата тръгнахме през градчето, в което живееха рибари и плетачи на кошници. Къщите бяха тъмни, по улиците пробягваха само кучета и плъхове. Вървахме към дървената палисада, която ограждаше светилището, и макар да виждахме дима, извиващ се над оградата, все още не разбирахме какво става вътре. Пътеката минаваше покрай главната порта на светилището и като наближихме, видях двама копиеносци на стража. Светлината от огньовете осветяваше щита на единия от тях. Върху щита бе изрисуван последният символ, който очаквах да видя в Инис Уидрин. Морският орел на Ланселот с рибата в ноктите.

Ние носехме щитовете си на гърба, така че белите звезди върху тях оставаха скрити и макар че всички имахме вълчи опашки на шлемовете си, стражите на портата изглежда ни взеха за приятели, защото не реагираха на нашето приближаване. Даже решиха, че искаме да влезем вътре и отстъпиха встрани. Тласкан от любопитството си за ролята на Ланселот в странните събития тази нощ, аз тръгнах да влизам през вратата и едва тогава двамата часовои осъзнаха, че не бяхме от техните другари. Единият от тях се опита да ми препречи пътя с копието си.

– Кой си ти? – попита той предизвикателно.

Блъснах копието му настрани и преди да извика го бутнах през портата навън. Исса се справи с другия копиеносец. В светилището се бе събрала огромна тълпа, но всички бяха с гръб към нас и не видяха боричкането пред главната порта. Не можеха и да ни чуят, защото пееха и се молеха монотонно и гласовете им заглушиха шума от кратката борба. Аз издърпах моя пленник в сенките край пътя и коленичих край него. Бях изпуснал копието си, като го измъквах от вратата, затова сега извадих късия нож от колана си.

– Ти си от хората на Ланселот, нали? – попитах го аз.

– Да – изсъска той.

– И какво правите тук? Това е кралството на Мордред.

– Крал Мордред е мъртъв – каза той, изплашен от острието, което бях опрлял на гърлото му. Направо си глътнах езика от този отговор.

Човекът реши, че мълчанието ми предвещава смъртта му и отчаяно възкликна. – Всички са мъртви!

– Кои всички?

– Мордред, Артур, всички.

За няколко мига сякаш целият ми свят се срива до основи. Мъжът в ръцете ми се заизвива, но моето острие го укроти. – Как? – изсъсках аз.

– Не знам.

– Как? – повиших глас.

– Не знаем! – повтори той. – Мордред беше убит преди да дойдем, а за Артур разправят, че бил убит в Поуис.

Отстъпих назад и магнах на един от хората си да пази двамата пленници с насочено към тях копие. След това изчислих преди колко часа се бях разделил с Артур. За последен път се бяхме видели край кръста на Кадок само преди няколко дни, а пътят на Артур до вкъщи бе много по-дълъг от моя. Ако е умрял, помислих си, новината за смъртта му нямаше да стигне до Инис Уидрин преди мен.

– Кралят ви тук ли е? – попитах ги аз.

– Да.

– Защо?

– За да вземе кралството, господарю – прошепна едва чуто единият.

Отрязвахме ленти от вълнените наметала на двамата копиеносци и завързахме краката и ръцете им, напъхахме вълнени парцали и в устата им да не викат. Бутнахме ги в някакъв ров и ги предупредихме да кротуват. Поведох хората си отново към портата на светилището. Исках да надзърна вътре, да разбере каквото мога и едва тогава да тръгнем към вкъщи.

– Сложете наметалата върху шлемовете и обърнете щитовете – заповядах аз.

Скрихме вълчите опашки под наметалата си, отпуснахме обърнатите щитове ниско в краката си, за да не се виждат звездите и тихо се вмъкнахме в светилището. Движихме се в сенките, заобикаляйки в гръб развълнуваната тълпа, докато стигнахме до каменните основи на гробницата, която Мордред бе започнал да строи за майка си. Качихме се върху най-горния ред камъни, откъдето можехме да виждаме над главите на насъбралото се множество и да наблюдаваме странните неща, които ставаха между двата реда огньове, осветяващи нощта в Инис Уидрин.

Първо помислих, че виждам същия християнски ритуал, който бях наблюдавал в Иска, защото пространството между огньовете бе пълно с танцуващи жени, люлеещи се мъже и напяващи свещеници. Вдигаха

ужасен шум – викове, писъци, вой. Между изпадналите в екстаз бродеха монаси с кожени бичове и шибаха голите им гърбове. Всеки безмилостен удар предизвикваше още по-силни радостни викове. Една жена стоеше на колене пред свещеното бодливо дръвче.

– Ела, Господи Иисусе! – пишеше тя. – Ела!

Някакъв монах я бичуваше в несвят и то така, че гърбът ѝ беше целият в кръв. Но ударите само разпалваха религиозната ревност на отчаяната ѝ молитва.

Тъкмо щях да скоча от гробницата и да поведат хората си обратно към портата, когато се появиха копиеносци. Те грубо разбутаха вярващите настрани, за да разчистят място между огньовете, осветяващи свещеното бодливо дръвче. Замъкнаха нанякъде и пишущата жена. После дойдоха още копиеносци. Двама от тях крепяха на раменете си носилка, зад тази носилка вървеше епископ Сенсъм, повел група ярко облечени свещеници. До тях видях Ланселот и неговата свита. Там беше Борс, най-добрият боец на Ланселот, Амхар и Лохолт също бяха с краля на белгите, но не виждах ужасните близнаци Лавейн и Динас.

Тълпата запищя още по-пронизително, когато Ланселот се появи. Християните протягаха ръце към него, някои дори коленичиха, когато той мина покрай тях. Той бе облякъл бялата си емайлирана ризница, за която се кълнеше, че някога предпазвала тялото на древния герой Агамемнон. Носеше и своя черен шлем, украсен с разперените лебедови криле. Дългата му черна коса, блеснала от благовонните масла, се подаваше изпод шлема и се спускаше върху червеното наметало, закачено на раменете му. На хълбока му висеше „Острието на Христос“. Носеше високи бойни ботуши от червена кожа. Зад него вървеше Саксонската му гвардия – огромни мъже с плетени сребърни ризници и бойни брадви, чиито широки остриета отразяваха светлината на подскачащите пламъци. Не виждах Моргана, но нейните облечени в бяло свети жени пееха в хор и се опитваха да надвикат воя и виковете на възбудената тълпа.

Един от копиеносците носеше дълъг прът, който постави в предварително издълбана дупка край Свещеното бодливо дръвче. За момент се побоях, че ще видим как някой нещастен езичник ще бъде изгорен на този кол и затова плюх да се предпазя от злото. Жертвата очевидно беше в носилката, защото двамата копиеносци занесоха своя товар до Свещеното бодливо дръвче и после започнаха да привързват пленника към кола. Но когато свършиха и отстъпиха встрани, така че можехме да виждаме добре, осъзнах, че това всъщност не беше пленник, нито пък щеше да бъде изгорен. Наистина. Към кола не беше вързан езичник, а

християнин и нямаше да наблюдаваме нечия смърт, а нечия сватба.

Спомни си за странното предсказание на Нимю. Мъртва ще стане булка.

Младоженникът беше Ланселот. Той застана до невестата си, привързана към кола. Тя беше кралица, някога принцеса на Поуис, станала принцеса на Думнония, а после кралица на Силурия. Това беше Норуена, снаха на Великия крал Утър, майката на Мордред, мъртва от четиринадесет години. Беше лежала в гроба си през всичките тези години, но сега я бяха извадили от земята и я бяха привързали към стълба, изправен край окиченото с молитвени панделки Свещено бодливо дръвче.

Гледах ужасен, правех знака против злото и галех железната си ризица. Исса докосна ръката ми сякаш да се увери, че не е в ноктите на някакъв невъобразим кошмар.

От мъртвата кралица бе останал почти само скелетът. Около раменете ѝ бе увит бял шал, но той не можеше да скрие отвратителните ивици пожълтяла кожа и дебелите късове бяла мазна плът, които още висяха по костите. Черепът, килнат настрани от едно от възета, прикрепящи го към кола, бе наполовина покрит с опъната изсъхнала кожа, челюстта се бе откачила от едната страна и висеше. Очите ѝ бяха само черни сенки в осветената от огньовете посмъртна маска на кралицата. Някой бе поставил венец от макове върху темето на черепа, откъдето висяха раздърпани кичури коса.

– Какво става? – попита тихо Исса.

– Ланселот иска Думнония – прошепнах аз, – а като се жени за Норуена той се сродява с думнонската кралска династия.

Не можеше да има друго обяснение. Ланселот искаше да открадне трона на Думнония и тази отвратителна церемония сред големите огньовете щеше да му даде някакво законно оправдание. Женеше се за мъртва, за да стане наследник на Утър.

Сенсът вдигна ръка да въдвори тишина и монасите с бичовете завикаха на възбудената тълпа да млъкне. Постепенно вярващите се укротиха. От време на време някоя жена изпищяваше и тълпата нервно потръпваше, но накрая настъпи тишина. Гласовете на хористките затихнаха. Сенсът вдигна ръце и се помоли Всемогъщия Бог да благослови брака между този мъж и тази жена, този крал и тази кралица. Тук той нареди на Ланселот да хване булката за ръка. Ланселот протегна облечената си в ръкавица дясна ръка и повдигна жълтите кости. Лицевите предпазители на шлема му бяха отворени и го виждах как се хили. Тълпата викаше от радост, а аз си спомних думите на Тюдрик за знаците и

знаменията и предположих, че в този несвещен брак християните виждат доказателство за завръщането на техния Бог.

– С властта, дадена ми от Светия Отец и с милостта, дадена ми от Светия Дух – викна Сенсъм, – обявявам ви за съпруг и съпруга!

– Къде е нашият крал? – попита ме Исса.

– Кой знае? – прошепнах аз. – Може да е мъртъв.

Гледах как Ланселот вдигна жълтите кости на Норуена и се престори, че целува пръстите ѝ. Като пусна ръката, един от пръстите падна.

Сенсъм, който никога не можеше да устои на възможността да проповядва, започна да държи реч пред тълпата и точно тогава Моргана ме заговори. Изобщо не бях разбрал кога се е приближила, усетих присъствието ѝ едва след като ме дръпна за наметалото. Обърнах се изплашен и видях златната ѝ маска, отразяваща огнените пламъци.

– Щом разберат, че на портата няма стражи – изсъска тя, – ще претърсят цялото село и с вас е свършено. Елате с мен, глупаци такива.

Скочихме някак виновно от гробницата и тръгнахме след куцуката черна фигура, която се скри зад тълпата в сенките на голямата църква. Тя спря там и се взря в лицето ми.

– Казаха, че си мъртъв. Че си убит заедно с Артур в селото на Кадок.

– Жив съм, лейди.

– А Артур?

– До преди три дни беше жив, лейди – отвърнах аз. – Нито той, нито аз умряхме в селото на Кадок.

– Благодаря на Бога – въздъхна тя, – благодаря на Бога – повтори Моргана, после сграбчи наметалото ми и ме дръпна надолу. Лицето ми почти допря до маската ѝ. – Слушай – каза настойчиво, – моят съпруг нямаше никакъв избор в това нещо.

– Щом казвате, лейди – вдигнах рамене, без нито за миг да ѝ повярвам. Разбирах обаче, че Моргана правеше всичко възможно, за да бъде и с едните, и с другите в тази криза, внезапно сполетяла Думнония. Ланселот протягаше ръце към трона, а някой се бе погрижил да изпрати Артур далеч от страната, докато кралят на белгите си свърши работата. Кое е по-лошо, помислих си аз, някой бе изпратил Артур и мен в долината на Кадок и ни бе организиран засада там. Някой бе пожелал да ни види мъртви. А Сенсъм първи ни разкри убежището на Лайгесак и именно Сенсъм бе спорил с нас против предложението ни хората на Кунеглас да извършат ареста, сега пак Сенсъм стоеше пред Ланселот и пред трупа, осветен от нощните огънове. Надушвах лапите на мишия

господар навсякъде в тази мръсна работа, макар да се съмнявах, че Моргана знае и половината от това, което бе извършил или планирал нейният съпруг. Тя бе твърде стара и мъдра, за да се зарази от религиозна лудост и поне се опитваше да намери безопасен път през натрупващите се ужаси.

– Закълни се, че Артур е още жив! – помоли ме тя.

– Той не умря в долината на Кадок – отговорих аз. – В това мога да се закълна.

Тя замълча за миг. Мисля, че плачеше под маската си.

– Кажу ми на Артур, че нямахме избор – промълви тя.

– Добре – обещах ѝ аз. – Какво знаете за Мордред, лейди?

– Той е мъртъв – изсъска тя. – Бил убит по време на лов.

– Но ако са излъгали за Артур, защо да не са излъгали и за Мордред?

– Кой знае? – прекръсти се тя и ме дръпна за наметалото. – Ела – рязко каза тя и ни поведе покрай стената на църквата надолу към някаква малка дървена колиба. Някой бе затворен в там – чувах нечии юмруци да удрят по вратата, завързана с кожени ремъци.

– Трябва да вървиш при жена си, Дерфел – каза Моргана, докато се бореше с възела с единствената си ръка. – Динас и Лавейн тръгнаха при вечер към твоята къща. Взеха копиеносци.

Обзе ме паника, която ме накара да разсека ремъка с върха на копието. Щом освободих вратата, тя широко се отвори и отвътре изскочи Нимю, вдигнала ръце с орлови нокти, готови да дерат и да разкъсват. Но щом ме позна, тя политна към мен, търсейки опора в тялото ми. Заплю Моргана.

– Върви, глупачке – озъби се Моргана срещу нея, – и помни, че съм те спасила от смърт днес.

Хванах ръцете на Моргана, изгорената и здравата, и ги вдигнах към устните си.

– Длъжен съм ви, лейди, за това, което направихте тази нощ.

– Върви, глупако – отвърна ми тя – и побързай!

Хукнахме покрай задната стена на църквата, покрай складовите помещения, колибите на робите, хамбарите, минахме забързани през плетената порта на селото и излязохме на пристана, където рибарите държаха тръстиковите си лодки. Взехме две от лодките и вместо с лодкарски прът забутахме леките съдове напред с копията си. Спомних си как в онзи далечен ден, когато бе убита Норуена, двамата с Нимю избягахме от Инис Уидрин по същия начин. Тогава, както и сега, бяхме тръгнали

към Ърмидс хол, тогава, както и сега, бяхме бегълци в страна, превзета от врагове.

Нимю не знаеше подробности за случилото се в Думнония. Каза само, че Ланселот дошъл и се обявил за крал, но за Мордред повтори само това, което бяхме чули от Моргана – че кралят бил убит по време на лов. Разказа ни как на Хълма дошли копиеносци и я пленили. Отвели я в светилището и Моргана я затворила. После чула как тъппа християни се катерят към Хълма. Избили всички, които намерили там, съборили колибите и започнали да строят църква със здравите греди.

– Значи Моргана наистина спаси живота ти – отбелязах аз.

– Тя има нужда от моите знания – отвърна Нимю. – Как иначе ще разберат какво да правят със Свещения съд? Именно затова Динас и Лавейн тръгнаха към твоя дом, Дерфел. За да намерят Мерлин – плюю тя в блатото. – Стана така, както ти казах – освободиха силата на Свещения съд и сега не знаят как да контролират тази сила. Двама крале дойдоха в Кадарн. Единият беше Мордред, другият – Ланселот. Той отиде там днес следобед и застана върху камъка. А тази нощ мъртвата прави сватба.

– Освен това ти каза, че меч ще заплашва гърлото на дете – напомних й аз мрачно и яростно забих дръжката на копието в плиткото блато в желанието си да стигна колкото се може по-бързо до Ърмидс хол. Където бяха моите деца. Където беше Сийнуин. И закъдето бяха тръгнали силурските друиди с техните копиеносци преди по-малко от три часа.

Пламъци осветяваха пътя ни към вкъщи. Не пламъците, които осветяваха брака на Ланселот с мъртвата, а други пламъци, извисяващи се над Ърмидс хол. Бяхме наред блатото, когато този нов огън пламна и черната вода потрепна, отразила дългите му езици.

Молах се на Гофанон, на Люло, на Бел, на Кернуос, на Таранис, на всички Богове, където и да бяха те, поне един от тях да се наведе от звездното царство към земята и да спаси семейството ми. Огнените езици заподскачаха още по-високо и заискряха над пламнал сламен покрив, а вятърът отнасяше пушека на изток през нещастната Думнония.

Щом Нимю свърши разказа си, всички замълчахме. Исса плачеше. Тревожеше се за Скарач, ирландското момиче, за което се беше оженил и се чудеше като мен какво ли бе станало с копиеносците, които бяхме оставили да пазят замъка. Те бяха достатъчно, за да се противопоставят на Динас и Лавейн и техните копиеносци. И въпреки това пламъците свидетелстваха за друго, а ние бутахме лодките напред колкото

можехме по-бързо.

Щом наближихме чухме писъци. Бяхме само шестима, но не се колебах нито за миг, нито пък се опитах да правя някакви маневри. Просто засилихме лодките нагоре по обраслия с дървета поток, който течеше край палисадата на замъка. Там скочихме на брега, точно до малката лодчица, която Гулидин, слугата на Мерлин, бе направил за Даян.

По-късно разбрах как се бяха развили събитията онази нощ. Гуилим, командващият копиеносците, оставени да охраняват дома ми в мое отсъствие, докато ние с Артур бяхме на север, видял далечния дим на изток и предположил, че се задават неприятности. Поставил всичките си хора по местата и обсъдил със Сийнуин възможността да се натоварят на лодките и да се скрият сред мочурищата, които се намираха зад блатото. Сийнуин казаха не. Малейн, друидът на брат й, дал на Даян някаква отвара от листа, която смъкнала температурата, но детето все още било твърде слабо, освен това никой не знаел какво означава видяният пушек, не дошли и вестители с каквото и да било предупреждение. Затова Сийнуин изпратила двама копиеносци на изток да разберат какво става и зачакали зад дървената палисада.

Паднала нощта, но новини нямало. Все пак нощта донесла известно успокоение, защото малцина копиеносци биха се решили да пътуват по тъмно. Сийнуин решила, че опасността от нападение през нощта е помалка отколкото през деня. Стоели зад палисадата, гледали пламъците в Инис Уидрин отвъд блатото и се чудели какво ли означават, но никой не чул как конниците на Динас и Лавейн навлезли в съседната гора. Далеч от къщата те слезли от конете, завързали юздите им за дърветата и после под бледата светлина на полускритата зад облаци луна запълзели към палисадата. Гуилим разбрал, че замъкът е нападнат едва когато хората на Динас и Лавейн шурмували портата. Двамата разузнавачи на Гуилим не се върнали, в горите нямало часовои и врагът бил на крачка от портата, когато в замъка вдигнали тревога. А портата не бе някаква здрава порта. Тя беше висока не повече от човешки бой. Първите нападатели се втурнали към нея без ризници, копия и щитове и успели да се изкатерят по нея, преди хората на Гуилим да се съберат. Стражите на портата се сражавали и убивали. Но не могли да избият всички. Някой от тези първи нападатели успели да вдигнат лоста на портата и отворили на тежковъоръжените копиеносци на Динас и Лавейн. Десет от тези копиеносци се числели към Сакската гвардия на Ланселот, останалите били белги, заклели се да служат на своя крал.

Хората на Гуилим се сражавали с всички сили. Най-свирепа била борбата на прага на замъка. Там паднал убит Гуилим и още шест от моите воини. Други шестима лежаха в двора, където бе запален един склад. Тези пламъци бяха осветявали пътя ни през блатото и сега ни разкриваха ужаса вътре.

Битката не бе свършила. Динас и Лавейн бяха планирали своето предателство добре, но хората им не бяха успели да влязат в замъка и моите копиеносци все още държаха голямата сграда. Виждах щитовете и копията, преградили свода на вратата, виждах и друго копие, подаващо се от един от високите прозорци, през които излизаше пушека. Двама от ловците ми стояха на този прозорец, опънали лъкове, и стрелите им пречеха на хората на Динас и Лавейн да пренесат огъня от склада върху сламения покрив на замъка. Сийнуин, Моруена и Серен бяха вътре в сградата, заедно с Мерлин, Малейн и почти всички жени и деца, които живееха в селото. Но те бяха обградени, а враговете ги превъзхождаха по численост, освен това бяха намерили Даян.

Даян спеше в една от колибите. Често правеше така, защото обичаше да бъде в компанията на старата си дойка, женена за моя ковач. Може би златната ѝ коса я беше издала или може би вярна на своя нрав, Даян бе започнала да хвърля предизвикателства срещу нападетелите и им е казала, че като си дойде баща ѝ, той ще им отмъсти.

А сега Лавейн, облечен в черно, с празна ножница, увиснала край хълбока му, държеше Даян пред тялото си. Тънките ѝ крачета се подаваха изпод малката бяла рокля, която носеше. Тя се бореше с всички сили, но Лавейн здраво я държеше с лявата си ръка през кръста, а с дясната бе опрял гол меч на гърлото ѝ.

Исса се вкопчи в ръката ми, за да ме спре. Щях обезумял да се хвърля срещу въоръжените мъже край обсадения замък. Бяха двадесет. Не виждах Динас, но подозирах, че заедно с другите вражи копиеносци се намира зад замъка, за да отреже пътя за бягство на хората в обсадения дом.

– Сийнуин – викна Лавейн с дълбокия си глас. – Излез! Моят крал иска да те заведе при него!

Оставих копието на земята и извадих Хюелбейн. Острието му тихо изсъска от допира с ножницата.

– Излез – викна пак Лавейн.

Докоснах парчетата свинска кост, вградени в дръжката на меча и се помолих на Боговете да ме направят ужасен тази нощ.

– Да не искаш кутрето ти да умре? – попита Лавейн и Даян изпищя,

усетила допира на острието върху гърлото си. – Мъжът ти е мъртъв! – викна Лавейн. – Умря в Поуис заедно с Артур и няма да ти се притече на помощ.

Отново натисна с меча и Даян пак изпищя. Исса продължаваше да ме държи.

– Още не, господарю – прошепна той, – още не.

Щитовете, препречили вратата на замъка, бяха вдигнати и Сийнуин излезе навън. Носеше тъмна пелерина, закопчана на врата.

– Пусни детето – спокойно каза тя на Лавейн.

– Ще я пусна, когато ти дойдеш при мен – отвърна Лавейн. – Моят крал иска да сподели твоята компания.

– Твоят крал ли? – попита Сийнуин. – И кой е този крал?

Тя много добре знаеше чии войници бяха нападнали дома ѝ тази нощ, щитовете им достатъчно ясно показваха това, но не искаше да улеснява Лавейн в нищо.

– Крал Ланселот – отговори Лавейн. – Крал на белгите и крал на Думнония.

Сийнуин придърпа наметалото около себе си.

– И какво иска крал Ланселот от мен? – попита тя. Зад нея, в пространството зад замъка, осветено донякъде от горящия склад, се виждаха и други копиеносци на Ланселот. Бяха взели конете от конюшните ми и сега наблюдаваха сблъсъка между Сийнуин и Лавейн.

– Тази нощ, лейди – обясни Лавейн – моят крал си взе булка.

Сийнуин вдигна рамене.

– Значи няма нужда от мен.

– Булката, лейди, не може да даде на моя крал привилегиите, които се полагат на мъжа в брачната нощ. Вместо нея ти ще трябва да доставиш удоволствие на моя крал. Отдавна му дължиш тази чест. Освен това – добави Лавейн – сега вече си вдовица. Имаш нужда от друг мъж.

Мускулите ми се изопнаха и Исса отново ме сграбчи над лакътя. Един от сакските гвардейци близо до Лавейн беше неспокоен и Исса безмълвно ми предлагаше да изчакаме докато се успокои.

Сийнуин отпусна за миг глава, после отново вдигна поглед.

– Ако дойда с вас, ще пуснете ли дъщеря ми? – попита мрачно тя.

– Да – обеща Лавейн.

– И всички други? – махна Сийнуин с ръка към замъка.

– И тях ще пощадим – кимна Лавейн.

– Тогава освободете дъщеря ми – поиска Сийнуин.

– Ела първо тук – отвърна Лавейн – и доведи Мерлин.

Даян го ритна с голите си пети, но той натисна меча към гърлото ѝ и тя застина. Покривът на склада се срути сред безброй искри и горящи сламки, литнали в нощта. Някои от тях паднаха върху сламения покрив на замъка и замъждукаха там. Засега дъждовната вода, попила в сламата, предпазваше замъка, но знаех, че скоро покривът щеше да пламне.

Отново бях готов за атака, но тогава зад Сийнуин се появи Мерлин. Видях, че брадата му пак бе сплетена на плитки. Той носеше големия си жезъл и беше по-изправен и по-мрачен от когато и да било през последните години. Обгърна Сийнуин с дясната си ръка през раменете и погледна Лавейн.

– Пусни детето – заповяда той. Лавейн поклати глава.

– Ние направихме магия с брадата ти, старче, ти нямаш власт над нас. Тази нощ, докато нашият крал се забавлява с принцеса Сийнуин, ние ще си направим удоволствието да ти сменим вярата. Елате при мен и двамата – нареди той. Мерлин вдигна жезъла и го насочи към Лавейн.

– При следващото пълнолуние – каза Мерлин – ти ще умреш край морето. И ти, и брат ти. И двамата ще умрете, а писъците ви ще се носят по вълните за вечни времена. Пусни детето.

Нимю тихо изсъска зад мен. Беше взела моето копие от земята и бе вдигнала кожената превръзка на челото – ужасната празна дупка на изваденото ѝ око зееше.

Лавейн изобщо не се развълнува от предсказанието на Мерлин.

– При следващото пълнолуние – отвърна му той – ще варим в бича кръв кичури от брадата ти, а душата ти ще предадем на червея от Анун – изплю се Лавейн. – Хайде идвайте и двамата – озъби се той.

– Освободи дъщеря ми – настоя Сийнуин.

– Когато се приближите, ще я пусна.

Сийнуин и Мерлин тихо заговориха помежду си. Моруена изплака вътре в замъка и Сийнуин се обърна към нея да я утеши. След това хвана Мерлин за ръка и двамата тръгнаха към Лавейн.

– Не така, лейди – викна ѝ Лавейн. – Моят господар Ланселот иска да отидеш при него гола. Моят господар иска да минеш гола през страната, гола през града и да влезеш гола в леглото му. Ти го опозори, лейди, и тази нощ той ще ти върне този позор стократно.

Сийнуин спря и се вторачи в него. Но Лавейн само притисна меча към гърлото на Даян, детето изохка от болка и Сийнуин инстинктивно скъса брошката, която придържаше наметалото на раменете ѝ. Дрехата се смъкна в краката ѝ. Отдолу Сийнуин бе облечена с проста бяла рокля.

– Свали роклята, лейди – заповяда Лавейн с дрезгав глас – сваляй я или дъщеря ти умира.

Тогава се втурнах. Изкрещях името на Бел и се втурнах като луд. Хората ми нападнаха заедно с мен. От замъка наизлязоха и други, когато видяха белите звезди по щитовете ни и сивите вълчи опашки на шлемовете. Нимю също атакува с писъци и вой. Видях как редицата на вражите копиеносци се огъна, отстъпвайки с ужас. Тичах право срещу Лавейн. Видя ме, позна ме и замръзна ужасен. Беше се направил на християнски свещеник – на врата му висеше разпятие. По онова време беше опасно да яздиш из Думнония, облечен като друид, но друид или християнин Лавейн трябваше да умре. Изкрещях името на своя Бог и налегах върху Лавейн.

Отнякъде изникна сакски гвардеец. Острието на брадвата му проблесна, отразила пламъците, докато той замахваше към главата ми. Отбих брадвата с щита и ръката ми се разтресе от силата на удара. Плъзнах Хюелбейн напред, завъртях острието му в корема на сакса и освободих оръжието си. От раната се изсипаха черва. Исса беше убил друг сакс, а Скарач, свирепата ирландска съпруга на Исса, бе излязла от замъка с огромно ловно копие и сега довършваше с него ранен сакс. Нимю също заби копието си в корема на някакъв мъж. Някой замахна с копие към мен, отбих удара му и забих Хюелбейн в тялото му. Огледах се обезумял за Лавейн и го видях да тича, стиснал Даян в ръце. Опитваше се да стигне до брат си зад замъка. Но пред него изкочиха мои копиеносци, отрязаха му пътя и той се обърна назад. Видя ме и хукна към портата. Държеше Даян като щит.

– Искам го жив! – изревах аз и хукнах след него през осветения от огъня хаос. Друг сакс се изпречи пред мен, крещейки името на своя Бог. Пресеках вика му с Хюелбейн, който потъна в гърлото му. Исса викаше, предупреждавайки за появата на нови врагове. И сам чувах тропота на копитата – онези, които пазеха зад замъка, препускаха към нас, за да спасят другарите си. Динас, облечен с черно свещеническо расо като брат си, бе начело на атаката, размахал гол меч в ръката си.

– Спрете ги! – викнах аз. Чувах писъците на Даян. Врагът изпаднаше в паника. Те бяха повече от нас, но внезапната поява на копиеносци от черните недра на нощта бе разкъсала сърцата им на парчета, а и еднооката Нимю, пищяща и свирепа с окървавено копие в ръце, сигурно им е приличала на страшен нощен тълъсъм, дошъл да вземе душите им. Всички бягаха в ужас. Лавейн чакаше брат си близо до горящия склад и все още държеше меча на гърлото на Даян. Скарач, съскаща като Нимю,

държеше копие то си срещу него, но не смееше да рискува живота на дъщеря ми. Някои от хората на Ланселот се катереха по палисадата, други тичаха към портата. Едни бяха убити в сенките между колибите, други се спасиха, тичайки край ужасените коне, които изтрополяха край нас и изчезнаха в нощта.

Динас яздеше право срещу мен. Вдигнах щита си, стиснах Хюелбейн и закрепях предизвикателства. В последния момент той завъртя коня си и замахна с меч към главата ми. Но само мина покрай мен и се насочи към брат си, наведе се от седлото и подаде ръка на Лавейн. Скарач отскочи от пътя на коня точно когато Лавейн скочи в спасителната прегръдка на Динас. Пусна Даян и тя се изтърколи далеч от него. Хукнах след коня. Лавейн се бе вкопчил в брат си, който на свой ред отчаяно стискаше седлото и юздите, докато конят препускаше в галоп. Крещях им да спрат и да се бият, но близнаците продължиха лудия си бяг към черните дървета, където се бяха скрили оцелелите им другари. Проклинах душите им. Стоях на портата и ги наричах червеи, страхливци, същества на злото.

– Дерфел? – повика ме Сийнуин. – Дерфел?

Престанаха да проклинаят и се обърнаха към нея.

– Жив съм – казах аз, – жив съм.

– О, Дерфел! – изстена тя и едва тогава видях, че Сийнуин държеше Даян и че бялата рокля на Сийнуин вече не беше бяла, а червена.

Изтичах към тях. Даян се бе свила в ръцете на майка си. Изпуснах меч, дръпнах шлема от главата си и паднах на колене край тях.

– Даян? – прошепнах. – Любов моя!

Видях как душичката ѝ мъждука в очите. Тя ме видя – наистина ме видя – видя и майка си преди да умре. Погледна ни за миг и малката ѝ душа отлетя, тихо като разперени в мрака криле, безшумно като пламък на свещ, изгасен от полъха на вятър. При скока върху седлото на брат си Лавейн бе отрязъл гърлото ѝ и сега малкото ѝ сърчице се отказа от борбата за живот. Но преди това тя наистина ме видя. Знам, че ме видя. Видя ме и тогава умря, прегрънах и нея, и майка ѝ и заплаках като дете.

Плачех за моята малка хубава Даян.

Бяхме взели четирима пленници, освен ранените. Единият беше от Сакската гвардия, другите трима бяха белги. Мерлин ги разпита и когато свърши аз посякох и четиримата на парчета. Заклах ги. Убивах, изпълнен с бесен гняв, плачех и убивах, сляп за всичко друго освен за тежкия Хюелбейн в ръцете си и за празното удовлетворение, което

чувствах докато сечах къс по къс плътта им. Един по един, пред моите хора, пред Сийнуин, пред Норуена и Серен, насякох и четиримата мъже и когато всичко свърши, Хюелбейн бе мокър от върха до дръжката, а аз продължавах да сека безжизнените им тела. Ръцете ми до лактите бяха подгизнали в кръв, яростта ми можеше да запълни целия свят, но не можеше да върне моята малка Даян.

Исках да убивам още хора, но ранените врагове вече бяха убити. Като нямаше вече на кого да отмъщавам, така както си бях кървав, отидох при ужасените си дъщери и ги прегърнах. Не можех да спра сълзите си, те също. Притисках ги сякаш моя живот зависеше от техния. След това ги отнесох при Сийнуин, която продължаваше да люлее мъртвото телце на Даян. Нежно разделих ръцете на Сийнуин и ги поставих върху раменете на живите ѝ деца. Вдигнах телцето на Даян и го понесох към горящия склад. Мерлин дойде с мен. Той докосна челото на Даян с жезъла си и кимна. Време е, казваше ми Мерлин, да оставим душата на Даян да пресече моста на мечовете. Но преди това я целунах. После положих тялото ѝ на земята и с ножа си отрязвах голям кичур от златната ѝ коса, който грижливо поставих в джоба. След това я вдигнах, целунах я за последен път и хвърлих трупа ѝ в пламъците. Косата и малката ѝ бяла рокля пламнаха с ярки пламъци.

– Засилете огъня! – викна Мерлин към хората ми. – Засилете го!

Те разкъсаха една от колибите и превърнаха огъня в пещ, която трябваше да превърне тялото на Даян в нищо. Душата ѝ вече отлиташе към новото си тяло от сянка в Отвъдния свят, погребалната ѝ клода реवेशе в нощта, а аз стоях на колене край пламъците с празна опустошена душа. Мерлин ме повдигна.

– Трябва да вървим, Дерфел.

– Знам.

Той ме прегърна и ме задържа в прегръдките си като баща, утешаващ сина си.

– Ако бях успял да я спася – тихо каза Мерлин.

– Ти опита – промълвих аз и се проклех, задето толкова дълго се бях мотал в Инис Уидрин.

– Да вървим – потупа ме нежно Мерлин, – много път ни чака до зори.

Взехме малкото неща, които можехме да носим. Аз смених окървавената си ризница с по-хубавата плетена ризница със златните пръстени по краищата. Серен взе три котенца в една кожена торба, Моруена взе хурка и вързоп с дрехи, а Сийнуин приготви чанта с храна. Бяхме

всичко осем души – копиеносци, семейства, слуги и роби. Всеки от тях бе хвърлил в погребалната клада по някакъв малък дар – най-вече парченца хляб, но Гулидин, слугата на Мерлин, хвърли в пламъците върбовата лодчица на Даян, за да може тя да си я кара из потоците и езерата в Отвъдния свят.

Сийнуин, която вървеше между Мерлин и Малейн, друида на Кунеглас, попита какво става с децата в Отвъдния свят.

– Играят – каза Мерлин с цялия си предишен авторитет. – Играят под ябълковите дървета и ви чакат.

– Ще бъде щастлива там – увери я и Малейн. Той беше висок, слаб и прегърбен млад човек, носеше стария жезъл на Йорует. Изглеждаше потресен от ужасите на изминалата нощ, и очевидно се плашеше от мръсната и окървавена Нимю. Превръзката за окото ѝ бе изчезнала, а косата ѝ висеше порвиснала и сплетена.

След като разбра какво очаква Даян, Сийнуин дойде при мен. Аз все още се измъчвах и се обвинявах, задето се бях задържал толкова дълго да гледам брачната церемония на Ланселот, но Сийнуин вече беше по-спокойна.

– Така ѝ било писано, Дерфел – каза тя, – сега тя е щастлива. А и ти си жив – хвана ме Сийнуин за ръка. – Казаха ни, че си мъртъв. И ти, и Артур.

– И той е жив – уверих я аз. Вървах мълчалив след двата бели силуета на друидите. – Един ден – дадох глас на мислите си аз – ще намеря Динас и Лавейн. Смъртта им ще бъде ужасна.

Сийнуин стисна ръката ми.

– Бяхме толкова щастливи – промълви тя. Отново бе започнала да плаче. Опитах се да намеря думи да я утеша, но никой не можеше да ни обясни защо Боговете ни бяха отнели Даян. Зад нас пожарът в Ърмидс хол ревеше и пращаше огнени пламъци към черното небе. Сламенният покрив бе пламнал и огънят изпепеляваше целия ни предишен живот.

Вървахме по една извиваща край блатото пътечка. Луната се бе изплъзнала от облаците и хвърляше сребриста светлина върху тръстиките и върбите и върху плитката набраздена от вятъра вода. Отивахме към морето, но изобщо не бях помислил какво ще правим стигнем ли брега. Хората на Ланселот щяха да ни търсят, това бе повече от сигурно. Трябваше да намерим някъде убежище.

Мерлин разпита пленниците преди да ги избия и сега разказа на Сийнуин и на мен каквото бе научил. Голяма част от това вече знаехме. Мордред бил убит по време на лов, но един от пленниците твърдял, че

кралят бил убит от бащата на изнасилена от Мордред девойка. Говорело се, че Артур е мъртъв и затова Ланселот се обявил за крал на Думнония. Християните го приветствали с радост, вярвайки, че Ланселот е техният нов Йоан Кръстител, човекът предизвестил първото идване на Христос на земята, точно както Ланселот щял да предизвести неговото второ пришествие.

– Артур не умря – уточних аз мрачно. – Трябваше да умре и аз трябваше да умра с него, но заговорът не успя. И как така Ланселот е разбрал толкова бързо за смъртта му, след като аз видях Артур само преди три дни?

– Не е разбрал – спокойно отбеляза Мерлин. – Само се е надявал, че всичко върви по план.

Аз се изплюх.

– Това е работа на Сенсъм и на Ланселот – гневно заключих аз. – Ланселот вероятно е организирал убийството на Мордред, а Сенсъм нашето. Сега Сенсъм си има желаното християнско кралство, а Ланселот има Думнония.

– Само дето ти си жив – тихо се обади Сийнуин.

– И Артур е жив – добавих аз. – А ако Мордред наистина е мъртъв, тогава тронът принадлежи на Артур.

– Само ако разгроми Ланселот – отбеляза сухо Мерлин.

– Разбира се, че ще разгроми Ланселот – презрително заявих аз.

– Сега Артур е слаб – предупреди ме внимателно Мерлин. – Десетки от хората му са избити. Всички от охраната на Мордред са мъртви, както и копиеносците от Каер кадарн. Сей и хората му са избити в Иска, а ако не са мъртви, бягат. Християните са се надигнали, Дерфел. Чувам, че бележели къщите си със знака на рибата и хората във всяка къща, която не носи този знак, били избивани – Мерлин продължи да върви в мрачно мълчание. – Прочистват Британия заради идването на техния Бог – добави той след малко.

– Но Ланселот не е убил Сеграмор – казах аз, надявайки се това да е вярно, – а Сеграмор има цяла армия.

– Сеграмор е жив – увери ме Мерлин и след това ми поднесе найлошата новина за тази ужасна нощ, – но е бил нападат от Сердик. Струва ми се – продължи той, – че Ланселот и Сердик са се споразумели да си поделят Думнония. Сердик ще вземе пограничните земи, а Ланселот ще управлява останалите.

Нямаше какво да кажа. Струваше ми се непонятно. Сердик бе навлязъл в Думнония? А християните се бяха надигнали, за да поставят

Ланселот на трона? И всичко бе станало толкова бързо, за няколко дни, а ние не бяхме доловили никакво предизвестие, за онова което се е готвело, преди да напуснем Думнония.

– Имаше предизвестия – обади се Мерлин, прочел мислите ми. – Имаше, но никой от нас не ги възприе сериозно. Кой се интересуваше от това, че няколко християни си рисуват риби по стените на къщите си? Кой обръщаше внимание на техните истерии? Дотолкова свикнахме с гръмките приказки на техните свещеници, че никой вече не слушаше какво точно приказват. И кой от нас повярва, че техният Бог ще дойде в Британия след четири години време? Имаше предизвестия, Дерфел, навсякъде около нас, ала ние бяхме слепи за тях. Но това не е причината за целия този ужас.

– Сенсъм и Ланселот го причиниха – изгръмжа аз.

– Свещения съд го донесе – поправи ме Мерлин. – Някой го е използвал, Дерфел, и е освободил силата му. Подозирам, че Свещения съд е у Динас и Лавейн, но те не знаят как да го контролират, затова разляха ужаса му по тази земя.

Вървах и мълчах. Севърнско море вече се виждаше – сребристочерна подвижна повърхност под гаснещата луна. Сийнуин тихо плачеше и аз я хванах за ръка.

– Открих кой е баща ми – опитах се аз да я отклоня от мъката й. – Едва вчера разбрах това.

– Твоят баща е Аел – спокойно каза Мерлин. Аз зяпнах.

– Как разбра?

– По лицето ти, Дерфел. Тази нощ, когато се втурна през портата, само мечото наметало ти липсваше, иначе беше досущ като него – усмихна ми се Мерлин. – Аз те помня като сериозно малко момче, което само пита и се мръщи, а тази нощ ти се появи като воин на Боговете, ужасяваща грамада от желязо и стомана с щит и вълча опашка.

– Вярно ли е това? – попита ме Сийнуин.

– Да – признах аз и се изплаших от начина, по който можеше да реагира на това. Но нямаше защо да се страхувам.

– Тогава Аел трябва да е велик мъж – каза тя убедено, усмихна се тъжно и добави, – лорд принц.

Стигнахме до морето и завихме на север. Нямаше къде другаде да отидем освен в Гуент или в Поуис, където лудостта все още не се беше разпространила. Но изведнъж пътеката свърши – пред нас имаше само кал върху която прииждащия прилив разбиваше до бяло вълните си. От едната ни страна бе морето, а от другата блатата на Авалон. Струваше

ми се, че сме попаднали в капан, но Мерлин ни убеди да не се безпокоим.

– Починете си – каза той, – скоро ще дойде помощ.

Мерлин погледна на изток, където над хълмовете зад блатата се бе появила ивица бледа светлина.

– Зазорява се. Нашата помощ ще дойде щом се покаже слънцето – обяви той и седна да поиграе със Серен и нейните котенца. Ние легнахме на пясъка до вързоците си, а нашият менестрел Пирлиг запя Любовната песен на Райнон – любимата песен на Даян. Сийнуин плачеше, прегърнала Моруена, а аз, вперил поглед в неспокойното море, мечтаех за отмъщение.

Слънцето изгря, обещавайки още един прекрасен летен ден над Думнония, само че в този ден облечени в желязо конници щяха да бродят из страната и да ни търсят. Най-накрая Свещения съд бе използван, християните се струпаха под знамето на Ланселот, над страната се стелеше ужас, цялото дело на Артур бе поставено на карта.

Онази сутрин ни търсеха не само хората на Ланселот. Селата из мочурището бяха чули за станалото в Ърмидс хол. Бяха разбрали също, че отвратителната церемония в Инис Уидрин е била християнска сватба. А всеки враг на християните беше приятел на блатните хора, затова техните лодкари, ловци и следотърсачи започнали да кръстосват тресавищата и да ни търсят.

Намериха ни два часа след изгрев слънце и ни поведоха на север по пътеките през блатата, където никой враг нямаше да посмее да ни последва. Вечерта вече бяхме излезли от блатата и бяхме близо до град Абона, откъдето тръгваха кораби за Силурия, натоварени със зърно, грънци, калай и олово. Отряд на Ланселот охраняваше направените от римляните пристани по реката, но хората бяха малко и пръснати на голямо разстояние. Имаше не повече от двадесет копиеносци, които наблюдаваха корабите, при това по-голямата част от войниците бяха полупияни от плячкосан товар с медовина. Избихме ги всички. Смъртта вече беше идвала в Абона, защото върху калния бряг на реката лежах телата на десетина езичници. Фанатизираните християни, които бяха убили езичниците, вече си бяха отишли, за да се присъединят към армията на Ланселот, а хората, останали в града, бяха много наплашени. Разказаха ни какво се беше случило в града, заклеха се, че са невинни за смъртта на убитите, после залостиха вратите си, всичките белязани със знака на рибата. На следващото утро, щом придойде приливът, ние отплавахме

за Иска в Силурия – крепост на река Уск, където някога Ланселот направи първия си дворец като крал на Силурия.

В лодката Сийнуин седна до мен.

– Странно е как войните идват и си отиват заедно с кралете – каза тя.

– Как? – непроумях аз. Тя вдигна рамене.

– Утър умря и веднага започна война, която продължи чак до като Артур уби баща ми, после настана мир. Сега Мордред дойде на трона и пак избухна война. То е като сезоните, Дерфел. Войната идва и си отива – Сийнуин отпусна глава на рамото ми. – И какво ще стане сега? – попита тя.

– Ти и момичетата ще отидете на север, в Каер Сус, а аз ще остана тук и ще се бия.

– Артур ще се бие ли? – попита Сийнуин.

– Ако Гуинивиър е убита – отговорих аз, – ще се бие, докато не останат нито един жив враг. (Не бяхме чули нищо за Гуинивиър, но след като християните вилнееха из цяла Думнония, изглеждаше малко вероятно да са я пощадили.)

– Горката Гуинивиър – промълви Сийнуин, – и горкият Гуидър – добави тъжно. Тя много обичаше сина на Артур.

Акостирахме в река Уск, най-сетне в безопасност на територия, управлявана от Мюриг. Оттам тръгнахме пеш към Буриум, столицата на Гуент. Гуент беше християнска страна, но не беше заразена от лудостта, която вилнееше в Думнония. Гуент вече си имаше крал – християнин и може би това обстоятелство бе достатъчно да поддържа спокойствието на народа. Мюриг хвърли вината върху Артур.

– Той трябваше да унищожи езичеството – каза ни Мюриг.

– Защо, кралю господарю? – пиптах аз. – Самият Артур е езичник.

– Христовата истина е ослепително очевидна, бих казал аз – заяви Мюриг. – Ако някой не може да разбере приливите на историята, сам си е виновен за това. Бъдещето принадлежи на християнството, лорд Дерфел, а езичеството е минало.

– То пък едно бъдеще – презрително изсумтах аз, – щом на историята ѝ остават само още четири години.

– Тя няма да свърши след четири години! – възмути се Мюриг. – Ще започне! Когато Христос отново се върне на земята, лорд Дерфел, започват славни дни! Ние всички ще бъдем крале, всички ще се радваме и ще бъдем благословени.

– С изключение на нас езичниците.

– Естествено, все някой трябва да има в ада. Но за вас се още има време да приемете истинската вяра.

И двамата със Сийнуин отклонихме поканата му да ни покръсти, а на следващата сутрин Сийнуин замина за Поуис заедно с Моруена, Серен и други съпруги и деца. Ние, копиеносците, прегърнахме семействата си и ги изпратихме на север. Мюриг им даде отряд да ги придружи до Поуис. Аз също отделих шестима от моите хора, като им заповядах да се върнат на юг веднага щом предадат жените под охраната на Кунеглас. Поуиският друид Малейн също тръгна с жените, но с нас останаха Мерлин и Нимю, чието желание да намерят Свещения съд отново се бе разпалило като в дните, когато бродехме по Тъмния път.

Крал Мюриг пътува с нас до Глевум. Глевум беше думнонски град, но точно на границата с Гуент и неговите стени пазеха земята на Мюриг, затова той, доста разумно, бе поставил гарнизон от свои копиеносци там, за да е сигурен, че размириците в Думнония няма да се разпространят и на север в Гуент. Трябваше ни половин ден, за да стигнем до Глевум и там в голямата римска зала, където Утър проведе своя последен Велик съвет, заварих моите хора, тръгнали с Артур, когато аз отидох да търся майка си; воините на Артур и самия Артур.

Той ме видя да влизам в залата и изразът на облекчение, който се изписа на лицето му, бе толкова трогателен, че ми потекоха сълзи. Моите копиеносци, пътували с Артур, радостно завикаха. Известно време разменяхме приветствия и новини. Аз им разказах за Ърмидс хол, изброих загиналите мъже, уверих хората си, че съпругите им са живи и здрави. После погледнах към Артур.

– Убиха Даян – промълвих аз.

– Даян – повторих и сълзите ми отново потекоха.

Артур ме изведе от залата, сложил ръка на раменете ми ми. Тръгнахме към укрепленията на Глевум, където всички бойни платформи вече бяха заети от хората на Мюриг с техните червени наметала. Артур ме накара да му разкажа всичко отначало – от момента, в който се разделихме при кръста на Кадок докато ние, оцелелите от Ърмидс хол, се качихме на кораба в Абона.

– Динас и Лавейн – мрачно произнесе той. Измъкна Екскалибур и целуна сивото острие. – Твоето отмъщение е и мое – каза той официално и прибра меч в ножницата.

Известно време мълчахме облегнати на стената и загледани към широката долина на юг от Глевум. Всичко изглеждаше така спокойно там. Тревата бе почти готова за сенокос, а сред покаралата царица

грееха алени макове.

– Чул ли си нещо за Гуинивиър? – наруши тишината Артур. Долових отчаяние в гласа му.

– Не, господарю.

Той потръпна, но се овладя.

– Християните я мразят – тихо отрони той, после съвсем неочаквано за него докосна желязото по дръжката на Екскалибур, за да се предпази от зло.

– Тя има охрана, господарю – опитах се да му вдъхна надежда. – А и дворецът ѝ е край морето. Ще избяга, ако види, че я грози опасност.

– Къде? В Брослианд ли? Ами ако Сердик изпрати кораби? – Артур затвори за миг очи, после тръсна глава. – Можем само да чакаме вести.

Попитах го за Мордред, но не беше чул нищо повече от нас.

– Сигурно е мъртъв – мрачно предположи той, – защото ако бе избягал, досега да е стигнал до нас.

Беше разбрал нещо за Сеграмор, но новините бяха лоши.

– Сердик му е нанесъл много тежък удар. Превзел е Каер Амбра и Калева. Сега обсажда Кориниум. Преди това Сеграмор успял да увеличи гарнизона на Кориниум с двеста души, така че ще могат да издържат поне още няколко дни. Но храната им ще свърши до края на месеца. Изглежда пак сме във война – изсмя се той дрезгаво. – Ти излезе прав за Ланселот. Какъв слепец съм бил. Мислех го за приятел.

Нищо не отговорих, само го погледнах и с изненада забелязах, че косата на слепоочията му бе посребряла. На мен все още ми изглеждаше млад, но ако някой го беше срещнал тогава за първи път сигурно, щеше да прецени, че вече е на средна възраст.

– Как можа Ланселот да доведе Сердик в Думнония – разгневи се Артур, – как можа да насърчи лудостта на християните?

– Просто иска да бъде крал на Думнония – вдигнах рамене аз, – и има нужда от техните копия. А Сенсъм иска да бъде неговият главен съветник, неговият кралски ковчезник и всичко друго.

Артур потръпна.

– Наистина ли мислиш, че Сенсъм е планирал убийството ни в долината на Кадок?

– А кой друг? – попитах аз. Бях убеден, че именно Сенсъм първи свърза рибата от щита на Ланселот с името на Христос и именно Сенсъм бе докарал до лудост религиозната ревност на християните, които отвориха пътя на Ланселот към трона на Думнония. Съмнявах се дали Сенсъм наистина вярваше в неизбежното завръщане на Христос, но със

сигурност искаше да притежава безгранична власт, а Ланселот беше неговият кандидат за трона на Думнония. Успееше ли Ланселот да задържи трона, всички нишки на властта щяха да се върнат обратно в лапите на мишия господар. – Опасен е този дребен кучи син – казах аз ядно, – трябваше да го убием преди десет години.

– Горката Моргана – въздъхна Артур. После смръщи вежди. – Къде сбъркахме, Дерфел?

– Ние ли? – възмутих се аз. – Ние нищо не сме сбъркали.

– Така и не разбрахме какво искат християните, но какво ли можем да направим, дори и да бяхме разбрали? Те нямаше да приемат нищо друго освен пълна и окончателна победа.

– Ние нищо не сме им направили. Календарът ги подлуди. Тая 500-на година.

– А аз се надявах, че сме излекували Думнония от лудостти.

– Дадохме им мир, господарю – казах аз, – и мирът позволи на лудостта им да се развихри. Ако през всичките тези години се бяхме били със саксите, цялата енергия на християните щеше да отиде в битката за оцеляване, но вместо това ние им дадохме възможност да разпалят идиотизма си.

Артур вдигна рамене.

– А сега какво ще правим?

– Сега ли? – погледнах го аз. – Ще се бием!

– С какво? – мрачно попита той. – Сердик е вързал ръцете на Сеграмор. Кунеглас ще изпрати копиеносци, сигурен съм, но Мюриг няма да участва.

– Няма ли? – разтревожих се аз. – Но нали се закле при Кръглата маса!

Артур тъжно се усмихна.

– Как ни преследват клетвите, Дерфел. А в тези тъжни дни, мъжете като че ли дават клетви с толкова лека ръка. И Ланселот се закле при Кръглата маса, нали? Но както казва Мюриг, след като Мордред е мъртъв, няма „casus belli“ – латинската фраза прозвуча мрачно в устата му, и аз си спомних как Мюриг използва същите думи преди битката в долината Лъг и как Кълхуч се бе подиграл с ерудицията на краля, правейки се, че не разбира – „Какво се бели?“ – попита той тогава.

– Но Кълхуч ще дойде – казах аз.

– Ще дойде да се бие за земята на Мордред? – вдигна вежда Артур. – Съмнявам се.

– Да се бие за теб, господарю. Защото ако Мордред е мъртъв, ти си

кралят.

Той посрещна това с горчива усмивка.

– Крал на какво? На Глевум ли? – засмя се той. – Имам теб, имам Сеграмор, имам и там каквото ми даде Кунеглас, а Ланселот има цяла Думнония и Сердик.

Повървахме мълчаливо, после той ме погледна с крива усмивка.

– Е, имаме и един друг съюзник, макар и да не можем да го наречем приятел. Аел се е възползвал от отсъствието на Сердик и си е взел Лондон. Може пък той и Сердик да се избият помежду си.

– Аел ще бъде убит от сина си, а не от Сердик.

Артур ме погледна недоумяващо.

– Какъв син?

– Това е проклятието, а аз съм сина на Аел.

Той спря и се вгледа в мен да се увери, че не се шегувам.

– Ти? – попита невярващо.

– Аз, господарю.

– Наистина ли?

– Кълна се в честта си, господарю. Аз съм син на твоя враг.

Все още не сваляше поглед от мен, после започна да се смее. Смееше се високо и искрено, чак се разплака. Изтри сълзите си с ръка и поклати глава развеселен.

– Скъпи Дерфел! Само да знаеха Утър и Аел! Утър и Аел, големите врагове, а техните синове – приятели. Съдбата е неумолима.

– Аел може и да знае – казах аз, спомняйки си как внимателно ме бе укорил, за дето не бях потърсил Ърс.

– Сега той е наш съюзник – вдигна рамене Артур, – независимо дали искаме или не. Освен ако решим да не се бием.

– Да не се бием ли? – ужасих се аз.

– Понякога единственото, което ми се иска – тихо каза Артур, – е да си върна Гуинивиър и Гуидър и мирно да заживея с тях в някоя малка къщурка. Даже се изкушавам да положа още една клетва, Дерфел, ако Боговете ми върнат семейството, никога вече да не ги безпокоя. Ще си намеря къща като твоята в Поуис, помниш ли?

– Кум Исаф – казах аз и се зачудих как изобщо можеше да му мине на Артур през ума, че Гуинивиър може да бъде щастлива на такова място.

– Точно като Кум Исаф – кимна той замечтано. – Рало, няколко ниви, един син, когото да възпитавам, крал, когото да уважавам и песни вечер край огнището.

Той се обърна и отново се загледа на юг. Източно от долината се издигаха стръмни зелени хълмове, а хората на Сердик не бяха много далеч от тези хълмове.

– Уморен съм от всичко това – промълви Артур и ми се стори, че едва съдържа сълзите си. – Само си помисли, Дерфел. Всичко, което направихме – всичките пътища, съдилища и мостове, които построихме, всичките спорове, които разрешихме и цялото благоденствие, което постигнахме – всичко това унищожено от една религия. От една религия! – плю той отвъд укрепленията. – Нима си струва да се биеш за Думнония?

– Струва си да се биеш за душата на Даян – казах аз. – И докато Динас и Лавейн са живи, аз ще се бия. Моля се, господарю, да няма смърт, за която да отмъщаваш, но все пак ти трябва да се биеш. Ако Мордред е мъртъв, ти си кралят, а ако е жив, трябва да изпълним клетвата си.

– Клетви – сърдито каза Артур. Сигурно си спомни какво бяхме говорили за клетвите край морето, когато Изолда трябваше да умре. – Клетви – повтори той.

Но единственото, което ни бе останало, бяха именно клетвите, защото клетвите бяха нашият пътеводител във време на хаос, а сега в Думнония бе настъпил хаос. Защото някой бе освободил силата на Свещения съд и бе предизвикал ужаса, който заплашваше да погълне всички ни.

* * *

Онова лято Думнония беше като гигантска табла за игра, а Ланселот още с първото хвърляне бе заел половината от нея. Остави долината на Темза на саксите, но останалата част от страната бе негова, благодарение на християните, които се биеха всеотдайно за него, само защото на щита му имаше изобразена риба – техният мистичен знак. Мисля, че Ланселот беше християнин колкото и Мордред, но мисионерите на Сенсъм бяха разпространили своето хитро послание и за горките измамни християни в Думнония Ланселот бе предтеча на Христос.

Ланселот не бе спечелил всички точки. Заговорът му срещу живота на Артур се бе провалил, а докато беше жив Артур, Ланселот бе в опасност. Същия ден, в който аз пристигнах в Глевум, той се опита да изчисти таблата за игра. Опита се да спечели цялата игра.

Изпрати конник с обърнат щит и стрък имел, привързан към върха на копието. Вестоносецът канеше Артур в Дун Сейнач, древно землено укрепление на няколко мили южно от Глевум. Съобщението гласеше

още същия ден Атрур да отиде в тази стара крепост. Неговата безопасност била гарантирана, но той можел да вземе със себе си колкото иска копиеносци. Заповедният тон на посланието почти предизвикваше отказ, но в края на съобщението се казваше, че там Артур ще получи новини от Гуинивийър. Ланселот сигурно е знаел, че това обещание ще изкара Артур от Глевум.

И наистина час по-късно той напусна крепостта. С него тръгнахме още двадесет души, всички в пълно бойно снаряжение под палещото слънце. Над стръмните хълмове, които се издигаха източно от широката Севърнска долина, се носеха големи бели облаци. Можехме да тръгнем по пътищата, които се виеха през онези хълмове, но там имаше много удобни места за засада. Затова ние тръгнахме по римския път на юг по долината, който минаваше през нивята с ръж и ечемик, изпъстрени с алени макове. След час завихме на изток и дълго време вървахме край жив плет, побелял от цветовете на глога. После пресякохме поляна почти готова за коситба и стигнахме до обраслия с трева склон на хълма, където се издигаше старата крепост. Подплашихме стадо овце, докато се катерехме нагоре. Склонът бе толкова стръмен, че аз предпочетох да слеза от коня и да го поведе за юздите. Тревата бе изпъстрена с цветове в розово и кафяво.

На стотина крачки от върха спряхме. Аз продължих сам напред, за да се убедя, че не са ни поставили засада зад дългите покрити с трева укрепления. Задъхах се и потънах в пот докато се изкача върху насипа. От другата му страна не се криеха врагове. Всъщност древната крепост изглеждаше пуста. Единствените живи същества, които се мернаха, бяха два диви заека, изплашени от внезапната ми поява. Тишината на върха ми се стори подозрителна, но след малко сред ниските дървета, които растяха в северната част на укреплението, се появи самотен конник. Той носеше копие, което демонстративно хвърли на земята, обърна щита си наопаки и слезе от коня. След него от горичката излязоха още десетина мъже. Те също хвърлиха копията като да ме уверяваха, че ще спазят обещаното примирие.

Магнах на Артур да се изкачи до укреплението. Конете на хората му се появиха край насипа и тогава Артур и аз тръгнахме напред. Артур беше с най-хубавата си ризница. Не идваше като молител, а като воин, блеснал с плочестата си сребърна ризница, а на шлема му се веяха красиви бел пера.

От групата срещу нас също се отделиха двама души и тръгнаха да ни пресрещнат. Мислех, че ще видя самия Ланселот, но вместо него

видях Борс, братовчед и велик боец на краля на белгите. Борс беше висок чернокос мъж с голяма брада и широки рамене, способен воин, който минаваше през живота като бик там, където неговият господар се промъкваше като змия. Нямах нищо против Борс, нито той против мен, но нашите кралски клетви ни задължаваха да бъдем врагове.

Борс учтиво кимна за поздрав. Той носеше ризница, но другарят му беше облечен в свещеническо расо. Беше епископ Сенсъм. Появата му тук ме изненада, защото Сенсъм обикновено не взимаше страна открито. Затова си помислих, че щом така явно показва своята обвързаност с Ланселот, малкият господар на мишките вероятно бе съвсем сигурен в победата. Артур хвърли презрителен поглед на Сенсъм и се обърна към Борс.

– Имал си новини за съпругата ми – каза Артур грубо.

– Тя е жива – отговори Борс – и е в безопасност, синът ти също.

Артур затвори очи. Не можеше да скрие облекчението си, в интерес на истината за момент дори загуби дар слово.

– Къде са те? – попита след като се посъвзе.

– В Морския дворец под стража.

– И жени ли пленявате? – попитах аз презрително.

– Те са под стража, Дерфел – отвърна Борс също така презрително, – защото християните в Думнония избиват враговете си. А тия християни, лорд Артур, никак не обичат жена ви. Моят крал Ланселот е взел жена ви и сина ви под своя закрила.

– Тогава твоят крал и господар Ланселот може да ги изпрати на север и да нареди на стражата да ги придружи – предложи Артур с едва доловим сарказъм.

– Не – отсече Борс. Беше гологлав и под горещото слънце по широкото му покрито с белези лице се стичаше пот.

– Не? – заплашително сви очи Артур.

– Имам съобщение за вас, лорд – каза Борс дръзко, – а то е следното. Моят крал и господар ви дава правото да живеете в Думнония с жена си. Ще се отнасят с вас с уважение, но при условие че, дадете клетва за вярност на моя крал. – Борс замълча и вдигна поглед нагоре. Беше един от онези знаменателни дни, в които луната и слънцето си поделяха небето. Той махна към луната, която бе някъде в третата си четвърт. – До пълнолуние трябва да се представите пред моя крал и господар в Каер Кадарн. Може да дойдете с не повече от десет мъже, ще дадете клетва и после можете да живеете спокойно под негова власт.

Аз се изплюх, за да покажа какво мисля за това предложение, но

Артур вдигна ръка да укроти гнева ми.

– А ако не дойда? – попита той.

Някой друг можеше и да се посвени да предаде такова съобщение, но не и Борс.

– Ако не дойдете – отговори той, – моят крал и господар ще приеме, че е във война с вас и в такъв случай ще има нужда от всичките си войници. Дори от тези, които пазят жена ви и детето.

– Та неговите християни – врътна брадичка Артур към Сенсъм – да могат да ги убият.

– Тя може винаги да се покръсти! – вметна Сенсъм и стисна кръста, който висеше върху черното расо на гърдите му. – Аз ще гарантирам нейната безопасност, ако се покръсти.

Артур се вторачи в него. След това съвсем целенасочено се изплю право в лицето му. Епископът се дръпна назад. Забелязах, че на Борс това му се стори много забавно и предположих, че великият боец на Ланселот не храни особено добри чувства към личния свещеник на краля. Артур отново се обърна към Борс.

– Каж ми за Мордред – настоя той. Борс сякаш се изненада от този въпрос.

– Няма нищо за казване – заяви той след кратка пауза. – Той е мъртъв.

– Ти видя ли тялото му?

Борс се поколеба, после поклати глава.

– Бил е убит от човек, чиято дъщеря е изнасилил. Не знам нищо повече от това. Освен че моят крал дойде в Думнония, за да потуши бунтовете, разразили се след смъртта на Мордред – тук Борс замълча, сякаш очакваше, че Артур ще каже още нещо, но никой не проговори, затова той само погледна към луната и напомни – Имате време до пълнолуние да решите – и се обърна да си върви.

– Един момент! – викнах аз и Борс отново се обърна. – А аз?

Той ме погледна право в очите.

– Какво ти? – попита презрително.

– Убиецът на дъщеря ми не иска ли и аз да му дам клетва за вярност?

– Моят крал не иска нищо от теб.

– Тогава му кажи, че аз искам нещо от него. Каж ми, че искам душите на Динас и Лавейн и дори това да е последното нещо, което ще направя на тази земя, аз ще взема тези души.

Борс вдигна рамене като че ли смъртта на близнаците нямаше

никакво значение за него и отново погледна към Артур.

– Ще ви чакаме в Каер Кадарн, лорд – каза той и си тръгна. Сенсъм остана и започна да вика срещу нас как Христос идвал и всички езичници и грешници щели да бъде пометени от лицето на земята преди този щастлив ден. Аз го заплюх и последвах Артур. Сенсъм тръгна по петите ни, продължавайки да крещи, но изведнъж го чух да ме вика. Не му обърнах внимание.

– Лорд Дерфел! – викна той пак. – Ти господар на курви! Любовник на курви!

Знаеше, че ще предизвика гнева ми с тези обиди, но най-малко от всичко искаше да ме гневи, просто искаше да привлече вниманието ми.

– Не исках да ви обидя, лорд – изломоти той бързо, щом се обърнах и тръгнах към него. – Трябва да говоря с вас. Бързо! – Той хвърли поглед, за да се увери, че Борс не може да ни чуе, после отново закрещя за покаяние, преструвайки се, че продължава своята проповед пред мен. – Мислех, че вие с Артур сте мъртви – каза той тихо.

– Ти организира засадата срещу нас – обвиних го аз. Той пребледня.

– Кълна се в душата си, Дерфел, не съм аз! Не съм аз! – прекръсти се Сенсъм. – Нека ангелите да ми откъснат езика и да нахранят дявола с него, ако лъжа. Кълна се във Всемогъщия Бог, Дерфел, нищо не знаех за това. – След тази лъжа той се огледа и тихо прошепна – Динас и Лавейн пазят Гуинивър в Морския дворец. Помнете, лорд, че аз ви казах къде да ги намерите.

Аз се усмихнах.

– Не искаш Борс да разбере, че ти си ми казал това, нали?

– Не, лорд, моля ви!

– Ето ти нещо, дето ще го убеди, че не си издайничил – казах аз и нанесох такъв удар в ухото на мишия господар, че главата му сигурно е закъртяла като камбаната в неговото светилище. Той се просна на земята и запищя проклетия срещу мен след като му обърнах гръб. Сега разбрах, защо Сенсъм бе дошъл в това укрепление на високия хълм, устремил се към небето. Господарят на мишките достатъчно ясно разбираше, че щом като е жив, Артур щеше да се противопостави на Ланселот, а никой не можеше с лека ръка да остане верен на господар, който си бе спечелил враждата на Артур. Сенсъм, също като жена си, искаше да ме направи свой длъжник.

– За какво беше всичко това? – попита Артур, когато го настигнах.

– Каза ми, че Динас и Лавейн са в Морския дворец. Те пазят

Гуинивийър.

Артур изпъшка, после погледна към избелялата от слънцето луна, виснала над нас. – Колко нощи има до пълнолуние, Дерфел?

– Пет? – предположих аз. – Шест? Мерлин може да каже.

– След шест дни трябва да реша – Артур спря и се вгледа в мен. – Ще посмеят ли да я убият?

– Не, господарю – казах аз, надявайки се да съм прав. – Няма да посмеят да ви превърнат в свой враг. Те искат да отидете да се закълнете, а после ще ви убият. След това вече може и нея да убият.

– А ако не отида – тихо промълви той, – тя ще остане в ръцете им. А докато е в ръцете им, Дерфел, аз съм безпомощен.

– Имаш меч, копие и щит, господарю. Никой не може да те нарече безпомощен.

Зад нас Борс и хората му се качиха на конете и се отдалечиха. Ние останахме още малко, загледани на запад от укрепленията на Дун Сейнач. Оттам се разкрива една от най-красивите гледки в цяла Британия – птичи поглед над Севърн и дълбоко навътре в Силурия. Вижда се на цели мили от Дун Сейнач. А от този висок връх всичко изглеждаше така слънчево, зелено и красиво. Земя, за която си струва да се биеш.

А на нас ни оставаха шест нощи до пълнолуние.

– Седем нощи – уточни Мерлин.

– Сигурен ли си? – попита Артур.

– Може и шест да са – отстъпи Мерлин. – Надявам се не очаквате от мен да правя изчисления? Много е досадно. Доста често го правех за Утър и почти винаги допусках грешка. Шест или седем, там някъде ще е. Може и осем.

– Малейн ще ги изчисли – обади се Кунеглас. Той беше дошъл от Поуис докато ние бяхме в Дун Сейнач. Беше довел и друида Малейн, който придружи Сийнуин и другите жени на север. Кралят на Поуис ме прегърна и се закле да отмъсти на Динас и Лавейн. В свитата му имаше шестдесет копиеносци. След тях бяха тръгнали още сто. Кунеглас очакваше и други отряди, защото се бе приготвил за война и щедро ни предоставяше всичките си войници.

Неговите шестдесет воители сега седяха покрай стената на голямата зала в Глевум заедно с хората на Артур, докато господарите им говореха в центъра на огромното помещение. Само Сеграмор не беше тук, защото с остатъка от своята войска воюваше със Сердик край Кориниум. Мюриг обаче присъстваше, неспособен да скрие раздразнението си,

предизвикано от факта, че Мерлин бе заел големият стол за най-важната личност на масата. От двете му страни бяха седнали Кунеглас и Артур, Мюриг беше седнал срещу Мерлин в другия край на дългата маса. Останалите две места заемахме ние с Кълхуч. Той беше дошъл в Глевум заедно с Кунеглас и появата му бе като полъх свеж въздух в задимена зала. Нямахме търпение да влезе в битка. Заяви, че след като Мордред е мъртъв, Артур е крал на Думнония, а Калхуч е готов да защити трона на своя братовчед дори ако трябва да гази в кръв до колене. Кунеглас и аз споделяхме войнствените му настроения, Мюриг писукаше за благодарумие, Артур мълчеше, а Мерлин сякаш бе заспал. Едва ли спеше, защото забелязах, че се усмихва под мустак, но държеше очите си затворени и като че ли изобщо не ни слушаше.

Кълхуч се отнесе с презрение към думите на Борс. Твърдеше, че Ланселот никога не би убил Гуинивийр и че Артур трябваше само да поведе хората си на юг и тронът щеше да падне в ръцете му.

– Утре! – обърна се Кълхуч към Артур. – Тръгваме утре и след два дни всичко ще бъде свършено.

Кунеглас бе малко по-предпазлив, защото според него Артур трябваше първо да изчака и останалите копиеносци от Поуис. Но Кунеглас беше убеден, че щом пристигнат хората му, трябва да обявим война и да тръгнем на юг.

– Колко наброява войската на Ланселот? – попита той. Артур вдигна рамене.

– Без да броим хората на Сердик ли? Може би триста души.

– Нищо работа! – изрева Кълхуч. – Ще ги избием преди закуска.

– И много фанатизирани християни – предупреди го Артур.

Кълхуч изказа мнението си за християните, от което християнинът Мюриг започна да пелтечи от възмущение. Артур успокои младия крал на Гуент.

– Всички забравяте едно нещо – каза той тихо. – Че аз никога не съм искал да бъда крал. И все още не искам.

На масата за миг настъпи тишина, но някои от воините край стената тихо запротестираха при тези думи на Артур.

– Вече няма значение какво искаш ти – наруши тишината около масата Кълхуч. – Изглежда Боговете са взели това решение вместо теб.

– Ако Боговете искаха да бъда крал, щяха да наредят нещата така, че Утьр да се ожени за майка ми.

– Ти какво искаш всъщност? – викна отчаяно Кълхуч.

– Искам да си взема Гуинивийр и Гуидър – тихо отговори Артур. –

И да видя Сердик разгромен – добави той преди отново да се вторачи в неравната повърхност на масата. – Искам да живея като обикновен човек – продължи той. – С жена си и сина си, в своя къща със стопанство. Искам мир – за първи път Артур не говореше за цяла Британия, а само за себе си. – Не искам да се оплитам в клетви, не искам вечно да се разпavam с амбициите на разни хора и не искам вече да съм съдник, който определя щастието на хората. Иска ми се да направя като крал Тюдрик. Да намеря едно зелено местенце и да заживея там.

– И да изгниеш там – обади се Мерлин, зарязал преструвките си. Артур се усмихна.

– Има толкова неща, които трябва да науча, Мерлин. Защо човек прави два меча от един и същ метал в един и същ огън, а пък единият става хубав, а другият се изкривява при първата битка? Има толкова много неразкрити неща.

– Той иска да стане ковач – обърна се Мерлин към Кълхуч.

– Това, което искам аз са Гуинивиър и Гуидър – твърдо заяви Артур.

– Тогава трябва да дадеш клетва за вярност на Ланселот – обяди се Мюриг.

– Ако отиде в Каер Кадарн да се закълне – мрачно се намесих аз, – ще бъде посрещнат от сто въоръжени мъже, които ще го убият като куче.

– Не и ако бъде придружен от крале.

Всички зяпнахме, а той като че ли се изненада от нашето объркване.

– Крале ли? – обади се най-накрая Кълхуч. Артур се усмихна.

– Съмнявам се, че Ланселот ще се осмели да ме убие, ако крал Ку-неглас и крал Мюриг дойдат с мен в Каер Кадарн. Ако застане пред кралете на Британия, Ланселот ще трябва да говори, а започне ли разговор, няма начин да не стигнем до споразумение. Той се страхува от мен, но щом разбере, че няма от какво да се страхува, ще ме остави да живея. Ще остави и семейството ми.

Отново настъпи тишина, докато премисляхме казаното. И пак Кълхуч се обади пръв, по-точно зарева възмутен.

– И ти ще оставиш това копеле Ланселот да стане крал? – думите му бяха посрещнати с одобрение от копиеносците край стената.

– Братовчеде, братовчеде! – опита се Артур да успокои Кълхуч. – Ланселот не е зъл човек. Слаб е, мисля, но не зъл. Той няма планове, няма мечти, а само алчно око и бързи ръце. Грабва каквото му попадне,

скътава го някъде и чака да се появи следващата възможност да грабне нещо друго. Сега желае смъртта ми, защото се страхува от мен, но след като разбере, че цената за моята смърт е твърде висока, ще приеме онова, което може да получи без нищо да дава.

– Ще приеме смъртта ти, глупако! – стовари юмука си върху масата Кълхуч. – Ще ти каже хиляди лъжи, ще те уверява в приятелство и щом твоите крале си заминат, той ще плъзне меч между ребрата ти.

– Ще ме излъже, разбира се – съгласи се Артур спокойно. – Всички крале лъжат. Няма кралство, което да се управлява без лъжи, защото обикновено градим авторитета си на лъжи. Плащаме на менестрелите да превръщат дребните ни победи във велики триумфи и дори понякога сами започваме да вярваме на лъжите, които се носят от устата им. Ланселот с удоволствие би повярвал на всички тези песни за себе си, но истината е, че той е слаб и отчаяно се стреми да има силни приятели. Сега се страхува от мен, защото ме мисли за враг, но като разбере, че не съм негов враг, ще разбере и друго – че има нужда от мен. Ще има нужда от всеки мъж, ако иска да отърве Думнония от Сердик.

– А кой покани Сердик в Думнония? – възропта Кълхуч. – Ланселот!

– И скоро ще съжалява за това – спокойно каза Артур. – Той се възползва от Сердик, за да вземе каквото иска, но ще открие, че Сердик е опасен съюзник.

– Нима би искал да се биеш за Ланселот? – попитах аз ужасен.

– Ще се бия за Британия – твърдо заяви Артур. – Не мога да карам хората да умират, за да стана това, което не искам да ставам, но мога да ги поведя на война за собствените им домове, съпруги и деца. За това се бия аз. За Гуинивийър. И за разрома на Сердик, а след като го разгромим, какво значение има кой управлява Думнония? Все някой трябва да управлява, а смея да твърдя, че Ланселот ще бъде по-добър крал от Мордред.

Отново настъпи тишина. Хрътка изскимтя някъде в залата, кихна копиеносец. Артур ни огледа един по един и видя, че все още сме объркани.

– Ако се бия с Ланселот, ще имаме пак Британия отпреди битката в долината Лъг. Британия, в която ние се бием помежду си, вместо да воюваме със саксите. Тук има само един принцип и това е старото убеждение на Утър, че саксите трябва да се държат далеч от Севърнско море. А сега – продължи той енергично – саксите са по-близо до Севърн от кога-то и да било. Ако се бия за трон, който не искам, ще дам възможност на

Сердик да превземе Кориниум, после и този град, а ако той наистина превземе Глевум, ще се вмъкне помежду ни. Ако се бия с Ланселот, саксите ще спечелят. Ще превземат Думнония и Гуент, а после ще тръгнат и на север към Поуис.

– Точно така – изръкопляска Мюриг.

– Аз няма да се бия за Ланселот – гневно заявих аз и Кълхуч изръкопляска пък на мен. Артур ме погледна с усмивка.

– Скъпи ми приятелю, аз и не очаквам ти да се биеш за Ланселот, но настоявам хората ти да се бият срещу Сердик. А цената, която ще предложи на Ланселот за помощта ти срещу Сердик, е той да ти предаде Динас и Лавейн.

Взрях се в него. До този момент не бях разбрал колко далеч бе стигнал в разсъжденията си. Всички ние виждахме само предателството на Ланселот, а Артур мислеше единствено за Британия и за неотложната необходимост да държим саксите далеч от Севърн. Щеше да премахне враждебното отношение на Ланселот към себе си, да го застави да задоволи жаждата ми за отмъщение и да се заеме с разгрома на саксите.

– А християните – попита иронично Кълхуч. – Да не мислиш, че ще те оставят да се върнеш в Думнония? Тия копелета ще те посрещнат с погребална клада.

Мюриг отново пискливо запротестира, но Артур го усмири.

– Религиозната ревност на християните ще се укроти – каза Артур. – То е като лудост. Щом се изтощат, ще се върнат по домовете си да събират парчетата на разбития си живот. И когато Сердик бъде разгромен, Ланселот ще може да наложи мир в Думнония. А аз просто ще си живея със семейството и това е всичко, което искам.

Кунеглас се бе облегнал назад и зяпаше по останките от римските стенописи, красяли някога тавана на залата. Сега се изправи и погледна към Артур.

– кажи ми пак какво точно искаш – тихо помоли той.

– Искам британите да живеят в мир – каза Артур търпеливо, – искам да изтласкаме Сердик извън Думнония и да живея със семейството си.

Кунеглас погледна към Мерлин.

– Е, лорд? – подкани той стареца да каже своята дума.

Мерлин до този момент се занимаваше да връзва на възли две от плитките на брадата си и сега като че ли се стресна и бързо въведе ред в брадата си.

– Мисля, че Боговете едва ли искат това, което иска Артур – каза той. – Всички забравяте Свещения съд.

– Това няма нищо общо със Свещения съд – отсече Артур.

– Напротив всичко идва от Свещения съд – заяви Мерлин с внезапна твърдост. – А Свещения съд носи хаос. Ти искаш ред, Артур, и си мислиш, че Ланселот ще се вслуша в разумните ти доводи и че Сердик ще бъде победен от твоя меч, но за в бъдеще твоят разумен ред, който съществуваше в миналото, вече няма да съществува. Ти наистина ли мислиш, че мъжете и жените ти благодаряха за това, че им даде мир? Те просто се отегчиха от твоя мир и сами си създадоха неприятности, за да премахнат досадата. Мъжете не искат мир, Артур, те искат развлечения, не скука, а ти се стремиш към скуката, както жадният към медовина. Твоят разум няма да победи Боговете, те не биха го допуснали. Мислиш, че може да се промъкнеш в някое имение, да си направиш дом и да си играеш на ковач? Не – завъртя Мерлин глава със зла усмивка и вдигна дългия си жезъл. – Даже в този миг Боговете ти пращат неприятности – и Мерлин насочи върха на жезъла към входната врата на залата. – Виж какво ти изпращат, Артур, син на Утър.

Всички се обърнахме и видяхме Галахад да стои на вратата. Беше с плетена ризница, с меч на хълбока и опръскан с кал до кръста. А заедно с него бе сакатият, кръглолик, нещастник, с шомбест нос четинеста коса и рядка брада.

Да, Мордред беше жив.

Всички мълчахме изумени. Мордред влезе накуцвайки в залата, а малките му очички примигваха недоволни, че не го приветстваме. Артур седеше вторачен в своя господар. Знаех, че в този момент прекроява в главата си целия старателно измислен план, който току-що ни бе описал. Не можеше да има мир с Ланселот, защото бе жив кралят, на когото Артур се бе заклел да служи. Думнония все още си имаше крал и това не беше Ланселот. А Мордред. И той имаше клетвата на Артур.

Хората се насъбраха около краля да чуят какво се бе случило. Галахад отстъпи встрани и дойде да ме прегърне.

– Слава на Бога, че си жив – възкликна той с трогателно облекчение. Аз се усмихнах на стария си приятел.

– Ти да не очакваш моите благодарности затова, че си спасил живота на нашия крал? – попитах го аз.

– Все някой трябва да ми благодари, защото самият той не пожела. Той е едно неблагодарно малко животно – заяви Галахад. – Само Бог знае защо точно той трябваше да оцелее, след като умряха толкова добри мъже. Лиуарч, Бедуир, Дагонет, Блейз. Всички си отидоха – Той

изброяваше воините на Артур, които бяха убити в Дурновария. Вече бях чул за смъртта на някои от тях, но Галахад знаеше как бяха загинали. Бил в Дурновария, когато слухът за убийството на Мордред запалил бунта на християните, но Галахад се кълнеше, че сред бунтовниците имало и копиеносци. Той смяташе, че хората на Ланселот се били промъкнали в града, преоблечени като поклонници, пътуващи към Инис Уидрин и че именно тези копиеносци ръководели клането.

– Повечето от хората на Артур бяха по кръчмите – каза Галахад, – така че нямаха големи шансове да оцелеят. Малцина наистина оцеляха, но само Бог знае къде са сега – прекръсти се той. – Това не е дело на Христос, Дерфел, знаеш това, нали? Това е работа на дявола. – Галахад ме погледна с болка, дори изплашен. – Вярно ли е това за Даян?

– Да – кимнах аз. Той бързо ме прегърна. Не беше женен и нямаше деца, но обичаше моите дъщери. Обичаше всички деца. – Динас и Лавейн я убиха – казах му аз, – и още са живи.

– Моят меч е твой – заяви Галахад.

– Знам.

– Ако това беше дело на Христос, Динас и Лавейн нямаше да служат на Ланселот – върна се той на болезнената за него тема.

– Аз не обвинявам твоя Бог – уверих го аз. – Не обвинявам никой Бог.

Обърнах се да видя суматохата около Мордред. Артур крещеше за ред и тишина, някой бе изпратил слугите за храна и дрехи, подходящи за краля, а другите се опитваха да чуят новините на краля.

– Ланселот не поиска ли да му се закълнеш във вярност? – попитах аз Галахад.

– Не знаеше, че съм в Дурновария. Бях при епископ Емрис и той ми даде монашеско расо, което нахлузих върху това – потуца с ръка плетената си ризница, – после тръгнах на север. Горкият Емрис, толкова е объркан. Мисли, че неговите християни са полудели, и аз съм на това мнение. Може би трябваше да остана и да се бия, ама аз избягах. Чух че, ти и Артур сте мъртви, но не повярвах. Тръгнах да ви търся, а вместо вас намерих нашия крал

Разправи ми, че Мордред бил на лов за глигани северно от Дурновария. Според Галахад Ланселот бил изпратил хора да пресрещнат краля на връщане, но Мордред си бил харесал някакво селско момиче и докато той и другарите му свършат с нея почти се стъмнило. Затова кралят окупира най-голямата къща в селото и поискал да го нахранят. Неговите убийци чакали край северната порта на града, а на десетина мили от

тях Мордред пирувал. По някое време вечерта хората на Ланселот решили да започнат клането въпреки, че кралят на Думнония успял неизвестно как да се измъкне от засадата. Разпространили слуха за смъртта му и използвали този слух, за да оправдаят узурпацията на трона от страна на Ланселот.

Мордред научил за бунта, когато в селото пристигнали първите бегълци от Дурновария. Повечето от другарите на Мордред изчезнали. Селяните събирали кураж да убият краля, който бил изнасиллил едно от техните момичета и откраднал от храната им. Мордред изпаднал в паника. Той и последните останали му приятели се преоблекли в селски дрехи и побягнали на север.

– Опитвах се да стигнат до Каер Кадарн – обясни Галахад, – надявайки се там да намерят верни копиеносци, но се натъкнаха на мен. Аз бях тръгнал към твоята къща, но после чухме, че била изоставени и изгорена, затова го поведох на север.

– Видя ли сакси?

Той тръсна глава.

– Те са в долината на Темза, а ние я заобиколихме.

Галахад се загледа в шумната тълпа около Мордред.

– И какво ще стане сега? – попита той.

Мордред имаше непоклатими идеи. Беше се наметнал с взето назаем наметало и сега се тъпчеше с хляб и солено говеждо месо. Искаше Артур веднага да тръгне с войската на юг и щом Артур се опиташе да го прекъсне, той удряше с ръка по масата и повтаряше заповедта.

– Да не би да се отричаш от клетвата си? – кресна Мордред накрая, пръскайки недосдъжкани парчета хляб и месо срещу Артур.

– Лорд Артур се опитва да запази живота на своята жена и на детето си – намеси се мрачно Кунеглас. Мордред го погледна с присвити очи.

– Това по-важно ли е от моето кралство?

– Ако Артур тръгне на война – обясни му Кунеглас, – Гуинивийър и Гуидър ще умрат.

– Значи нищо да не правим, така ли? – изпищя Мордред. Беше изпаднал в истерия.

– Сега мислим какво да правим – мрачно каза Артур.

– Мислите – викна Мордред и се изправи. – Значи само ще си мислите, докато онова копеле управлява земята ми? Ти дал ли си ми клетва? – попита той Артур. – И каква полза от тези мъже, ако ти няма да се биеш – махна той към копиеносците, които бяха заобиколили масата. – Ще

се биеш за мен, това ще направиш! Клетвата те задължава. Ще се биеш! – удари той по масата. – Няма да мислиш! Ще се биеш!

До гуша ми дойде. Може би душата на мъртвата ми дъщеря влезе в мен в този момент, защото почти без да мисля, тръгнах напред и свалих колана на меча. Извадих Хюелбейн, хвърлих го на земята и сгънах кожения колан на две. Мордред ме гледаше и немощно протестираше, докато приближавах. Никой не понечи да ме спре.

Стигнах до своя крал, застинах за миг, после силно го ударих през лицето с двойния колан.

– С това не ти връщам ударите, които ти ми нанесе – казах аз, – това е за дъщеря ми, а това – отново го ударих този път още по-силно – е заедно не успя да изпълниш клетвата си да пазиш своето кралство.

Копиеносците завикаха в знак на одобрение. Долната устна на Мордред трепереше, както навремето когато трябваше да понесе всичките тези тежки наказания като дете. Бузите му бяха почервенели от ударите, а под едното му око се появи струйка кръв. Той докосна с пръст кръвта и се изплю в лицето ми.

– Ще умреш за това – обеща ми Мордред, после побеснял от гняв се опита да ме удари. – Как можех за защитавам кралството? – викна срещу мен. – Ти не беше там! Артур не беше там – отново се опита да ме удари и аз отново спрях удара му с ръка и вдигнах колана да му отвърна.

Ужасен от поведението ми, Артур ме дръпна настрана. Мордред тръгна след нас, вдигнал юмруци срещу мен и тогава един черен жезъл се стовари върху ръката му. Вбесен той се обърна срещу своя нов нападател.

Но това беше Мерлин, който се извисяваше над ядосания крал.

– Удари ме, Мордред – каза тихо друидът – и ще те превърна в крастава жаба и ще нахраня с теб змиите в Анун.

Мордред се втрени в друида, но замълча. Опита се да блъсне жезъла настрана, но Мерлин го държеше здраво и с върха му изтласка краля отново към стола.

– Кажи ми, Мордред – последен тласък и кралят седна в стола си – защо изпрати Артур и Дерфел толкова далеч?

Мордред завъртя глава. Страхуваше се от този нов изправен и невяротен висок Мерлин. Той познаваше Мерлин като крехък старец, който постоянно се грее под слънцето в дворцовата градина в Линдинис, а този събуден за нов живот Мерлин с вчесана и сплетена брада го ужасяваше.

Мерлин вдигна жезъла и го стовари върху масата.

– Защо? – попита той кротко, когато ехото от удара затихна.

– За да арестуват Лайгесак – прошепна Мордред.

– Ти, сгърчен малък глупак – каза Мерлин. – Дете да бе изпратил, щеше да арестува Лайгесак. Защо изпрати Артур и Дерфел?

Мордред само завъртя глава.

Мерлин въздъхна.

– Много време вина, млади Мордред, откакто за последен път правих по-големи магии. За съжаление малко съм позагубил опита си, но смятам, че с помощта на Нимю, мога да превърна урината ти в черна гной, която ще те жили като оса всеки път когато пикаеш. Мога да ти размъта мозъка, доколкото го имаш, мога и да накарам твоята мъжественост – и жезълът внезапно затрептя пред слабините на Мордред – да се смали до размера на бобено зърно. – Всичко, което мога да направя, Мордред, и всичко, което ще направя с теб, ако не ми кажеш истината. – Мерлин се усмихна и в тази усмивка имаше повече заплаха отколкото в насочения жезъл. – Кажи, скъпо момче, защо изпрати Артур и Дерфел в лагера на Кадок?

Долната устна на Мордред трепереше.

– Защото Сенсъм ми каза.

– Господарят на мишките! – възкликна Мерлин като че ли бе изнедадан от този отговор. Отново се усмихна или поне оголи зъби. – Имам още един въпрос, Мордред – продължи той, – и ако не ми кажеш истината, от червата ти ще се изливат жаби и слуз, в корема ти ще се гърчат червеи и жлъчката им ще изпълва гърлото ти. Ще те накарам непрестанно да се тресеш, та до края на живота си, през целия ти живот, ще си един тресящ се разяден от червеи, повръщаш жлъчка и дрискаш жаби нещастник. Ще те направя – сниши Мерлин глас – дори по-ужасен, отколкото те е направила майка ти. Така, Мордред, кажи ми сега какво обеща господарят на мишките, че ще стане, ако изпратиш Артур и Дерфел надалеч.

Мордред се бе втренчил с ужас в лицето на Мерлин.

Мерлин чакаше. Нямаше отговор, затова той вдигна жезъла към високия покрив на залата.

– В името на Бел – започна той звънко – и на неговия господар на жабите Калик и в името на Суселос и неговия господар на червеите и в името на...

– Че ще бъдат убити! – изпищя отчаяно Мордред.

Жезълът бавно се насочи отново към лицето на Мордред.

– Какво ти обеща той, скъпо момче? – попита Мерлин.

Мордред се сгърчи в стола си, но не можеше да избяга от жезъла. Преглътна, огледа се, но в тази зала нямаше кой да му помогне.

– Че те ще бъдат убити от християните – призна Мордред.

– А на теб защо ти трябваше това? – продължи разпита Мерлин. Мордред се поколеба, но Мерлин отново вдигна жезъла високо и момчето смутолеви своето признание.

– Защото докато той е жив, аз не мога да бъда истински крал!

– Мислеше, че смъртта на Артур ще ти позволи да се държиш както си искаш?

– Да!

– И ти вярваше, че Сенсъм ти е приятел, така ли?

– Да.

– И никога не ти мина през ума, че Сенсъм също може да иска смъртта ти? – Мерлин поклати глава. – Какво глупаво момче си ти. Не знаеш ли, че християните никога не вършат нищо свястно? Първият от тях дори се оставил да го заковат на кръст. Свестните Богове не се държат така, съвсем не. Благодаря за този разговор, Мордред.

Усмихна се, вдигна рамене и си тръгна.

– Просто се опитах да помогна – каза Мерлин, минавайки покрай Артур.

Мордред трепереше като че ли Мерлин бе изпълнил една от заканиите си. Беше се вкопчил за облегалките на стола и се тресеше. В очите му се показаха сълзи от унижението, което бе преживял. Все пак се опита да възвърне донякъде гордостта си като вдигна пръст към мен и заповяда на Артур да ме арестува.

– Не бъди глупак! – обърна се гневно към него Артур. – Да не мислиш, че можем да отвоюваме трона ти без хората на Дерфел?

Мордред нищо не отговори и това капризно мълчание запали в Артур бяс подобен на този, който ме накара да ударя своя крал. – Можем да се справим без теб! – озъби се той на Мордред, – и каквото и да става, ти ще стоиш тук, под стража! – Мордред зяпна, една сълза се отрони и размаза кървавата струйка. – Не като затворник, кралю господарю – обясни Артур уморено, – а за да запазим живота ти от стотиците хора, които искат да ти го отнемат.

– И какво ще правиш сега? – попита Мордред направо покъртително.

– Както вече ти казах – отвърна му Артур презрително, – ще обмисля нещата.

Разговорът бе приключен.

Сега поне беше ясен планът на Ланселот. Сенсъм бе замислил убийството на Артур, Ланселот бе изпратил хора да убият Мордред и после ги последвал начело на своята войска, сигурен, че всяко препятствие по пътя му към трона на Думнония е отстранено и че християните, подлудени от мисионерите на Сенсъм, ще избият всички оцелели врагове, а Сердик щеше да държи хората на Сеграмор на разстояние.

Но Артур беше жив, и Мордред беше жив, а докато беше жив Мордред, Артур трябваше да спазва дадената клетва, следователно ние трябваше да обявим война. Нямаше значение, че тази война можеше да отвори долината на Севърн пред саксите, ние трябваше да се бием с Ланселот. Клетвата ни задължаваше.

Мюриг не пожела да изпрати нито копие срещу Ланселот. Заяви, че се нуждаел от всичките си войници, за да пази собствените си граници в случай, че Сердик или Аел го нападнат и нищо не можа да го убеди да промени решението си. Съгласи се наистина да остави своя гарнизон в Глевум като по този начин освободи думнонския гарнизон да се присъедини към хората на Артур, но повече от това не искаше да даде.

– Тоя жълт малък копелдак – изръмжа Кълхуч.

– Той е просто разумен млад мъж – вдигна рамене Артур. – Иска да запази кралството си.

Бяхме се събрали – Артур и неговите военачалници – в една от залите на римските бани в Глевум. Над нас имаше керемиден покрив и сводест таван, където се виждаха части от изрисувани голи нимфи, преследвани от фавн сред вихрушки от листа и цветя.

Кунеглас бе много щедър. Неговите хора, които бяха дошли от Кар Сус щяха да бъдат изпратени под командването на Кълхуч да помогнат на Сеграмор. Кълхуч се закле, че няма да направи нищо за възстановяването на Мордред върху престола, но нямаше нищо против да се бие с воините на Сердик, каквато бе все още и задачата на Сеграмор. Подкрепленията от Поуис щяха да позволят на нумидиеца да тръгне на юг, да отреже саксите, обсаждащи Кориниум и по този начин да ангажира хората на Сердик в кампания, която щеше да им попречи да помагнат на Ланселот във вътрешността на Думнония. Кунеглас обеща да ни предостави всичките воини, които можеше да свика под щандарта си, но за да ги събере и да ги изпрати на юг към Глевум му бяха нужни поне две седмици.

В Глевум Артур имаше малобройни, но много добри воини. Сред тях бяха тридесетте души, които бяха ходили на север да арестуват

Лайгесак (окован във вериги и затворен вече в Глевум), моите хора и седемдесетте копиеносци от малкия гарнизон на града. Броят на войската ежедневно растеше, тъй като всеки ден пристигаха бегълци, успели да се спасят от вилнеещите християнски банди, които все още преследваха всички езичници, останали в Думнония. Чухме, че в самата Думнония имало все още много бегълци, някои от тях се защитавали в древни землени укрепления, а други се криели из гъстите гори. Сред бегълците, стигнали до Глевум, беше и Морфанс Грозния, който се бе спасил от клането в кръчмите на Дурновария. Артур го постави начело на копиеносците от гарнизона на Глевум и му заповяда да ги поведе на юг към Акве Сулис. Галахад щеше да тръгне с Морфанс.

– Не приемайте битка – предупреди ги Артур, – предизвиквайте врага, тормозете ги, изнервяйте ги, но не влизайте в битка. Стойте в планините, движете се бързо, карайте ги непрекъснато да гледат насам. Когато милорд кралят дойде – Артур имаше предвид Кунеглас – можете да се присъедините към неговата войска и да тръгнете на юг към Каер Кадарн.

Артур заяви, че няма да се присъедини нито към Сеграмор, нито към Морфанс, а ще отиде да иска помощ от Аел. Артур знаеше по-добре от всички, че врагът скоро ще научи за неговите планове. В Глевум имаше достатъчно християни, които вярваха, че Артур е Врагът на Бога и които виждаха в Ланселот изпратен от небесата предтеча, дошъл да възвести завръщането на Христос на земята. Артур искаше християните да предадат плановете му в Думнония, искаше Ланселот да си помисли, че Артур не смее да рискува живота на Гуинивиър като тръгне с войски срещу него. Вместо това Артур щеше да отиде при Аел да го моли да изпрати хората си срещу Сердик.

– Дерфел ще дойде с мен – каза ни той.

Не исках да ходя с Артур. Имаше и други преводачи, протестирах аз, а моето единствено желание бе да тръгна с Морфанс и да отида в Думнония. Не исках да се срещам с баща си. Исках да се бия, не за да върна Мордред на трона, а за да прогоня Ланселот и да намеря Динас и Лавейн. Артур не ми разреши.

– Ще дойдеш с мен, Дерфел – заповяда ми той. – Ще вземем с нас четиридесет души.

– Четиридесет? – възпротиви си Морфанс. Това щеше чувствително да намали и без това малобройния му отряд, който трябваше да привлича вниманието на Ланселот. Артур вдигна рамене.

– Не искам да изглеждам слаб в очите на Аел. Даже трябва да взема

повече, но може би четиридесет ще са достатъчни, за да го убедят, че не съм безпомощен. – Артур замълча. – Само едно нещо още – обади се отново той с такъв глас, че прикова вниманието на всички мъже, които вече се канеха да напуснат залата. – Някои от вас не са склонни да се бият за Мордред. Кълхуч вече напусна Думнония. Без съмнение и Дерфел ще си тръгне, когато свърши тази война, и кой знае още колко от вас ще го последват. Думнония не може да си позволи да загуби такива мъже – Артур отново замълча. Бе започнало да вали и от оголените тухли на тавана, които се виждаха между останките от стенописи, прокапа вода. – Говорих с Кунеглас – продължи Артур и почете присъствието на краля на Поуис с кимване на глава, – говорих и с Мерлин, говорихме за древните закони и обичаи на нашия народ. Каквото правя, правя го в рамките на закона, и не мога да ви освободя от Мордред, защото моята клетва ми забранява, а и в древните обичаи няма оправдание за подобно действие – Артур отново замълча и несъзнателно стисна дръжката на Екскалибур. – Но – продължи той – законът все пак разрешава нещо. Ако някой крал е неспособен да управлява, неговият Съвет може да управлява от негово име стига да запази за краля честта и привилегиите присъщи на неговия ранг. Мерлин ме увери, че това е разрешено от древните обичаи, а крал Кунеглас потвърди, че този закон е бил прилаган по време на управлението на праядо му Бричан.

– Луд за връзване – вметна весело Кунеглас.

Артур отвърна с вяла усмивка, после свъси вежди да събере мислите си.

– Нямам кой знае какво желание да направя това – възропта тихо той, мрачният му глас прокънтя във влажното помещение, – но ще предложа на съвета на Думнония да управлява вместо Мордред.

– Браво! – викна Кълхуч. Артур му направи знак да замълчи.

– Досега се надявах – каза Артур, – че Мордред ще се научи да поема отговорност, но той не можа да се научи. Не ме интересува, че е искал смъртта ми, но съм загрижен затова, че загуби кралството си. Наруши клетвата, която положи при провъзгласяването си за крал и вече се съмнявам, че той е в състояние да изпълнява тази клетва – Артур замълча и сиурно много от нас си помислиха колко време му трябваше да разбере нещо, което за всички нас изглеждаше толкова очевидно. Години наред упорито отказваше да признае неспособността на Мордред да управлява. Едва сега погледна истината в очите, когато Мордред загуби кралството си и, което в очите на Артур бе по-лошо, не успя да защити поданиците си. По главата му капеше вода, но Артур като че ли не

забелязваше.

– Мерлин ми разправя – каза той с меланхоличен глас, – че Мордред е обсебен от зъл дух. Не съм сведущ в тези работи, но тъй като мнението на Мерлин ми изглежда вероятно, аз ще предложа, ако съветът се съгласи, след възстановяването на Мордред на престола да му отдадем всички почести, каквито се полагат на краля. Той ще може да живее в Зимния дворец, да ходи на лов, да се храни като крал, да задоволява всичките си апетити в рамките на закона, но няма да управлява. Предлагам да му дадем всички привилегии, но да не му поверяваме нито едно от задълженията на неговия ранг.

Ние нададохме радостни възгласи. Колко доволни бяхме. Сега като че ли имаше защо да се сражаваме. Не за Мордред, за тази нещастна крастава жаба, а за Артур, защото всички знаехме какво означаваша неговите красиви приказки за съвета, който щял да управлява Думнония вместо Мордред. Те означаваша, че действителният крал на Думнония ще бъде Артур, а за това си струваше да тръгнем на война. Радвахме се, защото сега вече имаше достойна цел, за която да се сражаваме и да умираме.

Артур избра двадесет от най-добрите си конници и настоя и аз да избира двадесет от моите най-храбри копиеносци за мисията ни при Аел.

– Трябва да направим силно впечатление на баща ти – каза ми той, – а човек не може да впечатли някого, ако пристигне със осакатени и застаряващи копиеносци. Ще вземем най-добрите си воини.

Настоя също така с нас да дойде и Нимю. Предпочиташе да вземем Мерлин, но друидът заяви, че е твърде стар за такова дълго пътуване и предложи Нимю да тръгне вместо него.

Оставихме Мордред под охраната на копиеносците от Гуент. Мордред знаеше за намеренията на Артур по отношение на себе си, но в Глевум той нямаше съюзници, нито пък имаше смелост в загнилата му душа да се противопостави на Артур, но затова пък му остана удовлетворението да наблюдава удушването на Лайгесак на площада. След тази бавна смърт Мордред се изправи на терасата на голямата зала и измърмори някаква реч, в която заплаши със същата съдба всички други предатели в Думнония, после мрачно се оттегли в покоите си. Ние последвахме Кълхуч на изток. Кълхуч бе тръгнал да подкрепи Сеграмор в шурма срещу обсадата на Кориниум и всички се надяхвахме, че ще успеят да спасят града.

Двамата с Артур минахме през красивата и богата източна провинция на Гуент. Тук имаше разкошни вили, огромни стопанства и големи богатства, натрупани главно благодарение на овцете, които пасяха по заоблените хълмове. Вървахме под два флага – мечката на Артур и моята собствена звезда – и гледахме да сме далеч на север от думнонската граница, та съобщенията за нашето придвижване да убеждават Ланселот, че Артур не заплашва неговия откраднат трон. Нимю беше с нас. Мерлин бе успял някак си да я накара да се измие и да намери хубави чисти дрехи. След това решил, че никога няма да може да разреши сплъстената ѝ коса и в отчаянието си я отрязъл ниско и изгорил мръсните кичури. Късата коса ѝ отиваше. Тя отново беше с превръзка на окото си, носеше жезъл и това бе единственият ѝ багаж. Вървеше боса и без никакво желание, беше дошла само, защото Мерлин настоя, но тя беше убедена, че за нея това е чиста загуба на време.

– Всеки глупак може да се справи със сакските магьосници – каза тя на Артур в края на първия ден от похода. – Само плюеш срещу тях, завърташ очи и размахваш пилешка кост. Това е всичко.

– Няма да срещнем нито един сакски магьосник – отговори спокойно на Артур. Вече бяхме далеч от всякакви вили и населени места и той спря коня си, вдигна ръка и зачака хората да се съберат около него. – Няма да видим магьосници – каза ни той, – защото не отиваме при Аел. Отиваме на юг в нашата собствена страна. Далеч на юг.

– До морето ли? – досетих се аз. Той се усмихна.

– До морето. – Артур скръсти ръце на седлото пред себе си. – Ние сме малко, а хората на Ланселот са много, но Нимю може да ни направи заклинание да останем невидими за врага и освен това ще пътуваме нощем и в бърз ход – Той се усмихна и сви рамене. – Нищо не мога да направя докато жена ми и детето ми са пленници, но ако ги освободим, и аз ще бъда свободен да действам. Ще мога да се сражавам срещу Ланселот. Но трябва да знаете, че ще бъдем много далеч от всякаква помощ и ще навлезем много навътре в Думнония, която сега е в ръцете на нашите врагове. Нямам представа как ще избягаме след като спася Гуинивийър и Гуидър. Знам, че Нимю ще ни помогне. Боговете ще ни помогнат. Но ако някои се страхува от това, което ни предстои, може да се върне.

Никой не пожела да се върне и Артур едва ли е очаквал нещо друго. Тези четиридесет души бяха най-добрите ни воини и щяха да последват Артур и в змийско гнездо. Артур, разбира се, бе казал единствено на Мерлин какви са плановите му, за да не достигне и намек за

намеренията му до ушите на Ланселот. Сега сви рамене с израз на съжаление сякаш ми се извиняваше, задето ме бе излъгал, но сигурно знаеше колко бях доволен, защото не отивахме просто там, където държаха Гуинивийър и Гуидър като заложници, отивахме освен това и там, където бяха убийците на Даян, убедени, че са в безопасност.

– Тръгваме довечера – каза Артур – и ще вървим без почивка до зори. До сутринта искам да сме стигнали до хълмовете отвъд Темза.

Сложихме наметала върху ризниците, омотахме копитата на конете с парцали и тръгнахме на юг в спускащата се нощ. Мъжете водеха конете си, а Нимю вървеше най-отпред, възползвайки се от странната си дарба да намира верния път през непознати земи и в тъмнина.

По някое време през тази тъмна нощ пресякохме границата на Думнония и щом се спуснахме от възвишенията в долината на Темза, видяхме далеч напред вдясно от нас светли отблясъци в небето, които трябва да бяха от огньовете в лагера на Сердик край Кориниум. Щом напуснахме хълмовете, пътят неизбежно ни поведе през малки тъмни селца, където разлайвахме кучетата, но никой не ни спря, никой не зададе въпроси. Жителите или бяха мъртви или се страхуваха, че сме сакси, и ние минавахме през селата като призраци. Един от конниците на Артур беше от тукашните земи край реката и ни преведе през брод, където водата ни стигна до гърдите. Държахме оръжията и торбите с хляб високо над главите си и се борехме със силното течение, но накрая успяхме да стигнем до другия бряг, където Нимю изсъска заклинание да скрие присъствието ни от жителите на близко село. Призори навлязохме сред южните възвишения и се скрихме в едно от наземните укрепления на Древните хора.

Спахме под слънцето и по тъмно тръгнахме отново на юг. Пътят ни минаваше през красива богата земя, където още не бяха стъпвали сакси и въпреки това по селата никой не ни спираше, защото само глупак би спрял и заразпитвал въоръжени мъже посреднощ в размирни времена. На зороряване стигнахме до обширна равнина, в която погребални могили на Древните хора хвърляха дълги сенки върху пожълтялата трева под лъчите на изгряващото слънце. В някои от могилите все още имаше съкровища, пазени от духове. Тези могили гледахме да заобикаляме, докато търсехме затревена падина, където конете можеха да се нахранят, а ние да починем.

На следващата нощ минахме покрай Камъните, този огромен тайнствен кръг от камъни, където Мерлин бе дал на Артур меча и където преди толкова години бяхме предали златото на Аел преди да тръгнем към

долината Лъг. Нимю се плъзгаше между каменните грамади, докосваше ги с жезъла си, след това застана в центъра и вдигна очи към небето. Беше почти пълнолуние и Камъните сияеха с бледа светлина.

– Има ли все още някакво вълшебство в тях? – попитах я аз, когато ни настигна.

– Малко, но и то изчезва, Дерфел. Изчезва изобщо силата ни да правим вълшебства. Имаме нужда от Свещения съд – Нимю се усмихна в тъмното. – И той не е далеч. Чувствам го. Още е жив, Дерфел, и ние ще го намерим и ще го върнем на Мерлин – в гласа ѝ сега звучеше пламенна страст, същата страст, която я беше обзела в края на Тъмния път. Артур вървеше през тъмнината към своята Гуинивиър, аз заради своето отмъщение, а Нимю, за да повика Боговете с помощта на Свещения съд. Но бяхме малцина, а враговете многобройни.

Вече бяхме навлезли дълбоко в новите земи на Ланселот, но нямаше и помен от неговите воители, нито от развилнелите се християнски банди, за които все още се говореше, че тероризирали езичниците по селата. Копиеносците на Ланселот нямаха работа в тази част на Думнония, защото наблюдаваха пътищата, идващи от Глевум, а християните сигурно бяха отишли да подкрепят армията на Ланселот, убедени, че тя върши Христово дело. Така че ние вървяхме необезпокоявани. От голямата равнина се спуснахме към речните земи по южното крайбрежие на Думнония. Заобиколихме крепостните стени на град Сорвиодунум и усетихме дима от изгорените му къщи. Все още никой не бе посмял да ни предизвика, защото вървяхме под почти пълната луна и под закрилата на заклинанията, които правеше Нимю.

На петата нощ стигнахме морето. Бяхме минали покрай римската крепост Виндокладия, където според Артур със сигурност бе разположен гарнизон от войници на Ланселот и призори се скрихме в гъстите гори над заливчето, над което се извисяваше Морския дворец. Дворецът бе само на миля западно от нас. Бяхме стигнали до тук без да ни усети никой, прекосявайки собствената си страна като нощни духове.

И атаката щяхме да предприемем през нощта. Ланселот използваше Гуинивиър като щит, а ние щяхме да му вземем този щит и освободени по този начин да понесем копията си срещу предателското му сърце. Но не заради Мордред, защото вече се сражавахме за Артур и за щастливо-то кралство, което виждахме отвъд войната.

Щяхме да се бием за това кралство, което сега менестрелите наричат Камелот.

Повечето копиеносци спаха в онзи ден, но Артур, Исса и аз

пропълзяхме до ръба на гората и се загледахме в Морския дворец през малката долина, която ни разделяше от него.

Той изглеждаше толкова красив блеснал с белите си камъни под изгряващото слънце. Гледахме към източната му стена, залегнали зад едно било, което бе малко по-ниско от нивото на двореца. На тази стена имаше само три малки прозорчета и затова сякаш гледахме някаква голяма бяла крепост, кацнала на зеления хълм. Но тази илюзия донякъде се разваляше от голяма риба, грубо надраскана с катран върху стената, вероятно за да пази двореца от гнева на скитащите християни. Най-много прозорци римляните бяха оставили по дългата южна фасада с изглед към залива и към морето, което се простираше отвъд един пясъчен остров край южния бряг на заливчето. А кухните, жилищата на робите и хамбарите бяха в северния двор зад вилата, където се намираше и дървената къща на Гуенхуивач. Предположих, че сега там е израсло цяло селце от колиби със сламени покриви за копиеносците и техните семейства, защото се виеха тънки струи дим, вероятно от огнищата, над които готвеха жените. Отвъд колибите се намираха овощните и зеленчуковите градини, а зад тях имаше недоокосени поляни, които граничеха с гъсти гори, често срещани в тази част на Думнония.

От южната фасада на двореца до брега на залива се простираха две задигнати успоредни тераси, увенчани с открити галерии от арки – помех ги от онзи далечен ден, когато положих клетвата при Кръглата маса. Целият дворец се къпеше в слънчева светлина, бе толкова бял, величествен и красив.

– Ако римляните можеха да се върнат днес – каза гордо Артур, – никога нямаше да разберат, че е бил построен наново.

– Ако можеха да се върнат днес – обади се Исса, – щяха да видят какво значи съпротива.

Аз настоях Исса да дойде с нас в края на гората, защото знаех, че има по-добро зрение, а в онзи ден трябваше да открием колко войници бе оставил Ланселот в Морския дворец.

Преброихме неповече от десетина стражи. Точно след изгрев слънце двама се изкачиха на дървената платформа, построена на върха на покрива и започнаха да наблюдават пътя, водещ на север. Край по-близката аркада се разхождаха други четирима копиеносци. Близко до ума беше, че по западната аркада, скрита от нас, имаше още четирима стражи. Всички останали войници се намираха в пространството между залива и терасата, укрепена с градени камъни, зад която започваха градините – очевидно охраняваха пътеките по брега. Исса, който бе свалил

ризницата и шлема, отиде на разузнаване в тази посока, пълзейки между дърветата, надничаше и се опитваше да види какво става между двете успоредни аркади пред фасадата на двореца.

Артур не откъсваше поглед от сградата. Тихо изживяваше радостна възбуда от съзнанието, че бе на ръба на една смела спасителна акция, която щеше здраво да разтърси цялото ново кралство на Ланселот. Наистина рядко ми се е случвало да виждам Артур толкова щастлив, колкото в онзи ден. Навлизайки дълбоко навътре в Думнония, той се бе откъснал от отговорностите на управлението и сега, както в далечното минало, бъдещето му зависеше единствено от умението му да върти меча.

– Мислил ли си някога за брака, Дерфел? – попита внезапно той.

– Не, господарю – отговорих аз. – Сийнуин се е заклела никога да не сключва брак и аз не виждам нужда да искам това от нея. – Усмихнах се и докоснах любовния си пръстен с вграденото парченце от Свещения съд. – Освен това аз мисля, че ние двамата сме много повече женени от двойките, съчетани от друид или свещеник.

– Не исках да кажа това – завъртя глава Артур. – Мислил ли си някога за брака въобще? – попита той и този път наблегна на „брака“

– Не, господарю. Всъщност не.

– Не обичаш да размишляваш залудо, а Дерфел – подразни ме той. – Когато умра – замечтано каза той, – мисля, че искам да бъда погребан по християнски.

– Защо? – попитах ужасен и докоснах плетената си ризница, та желзото да ни пази от злото.

– Защото за вечни времена ще лежа до моята Гуинивийър – обясни той, – тя и аз, заедно, в един гроб.

Спомних си за плътта на Норуена, виснала от жълтите ѝ кости, и сбърчих нос.

– В Отвъдния свят ще бъдеш с нея, господарю.

– Душите ни – да – съгласи се той, – и телата ни от сенки ще бъдат там, но защо и земните ни тела да не лежат ръка за ръка.

Аз поклатих глава.

– По-добре да те изгорят, освен ако не искаш душата ти да броди изгубена из Британия.

– Може би си прав – каза той безгрижно. Беше легнал по корем, скрит сред високата метличина. И двамата бяхме без ризници. Щяхме да ги облечем на смрачаване преди да изскочим от тъмнината, за да избием хората на Ланселот.

– Какво ви прави щастливи вас със Сийнуин? – попита ме Артур.

Не се беше бръснал откакто напуснахме Глевум и наболата му брада бе сива.

– Приятелството – отговорих аз. Той се намръщи.

– Само това ли?

Замислих се. В далечината се виждаха първите роби, тръгнали да косят тревата за сено. Сърповете им проблясваха, уловили лъчите на сутрешното слънце. Момченца тичаха насам-натам из зеленчуковите градини, за да пъдят сойките от граховите лехи, от редовете с цариградско и френско грозде и с ягоди, а наблизко сред плетеницата от розови грамофончета шумно се караха няколко сипки. Това място сякаш изобщо не бе докоснато от смутите на християнски бунт, всъщност изглеждаше направо невъзможно Думнония да е във война.

– Все още ми се свива под лъжичката, когато я погледна – признах аз.

– А това е то, нали? – възкликна той въодушевено. – Трепване под лъжичката! Сърцето ти забързва.

– Любов – сухо заключих аз.

– Щастливи сме ние с теб – усмихна се той. – Приятелство, любов, а има и още нещо. Това, което ирландците наричат „анмчара“, ще рече приятелска душа. С кой друг би искал да говориш в края на деня? Обичам вечерите, в които можем просто да поседим и да поговорим, докато слънцето залязва, а към свещите прииждат нощни пеперуди.

– А ние говорим за децата – казах аз и ми се прииска да не го бях казал, – и за караниците между слугите и дали кривогледата робиня от кухнята отново е бременна, чудим се кой пак е счупил куката за над огнището и дали трябва да поправим сламения покрив или ще изтрае още една година и се опитваме да решим какво да правим със старото куче, което не може да върви повече и какво ли ще бъде новото оправдание на Кадел, за да иска намаление на рентата, обсъждаме дали ленът е киснал достатъчно и дали да натъркаме вимето на кравата с млечка, за да се пълни повече. Затова си говорим.

Аргур се засмя.

– А ние с Гуинивийър говорим за Думнония. За Британия. И, разбира се, за Изида – въодушевлението му понамаля при споменаването на това име, но той вдигна рамене. – Но ние рядко сме заедно. Затова все се надявах Мордред да поеме бремето на властта, тогава щях да прекарвам всичките си дни тук.

– И да говориш за счупени куки за огнище вместо за Изида? – под-разних го аз.

– И за тях, и за всичко друго – топло каза той. – Един ден ще обработвам тази земя, а Гуинивиър ще продължи да се занимава с нейната си работа.

– Работа ли?

Той се усмихна накриво.

– Да опознава Изида. Казва, че само да успее да влезе в контакт с Богинята, тогава силата ѝ ще тръгне отново към земята – Артур сви рамене, скептичен както винаги към подобни необикновени религиозни твърдения. Само Артур можеше да се осмели да забие Екскалибур в земята и да повика Гофанон на помощ, защото той всъщност не вярваше, че Гофанон изобщо ще се появи. За Боговете ние сме като мишки в сламен покрив, каза ми той веднъж, и оцеляваме само докато оставаме незабелязани. Единствено любовта го караше да проявява, макар и с нежелание, търпимост към религиозната страст на Гуинивиър. – Бих искал поне малко да повярвам в Изида – призна си той, – макар, разбира се, мъжете да не са част от нейните мистерии – Артур се усмихна – Гуинивиър дори нарича Гуидър Ор.

– Ор ли?

– Синът на Изида – обясни той. – Грозно име.

– Не е по-грозно от Уига – казах аз.

– Кой? – попита Артур, после внезапно замръзна. – Виж! – развълнувано рече той. – Виж.

Надигнах глава да погледна над цъфналия зелен параван и видях Гуинивиър. Дори от четвърт миля разстояние не можех да я сбъркам, защото червената ѝ коса се спускаше в непокорен водопад по гърба на дългата ѝ синя рокля. Вървеше в по-близката до нас галерия и бе тръгнала към малкия павилион в другия край откъм морето. Зад нея вървяха три слугини с двете ѝ хрътки. Стражите отстъпиха встрани и се поклониха, когато тя мина покрай тях. В павилиона Гуинивиър седна до каменната маса и трите слугини ѝ сервираха закуската.

– Ще яде плодове – каза влюбено Артур. – През лятото не яде нищо друго сутрин. – Той се усмихна. – Ако знаеше само колко съм близо!

– Довечера ще бъдеш с нея, господарю – уверих го аз. Той кимна.

– Поне се отнасят добре с нея.

– Ланселот се страхува прекалено много от теб, за да си позволи да се отнасят зле с нея.

След няколко секунди в галерията се появиха Динас и Лавейн. Те носеха своите бели друидски дрехи. Щом ги видях, докоснах дръжката на Хюелбейн и обещах на душата на дъщеря ми, че писъците на нейните

убийци ще накарат целия Отвъден свят да се затресе от страх. Двамата друиди стигнаха до павилиона, поклониха се на Гуинивиър и седнаха на масата. Малко по-късно Гуидър пристигна тичешком. Видяхме как Гуинивиър разроши косата му, после го повери на грижите на една слугиня.

– Той е добро момче – каза сърдечно Артур. – Не се лъжа. Не е като Амхар и Лохолт. С тях се провалих, нали?

– Те са още млади, господарю.

– Но сега служат на моя враг – смръщи вежди той. – Какво да правя с тях?

Кълхуч без съмнение щеше да го посъветва да ги убие, но аз само свих рамене.

– Прати ги в изгнание.

Можеха да станат от ония нещастни мъже, които скитат без господар и продават мечовете си на тоя или оня, докато ги убият в някоя неизвестна битка срещу сакси, ирландци или скоти.

В галерията се появиха и други жени. Някои бяха прислужнички, други придворни дами на Гуинивиър. Моята стара любов, Лионет, сигурно бе една от тези десетина жени – довереници на Гуинивиър и жрици на нейната Богиня.

По някое време съм заспал, свил глава в ръцете си, под топлите лъчи на лятното слънце. Когато се събудих, установих, че Артур го няма, а Исса се бе върнал.

– Лорд Артур се върна при копиеносците, господарю – каза ми той. Аз се прозинах.

– Ти какво видя?

– Още шест души. Всичките сакси.

– От саксите на Ланселот ли?

Той кимна.

– Всичките са в голямата градина, господарю. Но само шестимата. Видяхме общо осемнадесет копиеносци, през нощта може би дежурят и други, но дори и така да е, в двореца няма повече от тридесет копиеносци.

Сигурно беше прав. Тридесет души бяха напълно достатъчни за охрана на двореца. Повече щяха да бъдат излишни, особено като се има предвид, че Ланселот се нуждаеше от всеки войник, за да пази своето открадно кралство. Вдигнах глава и погледнах към галерията, но там вече бяха само четиримата стражи, които изглеждаха ужасно отегчени. Двама седяха облегли гръб на една колона, а другите двама си приказваха на каменната пейка, където бе седяла Гуинивиър по време на

закуската. Бяха подпрели копията си на масата. Двамата часовои на покрива също се бяха отпуснали мързеливо на малката си платформа. Дворецът се грееше под лъчите на лятното слънце и всички там бяха убедени, че на сто мили околоръс няма нито един враг.

– Каза ли на Артур за саксите? – попитах Исса.

– Да, господарю. Той каза, че това можело да се очаква, защото Ланселот иска да бъде сигурен, че ще я пазят добре.

– Върви да спиш. Сега аз ще наблюдавам.

Той си тръгна, а аз въпреки обещанието си пак заспах. Бях вървял цяла нощ и бях уморен, пък и тук, в края на тази лятна гора, като че ли нищо не ни заплашваше. Затова заспах, но ме събуди внезапен лай на кучета и шум от драскането на големи лапи.

Отворих очи ужасен и видях лигавите муцуни на две хрътки, една-та лаеше, а другата ръмжеше срещу мен. Посегнах към ножа, но тогава нечий женски глас викна по кучетата.

– Долу! – заповяда тя остро. – Друдун, Гуен, долу! Млъкнете!

Кучетата с нежелание легнаха на земята, аз се обърнах и видях Гуенхуивач, която ме наблюдаваше. Беше облечена в стара кафява рокля, имаше шал на главата си, а в ръката си държеше кошница с пресни билки. Беше надебеляла още повече, а косата, която се подаваше изпод шала бе рошава и сплетена.

– Спящият лорд Дерфел – каза тя щастливо.

Аз допрях пръст до устните си и погледнах към двореца.

– Мен никой не ме наблюдава, никой не се интересува от мен. Пък и аз често си говоря сама. Така правят лудите, нали знаеш.

– Вие не сте луда, лейди.

– Бих искала да съм – въздъхна тя. – Не мога да разбера защо някой би искал да бъде нещо друго на този свят.

Тя се засмя, повдигна роклята си и тежко се отпусна до мен. Нещо изшумоля зад нас, кучетата заръмжаха и Гуенхуивач се обърна. Артур се бе показал от гората (сигурно бе чул лая на кучетата) и сега пълзеше по земята към нас. На Гуенхуивач това се стори много забавно.

– По корем като змия, а, Артур?

А той, точно като мен, допря пръст до устните си.

– Никой не се интересува от мен – обясни и на него Гуенхуивач. – Гледай! – и тя енергично размаха ръце към стражите, а те само поклатиха глави и се обърнаха на другата страна. – Аз не съществувам, поне за тях. Аз съм просто лудата дебелана, която разхожда кучетата – Гуенхуивач отново размаха ръце и часовете пак й обърнаха гръб. – Дори

Ланселот не ме забелязва – добави тя тъжно.

– Той тук ли е? – попита Артур.

– Разбира се, че не е тук. Той е много далеч. Както и ти, така ми казаха. Не трябваше ли да си при саксите?

– Дошъл съм да взема Гуинивийър – каза Артур – и теб – добави той учтиво.

– Аз не искам да ходя никъде – запротестира Гуенхуивач. – А Гуинивийър не знае, че си тук.

– Никой не трябва да знае – усмихна се Артур.

– Тя трябва да знае! Гуинивийър трябва да знае! Тя гледа в купата с мазнина. Казва, че може да вижда там бъдещето! Но теб не те видя, нали? – извикоти се Гуенхуивач, после се обърна и зяпна към Артур, като че ли присъствието му ѝ беше много забавно. – Дошъл си да я спасяваш, а?

– Да.

– Тази нощ ли? – досети се тя.

– Да.

– Няма да ти се зарадва, не и тази нощ. Няма облаци, разбираш ли – махна тя към почти безоблачното небе. – Не можеш да се прекланяш пред Изида, когато има облаци, нали, защото луната не може да влезе в храма, а тази нощ тя очаква пълнолунието. Голяма кръгла луна, точно като пита прясно сирене – Гуенхуивач разроши дългата козина на едно от кучетата. – Това е Друдун, лошо момче е той. А това е Гуен. Цоп! – неочаквано каза тя. – Ей така идва луната, цоп! Право в нейния храм – Гуенхуивач се засмя отново. – Право надолу по шахтата и цоп в басейна.

– Гуидър ще бъде ли в храма? – попита Артур.

– Гуидър не. Мъже не се допускат вътре. Така ми казват – добави тя със саркастичен тон и като че ли щеше да каже още нещо, но само сви рамене. – Гуидър ще бъде сложен да спи. – Гуенхуивач погледна към двореца и на кръглото ѝ лице бавно се показа срамежлива усмивка. – Как ще влезеш, Артур? На ония врати там има много резета, а прозорците се затварят с капаци.

– Ще успеем все някак, ако ти не кажеш на някого, че си ни видяла.

– Ако ме оставиш тук, няма да кажа на никого – обеща Гуенхуивач, – дори на пчелите. А пък аз на тях всичко им казвам. Така трябва иначе медът им става кисел. Нали, Гуен? – дръпна тя клепналите уши на чукката.

– Щом искаш, ще те оставя в двореца – обеща ѝ Артур.

– Само мен, само мен, кучетата и пчелите. Това е всичко, което искам. Мен, кучетата, пчелите и двореца. Гуинивийър може да си вземе луната – Гуенхуивач отново се усмихна, после ме тупна по рамото с дебелата си ръка. – Помниш ли вратата на мазето, през която те преведох, Дерфел? Дето е откъм градината?

– Да, мисля.

– Аз ще ѝ махна резето.

Отново се изкикоти, предвкусвайки някаво удоволствие.

– Ще се скрия в мазето и ще махна резето, когато всички влязат вътре да чакат луната. Нощем там няма стражи, защото вратата е много дебела. Всички стражи са в колибите си или пазят пред двореца. – Тя се извърна към Артур. – Ти ще дойдеш ли?

– Непременно – отвърна той.

– Гуинивийър ще бъде много доволна. Аз също – Гуенхуивач се засмя и с мъка се изправи на крака. – До довечера, когато луната ще цопне в храма – с тези думи тя си тръгна, повела двете кучета. Вървеше и се кискаше, дори направи няколко непохватни танцови стъпки. – Цоп! – викна тя, а хрътките тичаха около нея, докато придружителката им се тресеше надолу по тревистия склон.

– Луда ли е? – попитах аз Артур.

– Съвсем – отвърна той, – така мисля – добави, загледан в топчестата фигура, която се клатушкаше надолу по хълма. – Но тя ще ни пусне вътре, Дерфел – усмихна се Артур, после се протегна и откъсна няколко стръка метличина. Подреди ги в малко букетче и срамежливо ми се усмихна. – За Гуинивийър – обясни той, – довечера.

Привечер косачите свършиха работата си и напуснаха поляните. Стражите от покрива слязоха по дългата стълба. Слуги заредиха с дърва мангалите в галерията и ги запалиха, но според мен, това се правеше с цел да се освети по-скоро двореца, отколкото пространството отпред като предпазна мярка срещу нахлуване на врагове. Гларусите отлетяха към гнездата си навътре в сушата, а залязващото слънце оцветяваше крилата им в розово също като грамофончетата, които грееха в храсталака.

Върнахме се в гората. Артур навлеche ризницата си. Закопча Екскалibur върху сияещите ѝ плочки, после се загърна в черно наметало. Той рядко носеше черни наметала, предпочиташе белите, но през нощта тъмните дрехи сякаш да ни помогнат да вървим незабелязани. Щеше да носи лъскавия си шлем под наметалото, за да скрие разкошните бели гъши пера.

Десет от конниците щяха да останата между дърветата. Задачата им бе да чакат сигнал от сребърния рог на Артур и тогава да нападнат спящите в колибите копиеносци. Големите коне и техните бронирани ездачи излизащи с грохот от нощта щяха да всеят паника във всеки, който би се опитал да спре отстъплението ни. Артур се надяваше, че няма да се наложи да използва сребърния рог преди да е намерил и Гуидър, и Гуинивийър.

Останалите щяхме да поемем по дългия път към западната страна на двореца, да пропълзим в сенките на градините зад кухнята и да се доберем до вратата на мазето. Ако Гуенхуивач не бе успяла да изпълни обещанието си, трябваше да минем пред двореца, да избием стражите там и да влезем вътре като счупим капациите на някой прозорец. Веднъж влезли в двореца, трябваше да убиваме всеки копиеносец, който се появи.

С нас щеше да дойде и Нимю. Когато Артур спря да говори, тя ни увери, че Динас и Лавейн не са истински друиди като Мерлин или стария Йорует, но ни предупреди, че силурските близнаци притежавали странни сили, така че трябваше да се пазим от вълшебствата им. През целия следобед Нимю търси нещо из гората и сега вдигна един вързоп, направен от наметало, който сякаш мърдаше – странна гледка, която накара хората ми да докоснат върховете на копията си.

– Мога да противодействам с това на заклинанията им – каза ни тя, – но вие внимавайте.

– А аз искам Динас и Лавейн живи – наредих на свой ред аз на хората си.

Чакахме бронирани и въоръжени, четиридесет мъже в стомана, желязо и кожа. Чакахме да залезе слънцето и да изпълзи от морето като огромна сребърна топка пълната луна на Изида. Нимю направи своите заклинания, а някои от нас се помолиха. Артур седеше мълчаливо и втръчено гледаше малкия кичур руса коса, който извадих от джоба си. Целунах златистата коса, допрях я до бузата си, после я завързах за дръжката на Хюелбейн. Една сълза се отрони по лицето ми, когато си помислих за моята малка Даян в нейното тяло от сенки, но тази нощ, с помощта на Боговете, щях да дам мир на душата ѝ.

* * *

Сложих си шлема, закопчях ремъка под брадичката и преметнах назад вълчата опашка, която висеше от върха на шлема. Нахлузахме си твърдите кожени ръкавици и всеки пхна лявата си ръка в ремъка на

щата. Извадихме мечовете от ножниците и Нимю докосна всяко острие. Артур отвори уста като че ли да каже още нещо, но после само намести букетчето цъфнала метличина във вратния отвор на ризницата си и кимна на Нимю. Загърнат в черното си наметало, стиснала странния си вързоп, тя ни поведе на юг през дърветата.

Отвъд дърветата имаше малка полянка, която се спускаше към брега на заливчето. Прекосихме я в тъмното, наредени един зад друг. От двореца все още не ни виждаха. Появата ни подплаши няколко диви заека, които пасяха под лунната светлина, и те хукнаха в панически бяг, докато ние се промъквахме през ниски храсталаци и се препъвахме по стръмния бряг към каменистия плаж на заливчето. Тръгнахме по плажа на запад, скрити от стражите в двете галерии благодарение на високия бряг над залива. Вълните се разбиваха и съскайки се оттегляха на юг. Морето вдигаше толкова шум, че никой не би могъл да чуе стъпките на тежките ни ботуши по каменистия плаж.

Само веднъж надникнах над високия бряг, за да погледна към Морския дворец, извисил се над тъмната земя като голямо бяло чудо, огряно от лунната светлина. Красотата му ми напомни на Инис Трийбс, онзи възшебен морски град, разграбен и разрушен от франките. Морския дворец се отличаваше със същата феерична красота, сякаш бе строен с лунни лъчи.

След като се отдалечихме достатъчно от двореца в западна посока, ние се покатерихме на високия бряг, помагайки си един на друг с дръжките на копията. После Нимю ни поведе на север към горите. През летните корони на дърветата се процеждаше достатъчно лунна светлина, за да можем да виждаме пътя си, но тук нямаше стражи. Безспирният грохот на морето изпълваше нощта, но веднъж съвсем наблизко чухме писък и всички замръзнахме, след това осъзнахме, че е изпищял див заек, хванат от невестулка. Въздъгнахме с облекчение и отново тръгнахме.

Стори ни си, че вървим твърде дълго сред тъмните дървета, но накрая Нимю най-сетне зави на изток и ни изведе до края на гората, където пред нас изникнаха белите стени на двореца. Не бяхме далеч от кръглата дървена шахта, по която лунната светлина слизаше в дълбините на храма и аз видях, че имаше още доста време докато луната се издигне достатъчно високо в небето, та да може да се промъкне през шахтата и да стигне до вътрешността на мазето с черните стени.

Точно когато се добрахме до края на гората, в храма започна пеенето. В началото се чуваше толкова тихо, сякаш вятърът стенеше, но после гласовете се извисиха и тогава разбрах, че всъщност женски хор

напява странна, зловеща и кънтяща мелодия, каквато никога преди не бях чувал. Песента сигурно достигаше до нас през лунната шахта, защото се чуваше сякаш идва от много далеч – призрачна песен, като че ли в Отвъдния свят пееше хор от мъртъвци. Думите не се чуваха, но всички разбрахме, че песента е тъжна, защото мелодията ѝ се виеше злокобно нагоре и надолу през мрачни полутонове, набираше сила, после заглъхваше и се стопяваше в далечния шум на разбиващи се вълни. Музиката беше хубава, но ме накара да изтръпна и да докосна железния връх на копието си.

Излезехме ли от гората, стражите в западната галерия щяха да ни видят, затова продължихме да вървим още малко под прикритието на дърветата, за да стигнем до мястото, където пътят ни до двореца щеше да бъде покрит със сложна плетеница от черни сенки. Имаше оводна градина, няколко реда нискостеблени плодови дръвчета и дори висока ограда, която пазеше зеленчуковата градина от сърни и зайци. Движихме се бавно, един по един, и през цялото време непознатата песен се издигаше и пропадеше, плъзгаше се и се виеше, следвайки странните тонове на мелодията. Над шахтата трептеше дим, отразил сиянието на луната. Лекият нощен ветрец носеше към нас миризмата му – миризма на храм: остра, едва ли не противна.

Вече бяхме съвсем близо до колибите на копиеносците. Куче залая, след него друго, но никой от стопаните им не прие това като сигнал за тревога – само викнаха на кучетата си да млъкнат и животните полека лека се укротиха. Чуваше се единствено стенанието на морето, шумолението на дърветата и тихата зловеща мелодия на песента.

Водех групата, защото само аз бях ходил до тази вратичка. Страхувах се, че няма да я намеря, но всичко се оказа много по-лесно. Открих старите тухлени стъпала, внимателно слязох по тях и леко бутнах вратата. Тя не се отвори и за момент си помислих, че е залостена, но после поддаде, металната панта изскърца и в очите ми блесна светлина.

Свещи осветяваха цялото мазе. Примигнах заслепен и чух приглушения глас на Гуенхуивач.

– Бързо! Бързо!

Промъкнахме се вътре един по един – тридесет големи мъже с ризници, наметала, копия и шлемове. Гуенхуивач ни изсъска да стъпваме тихо. Затворих вратата зад нас и я залости.

– Храмът е натам – прошепна тя, сочейки към коридора, осветен с тръстикови свещи, който водеше към вратата на светилището. Гуенхуивач бе възбудена и пълното ѝ лице пламтеше. Призрачната песен на

хора се чуваше много по-тихо тук, приглушена от дебелиите завеси вътре в храма и от масивната врата.

– Къде е Гуидър? – шепнешком попита Артур.

– В стаята си – отговори Гуенхуивач.

– Там има ли стражи?

– През нощта в двореца има само слуги.

– Динас и Лавейн тук ли са? – попитах я аз. Тя се усмихна.

– Ще ги видиш, повярвай ми. Ще ги видиш. Ела – задърпа тя Артур за наметалото и тръгна към храма.

– Първо ще доведе Гуидър – настоя Артур и освободи наметалото си. Докосна шестима от хората си по раменете и се обърна към другите – А вие оставате тук – прошепна той. – Стойте тук. Не влизайте в храма. Ще ги оставим да свършат службата.

После тихо поведе шестимата избрани от него мъже през мазето към някакви каменни стъпала. Гуенхуивач се изкикоти зад мен.

– Аз се помолих на Клуд и тя ще ни помогне.

– Добре – отговорих аз. Клуд е Богинята на светлината и щеше да е добре да е на наша страна в тази нощ.

– Гуинивийър не обича Клуд – неодобрително отлебяза Гуенхуивач.

– Не обича нито един от британските Богове. Луната високо ли е вече?

– Още не. Но се вдига.

– Значи още не е дошло времето.

– За какво, лейди? – попитах я аз.

– Ще видиш! – изкикоти се тя. – Ще видиш – повтори пак и отстъпи страхливо назад при вида на Нимю, която внезапно изникна, от скупчените изнервени копиеносци. Нимю бе свалила кожената си превръзка и празната съсухрена очна ябълка зееше като черна дупка в лицето ѝ. Гуенхуивач се разтрепера от ужас при тази гледка.

Нимю не обърна внимание на изплашената жена. Огледа мазето и започна да души като хрътка, търсеща следа. Аз виждах само паяжини, кожени мехове за вино и стомни за медовина и надушвах само влажната миризма на мухъл, но Нимю надушваше нещо омразно. Засъска и плю към храма. Вързопът, който носеше, бавно помръдваше.

Ние обаче стояхме и не мърдахме. Бе ни обзел някакъв ужас в това осветено от свещи мазе. Артур го нямаше, никой не ни бе усетил, но пенето и тишината в замъка ни действаха на нервите. Може би Динас и Лавейн бяха направили някаква магия, която сега караше душите ни да изтръпват от ужас или пък се чувствахме така просто защото всичко наоколо изглеждаше толкова необичайно. Бяхме свикнали стените ни да

са от дърво, покривът – от слама, бяхме свикнали със земята и тревата и това усойно място с тухлени сводове и каменни подове ни изглеждаше странно и ни притесняваше. Един от моите хора трепереше.

Нимю го удари по бузата, за да възвърне смелостта му и тихо тръгна с босите си крака към вратата на храма. Последвах я, старайки се да не вдигам шум с ботушите си. Исках да я върна. Очевидно имаше намерение да наруши заповедта на Артур, който ни бе наредил да стоим и да чакаме докато свършат ритуалите. Боях се, че Нимю ще направи нещо необмислено, ще изплаши жените в храма и ще ги накара да се разпищят, а това щеше да привлече войниците от колибите. Само че с моите тежки, шумни ботуши бях много по-бавен от босата Нимю, а тя изобщо не обръщаше внимание на дрезгавия ми шепот, с който се опитвах да я спра. Стигна до вратата и хвана една от бронзовите ѝ дръжки. Поколеба се за миг, после дръпна и изведнъж призрачната песен закънтя по-високо.

Пантите на вратата бяха смазани и тя тихо се отвори, но зад нея цареше пълна тъмнина. Не бях виждал такава съвършена тъмнина. Всеки достъп на светлината бе възпрепятстван от тежките завеси, които висяха на няколко крачки от вратата. Дадох знак на хората си да останат по местата си и влязох в храма след Нимю. Исках да я издърпам отново навън, но тя не ми позволи и даже тихо затвори вратата зад нас. Сега вече пеенето се чуваше много силно. Нищо не виждах, чувах само хора, а миризмата на храма беше тежка и отвратителна. Нимю ме потърси с ръка в тъмнината, придържа главата ми към устните си.

– Зло! – прошепна тя едва чуто.

– Не трябваше да влизаме – отвърнах ѝ аз.

Все едно че не го бях казал. Тя вдигна ръка и опипом намери завесите. Миг по-късно откри и края на спуснатите дебели драперии и оттам се прокрадна светлинка. Последвах я, клекнах до нея и погледнах над рамото ѝ. Цепнатината в началото беше толкова малка, че почти нищо не виждах, но после като посвикнаха очите ми и осъзнах какво виждам, ми се стори, че виждам прекалено много. Видях мистериите на Изиди.

Трябваше да познавам легендата за Изиди, за да разбера видяното в онази нощ. по-късно я научих, но в онзи момент, когато надничах над късоподстриганата глава на Нимю, нямах представа какво означава ритуала. Знаех само, че Изиди е Богиня при това, както са вярвали мнозина римляни, една от най-могъщите Богини. Знаех също, че тя е покровителка на тронете и това обясняваше присъствието на ниския черен трон, който все така си стоеше на задигнатия подиум в другия край на

мазето, макар да не го виждахме особено ясно поради гъстия дим, който се виеше и се стелеше в черната стая, търсейки пътя си нагоре към лунната шахта. Димът идваше от мангали, в който освен дърва слагаха и билки – те излъчваха тежката упойваща миризма, който бяхме усетили още в края на гората.

Не виждах хора, който продължаваше да пее въпреки дима, но виждах поклонниците на Изиди и в началото дори не повярвах на очите си. Не исках да повярвам.

Виждах осем поклонници, коленичили на черния каменен под и всичките бяха голи. Бяха обърнати с гръб към нас, но въпреки това личеше, че някой от поклонниците бяха мъже. Нищо чудно, че Гуенхуивач се кикотеше всеки път, когато си помислеше за този момент, защото сигурно вече е знаела тайната на храма. Гуинивиър винаги твърдеше, че в храма на Изиди мъже не се допускат, но тази нощ те бяха тук, а аз подозирам, че това е ставало всяка нощ, в която студената светлина на пълната луна е нахлувала в светилището на Изиди през дупката в покрива. Трепкащите пламъци на горящите главни в мангалите осветяваха гръбове на поклонниците. Всички бяха голи. Мъже и жени, всички голи, точно както ме беше предупредила Моргана преди толкова години.

Поклонниците бяха голи, но не и двамата, които извършваха церемонията. Единият беше Лавейн. Той стоеше край niskия черен трон и щом го видях, душата ми възликува. Мечът на Лавейн бе срязал гърлото на Даян и само една стая делеше моя меч от нейния убиец. Стоеше висок и строен до трона, светлината от мангалите осветяваше белега на бузата му, а черната му коса, напомадена като косата на Ланселот, се спускаше по гръба на черното му расо. Тази нощ той не беше облякъл бялата друидска роба, а обикновена дълга черна дреха, в ръка държеше тънък черен жезъл с малък златен полумесец на върха. Нямаше и следа от Динас.

Две пламтящи факли бяха закрепени от двете страни на трона, където седеше Гуинивиър в ролята на Изиди. Косата ѝ бе вдигната на кок върху главата и закрепена със златна диадема, от която стърчаха два рога. Не приличаха на рогата на никое познато животно, после разбрахме, че са направени от слонова кост. Около врата си Гуинивиър имаше масивна златна огърлица и това бе единственият накит по нея. Носеше тъмночервена пелерина, която обгръщаше цялото ѝ тяло. Не можех да видя пода пред нея, но знаех, че там се намира плиткият басейн. Сигурно чакаха лунната светлина да слезе надолу по шахтата и да посребри черната вода. Завесите на отсрещната стена, зад които Сийнуин ми беше

казала, че има легло, бяха спуснати.

Лъч светлина трепна в носещия се дим и голите поклонници ахнаха в очакване. Тънката сребриста светлина бе бледа и прозрачна и показваше, че луната най-сетне се бе издигнала достатъчно високо, за да може да пусне първия си лъч надолу към пода на мазето. Лавейн почака още малко и когато светлината стана по-ярка, удари два пъти с жезъла по пода.

– Време е – каза той с дрезгавия си плътен глас, – време е.

Хорът замлъкна.

Но нищо не стана. Просто чакаха мълчаливо и гледаха как стълбът сребриста лунна светлина, примесена с дим, нарастваше. Спомних си онази далечна нощ, когато седях на увенчания с камъни връх край Лин Сериг Бач, и гледах как лунната светлина пълзи към тялото на Мерлин. А сега гледах как набъбва стълбът лунна светлина в смълчания храм на Изида. Тишината бе пълна със знамения. Една от коленичилите голи жени тихо изстена, после отново замлъча. Друга жена се люлееше напред-назад.

Лунните лъчи ставаха все повече и хвърляха бледа светлина върху строгото красиво лице на Гуинивийър. Светлинната колона вече бе почти вертикална. Една от голите жени потрепера, не от студ, а от религиозен екстаз. После Лавейн се наведе да надникне в шахтата. Луната освети голямата му брада и неговото твърдо широко лице с бойния белег. Погледа нагоре няколко мига, отстъпи назад и тържествено докосна Гуинивийър по рамото.

Тя се изправи и рогата на диадемата ѝ почти докоснаха ниския сводест таван на мазето. Ръцете ѝ бяха скрити под пелерината, която се спускаше от раменете ѝ чак до пода. Гуинивийър затвори очи.

– Коя е Богинята? – попита тя.

– Изида, Изида, Изида – тихо напяваха жените, – Изида, Изида, Изида.

Стълбът лунна светлина вече беше широк почти колкото шахтата – голяма задимена сребриста колона от светлина, която сияеше и се движеше в центъра на мазето. Когато за първи път видях този храм, си помислих, че е доста безвкусно направен, но през нощта, осветен от тази светеща колона от бяла светлина, той изглеждаше зловещ и тайнствен, като всяко светилище.

– А кой е Богът? – попита Гуинивийър, все още със затворени очи.

– Озирис – отговори тихо голите мъже, – Озирис, Озирис, Озирис.

– И кой ще седне на трона? – попита отново Гуинивийър.

– Ланселот – отговориха заедно мъжете и жените, – Ланселот, Ланселот.

Щом чух това име, разбрах, че тази нощ нищо нямаше да бъде както трябва. Тази нощ никога нямаше да възстанови старата Британия, тази нощ щеше да ни донесе само ужаси, защото тази нощ щеше да съсипе Артур – знаех го, и ми се прииска да изляза от светилището, да се върна в мазето и да отведе Артур навън на свеж въздух, под чистата лунна светлина, и после да го върна назад през всичките изминали години, през всичките дни и часове и да направя така, че тази нощ никога да не настъпи в живота му. Но не помръднах. Нимю също стоеше неподвижна. Не смеехме да мръднем, защото Гуинивийър бе протегнала дясната си ръка, за да вземе черния жезъл от Лавейн – движението ѝ повдигна червената пелерина и разкри дясната половина на тялото ѝ, а под тежките гънки на наметалото тя бе гола.

– Изиди, Изиди, Изиди – въздишаха жените.

– Озирис, Озирис, Озирис – шептяха мъжете.

– Ланселот, Ланселот, Ланселот – напяваха всички заедно.

Гуинивийър взе жезъла със златната луна на върха и го протегна напред. Пелерината отново скри дясната ѝ гръд. С бавни превзети движения Гуинивийър докосна с жезъла нещо, което лежеше пред нея в басейнчето с вода точно под светещата, трептяща шахта, от която сега се спускаше право надолу сребристият задимен стълб светлина. Всички стояха неподвижно, дори като че ли не дишаха.

– Стани! – заповяда Гуинивийър. – Стани! – И хорът отново запя странната, призрачна песен. А над главите на поклонниците видях един мъж да излиза от басейна. Беше Динас. Водата се стичаше по високото му мускулесто тяло и капеше от дългата му черна коса. Той вървеше бавно, а хорът пееше все по-силно и по-силно:

– Изиди! Изиди! Изиди!

Пяха докато Динас най-после се изправи пред Гуинивийър с гръб към нас. Той също бе гол. Излезе от басейна и Гуинивийър подаде черния жезъл на Лавейн. Тя вдигна ръце и разкопча пелерината, която падна върху трона. Съпругата на Артур стоеше там чисто гола само със златното украшение на врата и слоновата кост на главата си. Тя отвори ръце, а внукът на Танабурс се качи на подиума и влезе в прегръдките ѝ.

– Озирис! Озирис! Озирис! – викаха жените в мазето. Някои от тях се извиваха напред-назад като християните в Иска, завладяни от подобен екстаз. Гласовете станаха нестройни.

– Озирис! Озирис! Озирис! – напяваха те. Гуинивиър отстъпи, а голият Динас се обърна с лице към поклонниците и вдигна триумфално ръце. Така той показва великолепното си голо тяло, което не оставяше капка съмнение, че той е мъж, нито оставяше съмнение за онова, което Динас трябваше да направи след малко. Гуинивиър, с красивото си стройно тяло, обляно в призрачна сребристобяла светлина, го хвана за ръка и го поведе към завесата, която висеше зад трона. Лавейн тръгна с тях, а жените се гърчеха и се люлееха напред-назад и викаха името на своята велика Богиня.

– Изида! Изида! Изида!

Гуинивиър дръпна завесата. Видях за миг стаята, в която беше светло като в слънчев ден, после дрезгавите гласове се засилиха, изгънели от ново вълнение, когато мъжете в храма посегнаха към жените до себе си и точно тогава вратата зад мен широко се отвори и в светилището влезе Аргур в целия блясък на своите военни доспехи.

– Не, господарю – казах аз. – Недей, моля те!

– Ти не трябваше да си тук, Дерфел – укори ме той тихо. В дясната си ръка държеше малкото букетче цъфнали метличини, което бе набрал за Гуинивиър, а в лявата стискаше ръката на сина си. – Излизай – заповяда ми той, но в този момент Нимю дръпна завесата и кошмарът на моя господар започна.

Изида е Богиня. В Британия я донесли римляните, но тя не идва от Рим, а от далечна страна, която се намира много по на изток от Рим. Друг Бог дошъл от онзи край на света (макар и не точно от същата страна, мисля) е Митра. Според Галахад половината от световните религии се появили на изток, където, струва ми се, хората приличат повече на Сеграмор отколкото на нас. Християнството също е вяра, донесена от онези далечни земи, където, пак по думите на Галахад, по нивите расте само пясък, а слънцето е по-жестоко отколкото можем да си представим ние в Британия и никога не вали сняг.

Изида дошла от онези опалени от слънцето земи. Римляните я почитали като могъща Богиня и много жени в Британия приели нейната религия, след като римляните си отишли. Никога култът към Изида не е бил толкова популярен колкото християнството, защото християнството отвори вратите си за всеки, който иска да почита Христос, а Изида (както и Митра) ограничава броя на своите поклонници само в кръга на посветените в нейните мистерии. Галахад ми каза, че в известен смисъл Изида напомня Светата майка на християните, защото се слави като

съвършена майка на сина си Ор, но Изидата има и други способности, за които Дева Мария никога не е претендирала. За своите поклонници Изидата е Богиня на живота и смъртта, лечителка и, разбира се, Богиня на тронове на смъртните.

Галахад ми каза, че Изидата била омъжена за Бог на име Озирис, но в една война между Боговете Озирис бил убит, а тялото му нарязано на парчета, които били пръснати в някаква река. Изидата намерила парчетата плът и нежно ги съединила. После легнала с парчетата, за да върне живота на своя съпруг. И Озирис наистина оживял благодарение на силата на Изидата. Галахад не харесваше тази история и непрекъснато се кръстеше докато я разказваше. Предполагам, че в задименото черно мазе двамата с Нимю бяхме наблюдавали именно тази история с възкресяването и за това как жената дава живот на мъжа. Бяхме видели как Изидата, Богинята, майката, дарителката на живот, прави чудото, което връща живота на нейния съпруг а нея превръща в пазителка на живите, покровителка на умрелите и дарителка на земни тронове. За Гуинивийър най-важната дарба на Изидата бе именно силата на Богинята да отрежда кой ще седи на престола в земните кралства и заради тази сила Гуинивийър я почиташе.

Нимю дръпна завесата и мазето се изпълни с писъци.

За секунда, за една ужасна секунда, Гуинивийър се поколеба застана край завесата в другия край на помещението. После се обърна да види какво бе разстроило нейните ритуали. Стоеше там висока и гола и толкова ужасяваща в бледата си красота, а до нея гол мъж. На вратата на мазето стоеше нейният съпруг, хванал сина си с една ръка и с цветя в другата. Лицевите предпазители на шлема му бяха отворени. Видях лицето му в онзи ужасен миг, а то изглеждаше така като че ли току-що се бе разделил с душата си.

Гуинивийър изчезна зад завесата, дърпайки след себе си Динас и Лавейн. Артур издаде ужасен звук – наполовина боен вик, наполовина стон. Бутна Гуидър назад, пусна цветята, изтегли Екскалибур и се втурна безразсъдно между пиращите голи поклонници, които се разбягаха пред него.

– Хванете всичките! – викнах аз на копиеносците, които тръгнаха след Артур. – Не ги оставяйте да избягат! Хванете ги! – после и аз хукнах след Артур, Нимю също. Артур прескочи черния басейн, прескочи и подиума и в полета си събори една факла. С един замах на Екскалибур помете черната завеса, зад която се бяха скрили Гуинивийър и двамата близнаци.

И замря.

Заставах до него. Бях хвърлил копието си докато тичах през храма и сега държех в ръка Хюелбейн. Нимю бе с мен и щом надникна в малката стая нададе победен вой. Това изглежда беше вътрешното светилище на Изиди, и тук, в служба на Богинята, бе Свещения съд на Клидно Ейдин. Свещения съд бе първото нещо, което видях, защото бе поставен върху черен пиедестал, висок до кръста ми, а в стаята имаше толкова много свещи, че Свещения съд със своето злато и сребро сияеше, отразявайки ярката им светлина. В стаята бе толкова светло, защото всички стени с изключение на стената откъм завесата бяха покрити с огледала. Имаше огледала на стените и дори по тавана, огледала, които умножаваха пламъчетата на свещите и отразяваха голотата на Гуинивиър и Динас. В ужаса си, Гуинивиър бе скочила в голямото легло, което изпълваше другия край на стаята, и бе сграбчила една меча кожа в старанието си да скрие бледото си тяло. Динас стоеше до нея, стиснал ръце пред слабините си, а Лавейн ни гледаше предизвикателно.

Удостои Артур с кратък поглед, едва забеляза Нимю, и вдигна тънкия си черен жезъл срещу мен. Знаеше, че съм дошъл за душата му и сега щеше да ми се противопостави с най-голямата магия, на която бе способен. Насочи жезъла си към мен, а в другата ръка държеше парчето от истинския кръст, което епископ Сенсъм даде на Мордред в деня на неговата акламация. Държеше треската над Свещения съд, който бе пълен с някаква тъмна ароматна течност.

– И другите ти дъщери ще умрат – каза ми той, – само трябва да го пусна.

Артур вдигна Екскалибур.

– И твоят син ще умре! – обърна се към него Лавейн. И двамата замръзнахме. – Сега си вървете – спокойно нареди той. – Нахлухте в светилището на Богинята, а сега ще си тръгнете и ще ни оставите на мира. Иначе ще умрат всички, които обичате.

Той зачака. Зад него, между Свещения съд и леглото, стоеше Кръглата маса на Артур с крилатия кон, изобразен върху каменния ѝ плот, а върху него имаше разнебитена кошница, обикновен рог, стар хамут, тъп нож, точило, палто, наметало, глинен съд, дъска за игра, воински пръстен и куп загнили изпочупени дървета. Отрязаната плитка от брадата на Мерлин също бе там, все още с вързаната за нея черна панделка. Цялата сила на Британия беше в тази малка стаичка и тя бе свързана с частица от най-могъщата магия на християните.

Аз вдигнах Хюелбейн и Лавейн помръдна готов да пусне парчето от распятието на християнския Бог в течността. Тогава Артур сложи

ръка на щита ми да ме спре.

– Вървете си – каза Лавейн. Гуинивиър мълчеше и ни гледаше с широко отворени очи, стиснала кожата, с която се бе покрила.

Тогава Нимю се усмихна. Държеше своя вързоп с две ръце и сега го разтърси пред Лавейн. Изпищя и пусна края на вързоба. Писькът ѝ проехтя, заглушавайки виковете на жените зад нас.

Във въздуха се разлетяха усойници. Сигурно бяха една дузина, намерени и хванати от Нимю предишния следобед и пазени точно за този момент. Те се извиха във въздуха и Гуинивиър изпищя и дръпна кожата да скрие лицето си. А Лавейн като видя литналата към лицето му отровна змия, инстинктивно трепна и приклепна. Парчето дърво се плъзна по пода, а змиите, събудени от топлината в мазето, запълзяха през леглото към Съкровищата на Британия. Направих крачка напред и силно ритнах Лавейн в корема. Той падна, една усойница го ухапа по глезена и Лавейн изпищя.

Динас се сви на леглото, ужасен от змиите и там замря, усетил Екскалибур на врата си.

Хюелбейн бе вече на врата на Лавейн и аз използвах острието на меча, за да го накарам да ме погледне. Усмихнах се и промълвих:

– Дъщеря ми ни гледа от Отвъдния свят. Изпраща ти поздрав, Лавейн.

Той се опита да отговори, но не можа да каже и дума. Една змия се уви около крака му.

Артур втренчено гледаше към кожата, под която се бе скрила жена му. После почти нежно протегна Екскалибур и махна змиите оттам. Дръпна кожата към себе си, за да види лицето на жена си. Гуинивиър се вторачи в него – цялата ѝ красива гордост бе изчезнала. Тя беше просто една ужасена жена.

– Имаш ли някакви дрехи тук? – внимателно попита Артур. Тя поклати глава.

– Има едно червено наметало на трона – обадих се аз.

– Би ли го донесла, Нимю? – помоли Артур.

Нимю донесе пелерината и Артур я подаде на жена си с върха на Екскалибур.

– Ето, заповядай – каза той все така тихо. Една гола ръка се показа изпод кожата и взе наметалото.

– Обърни се – прозвуча изплашения тих глас на Гуинивиър – гледаше към мен.

– Обърни се, Дерфел, моля те – настоя и Артур.

- Има нещо, което трябва да направя преди това, господарю.
– Просто се обърни – заповяда Артур без да сваля поглед от жена си.

Протегнах ръка и преобърнах Свещения съд. Той падна с трясък от пиедестала на пода и тъмната течност се разля по плочите. Това накара Артур да се обърне към мен. Той впи поглед в очите ми. Не можах да го позная. Лицето му бе толкова сурово и студено, толкова лишено от живот. Но в тази нощ Артур трябваше да узнае още нещо. Щом трябваше да изпие тази чаша, пълна с ужаси, по-добре беше да пресуши и последната горчива капка в нея. Опрях върха на Хюелбеин отново в гърлото на Лавейн.

- Коя е Богинята? – попитах го.
Той завъртя глава и аз натиснах Хюелбеин, потече кръв.
– Коя е Богинята? – попитах го пак.
– Изида – прошепна той. Стискаше глезена, където го ухапа усойницата.

- А кой е Богът? – продължих аз.
– Озирис – отвърна той ужасен.
– А кой ще седне на трона?
Лавейн потрепера и не отговори.

– Това са думите, господарю, които ти не чу – обясних аз на Артур без да свалям Хюелбеин от гърлото на Лавейн. – Но аз ги чух и Нимю ги чу. Кой ще седне на трона? – обърнах се отново към Лавейн.

– Ланселот – каза той тихо, почти без глас. Но Артур го чу, и сигурно вече бе видял под мечата кожа голямата бяла бродерия върху черното одеяло, което покриваше леглото в тази огледална стая. На одеялото бе изобразен морския орел на Ланселот.

Плюх върху Лавейн. Прибрах Хюелбеин. после сграбчих дългата черна коса на силуреца. Нимю вече държеше Динас. Издърпахме ги обратно в храма и аз спуснах черната завеса, за да може Артур и Гуинивийър да останат сами. Гуенхуивач бе видяла всичко и сега се кискаше доволна. Поклонниците и хористките, всички голи, бяха клекнали в единия край на мазето, заобиколени от насочените копия на хората на Артур. Гуидър клечеше ужасен при вратата на мазето.

Зад нас Артур изкрещя само една дума.

– Защо?

И аз поведох убийците на дъщеря си навън под лунната светлина.

На зазоряване все още бяхме в Морския дворец. Трябваше отдавна

да сме си тръгнали, защото някои копиеносци бяха успели да избягат от колибите, когато най-накрая рогът на Артур призова конниците от хълма. Тези бегълци щяха да тръгнат на север и да вдигнат под тревога отредите на Ланселот из Думнония. Но Артур сякаш бе неспособен да взема решения. Беше като зашеметен.

Когато зората заля света със светлина, той все още плачеше.

Тогава умряха Динас и Лавейн. Умряха на брега на залива. Мисля, че не съм жесток човек, но тяхната смърт беше много жестока и много мъчителна. Нимю се бе заела с това и всеки път, когато душите им се прощаваха с плътта, тя изсъскваше името на Даян в ушите им. В часа на своята смърт те вече не бяха мъже, езиците им бяха отрязани и всеки имаше само по едно око, а тази милост им бе оказана само, за да могат да видят всяко слеващо мъчение и своя край. Последното, което и двамата видяха бе златният кичур, завързан на дръжката на Хюелбейн, защото така завърших започнатото от Нимю. Близнаците тогава вече не бяха човешки същества, а просто вещи, кървави и треперещи от ужас неща. След като умряха, целунах кичурчето коса, отнесох го до един от мангалите в сводестите галерии и го хвърлих в жаравата, та нито частица от душата на Даян да не остане да се лута по земята. Нимю изгори плитката от брадата на Мерлин. Оставихме телата на близнаците край морето, легнали на лявата си страна и под лъчите на изгриващото слънце долетяха гларуси, за да разкъсат измъчената им плът с дългите си закривени клюнове.

Нимю откри Свещения съд и Съкровищата. Преди да умрат, Динас и Лавейн ѝ разказаха всичко. Показа се, че Нимю е била права. Именно Моргана бе откраднала Съкровищата и ги бе подарила на Сенсъм, за да го накара да се ожени за нея. А Сенсъм ги бе дал на Гуинивиър. С обещанието за този голям подарък Сенсъм си бе спечелил благоразположението на Гуинивиър преди покръстването на Ланселот в реката Чърн. Когато чух тази история, си помислих, че само ако бях разрешил на Ланселот да стане един от избраниците на Митра, може би нямаше да се случи всичко това. Съдбата е неумолима.

Вратите на храма вече бяха затворени. Нито един от онези, които бяха вътре не можа да избяга. Артур изведе Гуинивиър навън, дълго говори с нея, после се върна сам в мазето с Екскалибур в ръка и цял час остана вътре. Когато се появи, лицето му бе по-студено от морето и си во като острието на Екскалибур, само дето сега то бе червено от кръв. В едната си ръка Артур носеше златната диадема с рогата, която Гуинивиър бе носила в ролята си на Изида, а в другата стискаше меча.

– Мъртви са – каза ми той.

– Всички ли?

– До един.

Изглеждаше странно спокоен, макар че по ръцете, по ризницата и дори по гъшите пера на шлема му имаше кръв.

– И жените ли? – попитах аз, защото Люнет бе една от поклонниците на Изиди. Вече не изпитвах любов към нея, но някога тя беше моя любима и затова ме сви под лъжичката. Мъжете в храма бяха най-красивите копиеносци на Ланселот, а жените бяха придворни на Гуинивийр.

– Всички са мъртви – потвърди Артур почти безгрижно. Бавно тръгна надолу по каменистата централна алея на цветната градина. – Правила са го и други нощи – каза той, – и май доста често. Всички те. Всеки път, когато луната е била подходяща. И са го правели помежду си, всички. С изключение на Гуинивийр. Тя го правела само с Ланселот или с близнаците. – Той потръпна и това бе първата проява на чувства откакто бе излязъл от мазето. – Излиза, че го е правила заради мен. Кой ще седне на трона? Артур, Артур, Артур, но Богинята не ме е одобрила. – Бе започнал да плаче. – Или пък аз съм й се противопоставил прекалено упорито, затова те променили името. Ланселот – замахна той с кървавия меч във въздуха. Гласът му бе пълен с мъка. – От години спи с Ланселот, Дерфел, и ми разправя, че го правела само по религиозни причини! Религиозни причини! Той обикновено бил Озирис, а тя винаги била Изиди. И какво друго би могла да бъде? – стигна до терасата и седна на каменната подпорна стена. Загледа се в залива, блеснал под лунната светлина. – Не трябваше всички да убивам – каза той след дълго мълчание.

– Не трябваше, господарю – съгласих се аз.

– Но какво друго можеш да направя? Всичко бе толкова мръсно, Дерфел, мръсотия и нищо друго! – отново захлипа. Каза нещо за срама, затова, че мъртвите били свидетели на срама на жена му и на неговия позор, и когато не можеше да говори повече, безпомощно се отдаде на плача. Аз мълчах. На него като че ли му беше все едно дали ще остана с него или не, но аз останах, докато дойде време да отведе Динас и Лавейн на брега на залива, където Нимю се зае да изтръгне душите им.

А сега в сивата зора, Артур седеше празен и изтощен над морето. Диадемата с рогата лежеше в краката му, а шлемът и Екскалибур бяха на пейката до него. Кръвта по меча бе изсъхнала и се бе превърнала в дебела кафява кора.

– Трябва да тръгваме, господарю – казах аз, когато слънцето

придаде на морето цвят на метал.

– Любов – мрачно отрони той. Помислих, че не ме е чул.

– Трябва да тръгваме, господарю – повторих.

– За какво?

– За да изпълниш клетвата си.

Той се изплю без да каже нищо. Конете бяха доведени от гората, а Свещения съд и другите Съкровища на Британия бяха опаковани и готови за път. Копиеносците ни гледаха и чакаха.

– Има ли клетва, която да не е нарушена – попита ме мрачно той. – Поне една?

– Трябва да тръгваме, господарю – настоях аз, но той нито мръдна, нито отговори. Затова аз се обърнах и грубо казах през рамо. – Тогава ние ще тръгнем без теб.

– Дерфел! – викна Артур с болка.

– Какво, господарю? – погледнах го аз.

Той се втренчи в меча си и като че ли се изненада от дебелия слой засъхнала кръв по него.

– Жена ми и синът ми са в една от стаите на горния етаж. Доведи ги вместо мен, моля те. Могат да яздат на един кон. И тръгваме – Толкова се стараеше да говори нормално, сякаш това бе просто едно утро като всички останали.

– Да, господарю.

Той се изправи и прибра Екскалибур така както си беше кървав в ножницата.

– А след това – каза той кисело – май ще трябва да възстановяваме Британия, а?

– Да, господарю, ще трябва.

Той се втренчи в мен и усетих, че пак му се доплака.

– Знаеш ли какво, Дерфел?

– Кажу, господарю.

– Животът ми никога няма да бъде същият, нали?

– Не знам, господарю. Просто не знам.

Сълзите отново потекоха по дългите му скули.

– Ще я обичам до последния си ден. Всеки ден, докато съм жив, ще мисля за нея. Всяка нощ преди да заспя, ще я виждам, и всяка сутрин ще откривам, че я няма. Всеки ден, Дерфел, и всяка нощ и всяко утро до последния миг в живота си.

Той вдигна шлема с перата, опръскани с кръв, остави рогата от слонова кост и тръгна с мен. Аз доведох Гуинивийър и сина ѝ и ние поехме

на път.

Морският дворец остана в ръцете на Гуенхуивач. Тя живя в него сама, с размътения си разсъдък, заобиколена от кучета и от великолепните съкровища, които се рушаха навсякъде около нея. Тя стоеше на прозореца и чакаше Ланселот, защото бе сигурна, че някой ден нейният господар ще дойде да живее с нея край морето в двореца на сестра ѝ, но нейният господар никога не дойде. Съкровищата били оградени. Дворецът започнал да се руши, а Гуенхуивач умряла в него или поне така чухме. А може и още да живее там и да чака мъжът, който никога не идва.

Ние си тръгнахме. На калния бряг край заливчето гларусите разкъсваха оставената мърша.

Гуинивър, облечена в дълга черна рокля и загърната в тъмнозелено наметало, яздеше Ламрей, кобилата на Артур. Червената ѝ коса бе жестоко опъната назад и завързана с черна панделка. Седеше странично на седлото, стиснала дъгата на седлото с дясната си ръка, а с лявата придържаше през кръста своя изплашен и разплакан син, който непрестанно хвърляше погледи към баща си. Артур вървеше неотклонно зад коня.

– Предполагам, че аз съм негов баща – изсъска веднъж Артур срещу нея.

Гуинивър само извърна настрани зачервените си от плач очи. Ходът на коня я лашкаше напред-назад, напред-назад, но въпреки това тя изглеждаше грациозна.

– И никой друг, лорд принц – отвърна Гуинивър след дълго мълчание. – И никой друг.

След това Артур вървеше без повече да продума. Не искаше моята компания. Не искаше ничия компания, исакше да бъде сам с нещастieto си, затова настигнах Нимю, която вървеше в началото на колоната. След нас бяха конниците, после Гуинивър, а най-отзад вървяха моите копиеносци със Свещения съд. Нимю следваше същия път, който ни беше довел до крайбрежието и който сега минаваше през една равна пустош, обрасла тук-там с прешип и тис.

– Значи Горфидид беше прав – казах аз след малко.

– Горфидид ли? – изненада се Нимю дето бях измъкнал от миналото името на този стар крал.

– В долината Лъг – припомних ѝ аз, – той каза, че Гуинивър била курва.

– А ти, Дерфел Кадарн, да не би да си специалист по курвите? – президентно попита тя.

– Че какво друго е Гуинивийър? – запитях я мрачно на свой ред.

– Не и курва – отвърна Нимю. Тя посочи напред към дърветата в далечината, където тънки струйки дим показваха, че приближаваме Виндокладия – войниците в крепостта си приготвиха закуската. – Ще трябва да ги избегнем – каза Нимю и сви от пътя към по-гъстата гора, която растеше на запад. Предполагах, че гарнизонът във Виндокладия вече бе чул за появата на Артур в Морския дворец и едва ли гореше от желание да се изправи срещу него, но послушно тръгнах след Нимю, конниците също. – Артур просто се ожени за съперник, а не за другар в живота – каза тя след малко.

– Съперник ли?

– Гуинивийър можеше да управлява Думнония така добре както и всеки мъж, и по-добре от повечето мъже. Тя е по-умна от него и решителна досущ като него. Ако бе дъщеря на Утър вместо на оня глупак Лидиган, тогава всичко щеше да е по-различно. Щеше да стане нова Будика и щеше да е пълно с мъртви християни от тук до Ирландско море и с мъртви сакси от тук до Германско море.

– Будика загубила войната, която водела – напомних ѝ аз.

– Гуинивийър също – мрачно отбеляза Нимю.

– Не смятам, че е била съперник на Артур – поклатих аз глава. – Тя имаше власт. Мисля, че той не взимаше нито едно решение без да говори с нея.

– Но говореше и със съвета, а там жени не се допускат – заяви мрачно Нимю. – Постави се на мястото на Гуинивийър, Дерфел. Тя е по-бърза от всички вас, взети заедно, но всяка нейна идея е била обсъждана от глутница тъпи, надуті мъже. Ти и епископ Емрис и оня глупак Сидрин, който се прави на толкова справедлив и честен, а като се прибере вкъщи бие жена си и я кара да гледа, докато той се търкаля в леглото им с момиче-джудже. Съветници! Да не мислиш, че Думнония ще забележи някаква разлика, ако всички вие се издавите?

– Всеки крал трябва да има съвет – казах аз възмутен.

– Не и ако е умен – отвърна Нимю. – Защо му е съвет? Мерлин да не би да има съвет? Нима на Мерлин му трябва стая пълна с надуті глупаци да му казват какво да прави? Единсвената цел, на която служи съветът, е да ви кара да се чувствате важни.

– Съветът има много по-важни задачи – упорствах аз. – Ако няма съвет, как ще разбере кралят какво мисли неговият народ?

– Кой го е грижа какво мислят глупаците? Дай на хората да мислят за себе си и половината ще станат християни; има данък върху

способността им да мислят – изплю се тя. – Е и какво точно правиш ти в съвета, Дерфел? Разправяш на Артур какво говорят твоите овчари? А Сидрин, предполагам, представя мъжете в Думнония, които се чифтосват с джуджета. Така ли е? – изсмя се тя. – Народът? Хората са идиоти, затова имат нужда от крал и затова кралят има копиеносци.

– Артур – казах аз твърдо – управляваше страната добре и го правеше без да използва копиеносците си срещу народа.

– И виж какво стана със страната – отвърна мрачно Нимю. Повървахме няколко крачки мълчаливо. После тя въздъхна. – Гуинивиър през цялото време е била права, Дерфел. Артур трябваше да бъде крал. Тя знаеше това. Искаше го. Щеше дори да се задоволи с това, защото ако беше крал, тя щеше да бъде кралица, а това щеше да ѝ даде толкова власт, колкото ѝ бе нужна. Но твоят скъп Артур не искаше да седне на престола. Толкова възвишен! Всички тия свещени клетви! И какво искаше той? Да бъде земеделец. Да живее като теб и Сийнуин – щастлив дом, деца, смях – в нейните уста тази неща звучаха смешно. – Как мислиш, такъв живот щеше ли да задоволява Гуинивиър? Само мисълта за подобно нещо я отегчаваше! А Артур винаги е искал само това. Тя е дама с остър и бърз ум, а той иска да я превърне в дойна крава. Чудно ли ти е, че е потърсила други вълнения?

– В разврата ли?

– О, не ставай глупак, Дерфел. Аз да не би да съм развратница като съм спала с теб? – Стигнахме дърветата, Нимю зави на север и навлязахме между ясени и брястове. Копиеносците ни последваха все така безмълвно. Мисля, че и в кръг да ги бяхме водили, безропотно щяха да вървят след нас – бяха онемели от ужасите, видяни тази нощ. – Е, нарушила била брачната клетва – продължи Нимю, – да не мислиш, че е първата? Или пък смяташ, че това я превръща в курва? Ако е така, значи Британия е пълна с курви. Тя не е курва, Дерфел. Тя е силна жена, надарена с бърз ум и красота, а Артур обичаше красотата ѝ, но не искаше да използва ума ѝ. Не я остави да го направи крал и затова тя се обърна към тая нейна смешна религия. И всичко, което Артур можа да направи, бе да ѝ обяснява колко щастлива щяла да бъде, когато той закачи Екскалибур на някой пирон и започне да отглежда добитък! Направо е за смях. И понеже на Артур никога нямаше да му дойде на ум да изневерява на жена си, той никога не се усъмни във верността на Гуинивиър. Всички се съмнявахме, но не и Артур. Той все си мислеше колко съвършен е бракът му, а през цялото време докато е бил далеч от дома, красотата на Гуинивиър е привличала мъжете, както мършата привлича мухите. А тези

мъже бяха хубави, умни, мъже, които искат власт. Един от тях бе красив мъж, ламтящ за цялата власт, която може да получи и Гуинивиър реши да му помогне. Артур искаше краварник, а Ланселот искаше да бъде Велик крал на Британия – предизвикателство много по-интересно за Гуинивиър от отглеждането на крави или бърсането на наакани бебета. А тази идиотска религия насърчаваше амбициите й. Да раздава тронове! – Нимю се изплю. – Тя не спеше с Ланселот, защото е курва, велики глупако, спеше с него, за да го направи Велик крал.

– А с Динас? – попитах аз. – Ами с Лавейн?

– Те са били нейни жреци. Те са й помагали, а в някои религии, Дерфел, мъжете и жените се съвкупляват, защото това е част от култа. И защо не? – ритна тя някакъв камък, който се търкулна и се скри в треволяка. – А повярвай ми, Дерфел, тия двамата бяха хубави мъже. Знам, защото аз им отнех красотата парче по парче, но го направих не заради това, което са правили с Гуинивиър, а заради това, което направиха на дъщеря ти – Нимю замълча и тръгна замислена. – Не презирай Гуинивиър – каза ми тя след млако. – Не я презирай задето се е почувствала отегчена. Презирай я, ако трябва, затова, че открадна Свещения съд и бъди благодарен, че Динас и Лавейн не успяха да отключат силата му. Той все пак е порботил за Гуинивиър. Всяка седмица се е къпала в него и затова не остаряваше.

Зад нас се чуха стъпки и ние се обърнахме. Беше Артур – искаше да ни настигне. Все още изглеждаше замаян, но в последните няколко минути сигурно бе осъзнал, че сме се отклонили от пътя.

– Къде отиваме? – попита той.

– Да не искаш гарнизонът във Виндокладия да ни види? – попита на свой ред Нимю, посочвайки отново дима от огньовете.

Той не отговори, а се втренчи в пушека като че ли никога не бе виждал такова нещо. Нимю ме погледна и вдигна рамене пред явната му неспособност да разсъждава.

– Ако искаха да се бият – каза Артур, – досега да са тръгнали да ни търсят. – Очите му бяха зачервени и подпухнали, а косата му като че ли бе побеляла повече, но може и да съм си въобразил. – Ти какво щеше да направиш, ако беше на мястото на врага? – попита ме той. Нямахме пред вид жалкия гарнизон във Виндокладия, но не искаше да споменава името на Ланселот.

– Щях да се опитам да ви вкарам в капан, господарю.

– как? Къде? – попита той раздражен. – На север, нали? Оттам е най-прекият път, по който можем да стигнем до приятели, и всички

знаят това. Затова ние няма да вървим на север – Артур ме погледна като че ли ме вижда за първи път. – А ще отидем да им прережем гърлата, Дерфел – заяви той свирепо.

– Да им прережем гърлата?

– Отиваме в Каер Кадарн.

Не оговорих веднага. Той не разсъждаваше трезво. Мъката и гневът го бяха разстроили и аз се чудех как да го отклоня от това самоубийство.

– Ние сме само четиридесет, господарю – тихо му напомних аз.

– Каер Кадарн – повтори той, без да обръща внимание на моите възражения. – Който държи Каер Кадарн, държи Думнония, а който държи Думнония, държи Британия. Ако не искаш да дойдеш, Дерфел, върви където искаш. Аз отивам в Каер Кадарн – заяви той и ми обърна гръб.

– Господарю! – повиках го аз. – Дунум е на пътя ни.

Това бе най-голямата крепост пред нас и макар че без съмнение гарнизонът в нея бе намален, войниците там бяха повече от достатъчно, за да разгромят нашия малък отряд.

– Не ме интересува, Дерфел, ако ще всички крепости в Британия да се намират на пътя ни – плюю Артур. – Казах ти – прави каквото искаш, но аз отивам в Каер Кадарн – обърна се и викна на конниците да тръгват на запад.

Затворих очи, убеден, че моят господар просто иска да умре. Без любовта на Гуинивиър той просто искаше да умре. Искеше да загине от копията на врага в сърцето на земята, за която толкова дълго се беше сражавал. Не можех по друг начин да си обясня желанието му да поведе малкия ни уморен отряд в самия център на бунта, освен ако не търсеше смъртта си там край кралския камък на Думнония. Но тогава си спомних нещо и отворих очи.

– Преди много време говорих с Айлийн – казах на Нимю. Айлийн беше ирландска робиня, по-възрастна от Артур, но той бе щастлив с любовта ѝ преди да срещне Гуинивиър, а Амхар и Лохолт бяха нейните неблагодарни синове. Тя бе още жива, както винаги изящна, но вече побеляла, живееше в Кориниум, който вероятно все още бе под обсада. И сега, докато стоях отчаян в разтърсваната из основи Думнония, отново чух гласа ѝ както преди толкова години. Само наблюдавай Артур, каза ми тя, и когато си мислиш, че е обречен, когато всичко изглежда по-черно от когато и да било, ще има да се чудиш, защото той ще победи. Разказах това на Нимю сега, припомних си и предупреждението на Айлийн, че щом победи, Артур отново ще допусне грешката да прости на

враговете си.

– Не и този път – завъртя глава Нимю. – Не и този път. Глупакът си е взел поука, Дерфел. А ти как ще постъпиш сега?

– Както винаги – отговорих аз. – Ще тръгна с него.

Да им прережем гърлата. Към Каер Кадарн.

В онзи ден Артур бе изпълнен с неизтощима налудничава енергия, като че ли отговорът на всичките му нещастия се криеше там на върха на Каер Кадарн. Не се опитваше изобщо да крие малкия си отряд, просто ни водеше на север и на запад под развятото знаме с изобразената на него мечка. Яздеше коня на един от хората си и носеше славната си ризница, за да може всеки да разбере кой минава през сърцето на страната. Движихме се с бързината, която позволяваше ходът на моите копиеносци. А когато копитото на един от конете се разрани, Артур просто изостави животното и продължи напред. Искаше да стигне до Каер Кадарн.

Но първо стигнахме до Дунум, разположен на върха на един хълм. Най-напред Древните хора направили тук голямо укрепление, после римляните издигнали стени, а Артур бе възстановили техните стени и бе поддържал в крепостта силен гарнизон. Войниците в Дунум никога не бяха влизали в битка, но ако Сердик се бе опитал да нападне Думнония като тръгне на запад по крайбрежието Дунум щеше да бъде първото голямо препятствие на пътя му. И въпреки дългите години мир Артур грижливо поддържаше укрепленията. Над стените на крепостта се вееше бойно знаме и когато наближихме, видях, че не бе морският орел на Ланселот, а червеният дракон. Дунум бе останал верен на Думнония.

Гарнизонът му се състоеше само от тридесет души. Другите или са били християни и са дезертирали, или пък изплашени от слуховете, че Мордред и Артур са мъртви, са решили, че е безмислено и опасно да защитават крепостта и са се измъкнали. Но Ланвал, командващият гарнизона, се бе задържал в крепостта с намалелия си отряд, надявайки се, че слуховете са неверни. Като видя Артур, Ланвал изведе хората си през портата да го посрещне. Артур се смъкна от коня и прегърна стария воин. Вече бяхме не четиридесет, а седемдесет и аз отново си спомних думите на Айлийн. Точно когато си мислиш, че Артур е победен и той започва да печели.

Ланвал подкара коня си до мен и ми разказа как копиеносците на Ланселот минали покрай крепостта.

– Ние не можехме да ги спрем и те не ни предизвикаха. Само се опитаха да ме накарат да се предам. Казах им, че ще сваля знамето на

Мордред, когато Артур ми нареди и ще повярвам, че Артур е мъртъв, ако ми донесат главата му на щит.

Артур сигурно му беше казал нещо за Гуинивиър, защото Ланвал я избягваше, въпреки че някога бе командвал охраната ѝ. Аз споделих с него някои от нещата, които се бяха случили в Морския дворец и той тъжно поклати глава.

– Тя и Ланселот го правеха и в Дурновария в оня храм, дето тя го построи.

– И ти си знаел това? – попитах аз ужасен.

– Не знаех, но така се говореше, Дерфел – каза той уморено, – само слухове, а аз и не исках да научавам повече – плюй той в края на пътя. – Бях там, когато Ланселот пристигна от Инис Трийбс и помня как двамата не можеха да откъснат очи един от друг. После станаха предпазливи, разбира се, и Артур изобщо не подозираше. А и толкова ги улесняваше! Вярваше ѝ и все отсъстваше. Все пътуваше нанякъде – да нагледа тая крепост, да види работата в оня съд – Ланвал поклати глава. – Не се съмнявам, че тя се оправдава с религията, Дерфел, но ти казвам, че ако тази жена е влюбена в някого, то това е Ланселот.

– Аз пък мисля, че обича Артур.

– Може и така да е, но той е прекалено ясен за не. В сърцето на Артур няма нищо тайно, всичко е изписано на лицето му, а тя обича лукавството. Казвам ти – сърцето ѝ принадлежи на Ланселот.

А сърцето на Артур принадлежи на Гуинивиър, помислих тъжно, и дори не посмях да си представя какво му беше на това сърце сега.

Прекарахме нощта на открито. Моите хора пазеха Гуинивиър, която се суетеше около Гуидър. Никой не знаеше каква ще бъде съдбата ѝ, и никой не искаше да пита Артур затова, така че всички се отнасяхме към нея със студена учтивост. Тя се държеше с нас по същия начин, не искаше услуги и избягваше Артур. Вечерта разказваше приказки на Гуидър, но когато той заспа, видях я как се заклати напред-назад до него и тихо заплака. И Артур я видя. Тогава заплака и той, но се отдалечи от нас, за да скрие нещастieto си.

Призори отново тръгнахме. Пред нас се откриваше великолепна гледка, потънала в нежната светлина на слънцето, изгряващо на небе без нито едно облаче. Това бе Думнония, за която се сражаваше Артур – богата плодородна земя, която Боговете бяха направили толкова красива. В селата къщите имаха дебели сламени покриви, а край тях се простираха големи овощни градини. Вярно, че имаше прекалено много къщи, чито стени бяха загорени от знака на рибата, а други пък бяха изгорени,

но забелязах, че християните не обиждат Артур така, както щяха да го проклинат преди време и това ме накара да предположа, че лудостта, поразила Думнония, вече затихваше. Извън селата пътят вървеше край цъфнали в розово капини, виеше се сред полянки, изпъстрени с цветовете на детелината, с маргаритки, лютичета и макове. Брезовите певци и овесарките, които от всички птици последни правят гнездата си, прелитаха над нас със сламки в човките, а над тях, високо над едни дъбове, забелязах сокол, после осъзнах, че не беше сокол, а млада кукувица, разперила криле за първи полет. Помислих си, че това е добро знамение, защото Ланселот, подобно на младата кукувица, само приличаше на хищник, всъщност бе само един узурпатор.

Спряхме на няколко мили от Каер Кадарн в малък манастир, построен до едно свещено изворче. Някога тук имало друидско светилище, а сега християнският Бог пазеше водата на извора, но този Бог не можа да се противопостави на моите копиеносци, които по заповед на Артур разбиха портата и взеха дванадесет кафяви монашески раса. Епископът на манастира вместо да вземе предложените пари, прокле Артур, но сега Артур бе роб на необуздаем гняв и с един удар повали свещеника. Оставихме кървящия епископ в свещения извор и продължихме на запад. Епископът се казваше Караног и сега е светец. Понякога си мисля, че Артур е направил повече светци от Господ Бог.

Стигнахме до Каер Кадарн откъм хълмът Пен, но спряхме отвъд билото му, скрити от погледа на стражите по укрепленията. Артур избра дванадесет копиеносци и им заповяда да острижат косите си като християнски монаси и всеки да облече монашеско расо. Нимю острига мъжете и събра косите им в торба, за да не попаднат в неприятелски ръце. Искях да съм един от дванадесетте, но Артур не ми разреши – можеха да ме познаят на портите на Каер Кадарн.

Косата на Исса обаче отиде под ножа и когато Нимю свърши с него той ми се захили.

– Приличам ли на християнин, господарю?

– Приличаш на баща си – плешив и грозен – подразних го аз.

Дванадесетте мъже носеха мечове под расата си, но не можеха да вземат копия. Махнахме върховете на копията им и те взеха дебелите дръжки – това също можеше да се използва като оръжие. Обръснатите им чела изглеждаха по-светли от кожата на лицата им, но с помощта на качулките си щяха да минат като монаси.

– Вървете – каза им Артур.

Каер Кадарн нямаше военна стойност, но като място,

символизиращо кралската власт в Думнония, неговата стойност е неизчислима. Знаехме, че само заради това старата крепост ще бъде здраво охранявана и че нашите дванадесет фалшиви монаси ще имат нужда от голям късмет и много смелост, за да измамят гарнизона и да ни отворят портите на града. Нимю ги благослови, те прехвърлиха билото и тръгнаха надолу един подир друг. Дали защото носехме Свещения съд, или просто поради късмета, който Артур обикновено имаше по време на война, но нашият номер мина. Дватама с Артур лежахме в топлата трева на билото и наблюдавахме как Исса и неговите хора се хлъзгаха и препъваха по опасния западен склон на хълма Пен, после прекосиха просторните пасбища и се изкачиха по стръмната пътека, която водеше към източната порта на Каер Кадарн. Трябваше да се престорят на бегълци, измъкнали се от нападение на Артуровите конници. Стражите изглежда им повярваха, защото им отвориха портата. Исса и хората му избиха доверчивите часовои и взеха копията и щитовете им, за да могат да защитават отворената врата. Християните никога не простиха на Артур и тази хитрост.

Артур се качи на гърба на Ламрей веднага щом портата на Каер Кадарн бе овладяна.

– Хайде! – викна той и двадесетте конника пришпориха животните си. Прехвърлиха билото и се спуснаха по стръмния тревист склон. Десет от тях последваха Артур до самата крепост, а другите заобиколиха в галоп хълма, за да отрежат пътя за бягство на всеки, който би искал да напусне Каер Кадарн от западната порта.

Тръгнахме и ние след конниците. Ланвал трябваше да пази Гуинивър, затова се придвижваше по-бавно, но моите хора се спуснаха стремглаво по склона, след това по каменната пътека нагоре по хълма на Каер Кадарн към портата, където чакаха Исса и Артур. Гарнизонът обаче не оказа никаква съпротива след като стана ясно, че не може да разчита на крепостната стена. Той се състоеше от петдесет копиеносеца, повечето сакати ветерани или младоци, но спокойно можеха да защитават града, ако трябваше да го шурмуваме с нашия малък отряд. Малцината, които се опитаха да избягат, бяха бързо заловени от конниците ни и върнати обратно. Исса и аз отидохме до западната порта, смъкнахме знамето на Ланселот и на негово място издигнахме мечката на Артур. Нимю изгори отрязаната коса, после плю върху ужасените монаси, които живееха тук, за да ръководят строителството на голямата църква на Сенсъм.

Тези монаси, които показаха по-голямо желание за съпротива от

гарнизона, вече бяха изкопали основите на църквата, а за укрепването им бяха домъкнали големите скални късове от каменния кръг на върха на хълма. Стените на залата за угощения вече бяха полуразрушени – монасите използваха гредите за стените на своята църква с форма на кръст.

– Ще гори чудесно – весело отбеляза Исса, потърквайки обръснатото си чело.

На Гуинивийър и на сина ѝ не бе разрешено да се настанят в замъка. Предоставиха им най-голямата колиба на хълма. Там живееше семейството на някакъв копиеносец, но те освободиха жилището и на Гуинивийър ѝ бе заповядано да се настани там. Тя погледна леглото – купчина слама от ръж, видя паяжините между покривните греди и потръпна. Ланвал постави копиеносец на вратата и се загледа към един от конниците на Артур, повлякъл командващия на гарнизона, заловен при опита си да избяга от Каер Кадарн.

Този командващ бе Лохолт – единият от близнаците на Артур, които съсипаха живота на майка си Айлийн и винаги бяха против баща си. Сега Лохолт, приел Ланселот за свой господар, вървеше, влачен за косата, към баща си.

Лохолт падна на колене. Артур дълго го гледа, после безмълвно си тръгна.

– Татко! – викна Лохолт, но Артур не се обърна.

Мина покрай редицата от пленници. Някои от тях позна, защото преди време бяха служили при него, другите бяха белги, дошли от старото кралство на Ланселот. Белгите бяха деветнадесет. Отведохме ги при строежа на църквата и ги екзекутирахме. Беше сурово наказание, но Артур не беше в настроение да проявява милосърдие към мъже, нахлули в страната му. Той заповяда на моите хора да ги убият и те ги убиха. Монасите протестираха, жените и децата на пленниците пищаха срещу нас, докато заповядах да ги отведат до източната порта и да ги изхвърлят навън.

Останаха тридесет и един пленници, всичките думнонци. Артур ги понижи в ранг и избра шестима от тях – петия, десетия, петнадесетия, двадесетия, двадесет и петия и трийстия.

– Убий ги – заповяда ми той студено и аз отведох шестимата мъже в изкопа за църквата и добавих трупове им към кървавия куп. Останалите пленници коленичиха и един по един целунаха меча на Артур, за да подновят клетвата си към него. Но преди това всеки един от тях бе принуден да коленичи пред Нимю, която жигоса челата им с нагорещен до червено връх на копие. Така мъжете бяха белязани, за да се знае, че

са воини, разбунтували се срещу своя господар, и престъпят ли отново клетвата си за вярност, трябваше да бъдат екзекутирани. Засега със своите изгорени чела и болката пулсираща в раната, те бяха съмнителни съюзници, но все пак Артур вече имаше повече от осемдесет войника, една малка армия.

Лохолт чакаше на колене. Все още бе много млад, с гладко лице и рядка брадица. Артур го хвана за брадата и го задърпа към кралския камък, останал единствен от стария кръг. Артур блъсна Лохолт към камъка и младежът се свлече до него.

– Къде е брат ти? – попита Артур.

– С Ланселот, господарю – трепереше Лохолт. Беше ужасен от вонята на изгорена кожа.

– И къде е това?

– Тръгнаха на север, господарю – Лохолт вдигна очи към баща си.

– Значи и ти можеш да тръгнеш натам – каза Артур. Лицето на Лохолт се отпусна и той въздъхна с облекчение – щеше да живее. – Но преди това ми кажи – продължи Артур с леден глас, – защо вдигна ръка срещу баща си?

– Казаха, че си мъртъв, господарю.

– А ти какво направи, сине, за да отмъстиш за смъртта ми? – попита Артур и зачака отговор, но Лохолт нямаше какво да каже. – А като чу, че съм жив, защо остана на страната на моите врагове?

Лохолт се вгледа в непреклонното лице на баща си и намери смелост да отговори искрено.

– Ти никога не си бил баща за нас – каза той мрачно.

Лицето на Артур се сви в спазъм и за миг си помислих, че ще избухне в ужасен пристъп на гняв, но когато заговори, гласът му бе странно спокоен.

– Сложи си дясната ръка на камъка – заповяда той на Лохолт.

Лохолт помисли, че ще трябва да положи клетва и покорно постави ръката си в центъра на кралския камък. Артур извади Екскалибур. Едва тогава Лохолт разбра какво възнамеряваше да направи баща му и дръпна ръката си.

– Не! – викна той. – Моля те! Недей!

– Дръж му я, Дерфел – каза Артур.

Лохолт се опита да се бори с мен, но не можеше да се мери със силата ми. Пернах го през лицето, за да го усмиря и разголих дясната му ръка до лакътя. Дръпнах я и със сила я положих върху камъка. Задържах я там, а Артур вдигна меча. Лохолт заплака.

– Не, татко! Моля те!

Но Артур нямаше милост в този ден. И много дни след това.

– Ти вдигна ръка срещу баща си, Лохолт, затова ще загубиш и баща си, и ръката си. Отричам се от теб – след тези ужасни думи Артур замахна с меч и над камъка бликна струя кръв. Лохолт се сгърчи и запищя, вперил поглед ужасен в отрязана си ръка, след това зави от силната болка.

– Превържи го – обърна се Артур към Нимю, – и малкият глупак може да си върви.

Ритнах отрязаната ръка с двата покъртителни воински пръстена на нея, за да я махна от камъка. Артур бе пуснал Екскалибур в тревата, аз вдигнах меч и почтително го поставих върху кървавото петно. Така е добре, помислих си. Този меч отдавна трябваше да бъде поставен върху кралския камък.

– Сега ще чакаме – мрачно заяви Артур, – и ще оставим копелето да дойде при нас.

Все още нямаше сили да произнесе името на Ланселот.

Ланселот пристигна два дни по-късно.

Неговите планове се проваляха по всички линии, но ние все още не знаехме това. Подкрепен от двата отряда поуиски копиеносци, Сеграмор бе отрязал хората на Сердик при Кориниум и саксите успели да избягат само благодарение на отчаяния нощен поход, който предприели. Но петдесет от тях не могли да избегнат отмъщението на Сеграмор и загубили живота си. Границата на Сердик все още бе много по на запад отколкото преди бунта на Ланселот, но новината, че Артур е жив и е превзел Каер Кадарн, както и страхът от непреклонната омраза на Сеграмор, бяха достатъчни да убедят Сердик да изостави своя съюзник. Той се оттеглил от новата граница и изпратил хора да вземат каквото могат от земите на белгите, подвластни на Ланселот. Поне да има някаква облага от бунта.

Ланселот доведе армията си под Каер Кадарн. Ядрото на войската му се състоеше от неговата Сакска гвардия и двеста белги. То бе подкрепено от стотици християни, които вярваха, че служейки на Ланселот, служат на своя Бог, но новината за падането на Каер Кадарн в ръцете на Артур и нападенията на Морфанс и на Галахад на юг от Глевум ги объркваха и обезкуражаваха. Християните бяха започнали да дезертират от войската на Ланселот, но той все още разполагаше с поне двеста души християнско опълчение, когато пристигна на смрачаване при кралския

хълм, два дни след като бяхме овладели крепостта. Ако се бе осмелил да нападне Артур, Ланселот имаше възможност да задържи новото си кралство, но той се поколеба и на следващото утро, Артур ме изпрати долу със съобщение. Носех щита си обърнат наопаки и бях завързал дъбови листа на копието си, за да покажа, че идвам да говоря, а не да се бия. Посрещна ме някакъв старейшина от белгите и преди да ме заведе в двореца в Линдинис, където се бе настанил Ланселот, се закле да спазва примирието. Останах във външния двор да чакам, пазен от мрачни копиеносци, докато Ланселот реши дали да се срещне с мен или не.

Чаках повече от час, но накрая Ланселот се появи. Носеше ризница-та с емайлираните в бяло плочки, а в ръка държеше позлатения си шлем. На кръста му висеше Острието на Христос. Зад него стояха Амхар и превързаният Лохолт, а от двете му страни се бяха наредили неговите сакски гвардейци и десетина старейшини. Най-близо до Ланселот беше великият му боец Борс. Всички миришеха на поражение. Усещах го като воня на загнило месо. Ланселот можеше да ни обсади в Каер Кадарн, да се обърне и да помете Морфанс и Галахад, а след това да дойде под стените на Каер Кадарн и да чака докато измрем от глад, но той нямаше смелост за това. Искаше само да оцелее. Никъде не виждах Сенсъм. Господарят на мишките знаеше кога трябва да си снишава.

– Отново се срещаме, лорд Дерфел – поздрави ме Борс от името на господаря си. Изобщо не го погледнах.

– Ланселот – обърнах се направо към краля, пренебрегвайки титлата му, – моят господар Артур ще пощади хората ти при едно условие – говорех високо та всички в двора да ме чуят. Повечето воители носеха щитовете с морския орел на Ланселот, но някои имаха кръстовете на щитовете си или двете извивки, символизиращи риба. – Условието е двубой с мечове между теб и нашия велик боец. Ако оцелееш, ще бъдеш свободен да си вървиш и твоите хора ще могат да си тръгнат с теб. Ако умреш, те пак ще бъдат свободни. Дори ако решиш да не се биеш, хората ти ще бъдат пощадени с изключение на онези, които са изменили на клетвата си към нашия крал Мордред. Те ще бъдат убити.

Това бе много хитро предложение. Ако Ланселот приемеше двубоя, щеше да спаси живота на хората, които бяха минали на негова страна, а откажеше ли да приеме предизвикателството, обричаше ги на смърт, а това щеше да очерни името му, а той толкова разчиташе на своята репутация.

Ланселот хвърли поглед на Борс, после отново към мен. Толкова го презирах в този момент. Сега трябваше да се бие с нас, а не да влачи

крака из външния двор на Линдинис, но дързостта на Артур го бе зашеметиля. Не знаеше с колко души разполагаме, виждаше само че по крепостната стена на Каер Кадарн стърчаха безброй копия и това бе изцедило от него всяко желание за борба. Той се наведе към братовчед си и двамата размениха няколко думи. След отговора на Борс Ланселот отново погледна към мен. На лицето му трептеше полуусмивка.

– Моят велик боец Борс приема предложението на Артур – заяви той.

– Артур иска ти да се биеш. Никой не ти предлага да прашаш на зачение своя опитомен шопар.

При тези думи Борс изръмжа и понечи да извади меча си, но старейшината, който бе поел отговорността за моята безопасност, вдигна копието си и направи крачка напред. Борс укроти гнева си.

– А великият боец на Артур кой е – попита Ланселот – самият Артур ли?

– Не – отговорих и се усмихнах. – Аз помолих за тази чест и я получих. Поисках я заради обидата, която нанесе на Сийнуин. Възнамерявах да я прекараш гола през Инис Уидрин, но сега аз ще влача голия ти труп из цяла Думнония. А колкото до дъщеря ми – продължих аз, – вече отмъстих за нейната смърт. Твоите друиди лежат мъртви на лявата си страна, Ланселот. Телата им не са изгорени и душите им никога няма да намерят покой.

Ланселот се изплю в краката ми.

– Предай на Артур, че ще му изпратя своя отговор до пладне – каза той и ми обърна гръб.

– А на Гуинивиър да предам ли нещо? – попитах аз и въпросът ми го накара да се обърне. – Твоята любовница е в Каер Кадарн. Искаш ли да знаеш какво ще стане с нея? Знаем каква съдба я чака, Артур ми каза.

Той ме изгледа и отново ме заплю, след това просто си тръгна. Аз направих същото.

Върнах се в Каер Кадарн и намерих Артур на стражевата платформа над западната порта на крепостта, където преди толкова години ми беше говорил за дълга на войника. Войникът трябва да се бие заради онези, които не могат сами да се защитават, каза ми той. Това бе неговото верую и през всичките тези години се беше сражавал за детето Мордред, едва сега се биеше заради себе си, но бе загубил всичко, което искаше. Предадох му отговора на Ланселот, той кимна и ме отпрати с ръка.

Късно вечерта Гуинивиър изпрати Гуидиър да ме повика. Детето се изкатери на отбранителната площадка, където стоях с хората си, и ме

дръпна за наметалото.

– Чичо Дерфел – погледна ме той плахо. – Майка те вика – беше изплашен, в очите му имаше сълзи.

Погледнах към Артур, но той изобщо не ни забелязваше, така че слязох по стъпалата и отидох с Гуидър в колибата на копиеносеца. Сигурно бе тежко унижение за наранената й гордост да се реши да ме повика, но Гуинивиър искаше да предаде съобщение на Артур, а знаеше, че той няма по-близък приятел в Каер Кадарн от мен. Изправи се като ме видя да влизам в колибата. Поклоних се и зачаках. Тя каза на Гуидър да отиде да поговори с баща си.

Колибата бе висока едва колкото Гуинивиър да стои изправена. Лицето й се бе издължило, почти измършавяло, но тъгата сякаш й придаваше сияйна красота, от каквато преди я лишаваше гордостта.

– Нимю ми каза, че си видял Ланселот – говореше толкова тихо, че трябваше да се приведа напред, за да я чувам.

– Да, лейди, видях го.

Дясната й ръка несъзнателно си играеше с гънките на роклята.

– Не поиска ли нещо да предадеш?

– Не, лейди.

Гуинивиър впи в мен огромните си зелени очи.

– Моля те, Дерфел, – тихо отрони тя.

– Аз му предложих да изпрати някакво съобщение за вас, лейди. Но той не каза нищо.

Тя се свлече върху някаква грубо скована пейка. Мълчеше и аз се загледах в един паяк, който се спусна от покрива, увиснал на нишката си, която ставаше все по-дълга, а паякът се приближаваше все повече и повече до косата на Гуинивиър. Не можех да откъсна очи от него, чудейки се дали да го махна или да го оставя да прави каквото си ще.

– Ти какво му каза? – попита тя.

– Предложих му да се бия с него, лейди, само ние двамата, Хюелбейн срещу Острието на Христос. После обещах да влача голото му тяло из цяла Думнония.

Тя тръсна гневно глава.

– Да се биете – изсъска диво Гуинивиър, – само това знаете да правите, диваци такива! – изведнъж затвори очи и застина. – Съжалявам, лорд Дерфел – тихо каза тя. – Не трябваше да те обиждам, още повече когато имам нужда от теб, за да помолиш лорд Артур за една услуга.

Тя вдигна очи към мен аз видях, че мъката й е не по-малка от мъката на Артур.

– Ще го помолиш ли?

– За какво, лейди?

– Помоли го да ме пусне, Дерфел. Кажи му, че ще замина отвъд морето. Кажи му, че ще му оставя нашия син, и че той наистина е наш син, и че ще замина и той никога няма да ме види, нито ще чуе за мен.

– Ще го помоля, лейди – обещах аз. Тя долови съмнението в гласа ми и тъжно се вгледа в мен. Паякът бе изчезнал в гъстата ѝ червена коса.

– Мислиш, че ще откаже ли? – изплашено прошепна тя.

– Той ви обича, лейди. Толкова силно ви обича, че, струва ми се, никога няма да може да се раздели с вас.

Една сълза се отрони и се търкулна по бузата ѝ.

– И какво ще прави с мен? – попита тя, но аз не отговорих. – Какво, Дерфел? – в гласа ѝ затрептя частица от предишната ѝ сила. – Кажи ми!

– Ще намери сигурно място за вас, лейди, и ще ви държи там под стража – отвърнах аз с нежелание. И всеки ден ще мисли за нея, мина през главата ми, всяка нощ ще я вижда в сънищата си и всяка сутрин ще открива, че я няма. – Ще се отнасят добре с вас, лейди – уверих я тихо.

– Не – изстена тя. Сигурно бе очаквала смъртна присъда, но това бъдеше в клетка ѝ се стори още по-ужасно.

– Кажи му да ме пусне, Дерфел. Само му кажи да ме пусне!

– Ще го помоля – обещах отново, – но не вярвам да се съгласи. Мисля, че не би могъл.

Тя се разплака неудържимо, скрила лице в ръцете си. Почаках малко и тъй като нищо не казваше, излязох от колибата. Гуидър бързо се бе отказал от мрачната компания на баща си и искаше да се върне при майка си, но аз го взех със себе си и го накарах да ми помогне да почистим и да наточим Екскалибур. Горкият Гуидър бе изплашен, защото не разбираше какво става, а нито Гуинивър, нито Артур можеха да му обяснят.

– Майка ти е много болна – казах му аз, – а болните хора, знаеш, понякога трябва да остават сами – усмихнах се. – Може би ще ти разрешат да дойдеш да живееш с Моруена и Серен.

– Ще може ли?

– Мисля, че майка ти и баща ти няма да имат нищо против. А на мен тази идея много ми харесва. Недей да търкаш така меча! Наостри го. Дълги плавни движения, ето така!

По обяд отидох до западната порта и зачаках вестоносеца на Ланселот. Но никой не дойде. Никой. Войската на Ланселот се разпръсваше,

както се пръскат пясъчинките върху камък под ударите на дъждовните капки. Малцина тръгнаха на юг заедно с Ланселот, слънцето огряваше белите лебедови крила на шлема му. Но повечето от неговите воители дойдоха на поляната в подножието на Каер Кадарн, положиха на земята копията, щитовете и мечовете си и коленичиха в тревата, оставяйки се на милостта на Артур.

– Ти победи, господарю – казах аз.

– Да, Дерфел – кимна той без да става, – така изглежда.

Беше пуснал брада, а тя бе толкова посребряла, че го правеше по-стар. Не по-слаб, а по-стар и по-мъжествен. Отиваше му. Полъх на вятър развя мечката над главата му.

Седнах до него.

– Принцеса Гуинивийър – започнах аз, загледан във вражеските войници, които оставяха оръжията и коленичиха под нас, – ме помоли да говоря с теб.

Той не каза нищо. Дори не ме погледна.

– Тя иска...

– Да си отиде – прекъсна ме Артур.

– Да, господарю.

– С нейния морски орел – добави той мрачно.

– Не каза такова нещо, господарю.

– Къде другаде би могла да отиде? – запита Артур и студено ме погледна. – Той пита ли за нея?

– Не, господарю. Нищо не каза.

Артур се засмя, но това бе жесток смях.

– Горката Гуинивийър, горката, горката Гуинивийър. Той не я обича, нали? Била е просто една красива вещ за него, още едно огледало, в което да се възхищава на собствената си красота. Това сигурно я съсипе, Дерфел.

– Тя ви моли да я освободите – настоях аз, както бях обещал. – Ще ви остави Гуидър, ще замине...

– Не може да ми поставя никакви условия – гневно заяви Артур. – Никакви.

– Така е, господарю – съгласих се аз. Направих каквото можах за нея, но нищо не постигнах.

– Ще остане в Думнония – отсеке Артур.

– Да, господарю.

– И ти ще останеш тук – заповяда дрезгаво той. – Мордред може да те освободи от клетвата към него, но аз не. Аз съм твоят господар,

Дерфел, а ти си мой съветник и ще останеш тук с мен. От днес нататък ти си моят велик боец.

Обърнах се да погледна излъскания и наточен меч, поставен на кралския камък.

– Още ли съм велик боец на краля, господарю?

– Ние си имаме крал – отвърна той – и аз няма да престъпя тази клетва, но ще управлявам тази страна. Аз и никои друг, Дерфел.

Спомних си за моста над реката Понт, която пресякохме преди да влезем в сражение с Аел.

– Щом не искаш да си крал, господарю – казах аз, – тогава ще бъдеш император. Ще бъдеш господар на кралете.

Той се усмихна. Това бе първата усмивка на лицето му, от момента, в който Нимю дръпна черната завеса в Морския дворец. Беше едва доловима, но все пак усмивка. Освен това не отхвърли и титлата, предложена от мен. Император Артур, господар на кралете.

Ланселот си отиде, а това, което остана от войската му, сега коленичеше пред нас в ужас. Знамената им лежах на земята, а до тях – копията и щитовете им. Лудостта връхлетя върху Думнония като гръмотевична буря, но отмина, а Артур победи и сега под нас цяла армия чакаше милостта му на колене под високо издигналото се лятно слънце. Точно за това бе мечтала някога Гунивиър. Думнония в краката на Артур и мечът му върху кралския камък, но вече бе твърде късно. Твърде късно за нея.

Но за нас, които бяхме останали верни на клетвите си, това бе отдавна жадуван миг, защото сега Артур бе крал, макар и без титла.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Приказките за търсене на казани са често срещани в келтския фолклор. В тях обикновено воини търсят някакъв магически съд в тъмни и опасни места. За големия ирландски герой Кучулейн се разправя, че откраднал вълшебен казан от могъща крепост. Темата се появява и в уелските митове. Днес е доста трудно да се установи източникът на тези приказки, но може с голяма увереност да се твърди, че популярните през средновековието легенди за търсенето на Свещения Граал са просто християнизирани преработки на много по-старите митове за вълшебните казани. В една от тези древни приказки се говори за Свещения съд на Клидно Ейдин, казанът, който бил едно от Тринадесетте съкровища на Британия. Тези съкровища изчезват от съвременните преработки на Артурианската сага, но те са присъствали неизменно в по-ранните времена. Списъкът на Съкровищата е различен в различните извори, затова в книгата съм направил една компилация по свое усмотрение, но обяснението на Нимю за произхода на изброените предмети на страница 100???? е чиста измислица.

Казаните и магическите съкровища доказват, че събитията се развиват в езически времена, затова е странно как е могло да се стигне до това дълбоко християнизирание на легендите за Артур по-късно. Бил ли е Артур „Враг на Бога“? Някои ранни легенди наистина дават основания да се предполага, че Келтската църква е била враждебно настроена към Артур. В „Житието на св. Падарн“ например се казва, че Артур откраднал червената туника на светеца и се съгласил да я върне едва когато светецът го закопал до врата в земята. Другаде се твърди, че Артур откраднал олтара на св. Караног, за да го използва като маса за хранене. В много жития на светци Артур е описан като тиран, възспиран единствено от набожността и молитвите на светите мъже. Изглежда св. Кадок е бил известен противник на Артур. В житието на светеца се описват редица негови победи над Артур, включително и безвкусната история, в която Артур, ядосан, че двама избягали влюбени прекъснали играта му на зарове, се опитал да изнасили момичето. Този Артур, крадец, лъжец и насилник, явно не е Артур от познатата днес легенда, но подобни истории наистина дават основания да се предполага, че по някакъв начин Артур си е спечелил силната неприязън на ранната църква и най-простото обяснение за тази враждебност е фактът, че Артур е бил езичник.

Това не може да се твърди със сигурност, нито пък можем да гадаем какъв точно езичник е бил. Местната британска религия, друизмът, е толкова забравена през четирите века на римското господство, че в края на пети век, от нея е останало твърде малко. Без съмнение обаче друизмът все още е имала влияние в някои райони на Британия. Съдбовният удар върху старите британски вявания бил нанесен през черната 60 година сл. Хр., когато римляните опустошили Инис Мон (Енгълси) и така унищожили култовия център на вярата. Лин Сериг Бач, Езерото на малките камъни, е съществувало и археолозите предполагат, че това е било важно място за извършване на друидски ритуали, но за съжаление езерото и околностите му били заравнени по време на Втората световна война, когато разширявали летище Вели.

Вяванията, съперничили на друизма, били донесени от римляните и за известно време митраизмът бил реална заплаха за християнството, а други богове като Меркурий и Изиди, също били почитани, но от всички внесени религии християнството имало най-голям успех. То се разпространило дори в Ирландия, пренесено там от св. Патрик (Падраиг) – брит християнин, за който се смята, че използвал лист от детелина, за да разяснява доктрината за триединството. Саксите изкоренили християнството в завладените от тях британски земи, така че англичаните трябвало да чакат още сто години, докато св. Августин Кентърбърийски посее отново вярата в Лоегир (вече Англия). Християнството на Августин било различно от по-ранната келтска религия – Великден се празнувал в друг ден и вместо друидска тонзура, при която бръснели косата над челото, новите християни оформили по-познатия обръснат кръг на темето.

И тук както в „Кралят на зимата“ съзнателно въведох някои анахронизми. Артурианските легенди са дяволски сложни, преди всичко защото включват най-различни истории, много от които, например легендата за Тристан и Изолда, се появяват като самостоятелни митове и едва по-късно постепенно са включени в много по-обширната Артурианска сага. Веднъж наистина се опитах да изоставя всички по-късни интреполации, но това щеше да ме лиши наред с много други неща от Мерлин и Ланселот, затова позволих на романтизмът да надделее над педантичността. Признавам, че включването на думата „Камелот“ е пълна безмислица от историческа гледна точка, защото това име се появява едва през дванадесети век, така че Дерфел не би могъл да го чуе.

С течение на вековете някои герои като Дерфел, Сийнуин, Кълхуч, Гуенхуивач, Гуидър, Амхар, Лохолт, Динас и Лавейн изчезнали от легендите и на тяхно място се появили нови като Ланселот. Други имена

претърпели промени през годините – Нимю се превръща във Вивиен, Сей в Кей, а Передур в Пърсивал. Най-ранните имена са уелски и може би са трудни за произнасяне, но като изключим Екскалибур (вместо Каледфулч) и Гуинивиър (вместо Гуенхуифар), аз съм ги предпочитал, защото те по-точно предават атмосферата, господствала в Британия през пети век. Артурианските легенди са уелски митове и Артур е предшественик на уелците, а неговите врагове, като Сердик и Аел, са хората, които по-късно ще станат известни като англичани и на мен ми се стори по-правилно да подчертая уелския произход на легендите. Разбира се, не мога да твърдя, че трилогията „Сказание за Артур“ е прецизна история на онези години, дори не е и опит за написване на такава история. Това е просто друг вариант на фантастичната и сложна сага, която макар и дошла до нас от една варварска епоха, още ни очарова, защото е наситена с героизъм, романтика и трагедия.

КРАЙ

© 1996 Бърнард Корнуел
© 1998 Сашка Георгиева, превод от английски

Bernard Cornwell
Enemy of God, 1996

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ВРАГЪТ НА ГОСПОДА 1998. Изд. Абагар, София. Биб. Световни исторически романи. Роман. Превод: Сашка ГЕОРГИЕВА [Enemy of God, Bernard CORNWELL].

Редакция: Радослав ЦАНЧЕВ. Художествено оформление: Веселин ПАВЛОВ.

Печатница: Полипринт АД, Враца. Печатни коли: 25.25. Формат: 170x235. Страници: 404. Цена: 9.50 лв. ISBN: 954-584-227-X.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/101>]